

JOHN BEVERE

Tác giả sách bán chạy *USA TODAY*

GIA TẶNG TIỀM NĂNG CHÚA CHO

Bao Gồm Bộ DVD Về Loạt Bài
X: Gia Tặng Tiềm Năng Chúa Cho

NHÀ XUẤT BẢN ĐỒNG NAI

Thưa bạn đọc,

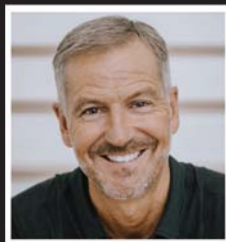
Mỗi chúng ta đều là tác phẩm của tay Ngài, được tạo dựng trong Chúa Giê-su để làm các việc tốt đẹp. Bạn được sanh lại bởi món quà miễn phí của ân sủng Chúa để trở thành con cái Đức Chúa Trời, và bạn cũng được mặc lấy cùng một ân sủng đó cho một mục đích. Bạn có nhận biết rằng tiềm năng lạ lùng về các ân tứ và khả năng Chúa ban cho bạn đều có mục đích không?

Các ân tứ, khả năng và ta-lâng mà bạn được ban cho không dành cho bạn mà nó được ban cho để dành cho những người khác thông qua bạn. Bạn mang theo mình những gì mà người khác cần. Mỗi chúng ta cần nhận biết và quản lí các ân tứ cách trung tín và quyết tâm dùng nó để mang lại ích lợi cho người khác và để mở mang Nước Chúa.

Hạnh phúc và phước hạnh thay cho ai biết ân tứ của họ và vận hành các ân tứ đó. Nhưng khổn khổ và bất hạnh thay cho ai cố gắng vận hành trong ân tứ của người khác. Qua sự trung tín và sự hợp tác với ân sủng của Chúa và chịu ơn xức dầu của Ngài, chúng ta nên tìm kiếm để nhận các ân tứ của chúng ta từ vị thế yên nghỉ thay vì nỗ lực.

Bạn được ơn và được mặc lấy quyền năng qua ân sủng và ơn xức dầu của Ngài. Nguyên quyết tâm của bạn sẽ thôi thúc bạn tấn tới để làm những việc lớn lao cho Đức Chúa Trời.

Đi cùng bạn,

MessengerX.com

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

JOHN BEVERE

Tác giả sách bán chạy USA TODAY

**GIA TẶNG TIỀM NĂNG
CHÚA CHO**

X: *Multiply Your God-Given Potential*, (Vietnamese), by John P. Bevere

© 2021 Messenger International MessengerInternational.org

Originally published in English as X: *Multiply Your God-Given Potential*

ISBN 978-1-937558-25-3 (hardcover edition)

ISBN 978-1-937558-24-6 (electronic edition)

Additional resources in (Vietnamese) are available for free download and video streaming at MessengerX.com and on the MessengerX app

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Printed in Viet Nam

X: *Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho* (Vietnamese), của John P. Bevere

© 2021 Messenger International

MessengerInternational.org

Ấn bản nguyên tác trong tiếng Anh X: *Multiply Your God-Given Potential*

ISBN 978-1-937558-25-3 (ấn bản bìa cứng)

ISBN 978-1-937558-24-6 (ấn bản điện tử)

Các tài liệu khác trong tiếng Việt đều có thể tải miễn phí cùng với video streaming tại

MessengerX.com và trên **the MessengerX app**

Liên hệ tác giả: JohnBevere@ymail.com

Sách này là quà tặng của Messenger International,

KHÔNG BÁN

In tại Việt Nam

App Store is a trademark of Apple Inc., registered in the U.S. and other countries. Google Play and the Google Play logo are trademarks of Google LLC.

Xin thân tặng đến các con dâu của chúng tôi . . .

Lisa và ba yêu các con rất nhiều và mỗi con đều phần
ánh vẻ đẹp không được liệt kê hết dưới đây, nhưng đây là
những nét nổi bật hơn hết :

Juliann

Lấy Addison vào 25, tháng Mười, 2009.

Con rất dễ thương và khôn ngoan.

Con là con dâu đầu tiên của ba.

Jessica

Lấy Austin vào 24, tháng Chín, 2018.

Con phúc hậu và dịu dàng.

Niềm vui ngập tràn nơi nào con đến.

Christian

Lấy Arden vào 18, tháng Mười Một, 2018.

Con đầy ân sủng và có lòng mềm mại.

Con rất yêu con trai ba mẹ.

Con dâu Alec. Bevere tương lai

Lòng ba mong mỗi gặp con dâu tương lai.

Ba rất thương con.

Mỗi người trong các con mang lại niềm vui lớn cho Lisa
và ba.

Cảm ơn các con đã làm gia đình chúng ta gia tăng.

Mãi mãi là con dâu của ba mẹ.

NỘI DUNG

Vài Nét Về Cuốn Sách **vii**

1 Kết Nối Những Chấm Nét **1**

2 Các Khả Năng Được Phú Ban **17**

3 Thành Thật Đánh Giá Bản Thân **35**

4 Những Quản Gia **47**

5 Trung Tín **67**

6 Siêng Năng Và Nhân Cấp **87**

7 Sự Nhân Cấp Lớn Lao **105**

8 Các Ý Tưởng Chiến Lược **121**

9 Đầu Tư **139**

10 Chất Xúc Tác **159**

11 Hãy Bắt Chước Tôi **177**

12 Những Cản Trở Sự Nhân Cấp I **199**

13 Khám Phá Và Phát Triển Ân Tứ Của Bạn **231**

14 Được Xúc Dầu **251**

15 Ơn Cứu Rỗi Dành Có Mọi Người **263**

Những Lời Tri Ân **266**

VÀI NÉT VỀ CUỐN SÁCH

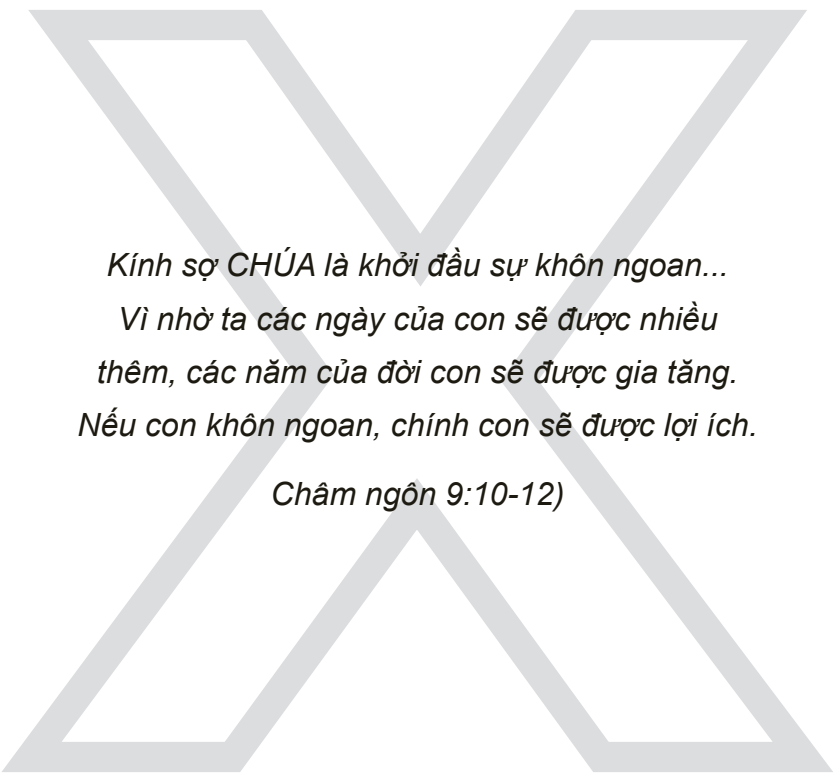
Xuyên suốt các trang sách này, bạn sẽ tìm thấy những cái nhìn và chiến lược nhằm tăng cường sức mạnh cho bạn để khám phá mục đích, khơi dậy lòng nhiệt huyết và nhận ra tiềm năng của bạn. Ở mỗi chương, cũng có những câu hỏi suy gẫm giúp bạn áp dụng cá nhân những gì bạn đã học.

Nếu bạn muốn học thêm về cách nào để nhân cấp, tôi có viết thêm phần bổ sung, có cả các bài học video, phần hướng dẫn kèm theo và các giáo trình học online khác có thể dùng cho cá nhân hay cho nhóm nhỏ. Bạn có tiếp cận các nguồn tư liệu này, kèm với toàn bộ thư viện về các bài học môn đồ hóa của tôi tại www.MessengerX.com. Hàng triệu người đã dùng các tài liệu của chúng tôi và mục đích của chúng tôi là tạo mọi điều kiện để mọi người tiếp cận được nó, bất kể nơi ở, ngôn ngữ hay khả năng tài chánh của họ như thế nào (bạn sẽ tìm hiểu thêm trong sách này). Hãy để vài phút kiểm tra trang mạng và gia nhập cộng đồng sứ giả toàn cầu của chúng tôi.

Và nếu bạn có bất kỳ câu hỏi nào, xin đừng ngại liên hệ với tôi và đội của tôi tại chức vụ Messenger International.

Chúc mừng bạn,

John

*Kính sợ CHÚA là khởi đầu sự khôn ngoan...
Vì nhờ ta các ngày của con sẽ được nhiều
thêm, các năm của đời con sẽ được gia tăng.
Nếu con khôn ngoan, chính con sẽ được lợi ích.*

Châm ngôn 9:10-12)

Kết Nối Những Chấm Nét

Năm đó là năm 2012. Tôi có lịch giảng tại vùng Los Angeles cho các buổi nhóm cuối tuần của hội thánh. Lịch trình thông thường của tôi là bay đến vào chiều thứ Bảy, giảng dạy tối thứ Bảy và sáng Chủ nhật và bay về nhà chiều Chủ nhật. Nhưng lịch trình này sắp thay đổi.

Một trong những người bạn trong chức vụ của chúng tôi, tôi gọi anh là Stan, khi phát hiện tôi có lịch đến vùng LA, đã gọi điện và hỏi không biết tôi có muốn chơi gôn tại câu lạc bộ nổi tiếng Riviera Country Club. Tôi khỏi phải suy nghĩ nhiều, chơi môn này là ưu tiên hàng đầu của tôi. Tôi nhiệt thành trả lời, “Chắc chắn là được rồi, tôi rất thích!”

Để tôi chia sẻ một vài chi tiết đằng sau chuyện này. Suốt trên 35 năm đi lại giảng dạy Lời Chúa, mỗi lần nói chuyện với thính giả thì sở thích chơi gôn của tôi lại được nhắc tới. Kết quả, dù không tính trước, suốt nhiều năm luôn có người mời tôi chơi gôn tại một số câu lạc bộ gôn sang trọng nhất thế giới. Nên đây chắc chắn là một cơ hội.

Đây là một lời mời rất đặc biệt. Riviera là một câu lạc bộ rất sang trọng, rất khó để tham gia. Mỗi năm câu lạc bộ này đã tổ chức các tour PGA được gọi là Genesis Invitational (trước đây được biết là Los Angeles Open). Họ cũng tổ chức các vòng loại gồm US Opens, giải vô địch PGA, giải nghiệp dư US Amateur và nhiều giải vòng loại khác.

Stan đã đón tôi lúc sáng sớm. Chuyện đã trở nên thú vị hơn đó là một trong những người bạn thân của tôi là Aaron Baddeley, vừa mới giựt giải mở rộng LA Open năm ngoái. Tôi

còn nhớ những cú đánh suất sắc của cậu ta khi giựt giải vòng loại hồi năm 2011!

Tôi bắt đầu bốn lỗ đầu trong ba ván và kết thúc đánh vào hai lỗ trong một ván. Stan và tôi đã có thời gian tuyệt vời bên nhau; thật là một buổi sáng khó quên.

Đang lúc lái xe về khách sạn ở khu trung tâm Los Angeles, Stan hỏi một câu hỏi thật lòng: “John, tôi có thể hỏi anh một vấn đề mà tôi đang tranh chiến được không?”

“Được”

Với phong cách cởi mở và chân thành, anh nêu ra câu hỏi, “John, tôi đã làm việc miệt mài và cần mẫn, để rất nhiều giờ cho công việc kinh doanh của tôi suốt vài thập kỷ qua. Giá trị ròng của tôi giờ ước tính khoảng 9 triệu đô la. Mọi chuyện đều trơn tru với những khách hàng hiện tại. Kết quả của những năm tháng làm việc siêng năng là vợ con tôi có thể sống tự do tài chánh suốt đời.”

Rồi đây là câu hỏi của anh ta: “Bây giờ tôi bước vào cái tuổi năm mươi, tại sao tôi phải làm việc cật lực như trước đây? Sao tôi phải tranh chiến để xây dựng một công việc kinh doanh đáng giá 35 triệu đô la cho 10 năm tới.”

Đức Thánh Linh đã ban cho tôi sự khôn ngoan để biết cách trả lời. “Để tôi đưa ra cảnh này cho anh,” Tôi nói, “Giả thử tôi nói với anh, “Stan, tôi đã để nhiều năm làm việc cần mẫn để viết 17 cuốn sách mà bây giờ đã dịch trên tám mươi thứ tiếng và đã in ra hàng triệu bản. Tôi đã bay trên 10 triệu dặm suốt 25 năm qua, bị say máy bay nhiều lần, trải nghiệm qua nhiều nền văn hóa và nếm rất nhiều loại thức ăn và ở tại nhiều khách sạn lớn nhỏ - tất cả chỉ để giảng tin lành cho khắp thế giới. Chức vụ tôi đang làm rất tốt và tài chánh rất ổn định; vợ con tôi cũng rất ổn. Tại sao tôi lại làm việc cật lực làm chi nữa?”

Thật là một lý luận hoàn hảo. Với một chút e dè, anh ta trả lời, “Tôi không muốn rơi vào hoành cảnh như anh khi anh đối diện với Chúa Giê-su một ngày nào đó.”

Tôi trả lời ngay, “Stan, đó chính là điều anh nói với tôi liên quan đến công việc kinh doanh của anh.”

Khuôn mặt anh không còn tươi nữa. Anh quay sang nhìn ra ngoài xa, lộ vẻ hơi sốc. Anh thắc mắc với vẻ nghi ngờ, “Làm sao anh đạt được mục tiêu?”

“Stan, Chúa đã ban ơn cho mỗi con cái Ngài. Những ân tứ này được Chúa ban cho để xây dựng Vương Quốc của Ngài. Tuy nhiên, chúng ta là những người quản gia và vì vậy chúng ta có thể chọn dùng các ân tứ này theo ba cách sau:

“Chúng ta có thể dùng các ân tứ để xây dựng Nước Chúa.

“Chúng ta có thể dùng các ân tứ này để xây dựng bản thân.

“Chúng ta có thể bỏ lơ hoàn toàn các ân tứ này.”

Stan bắt đầu để ý nên tôi nói tiếp, “Một trong những ân tứ rõ ràng của tôi là viết sách và giảng dạy; còn ân tứ của anh là kinh doanh và dâng hiến. Anh có thể cười với cách giả thử của tôi! Tuy nhiên, hoàn cảnh của anh cũng tương tự như tôi. Các ân tứ của anh cũng quan trọng như các ân tứ của tôi trong việc xây dựng vương quốc Chúa. Thật ra, ân tứ của anh quan trọng hơn nhưng anh chưa tìm ra điểm nối kết!”

Chúng ta tiếp tục nói chuyện về vấn đề này. Qua cuộc nói chuyện đó, tôi thật rất thỏa lòng và thích thú khi nhìn thấy một sự biến chuyển nhanh chóng trong suy nghĩ và thái độ của Stan.

Sáu tháng sau đó, tôi gọi cho Stan để hỏi thăm và xem thử anh thế nào. Lại là một cuộc nói chuyện ấn tượng khác.

“Chào, Stan anh thế nào?”

Câu trả lời của anh làm tôi rất bất ngờ, “Anh có muốn biết sự thật không?”

“Dĩ nhiên là muốn rồi!”

“Tôi đã bị ám ảnh bởi những lời anh nói với tôi cách đây sáu tháng.”

“Vậy anh đã làm gì rồi?”

Nở nụ cười, anh ta trả lời nhanh, “Tôi đang dồn hết nỗ lực để xây dựng công việc kinh doanh của tôi lên tới 35 triệu đô la nhằm mục đích xây dựng Nước Chúa.”

“Thật phước cho anh!”

Stan hiểu được một thực tế rằng anh ta không phải là quan sát viên trong việc mở mang Nước Chúa mà là một thành viên quan trọng. Anh ta đã nắm bắt được khái tượng, là điều mà nhiều người không hiểu được, đó là những khả năng của anh cũng có giá trị cho cõi đời đời, chứ không chỉ là tạm thời. Bây giờ thì anh hiểu được anh được Chúa cho ơn kinh doanh cho mục đích lớn hơn bản thân anh và gia đình anh. Tôi rất biết ơn là anh rất thẳng thắn, chân thành và khiêm nhường. Những đức tính này giúp anh đón nhận những lễ thật đã thay đổi cuộc đời anh. Và nhờ lời làm chứng của anh, không chỉ anh mà rất nhiều người khác cũng được đổi đời.

Sự soi sáng của Stan bây giờ đã trở nên động cơ để nhân cấp và làm sáng tỏ mục đích chính của cuốn sách này. Khi nói chuyện với các tín hữu trong suốt những năm tháng đi lại hầu việc Chúa, tôi thấy có một thực tế đáng buồn đó là rất nhiều tín đồ suy nghĩ như Stan. Thật ra, tôi nói trừ hao chứ rất nhiều tín đồ như vậy. Tuy nhiên, nhiều người không nhìn nhận vấn đề như Stan nên khi cuộc nói chuyện chấm dứt thì họ không làm gì cả.

Nếu bạn thắc mắc về mục đích của bạn với những suy nghĩ tương tự như trên, tôi rất vui là bạn cầm cuốn sách này trên tay. Tôi chân thành mong rằng bạn cũng sẽ được thay đổi hoàn toàn.

Cùng như trường hợp của Stan, hãy thành thật với bản thân, việc này sẽ giúp bạn kết nối với những chấm nét của bạn. Với tâm thế hạ mình, bạn sẽ khám phá và tin chắc vào việc nhân cấp ân tứ độc đáo của bạn để xây dựng Nước Chúa. Bạn được Chúa kêu gọi y như là mục sư của bạn. Ơn gọi của bạn cũng danh chính ngôn thuận như ơn gọi của Billy Graham hay bất kỳ mục sư nổi tiếng nào khác.

Chúng ta sẽ bàn đến cách để khám phá, phát triển và quan trọng hơn hết là nhân cấp ân tứ của bạn để thúc đẩy ơn gọi đặc biệt của bạn. Lời Đức Chúa Trời và các câu chuyện trong sách này sẽ gây dựng đức tin bạn nhằm gia tăng tối đa hiệu năng của bạn. Chính tôi đã trải qua; việc này đã xảy ra cho tôi khi tôi viết và hiệu đính sách này.

SINH RA CÓ CHỦ ĐÍCH VÀ CHO MỘT MỤC ĐÍCH

Nào ta hãy bắt đầu tra xem một phân đoạn Kinh Thánh quen thuộc:

Vì nhờ ân sủng, bởi đức tin, mà anh chị em được cứu; điều ấy không đến từ anh chị em, bèn là tặng phẩm của Đức Chúa Trời; đó không phải là thành quả của việc làm, vì thế không ai có thể tự hào. (Êph 2:8-9)

Hai câu này tập trung vào ân sủng của Đức Chúa Trời. Điều này quá rõ ràng đó là chúng ta được cứu bởi ân sủng và đây là một món quà của Chúa. Hội thánh thế kỷ hai mươi mốt đã truyền thông lẽ thật này rất tốt. Chúng ta không bao giờ làm việc cật lực, sống thánh khiết hay hy sinh để để có được đặc ân sống đời đời với Đấng Tạo Hóa, là Đức Chúa Trời Toàn Năng. Câu Kinh Thánh quen thuộc này là câu Kinh Thánh quan trọng khải thị lẽ thật quan trọng này. Tuy nhiên, câu kế tiếp đã bị lãng quên rất lâu rồi :

Vì chúng ta là những tác phẩm của Ngài, được tạo dựng trong Đức Chúa Jesus Christ, để thực hiện những việc tốt đẹp mà Đức Chúa Trời đã chuẩn bị trước, hầu chúng ta cứ theo đó mà sống. (Êph 2:10)

Để ý từ kết tiếp của câu chín là từ “VÌ”. Từ này là từ nối, nối hai câu với nhau. Nói cách khác, ý tưởng ban đầu chưa kết thúc. Từ vì nghĩa là “vì điều này” nên câu 10 không nên bỏ qua khi đọc câu 8 và 9, còn không bạn sẽ không hiểu ý nghĩa đoạn Kinh Thánh muốn nói gì.

Câu 10 nói rằng chúng ta là những tác phẩm của Chúa, được tạo dựng cho một mục đích – sản sinh ra các công việc tốt đẹp. Tóm lại, ý Phao lô muốn nói trong các câu này :

Chúng ta được cứu bởi ân sủng trước hết là trở thành ai đó – con cái Đức Chúa Trời; và chúng ta cũng được ban cho quyền năng bởi cùng một ân sủng để làm việc gì đó.

Chúng ta không nên nhấn mạnh lẽ thật này mà bỏ qua lẽ thật khác. Nhưng hãy để tôi nhấn mạnh ngay rằng chúng ta là ai trong Chúa Giê-su cũng quan trọng như những gì chúng

ta làm, vì bất cứ việc gì chúng ta làm phải bắt nguồn từ việc chúng ta là ai.

Rất dễ để bỏ qua khía cạnh “làm việc gì đó” như thể là nó giúp chúng ta thoát khỏi áp lực làm việc để xây dựng Nước Chúa. Tuy nhiên, một thực tế đáng buồn là chính công sức chúng ta làm sẽ tăng cường sức lực cho chúng ta. Chúa Giê-su phán, “Đồ ăn của Ta là làm theo ý muốn của Đấng đã sai Ta và làm trọn công việc của Ngài” (Giăng 4:34). Ngài cũng phán, “Như Cha đã sai Ta thì Ta cũng sai các con” (Giăng 20:21). Gộp hai câu này lại, chúng ta thấy rõ thức ăn của chúng ta là thực hiện và hoàn tất ý muốn của Chúa Giê-su Đấng sai phái chúng ta. Thức ăn là thứ mang lại sức mạnh cho chúng ta. Nếu chúng ta không ăn, chúng ta sẽ đâm ra yếu sức và sút giảm sức khỏe.

Bây giờ hãy liên tưởng đến đời sống thuộc linh. Nếu chúng ta không làm theo ý muốn của Chúa Giê-su Đấng sai phái chúng ta, chúng ta sẽ yếu đuối. Rồi chúng ta sẽ rất dễ bị cám dỗ.

Suốt trên bốn mươi năm bước đi với Chúa, tôi để ý thấy một số nguyên do chính nhiều tín đồ sa ngã trong đức tin là do thiếu đi “việc làm.” Họ đâm ra lười biếng và nhàn rỗi liên quan đến sự kêu gọi của họ, và trước khi họ biết được chuyện này, họ thấy mình rơi vào tình trạng say sưa, gian dâm hay lúc sâu vào lối sống thế gian. Họ mất đi sức mạnh thuộc linh. Đây là mấu chốt của vấn đề:

Những gì chúng ta làm sẽ ban năng lực cho chúng ta.

Vậy hãy để tôi nói lại lẽ thật trong ba câu Kinh Thánh này: Bạn được tái sinh bởi món quà miễn phí của ân sủng để trở nên con Đức Chúa Trời và bạn cũng được ban sức mạnh bởi cùng một ân sủng để làm việc gì đó. Kinh Thánh tuyên bố Đức Chúa Trời hoạch định trước công việc của mỗi chúng ta. Đa-vít viết:

Mắt Ngài đã thấy rõ thể chất vô hình của con; Tất cả những ngày định cho đời con đã được ghi vào sách của Ngài, Trước khi con sống một ngày nào trong các ngày ấy. (Thi thiên 139:16)

Đức Chúa Trời dự định những công việc để bạn làm trước khi bạn sinh ra. Ngài thực sự ghi lại những công việc này trong một cuốn sách! Chúng ta thử hãy tưởng tượng cuốn sách này dày cỡ nào, vì mỗi giây phút trong cuộc đời chúng ta đều được ghi trong đó. Những phận vụ mà Ngài hoạch định cho chúng ta đều xoay quanh việc xây dựng Nước Ngài. Ước ao sâu thẳm nhất của Ngài đó là chúng ta làm thành kế hoạch của Ngài cho đời sống chúng ta, điều đó không đảm bảo là chúng ta sẽ hoàn thành. Để ý trong Êphê-sô 2:10 từ ngữ “nên.” Kinh Thánh không nói “để chúng ta sẽ bước theo” mà nói “để chúng ta nên bước theo.” Đây là chỗ ý chí tự do của chúng ta sẽ can dự vào. Ngài chuẩn bị trước các công việc của chúng ta, nhưng tùy thuộc vào chúng ta bước theo những gì Ngài đã hoạch định.

Tôi tin xác quyết rằng khi chúng ta đứng trước mặt Chúa Giê-su tại ngai phán xét cơ đốc nhân (nơi mà chúng ta sẽ được thưởng về việc làm của chúng ta là cơ đốc nhân hoặc sẽ bị mất phần thưởng do đã bỏ lơ), Ngài sẽ mở cuốn sách này ra và nói, “Nào ta hãy so sánh thử con có thật sự sống đúng theo kế hoạch nguyên thủy mà Cha Ta và Ta dự tính cho con không.” (Liên quan đến sự phán xét, nó được viết trong hai chỗ khác nhau trong Kinh Thánh nói rằng “các sách được mở ra” (xem Đaniên 7:10 và Khải huyền 20:12). Tôi tin các sách này được Chúa viết về cuộc đời chúng ta trước khi chúng ta sinh ra. Liên quan đến sự kêu gọi cụ thể nào đó của chúng ta, chúng ta sẽ không bị phán xét về những gì chúng ta đã làm, mà về những gì chúng ta được kêu gọi để làm. Điều này thật đầy kịch tính.

Tới đây bạn có lẽ cảm thấy hơi sợ. Xin đừng sợ! Có ba điều quan trọng cần để ý : Trước hết, Chúa rất quan tâm đến việc bạn hoàn tất những gì Ngài kêu gọi bạn làm hơn là bạn quan tâm, nên Ngài không giấu bạn kế hoạch của Ngài. Ngài ước ao bạn biết ơn gọi của mình hơn là bạn muốn biết! Thứ hai, quá trình tăng trưởng đầy đủ để bước vào ơn gọi của bạn là một hành trình, không phải là một biến cố xảy ra một lần, nên hãy chống lại thôi thúc nào khiến bạn muốn thoái lui, Thứ ba, trong sách này bạn sẽ tìm thấy những cái nhìn từ cả Kinh Thánh lẫn kinh nghiệm để khám phá và phát triển sự kêu gọi của bạn.

Để minh họa, hãy xem xét ví dụ này. Giả sử tôi là một nhà hoạch định của một thành phố và tôi muốn xây dựng một khu phức hợp gồm có nhà ở, cửa hàng bán lẻ và khu giải trí gần trung tâm thành phố. Vì là nhà hoạch định chiến lược nên tôi phải là chủ đầu. Tôi tổ chức phát thảo kế hoạch cùng với các nhà phát triển và các kiến trúc sư. Trong khu phức hợp này tôi muốn có những khu vui chơi, khu giải trí, khu thể thao, khu suối nước, khu ngắm cảnh và khu đi bộ. Tôi cũng muốn kết hợp những cửa hàng bán lẻ với các căn hộ nhiều tầng, nhà hàng, rạp chiếu phim và các khu sáng tạo khác để làm cho khu phức hợp này độc đáo.

Một khi thiết kế được hoàn tất, tôi quyết định tôi cần nhà thầu nào để hoàn tất những khía cạnh khác nhau của bản thiết kế. Tôi thuê các nhà thầu khác nhau và cho họ khung thời gian để họ làm phần của họ. Dự án sẽ chuẩn bị khởi công.

Nếu tất cả những nhà thầu làm chính xác như tôi yêu cầu, dự án đồ sộ này sẽ được xây dựng trơn tru và hoạt động trôi chảy. Tuy nhiên, chuyện gì xảy ra nếu một số nhà thầu không đặt dự án này ưu tiên hàng đầu? Chuyện gì xảy ra nếu họ chấp nhận sự phân công, theo thời gian tiến độ thi công, nhưng lại dồn công sức của họ vào những công việc khác? Chuyện gì xảy ra nếu họ đi câu cá, chơi gôn và dự các sự kiện thể thao thường xuyên nên họ bỏ bê công việc? Chuyện gì xảy ra nếu những người khác lười biếng và không nghiêm túc về công việc? Nếu tôi hoàn toàn phụ thuộc vào những nhà thầu này, dự án sẽ không hoàn tất đúng như dự kiến. Thật ra, nó sẽ không bao giờ hoàn tất được.

Các nhà thầu có quyền quyết định làm gì với khoảng thời gian và khả năng của họ. Tuy nhiên, với tư cách là nhà hoạch định của thành phố, tôi sẽ không chấp nhận những sự chậm trễ quy mô như vậy hay không chấp nhận khả năng là dự án không thể nào hoàn tất. Thay vào đó, tôi sẽ huy động mọi người vào làm việc.

Kết quả là gì? Các nhà thầu không nhận được phần thưởng của cả nhóm thi công đảm trách việc xây dựng khu phức hợp tuyệt vời đó. Họ sẽ không thể chỉ cho con cháu họ hay bạn bè họ thấy sự đóng góp của họ vào khu trung tâm

thành phố. Con cái họ sẽ không thể nói cho những khác biệt về việc cha mẹ họ đã góp phần trong đó. Họ cũng đánh mất phần thưởng đó là được trả lương cho phần việc được giao.

Bạn có thể thấy cùng nguyên tắc này được minh họa trong suốt cả Kinh Thánh. Đức Chúa Trời có một kế hoạch tổng thể để xây dựng Vương Quốc Ngài. Tuy nhiên, suốt dòng lịch sử, Đức Chúa Trời phải làm việc với những con người không làm thỏa mãn ước ao của Ngài. Vì thế, Ngài thường xuyên chỉnh sửa kế hoạch nguyên thủy của Ngài. (Tôi nói theo ngôn ngữ con người vì Chúa biết sự cuối cùng ngay từ lúc khởi đầu – Ngài không bị ràng buộc với thời gian.) Vì thế, “việc thay đổi” kế hoạch không làm Ngài bị sốc. Ngài biết trước các nhân công của Ngài sẽ chọn gì. Ngài đã chuẩn bị cho những sự thay thế rồi.

Đây là một vài trong số rất nhiều ví dụ về việc này trong Kinh Thánh. Bạn sẽ thấy điều này với cha của Áp-ra-ham là Tha-rê. (Con trai út của tôi là Arden mới đây nhắc tôi về lễ thật này.) Phần lớn chúng ta biết rằng Áp-ra-ham được sinh ra và lớn lên tại xứ U-rơ thuộc Canh-đê trước khi Chúa kêu gọi ông đến xứ Canaan. Một sự thật ít biết đến đó là nếu bạn nhìn kỹ cha của ông là Tha-rê. Bạn sẽ phát hiện ra ông vẫn còn đang ở chỗ cũ khi được kêu gọi để ra đi.

Tha-rê đem Áp-ram, con trai mình, Lót, con Ha-ran, cháu mình và Sa-rai, dâu mình, vợ của Áp-ram đồng ra khỏi U-rơ của người Canh-đê để qua xứ Ca-na-an. Nhưng khi đến Cha-ran, họ ở lại tại đó. Tha-rê hưởng thọ được hai trăm lẻ năm tuổi rồi qua đời tại Cha-ran. (Sáng thế 11:31-32)

Có hai điều cần xem xét : Trước hết, tại sao một người không vì lý do gì mà lại đem gia đình ra khỏi U-rơ và đi sáu trăm dặm đến xứ Canaan? Chuyến đi bằng lạc đà rất chậm và cực nhọc. Kèm với phụ nữ và trẻ em, có lẽ mất ít nhất vài tháng. Không giống như việc ông Tha-rê lên mạng và tìm những bức hình và đọc những bài viết về xứ Canaan để biết đó là một nơi tuyệt vời để sống và làm việc. Ông không khám phá qua những bài viết trên mạng xã hội. Phải có lí do cho việc di chuyển xa xôi như thế.

Thứ hai, nếu ông tiến về xứ Canaan, sao ông lại định cư tại Cha-ran? Sao ông không đi hết cuộc hành trình đến đích? Có thể nào ông bị cảm dỗ dừng nửa chừng? Có thể nào gặp phải những chuyện ngoài ý muốn như một thành viên nào đó trong gia đình quá nản chí không muốn đi tiếp hay do những hoàn cảnh khách quan nào đó? Có thể là ông nhìn thấy nhiều cơ hội tại Cha-ran và không muốn rủi ro mất mát chỉ vì một lời phán của Chúa?

Khi xem xét tất cả những chi tiết này, có thể nào chúng ta kết luận Tha-rê là “sự chọn lựa đầu tiên” của Chúa để trở thành “cha của nhiều dân tộc.” Phải chăng lúc đầu ông được định để trở thành “cha đẻ của đức tin, một từ ngữ mà được bây giờ được quy cho Áp-ra-ham (xem Rôma 4:16-17) không?

Tha-rê quyết định không đi xa hơn nữa. Ông định cư tại Cha-ran. Tôi tin nếu ông cứ bám lấy mục tiêu, ngày nay chúng ta sẽ đọc về những hành trình và giao ước của ông với Chúa. Tôi tin dân Y-sơ-ra-ên sẽ quy ông là tổ phụ của họ và Chúa Giê-su sẽ được nói đến là “dòng dõi của Tha-rê” thay vì “dòng dõi của Áp-ra-ham” (xem Galati 3:16).

Một ví dụ khác về việc thay đổi kế hoạch chính của Ngài là vị thẩm phán và thầy thượng tế Hê-li. Ông và dòng dõi ông được phân công để làm thầy tế lễ đến gần Chúa thay cho dân chúng. Tuy nhiên, một tiên tri được sai đến Hê-li tuyên bố:

Vì thế, CHÚA, là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, phán như vậy: “Ta có hứa cho dòng họ tổ phụ ngươi và cho dòng dõi ngươi phụng sự Ta suốt đời. Nhưng bây giờ, CHÚA phán, không được nữa! Vì ai tôn trọng Ta sẽ được Ta tôn trọng, còn ai khinh dể Ta sẽ bị Ta khinh dể. Nay, trong những ngày sắp tới, Ta sẽ chặt gãy những người đang tuổi sung sức để cho không còn ai sống đến già trong dòng họ ngươi và dòng họ tổ phụ ngươi nữa. (1Sa 2:30-31)

Sự bất tuân của Hê-li đã ảnh hưởng đến cả ông và con cháu ông. Nếu ông bước đi cách vinh dự trước mặt Chúa, chức tế lễ chắc sẽ tiếp tục với chi tộc Hê-li.

Một ví dụ khác đó là tất cả các vua của Y-sơ-ra-ên. Vị vua đầu tiên là con của Đa-vít tức Salômôn. Chúa phán với ông, “Vì ngươi ã làm điều này, không vâng giữ giao ước và luật lệ Ta đã truyền cho ngươi, Ta chắc chắn sẽ phân chia vương quốc của ngươi ra và ban cho tôi tớ ngươi. (1Vua 11:11). Sau này, nếu Salômôn trung thành, vương quốc sẽ không bao giờ bị lấy khỏi con ông là Rô-bô-am. Phần lớn vương quốc được giao cho Giê-rô-bô-am, nhưng sau này ông cũng không trung tín. Chúa bảo ông:

‘CHÚA là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán như vậy:Ta đã cất nhắc ngươi lên giữa vòng dân thường, lập ngươi làm lãnh tụ trên dân Y-sơ-ra-ên Ta. Ta đã xé vương quốc của nhà Đa-vít mà ban cho ngươi, nhưng ngươi không giống như Đa-vít, tôi tớ Ta, là người đã vâng giữ các điều răn Ta, theo Ta hết lòng, và làm những điều ngay lành trước mắt Ta. . . Ngươi đã làm điều tội ác hơn tất cả những người trước ngươi. Ngươi đã làm cho mình những thần khác, đúc tượng của chúng, chọc cho Ta giận, rồi vứt bỏ Ta ra sau lưng. (1Vua 14:7-10)

Giê-rô-bô-am có lẽ đã có một vương triều lâu dài nếu ông không dùng địa vị và ân tử của ông để làm lợi cho mình thay vì cho Vương Quốc Chúa. Một sứ điệp tương tự cũng được nói với vua Ba-a-sa của Y-sơ-ra-ên (xem 1Vua 16:1-7) cũng như những vị vua khác có trách nhiệm trong vương quốc.

Đây là vấn đề tôi muốn nói đến : Thường thì sự không trung tín của chúng ta đối với ơn gọi của Chúa trên đời sống chúng ta sẽ ảnh hưởng không chỉ chúng ta mà còn con cái chúng ta nữa. Với ông Tha-rê thì không, nhưng đối với những người khác thì có.

Chúng ta thấy tình huống tương tự giữa vòng các tiên tri. Ê-li-sê phục vụ Ê-li và nhận phần gấp đôi những gì có trong cuộc đời của Ê-li. Nhưng nhiều năm sau đó, đầy tớ của Ê-li-sê là Ghê-ha-si, người sẽ kế tục nhận ơn tiên tri, đã mất tập trung vào những điều quan trọng và đã bị loại trừ. Ông trở thành một người phung và bỏ đi chức vụ mà ông được kêu gọi (xem

2Vua 5:20-27). Một người đầy tớ khác (không nói danh tính) đã thế chỗ ông để giúp đỡ Ê-li-sê.

Trong Tân ước, bạn thấy điểm này nơi Giu-đa Ích-ca-ri-ốt. Vì ông lạm dụng ơn gọi và ân tứ đã giao cho ông, ông phải bị thay thế. Phierơ nói với các môn đồ tại phòng cao, “Vi Thánh Thi đã chép: “. . . Nguyện một người khác thay thế chức vị nó! Vì thế, cần phải chọn một người trong nhóm từng ở với chúng tôi . . .” (Công vụ 1:20-21)

Thật là một thảm kịch! Thật đau xót khi nghĩ đến những hối tiếc nhiều người sẽ gặp phải vì họ chọn không quản lí ơn gọi hay ân tứ đặt để trên đời sống họ một cách phải lẽ.

Trở lại với khía cạnh tích cực, thừa độc giả, bạn sanh ra có một mục đích và cho một mục đích. Đời sống bạn có giá trị lớn lao trong việc xây dựng cõi đời đời. Việc này không phải có ý con người mà do chính Đức Chúa Trời quyết định.

BẠN QUYẾT ĐỊNH TÍNH HIỆU QUẢ CỦA BẠN

Đây là một thực tại đánh kinh ngạc: Bạn hiệu quả như thế nào là tùy vào bạn hơn là tùy vào Chúa. Nói nghe có vẻ không tôn kính lắm nếu bạn đặt tất cả những thành công của cuộc đời bạn vào cái giỏ “quyền tể trị của Chúa.” Tuy nhiên, tôi đảm bảo với bạn, nói thế không phải là không tôn kính cũng không phải nói thế là bỏ qua quyền tể trị của Chúa. Đó là lời chứng về sự tin tưởng của Ngài nơi chúng ta và ước ao của Chúa là muốn con cái Ngài vận dụng ý chí tự do mà Ngài đã ban cho chúng ta.

Ta hãy xem lại phần Kinh Thánh mở đầu chương này:

Vì nhờ ta [khôn ngoan] các ngày của con sẽ được nhiều thêm, các năm của đời con sẽ được gia tăng. Nếu con khôn ngoan, chính con sẽ được lợi ích. (Châm ngôn 9:11-12)

Lẽ thật này thật đầy khích lệ và đầy quyền năng! “Các ngày của con sẽ được nhiều thêm” nghĩa là gì? Không thể nào có nghĩa là kéo dài đời sống bạn; vì ý này đã được nói

đến trong câu này, “. . . các năm của đời con sẽ được gia tăng.” Nó có nghĩa là gia tăng tính hiệu quả của bạn từng ngày một. Nói cách khác, bạn sẽ tận dụng hết trong ngày hơn nhiều người khác không có sự khôn ngoan của Chúa.

Bạn có lẽ nghe câu châm ngôn này, “Một lưỡi rìu cùn mà không mài dũa bén, ắt phải phí nhiều sức, nhưng sự khôn ngoan giúp ích cho sự thành công. (Truyền đạo 10:10) Sự khôn ngoan là trung tâm điểm ở đây. Bạn sẽ không hiệu quả hay kết quả với cái rìu cùn (thiếu sự khôn ngoan). Ngược lại, bạn sẽ chặt được nhiều cây với cái rìu bén (sống khôn ngoan). Bạn sẽ gia tăng nỗ lực của bạn khi dùng cùng một sức mạnh.

Sự khôn ngoan của Chúa vô cùng quan trọng. Tôi sẽ chia sẻ một câu chuyện ở phần sau sách này về một người bạn của tôi từng là một tín hữu không kết quả suốt nhiều năm nhưng cuối cùng đâm ra chán ngấy với tình trạng hâm hãm của anh ta. Điều đầu tiên anh làm là để thì giờ rất nhiều đọc Kinh Thánh suốt sáu tháng. Việc này mang lại sự khôn ngoan để hiệu quả hơn và bạn sẽ ngạc nhiên về câu chuyện của đời sống anh bạn này

Nhưng không chỉ là bạn của tôi, mà tất cả chúng ta đều được dạy, “Hãy thu nhận sự khôn ngoan; Hãy tận dụng mọi điều con có để nhận được sáng suốt.” (Châm ngôn 4:7). Tôi thích câu Kinh Thánh này. Một khi bạn thật sự tin, bạn sẽ để thì giờ và năng lực để tìm cầu khôn ngoan. Nhưng lẽ thật quan trọng của Châm ngôn 9:11-12 là thế này: Một khi bạn nhận khôn ngoan, bạn là người được ích lợi!

Sự khôn ngoan của Chúa mà tôi viết đến trong sách này mất nhiều năm tìm kiếm, dò tìm và lắng nghe – cộng với những kinh nghiệm cả tích cực lẫn tiêu cực. Nhưng bạn sẽ khám phá ra, không chỉ tôi mà nhiều người khác tôi có vinh dự phỏng vấn đã bước đi cách khôn ngoan và kết quả phi thường. Tôi chỉ có một hy vọng rằng trong một khoảng thời gian ngắn, bạn sẽ nhận những gì mà tôi mất nhiều năm để lãnh hội, và bạn sẽ tiến xa hơn với sự khôn ngoan này. Đây là chuyện thuộc về Vương Quốc Chúa – chúng ta thấy đều là một, nên nếu bạn được ích lợi thì tôi cũng được lợi ích. Nếu bạn tiến xa hơn tôi, đó cũng là lợi thế cho tôi, vì chúng ta là một. Chúng ta thấy

đều làm việc cho một mục đích chung và cho vinh hiển của Vua chúng ta.

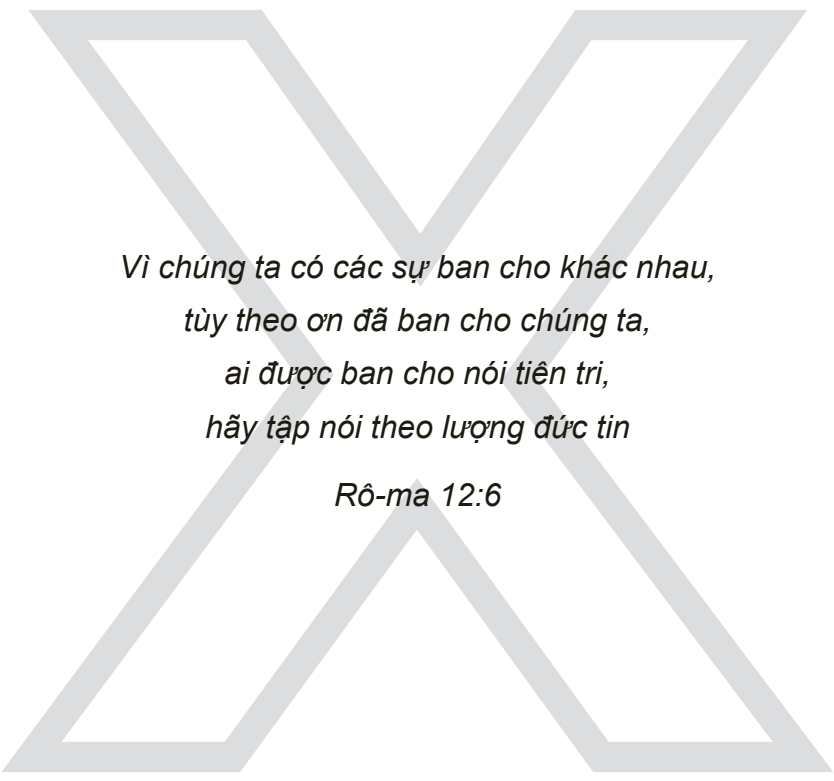
BÍ MẬT GIẤU KÍN

Nào ta hãy sang chương kế tiếp với câu hỏi này: Bạn có thích thú muốn biết bí mật giấu kín mà hầu hết mọi người không nhận ra, nó sẽ giải phóng những khả năng của bạn vượt quá những gì bạn đã từng kinh nghiệm?

Tôi nghĩ vậy! Và đây là vấn đề - có một bí mật như thế. Đó là lẽ thật bị giấu kín mà chúng ta sắp phát hiện.

SUY GÃM

1. Theo Êphêso 2:10, Chúa hoạch định nhiều việc cho bạn làm trước khi bạn sinh ra. Bạn có tìm kiếm để biết những kế hoạch này không? Điều gì đã ngăn trở bạn không khám phá nó?
2. Bạn được sinh ra có một mục đích và cho một mục đích. Theo ánh sáng của câu chuyện của Stan, bạn nhìn ân tứ và khả năng của bạn như thế nào? Bạn có nhìn nó quan trọng trong việc xây dựng Nước Chúa không? Hay bạn, giống anh Stan, không nối kết được những dấu chấm nét này?
3. Việc làm theo ý Chúa sẽ thêm sức cho chúng ta. Có phải những gì bạn làm trong đời đang thêm sức cho bạn không? Bạn có đam mê công việc bạn đang làm không? Nếu không, sao bạn lại thiếu đi sự thỏa mãn?

*Vì chúng ta có các sự ban cho khác nhau,
tùy theo ơn đã ban cho chúng ta,
ai được ban cho nói tiên tri,
hãy tập nói theo lượng đức tin*

Rô-ma 12:6

Các Khả Năng Được Phú Ban

Tôi có một người bạn là Jim, anh đã huấn luyện một đội bóng rổ nữ của trường trung học trong mười tám năm. Trong suốt thời gian đó, đội không thể vô địch tiểu bang. Năm này tới năm khác, đội bóng thua trong các trận chung kết khu vực hoặc nếu họ vào được vòng đấu tiểu bang thì bị loại từ vòng đầu tiên.

Jim đã chia sẻ với tôi, “Tôi thất vọng và sẵn sàng bỏ cuộc, nhưng khoảng thời gian đó, tôi đã khám phá quyền năng của ân điển Chúa.”

Jim đã có một quyết định dứt khoát. Anh sẽ không còn huấn luyện bởi sức riêng của mình, như anh đã làm trong mười tám năm, nhưng anh sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào ân điển Chúa. Anh hỏi Chúa phải làm gì, và Chúa trả lời, “Hãy sắp xếp lại các bài tập của con. Thay vì chín mươi phút trên sân, hãy để bốn mươi lăm phút trong phòng thay đồ đọc Kinh Thánh, chia sẻ và cầu nguyện và bốn mươi lăm phút cuối ở trên sân.”

Jim nói với tôi, “John, điều này dường như tác dụng ngược. Chúng tôi cần tập các kỹ năng và chạy cách chơi bóng; tôi cần mỗi giây phút trong thời gian chín mươi phút đó để luyện tập. Nhưng tôi biết mình đã nghe từ Chúa.”

Tiếp tục câu chuyện của anh, “Sau đó tôi đưa ra các nữ cầu thủ chiến lược mới. Họ nghĩ việc này mang tính tôn giáo và có vẻ là một ý tưởng ngớ ngẩn. Một số người thậm chí thất vọng khi họ mới nghe, nhưng sau khi chia sẻ thêm lòng mình thì họ đã tham gia.”

Với nụ cười trên mặt, anh nói, “Năm đó, chúng tôi đã vô địch giải bóng rổ của tiêu bang lần đầu tiên. Nếu điều đó không đủ thì năm sau đó chúng tôi lại chiến thắng.”

Anh nói thêm về chức vô địch tiểu bang lần thứ hai, “Nó thật kinh ngạc, vì mỗi cú úp rổ trong trận chung kết chúng tôi đều trượt. Đáng lẽ chúng tôi không bao giờ chiến thắng khi ném trượt tất cả những pha bóng đó! Tuy nhiên, sau khi xem thống kê, chúng tôi đã lập một kỷ lục trong trận đấu đó cho các cú ném ba điểm. Các cú ném ba điểm đã cân bằng tất cả những cú úp rổ trượt và chúng tôi có được số điểm cần thiết để chiến thắng.”

ĐƯỢC MẠC LẤY QUYỀN NĂNG

Jim đã kết nối vào sự khôn ngoan thiên thượng; đúng thế, đó cũng là sự hiểu biết mà sứ đồ Phao-lô đã khám phá – sự hiểu biết mà theo thống kê chín mươi phần trăm hội thánh thế kỷ 21 không hề biết đến. Sự hiểu biết đó là thế này: ân điển của Kinh Thánh không chỉ là món quà cứu rỗi của Chúa, mà còn là sự thêm sức của Ngài cho cuộc đời của chúng ta. Hãy xem xét các lời của Phao-lô, nhưng hãy ghi nhớ rằng các lời này là trích dẫn y nguyên từ chính miệng của Đức Chúa Trời: “ Ân sủng Ta đủ cho con rồi, vì quyền năng của Ta trở nên trọn vẹn trong sự yếu đuối.” (2Cô-rinh-tô 12:9).

Không có gì thất mắc hay không rõ ràng ở đây. Đức Chúa Trời nói thẳng ân sủng của Ngài là sự thêm sức của Ngài. Từ *yếu đuối* trong câu trên nghĩa là “không có khả năng.” Chúa tuyên bố với Phao-lô, và cả với bạn và tôi nữa, “Sự thêm sức (ân sủng) của Ta được tối ưu hóa trong các hoàn cảnh vượt quá khả năng tự nhiên của con.”

Mười tám năm làm việc mệt nhọc của Jim, cố gắng bằng tất cả những gì anh có để dẫn dắt các nữ cầu thủ đến một chức vô địch và kết quả của việc đó là gì? Không có gì ngoài những năm hụt chức vô địch. Nhưng thật xứng đáng đó là nhờ thất vọng và đau đớn mà Jim cuối cùng đã khám phá được sự khôn ngoan này : Ân sủng của Chúa thêm sức cho chúng ta để tiến xa hơn khả năng tự nhiên của chúng ta.

Trong một lá thư khác, Phao-lô nói một câu khá dạn dĩ: “Tôi đã làm việc siêng năng hơn bất cứ sứ đồ nào khác.”Ồ, có thật sự ông đã viết điều này không? Hãy suy nghĩ về những nhân vật có trong danh sách này: Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng, Ba-na-ba, A-pô-lô và nhiều những nhân vật vĩ đại khác. Nghe hơi kiêu ngạo, nhưng nếu bạn đọc phần còn lại của câu nói của Phao lô thì thấy là không phải thế:

Tôi đã làm việc khó nhọc hơn tất cả những người khác. Thật ra không phải chính tôi mà là ân sủng Đức Chúa Trời đã hành động trong tôi. (1Cô-rinh-tô 15:10).

Phao-lô đang khoe về sự thêm sức của Chúa, không phải khả năng của bản thân ông; vì thế trong đó không có sự khoe khoang cá nhân. Ông đã phụ thuộc vào ân sủng để hoàn tất sứ mạng thiên thượng của mình. Sau nhiều năm thất vọng và cuối cùng có sự soi sáng thì Jim, với tư cách một huấn luyện viên, bây giờ phụ thuộc vào sự thêm sức (ân sủng) của Chúa để tiến xa hơn khả năng bản thân. Anh đã áp dụng sự khôn ngoan này vào trong mọi khía cạnh của đời sống anh; riu của anh đã được mài bén!

Biết được điều này, chúng ta hãy trở lại sứ mạng của cá nhân chúng ta. Lời Chúa tuyên bố, “Vì chúng ta là tác phẩm của Đức Chúa Trời, được tạo nên trong Chúa Cứu Thế Jê-sus để làm những việc thiện lành, là việc Đức Chúa Trời đã chuẩn bị trước cho chúng ta để theo đó mà tiến hành.” (Ê-phê-sô 2:10). Chính Đức Chúa Trời đã sắm sẵn nhiệm vụ cho bạn trước khi bạn sinh ra. Sự kêu gọi đã được thiết kế sẵn này là điều sẽ đem đến cho bạn sự thỏa nguyện; không công việc hay thú vui nào khác có thể làm được! Đó là mục đích của bạn vì nó có tầm ảnh hưởng rất lớn. Thật ra, xét về việc hoàn tất mục đích đó, có một lẽ thật quan trọng cần biết.

*Định mệnh của bạn, là điều Chúa sắm sẵn cho bạn
luôn vượt quá khả năng tự nhiên của bạn!*

Để tôi nói điều này thật rõ ràng. Hoàn tất nhiệm vụ thiên thượng theo khả năng riêng của chúng ta là điều không thể. Làm sao tôi biết điều này đúng? Vì Đức Chúa Trời tuyên bố

chắc chắn rằng Ngài sẽ không chia sẻ vinh quang của Ngài với một ai cả (xem Ê-sai 48:11). Nếu bất cứ ai trong chúng ta muốn hoàn tất thiên mệnh của mình theo khả năng của bản thân, thì Chúa sẽ phải chia sẻ vinh quang của Ngài với chúng ta, và Ngài sẽ không làm điều này! Chúa chủ ý làm cho sự kêu gọi của bạn vượt quá khả năng tự nhiên của bạn để bạn sẽ phải phụ thuộc vào ân sủng của Ngài để hoàn tất nó!

CÁC KHẢ NĂNG ĐẶC BIỆT

Tiếp theo, chúng ta nên hỏi liệu có những thêm sức cụ thể nào của ân sủng không. Nói cách khác, tương tự như cách ân sủng thêm sức cho chúng ta để sống vượt khả năng tự nhiên của chúng ta; có những khả năng độc nhất chúng ta nhận từ Chúa để trang bị chúng ta hoàn tất sứ mạng của chúng ta hay không?

Cho phép tôi giải đáp qua vài ví dụ. Roger Federer đã không bao giờ trở thành một trong những vận động viên quần vợt vĩ đại nhất thế giới nếu anh ta không có vợt và những trái banh. Các thợ thủ công mỹ nghệ giỏi nhất trong thành phố sẽ không bao giờ được phát hiện nếu anh ta không có các công cụ. Bạn sẽ không bao giờ biết Michelangelo là ai nếu ông không bao giờ có cái đục, bàn chải hay sơn dầu. Điều tương tự có đúng cho sự kêu gọi thiên thượng của chúng ta không?

Hai câu chuyện ngắn sau sẽ giúp làm sáng tỏ. Khi tôi mới bắt đầu trong chức vụ, tôi gặp một người hướng dẫn ngợi khen và thờ phượng hiếm có. Quý ông này hướng dẫn thờ phượng cho một nhà truyền giảng nổi tiếng thế giới giữa những năm 1900. Nhà truyền giảng đó qua đời trong những năm 1970, và người hướng dẫn thờ phượng này đã mở rộng chức vụ riêng.

Ông hay lui tới hội thánh của chúng tôi vào những năm 1980, và tôi thường chăm chú lắng nghe với sự kinh ngạc – ông ta rất được ơn! Ông có thể chơi piano một cách rất thụ thái mà rất ít người chơi được. Trong chốc lát, ông có thể khích lệ ba nghìn năm trăm người đứng dậy, ca hát và nhảy

múa. Khi ông ca ngợi Chúa, toàn bộ bầu không khí thuộc linh thay đổi và hội thánh được phủ đầy sự hiện diện của Chúa.

Vào những dịp cuối cùng ông đến giảng, tôi có đặc ân tiếp đón ông. Chúng tôi có thời gian tuyệt vời với nhau, tôi đã đặt những câu hỏi vì tôi muốn biết về các khả năng Chúa ban của ông. Tôi biết được rằng mẹ ông, một người nữ tin kính và tận hiến, đã cầu nguyện nhiều giờ một ngày. Ông nói, “John, khi tôi ở trong tử cung của mẹ, một người đàn ông (mẹ ông tin đó là một thiên sứ) đã đến nhà vào một ngày nọ. Người đàn ông này, người mẹ tôi chưa bao giờ thấy trước đó, đã nói, “Con trai bà sẽ dẫn nhiều người vào sự hiện diện của Chúa và sẽ chơi piano điều luyện từ lúc trẻ.”

Rồi sau đó tới phần câu chuyện mà làm cho tôi kinh ngạc và không thể nào quên được. Khi mới biết đi, một ngày nọ ông ngồi xuống cạnh đàn piano của cha mẹ ông và bắt đầu chơi một cách hoàn hảo, mà trước đó không hề học hay luyện tập. Đó không phải là bài tập ngón, nhưng là một bản nhạc phức tạp mà chỉ những học viên piano lão luyện với có thể chơi được. Và tất nhiên, ông đã chơi mà không cần sheet nhạc.

Từ hôm đó trở đi, ông đã chơi cách tài tình, không một lần đọc nốt nhạc; ông chơi mỗi bài hát qua lỗ tai. Ông có khả năng nghe một bài hát và chỉ trong chốc lát ông có thể chơi được ngay.

Chức vụ của ông bắt đầu khi còn là một cậu thiếu niên chơi nhạc trong các buổi nhóm chính của hội thánh quê nhà. Cuối cùng, ân tứ của ông đã mở cửa cho ông để chơi cho nhà truyền giảng nổi tiếng.

Rõ ràng ông có một ơn – một khả năng thiên thượng.

Một người được ơn nổi tiếng khác là Akiane Kramarik. Không học bất cứ lớp nghệ thuật nào, cô đã bắt đầu vẽ rất đẹp ở độ tuổi lên bốn. Năm sáu tuổi, cô tiến lên vẽ các vật thể phức tạp cũng như các khái tượng độc nhất của cô. Năm tám tuổi, cô đã vẽ bức tranh Vua Bình An hiện đang nổi tiếng, một bức chân dung treo phía sau bàn làm việc của tôi.

Rõ ràng, cô có ơn – khả năng tự nhiên.

Tại sao chỉ một số người có ơn như thế? Hay có phải chuyện này đúng như vậy không?

Câu hỏi chúng ta nên hỏi là: Một số hay nhiều người hay thậm chí tất cả con cái Chúa đều nhận các ân tứ? Chúng ta hãy xem lại câu Kinh Thánh mở đầu của chương này:

Ta được ân tứ khác nhau theo ân sủng Chúa...
(Rô-ma 12:6)

Chúng ta thấy hai từ rất quan trọng nhưng tách biệt trong một câu Kinh Thánh này. Từ đầu tiên mà chúng ta đã bàn – ân sủng là từ *charis* trong tiếng Hy Lạp. Chúng ta hãy thêm *ma* vào từ *charis*, chúng ta có một từ Hy Lạp khác là *charisma*; đây là từ nói về ân tứ trong câu Kinh Thánh nói trước đó và sẽ là trọng tâm của chúng ta.

Trong những năm nghiên cứu các từ điển tiếng Hy Lạp và tra xem bối cảnh từ *charisma* được sử dụng trong Tân Ước, tôi có được một định nghĩa:

Charisma: một sự ban cho ân sủng mà tăng cường sức mạnh cho một cá nhân bằng một khả năng đặc biệt.

Thực tế khả năng này là một năng lực thiên thượng mà Chúa đã tín thác cho một cá nhân, và nó luôn luôn trội vượt tài năng tự nhiên. Một số ân tứ đó rõ ràng là siêu nhiên. Mặt khác, những ân tứ khác dường như giống như các tài năng tự nhiên của con người, nhưng trong thực tế cũng rất phi thường. Một số ơn là bẩm sinh, và có những ơn được ban cho vào một thời điểm cụ thể nào đó qua Lời phán của Chúa.

ƠN VIẾT SÁCH

Hãy để tôi bắt đầu phần khai thác về ân tứ *charisma* qua việc dùng cuộc đời tôi làm thí dụ. (Tôi đã viết ngắn gọn về các câu chuyện cá nhân này trong cuốn sách trước, *Hướng Về Cõi Đời Đời*).

Một ân tứ *charisma* trong đời sống tôi là viết sách. Nếu bạn không theo dõi chức vụ của chúng tôi trong nhiều năm, chắc bạn không biết rằng môn tiếng Anh, môn viết sáng tạo

và ngoại ngữ là các môn học cực dở của tôi ở trường. Đôi lúc tôi nghĩ các giáo viên tiếng Anh của tôi cho tôi qua chỉ vì họ không chịu đựng tôi thêm một năm nữa!

Khi lớp của chúng tôi được giao bài tập viết chỉ một hay hai trang, tôi phải mất nhiều tiếng để hoàn tất một bài tập mà đáng lẽ chỉ là bài tập nhanh. Tôi viết một hay hai câu, nhìn chăm chăm vào nó trong vài phút, và với mỗi phút giây trôi qua, càng thấy chán ghét vì câu cú nghe thật thảm bại và rời rạc. Cuối cùng, tôi vò nhàu tờ giấy và bắt đầu viết lại. Tôi lặp đi lặp lại điều này, lãng phí rất nhiều giấy trắng, nhiều thời gian và trí não. Tôi nhớ có những lần tôi viết khoảng hơn một tiếng mà vẫn không xong được hai đoạn đầu tiên.

Nếu bạn nghi ngờ phần đánh giá của cá nhân tôi, thì để tôi trích điểm SAT. Chắc bạn biết, SAT là kỳ thi bắt buộc trước khi bước vào trường Cao đẳng hay Đại học. Thời đó tôi thi có hai môn chính là toán và thi thuyết trình. Bài thi thuyết trình, thực chất là thi tiếng Anh. Bài thi kiểm tra các khả năng đọc viết. Điểm cao nhất bạn có thể đạt được là 800. Điểm phần thi nói của tôi là 370 (vâng, bạn đọc đúng rồi đấy). Nếu bạn nhìn vào phần trăm thì đó là con số 42 phần trăm to tướng – điểm F theo cách chấm của phần lớn bảng điểm theo đường cong. Trong suốt những lần đi đây đi đó hơn ba mươi năm nay, tôi chỉ gặp một người có điểm thi nói SAT thấp hơn tôi.

Bây giờ chúng ta hãy đi nhanh đến những năm đầu tuổi ba mươi của tôi. Một buổi sáng mùa hè năm 1991, trong lúc cầu nguyện tại một nơi vắng vẻ, Chúa phán với tôi: “Con trai, Ta muốn con viết sách.”

Trong thâm tâm tôi cười, “Chúa ơi, chắc chắn Ngài có quá nhiều người trong chúng con là những con trai và con gái của Ngài trên đất nên Ngài lẫn lộn chúng con với nhau. Ngài không muốn con viết sách đâu; Ngài chỉ cần hỏi các giáo viên tiếng Anh của con ở trường trung học.”

Không có hồi đáp nào cả. Chỉ là sự yên lặng.

Tôi coi sự yên lặng của Ngài là sự đồng ý. Tôi thuyết phục bản thân không nên viết, vì Ngài không trả lời lại gì cả. Nhưng lòng tôi biết rõ hơn.

Mười tháng sau, hai người nữ khác nhau từ hai tiểu bang khác nhau đến với tôi, cách nhau hai tuần lễ và nói những lời y hệt: “John Bevere, nếu anh không viết những gì Chúa ban cho anh để viết, Ngài sẽ ban sứ điệp cho người khác, và một ngày kia anh sẽ phải giải trình về điều đó.”

Khi người phụ nữ thứ hai từ Texas nói những lời y hệt mà người nữ đầu tiên từ Florida đã nói, thì sự kính sợ đến trên tôi và tôi đã hành động. Đó là năm 1992, lúc đó không có Ipad, chỉ có bút và giấy, thế là tôi lấy một mẫu giấy và viết bằng các chữ cái in đậm HỢP ĐỒNG trên đầu trang giấy. Sau đó tôi viết tiếp:

Lạy cha, con không viết được. Vì thế để vâng lời Ngài, con cần ân sủng! Nếu con viết, thì con cầu xin mỗi từ sẽ được truyền cảm hứng bởi Thánh Linh của Ngài và được ngập tràn sự xúc dầu của Ngài. Con cầu xin những lời con viết sẽ thay đổi những người nam, người nữ, những em thiếu nhi, những hội thánh, những thành phố và những quốc gia. Con tuyên thệ trước là con dâng cho Ngài mọi sự tôn trọng, ngợi khen, vinh quang và sự tạ ơn. Con đóng ấn hợp đồng (giao ước) này với Ngài trong Danh Chúa Giê-su.

Con trai và là đầy tớ của Ngài, John Bevere

Chúng ta hãy quay nhanh đến ngày hôm nay, gần ba mươi năm sau. Hiện tôi đã viết hơn hai mươi cuốn sách và được phát hành hàng chục triệu bản. Nhiều cuốn sách nằm trong số đó được liệt là sách bán chạy ở cả thị trường bên ngoài lẫn thị trường cơ đốc, cả trong nước lẫn quốc tế. Các sách này được dịch trên một trăm ngôn ngữ trên khắp thế giới, và ở một số nước nó được xuất bản cho độc giả bên ngoài lẫn cho cơ đốc nhân.

Trong phần lớn các sách này, hai đến ba mươi phần trăm nội dung sách được viết là những gì tôi đã không nghe trước, đọc trước hay nghĩ trước gì cả. Những lời này đã đến đến với tôi trong lúc đánh máy tính. Tôi nhớ vài lần ở văn phòng tại nhà hay ở phòng khách sạn, tôi bị choáng ngợp bởi

những gì tôi viết ra. Vài lần trong số đó tôi đã nhảy và la lớn, “Ồ, hay quá!”

Có thể bạn hỏi, “Sao anh có thể nói thế? Đó là kiêu ngạo.

Tôi sẽ trả lời điều này, tôi biết nội dung đó từ đâu đến – không phải tôi. Tôi tin tưởng hết lòng rằng tên của tôi ghi trên các cuốn sách này vì tôi là người đầu tiên dưới đất này được đọc trước nội dung! Tôi biết những lời này từ đến từ Thánh Linh. Cũng giống như sứ đồ Phao-lô, người cũng có vẻ hơi kiêu ngạo khi ông viết những lời này, “Tôi đã làm việc siêng năng hơn bất cứ sứ đồ nào khác.” Nói thế nghe như một người có tính tình hay cạnh tranh, tự cao tự đại và ích kỷ hay sao? Tuy nhiên, từ Kinh Thánh chúng ta biết rằng Phao-lô đang khoe về ân tứ thuộc về ân sủng của Chúa hơn là khả năng riêng của ông.

Cá nhân tôi tin rằng khi Chúa phán với tôi trong sự cầu nguyện buổi sáng mùa hè đó, ơn charisma để viết đã được khai phóng cho đời sống tôi. Nhưng nó không được kích hoạt cho tới khi tôi quyết định vâng lời Chúa. Có một số người sẽ tranh luận ở điểm này, và cho phép tôi nói thẳng, tranh cãi là không quan trọng đủ. Tôi biết tôi có thể sai trong niềm tin của mình, vì thế hãy để tôi nói điều mà những người khác sẽ gặp phải.

Một số người sẽ cho rằng ơn đó được ban lúc tôi tái sinh năm 1979. Tôi không thể giải quyết phần trình này bởi kinh nghiệm vì tôi không cố gắng viết bất cứ điều gì giữa năm 1979 đến 1992 khi tôi viết hợp đồng. Một điều tôi có thể nói chắc: tôi không được sinh ra với ơn này giống người chơi piano mà tôi đã mô tả trong chương này. Tuy nhiên, điều này giải quyết ý chính – một số ơn được ban cho ngay từ lúc sinh. Ví dụ, theo Kinh Thánh chúng ta biết Giăng Báp-tít được đầy đầy Thánh Linh của Chúa (Đấng ban các ơn) từ trong lòng mẹ, vì ông đã nhận ra Đấng Christ hằng sống trong lòng Ma-ry khi ông vẫn còn ở trong lòng của mẹ mình là Ê-li-sa-bét (Xem Lu-ca 1:41). Ba mươi năm sau, ơn này cũng ở trên Giăng – có thể nhận ra Chúa Jêsus (trước bất cứ ai) khi Ngài đến chịu báp-tem (xem Giăng 1:29).

Mặt khác, một số ơn đến sau. Sau-ơ, con trai của Kích, ban đầu không phải là người nói tiên tri. Điều này đã không xảy ra cho tới khi ông là một thanh niên và Sa-mu-ên xúc dầu cho ông để trở thành vua đầu tiên của Y-sơ-ra-ên. Sa-mu-ên nói rằng Sau-ơ về sau sẽ thấy một nhóm những người chơi nhạc cụ và nói tiên tri. Trích thẳng lời của Sa-mu-ên, “Thần linh của CHÚA sẽ chiếm ngự con, con cũng sẽ hăng say nhảy múa và nói tiên tri cùng với họ; con sẽ trở thành một người khác.” (1 Sa-mu-ên 10:6).

Khi xem hai lời chứng khác nhau này từ Kinh Thánh, chúng ta thấy rõ một số ơn được ban cho từ lúc trong lòng mẹ và có những ơn khác được ban cho về sau.

CHARISMA RAO GIẢNG

Một ơn charisma khác trong đời sống tôi là giảng luận trước công chúng. Chia sẻ về ơn này sẽ củng cố sự hiểu biết của chúng ta.

Lần đầu tiên vợ tôi, Li-sa, đã nghe tôi giảng Lời Chúa trong một buổi nhóm đáng nhớ. Không phóng đại, đó là một thất bại thảm thê, tôi không có phóng đại đâu. Cô ngủ gục trong vòng năm phút đầu khi tôi giảng sứ điệp, tiếp tục gục lên gục xuống suốt cả bài giảng. Đó là một sứ điệp khủng khiếp. Thật ra thì bạn thân của cô là Amy, ngồi cạnh cô, cũng đã ngủ gục tới mức tôi thấy nước miếng chảy ra. Nên thú thật là tôi đã từng là một người giảng tệ nhất cho công chúng.

Lúc đó tôi đang phục vụ trong hội thánh địa phương của tôi với tư cách phụ tá cho ông bà mục sư của tôi. (Hội thánh của chúng tôi rất ảnh hưởng ở Mỹ, có hơn bốn trăm nhân sự được trả lương.) Nhiệm vụ của tôi là chăm lo các nhu cầu của gia đình mục sư và tất cả những mục sư khách mời đến hội thánh chúng tôi. Ở đây rất rõ ràng, trách nhiệm của tôi trong Nước Chúa, không phải là ơn giảng dạy mà là phục vụ phía sau hậu trường. (Tôi sẽ nói về điều này ở chương sau).

Dẫu vậy, tôi bắt đầu chức vụ riêng của mình vì Chúa đã cho tôi thấy rằng tôi sẽ công bố Lời Ngài cho các nước trên

thế giới. Lỗi lầm của tôi lúc đó: Tôi đã làm bởi sức riêng của mình. Và lúc đó tôi vẫn còn trong thời kỳ phục vụ chức vụ của người khác – trung tín với tài sản của người khác (xem Lu-ca 16:12). Tôi đã dùng tất cả thời gian rảnh và sức lực để sản xuất, giới thiệu và tiếp thị các sứ điệp của mình. (Thật tốt hơn nhiều nếu tôi tập trung vào việc làm một đầy tớ tốt hơn và một người chồng tốt hơn với vợ tôi suốt quãng thời gian đó, nhưng đôi khi chúng ta phải học những “bài học cay đắng”)

Nói ngắn gọn, tôi đã sinh ra một “chức vụ Ích-ma-ên. Tại sao tôi lại gọi thế? Có một sự tương quan trong Kinh Thánh. Chúa phán với Áp-ram (Áp-ra-ham) lúc ông bảy mươi lăm tuổi rằng ông sẽ làm cha của một đứa con theo lời hứa và cuối cùng qua đó mà ông trở thành cha của nhiều nước. Mười năm sau khi nghe lời hứa đó, vẫn không có đứa con nào, và bây giờ ông tám mươi lăm tuổi. Vì thế Áp-ra-ham cùng vợ mình là Sa-rai đã bày ra một kế hoạch để “giúp” Chúa làm ứng nghiệm điều Ngài đã hứa. Ích-ma-ên đã được sinh ra từ nỗ lực vô ích của con người. Vì vậy, tôi đồng hóa hình bóng của nỗ lực này như là chức vụ Ích-ma-ên.

Thật khó để mà tin, nhưng một số người thật sự đã dâng tiền cho tôi. Tôi có các bài giảng này trong một sứ mạng mà do tôi lập lên có tên là “Bevere Ministries.” Khẩu hiệu của chúng tôi là “Vươn Tới Thế Giới Qua Ánh Sáng Kỳ Diệu Của Ngài.” Tôi phải bật cười cho sự ngu muội và đại khờ của tôi lúc đó khi tôi viết những lời này. Loạt băng cát-xét Ích-ma-ên đầu tiên gồm sứ điệp có bốn phần đã ru ngủ vợ tôi và người bạn thân của cô ta! Không biết có bao nhiêu người khác đã bị ru ngủ và chảy nước miếng khi nghe loạt bài giảng đó? Tôi giật mình khi nghĩ về điều đó!

Dù tin hay không, câu chuyện còn bi đát hơn. Trong thời gian này anh hùng của tôi là một nhà truyền giảng vĩ đại T.L. Osborn, giờ ông ở thiên đàng. Trong quãng đời mình ông cùng vợ đã dẫn hơn năm mươi triệu người tin Chúa. Tôi muốn rập khuôn sự giảng luận của mình theo ông. Tôi lắng nghe các sứ điệp của ông liên tục nhiều giờ, học về giọng điệu của ông, cách di chuyển của ông, các lời dạy của ông, các câu nói nhấn mạnh của ông và thậm chí khẩu hài hước của ông. Tự

thân tôi không chỉ là một tay giảng nhằm chán mà bây giờ còn là tên bắt chước thật khủng khiếp.

T.L Osborn là một nhà truyền thông bậc thầy. Khi ông giảng trong hội thánh chúng tôi, mọi người chú ý lắng nghe từng lời. Một lần ông nói về sự vận hành lớn lao của Chúa tại một trong những chiến dịch lớn ở Phi Châu. Trong lúc chia sẻ với chúng tôi, ông choáng ngợp với những phép lạ phi thường đến nỗi ông phấn khởi la lên, “Ồ!” Sau đó ông dừng - chúng tôi rất phấn khởi - và ông thốt lên một lời nói đùa, “Từ kỳ diệu đó phải nói lại đó là “Ồ”. Mọi người bật cười và những lời này nói ra một cách tự nhiên.

Do quá khờ dại và ngây thơ, tôi lợm lặt hết và rồi cứ nói hoài từ “Ồ”. Tôi làm y hệt cách ông T. L Osborn đã nói theo kiểu của ông. Vấn đề duy nhất là tôi nói không ai bật cười, nhưng trớ trêu thay là lúc đó tôi lại không hiểu chuyện gì xảy ra.

Sau những lần thất bại ê chề trong nỗ lực cá nhân như thế, cuối cùng tôi suy sụp hoàn toàn. Nhưng sau đó có một sự thay đổi kỳ diệu xảy ra. Một lần nữa tôi bắt đầu thích thú vị trí phục vụ của mình. Bây giờ tôi dành thời gian rảnh cho gia đình và bạn bè của mình. Cuộc sống bây giờ đầy đủ, sung túc và thỏa lòng là sự cố gắng đã qua đi rồi. Một khi tôi tìm thấy sự thỏa lòng thật, thật dễ để nhìn thấy tất cả các nỗ lực của tôi là vô ích, rất dễ để dẹp luôn cái mục vụ “Bevere Ministries”. Tôi biết rằng một ngày kia Chúa sẽ thực hiện điều Ngài đã hứa, và nó sẽ không xảy ra bởi sự khởi xướng của tôi.

Một khi tôi đi đến chỗ bình an và thanh bình này, bạn đã đoán rồi; chỉ trong vài tháng sự cất nhắc của Chúa đến. Tôi được mời làm mục sư thanh niên của một trong những hội thánh tăng trưởng nhanh nhất ở Mỹ.

Tôi sẽ không bao giờ quên Chủ Nhật đầu tiên. Mục sư của hội thánh chúng tôi rất nổi tiếng thế giới. Trong thời gian này, người ta xếp hàng mỗi Chủ Nhật hơn một giờ dưới cái nóng để có một chỗ ngồi tốt trong khán phòng, mỗi buổi nhóm khán phòng đều chật ních. Luôn có những vị khách từ các tiểu bang và các nước khác đến dự buổi nhóm của chúng tôi.

Buổi nhóm chật ních người dự. Chúng tôi có thì giờ thờ phượng tuyệt vời. Một trong những điều đầu tiên mục sư của chúng tôi làm khi lên bục giảng là thông báo với hội thánh về mục sư thanh niên mới – đó là tôi. Đang lúc ngạc nhiên, vào sáng Chủ Nhật mục sư bảo tôi tiến lên và nói chuyện với đám đông vài phút.

Lúc đó tôi không biết vợ tôi đã hoảng sợ. Chắc chắn tôi cũng hoảng sợ nếu tôi có thời gian để suy nghĩ về việc đó. *Bị sốc!* Tôi được yêu cầu nói chuyện với hai nghìn tám trăm người. Li-sa sợ vì cô ta biết từ kinh nghiệm quá khứ, cô biết thế nào tôi cũng “cà khịa” nữa. Làm sao mà chúng tôi hoàn hồn do sự cố mới vừa xảy ra đó? Có lẽ lần đầu mà cũng là lần cuối dân sự Chúa trong cái nhà thờ này nghe tôi chia sẻ, vì chắc chắn sau bài nói chuyện này, tôi sẽ không được mời giảng cho buổi nhóm chính nữa. Tất cả những nỗi sợ này ập đến cô khi tôi tiến lên bục giảng. Sau đó cô nói với tôi rằng cô vừa cầu nguyện vừa lo để tôi không bắt chước kiểu của ông T.L Osborn, đặc biệt là cứ nói hoài cái từ “Ồ” khô khan cộc lốc này.

Khi lên tới bục giảng, mục sư quản nhiệm đưa cho tôi cái mi-crô. Trong vòng sáu mươi giây, toàn bộ hội thánh đứng dậy vỗ vỹ, vỗ tay và la lớn trong sự phấn khởi về điều tôi sắp nói. Tôi nói bốn đến năm phút, cho hai ngàn tám trăm người đang đứng suốt khoảng thời gian đó. Sau đó tôi đưa mi-crô lại cho mục sư của tôi và trở về chỗ ngồi. Tôi run cầm cập đến năm phút liền một là do chất adrenaline hay là do sự hiện diện của Chúa, hay là do cả hai.

Vợ tôi điếng người, không tin về những gì vừa mới xảy ra. Cô nói với tôi sau buổi nhóm, “John, em mới nghĩ, *Ai vừa mới “nhập” vào xác của chúng mình vậy?*”

Trong thời gian đầu hầu việc Chúa đó chúng tôi sống tại Texas, nhưng nhà thờ ở tận Florida. Suốt nhiều năm, cách mà vợ tôi mô tả về chuyện này cho những người dò hỏi như thế này: “John đã biến thành một con người khác lúc chúng tôi đi qua địa phận Florida.” Sau-lơ cũng đã được mô tả như thế khi ơn của Chúa đến trên đời sống của ông (xem 1 Sa-mu-ên 10:6).

Từ thời điểm đó trở đi tôi đã dạy dỗ và rao giảng trước rất nhiều khán giả và phần lớn thời gian tôi làm rất dễ dàng (Tôi sẽ giải thích gặp những lúc khó khăn ở chương sau). Giảng dạy không còn là một sự lao nhọc nữa. Nó đến mà không cần sự cố gắng mà tôi đã trải qua trong những tháng ngày Ích-ma-ên của mình. Kết quả khác biệt giữa thời điểm Ích-ma-ên và Y-sác thật quá rõ ràng.

Chúng ta hãy đi nhanh đến chín mươi năm kể từ ngày Chủ Nhật đầu tiên đó ở Florida. Tới lúc này, Messenger International đã được thiết lập hoàn chỉnh. Chúng tôi dọn dẹp nhà xe của mình vào mùa xuân. Trong lúc dọn dẹp đồ đạc trong kho, chúng tôi tìm thấy các cuốn băng gốc, có cả cuốn băng giảng đã làm cho vợ tôi và người bạn thân của cô ngủ gục. Tôi liền quay sang ném nó vào thùng rác. Bất chợt, tôi nghe Thánh Linh nói với tôi: “Con trai, đừng ném bỏ cuộn băng gốc đó.”

Tôi nhanh chóng đáp lại, “Tại sao không ạ? Nó thật khủng khiếp; không ai nên nghe lại sứ điệp đó nữa đâu. Nó phải bị hủy bỏ.”

Lần nữa, tôi nghe, “Đừng làm điều đó.”

Biết rõ đã nghe từ Chúa, tôi hỏi vặn lại, “Tại sao, Chúa ơi?”

“Đó là sự bảo vệ cho con,” Chúa phán rõ trong lòng tôi.

“Sự bảo vệ?”

Rồi sự khôn ngoan này đến: “Con trai, Ta muốn con biết không có Ta thì con là một người ăn nói tệ hại như thế nào.”

Mỗi năm trôi qua, tôi càng nhận ra “yếu tố bảo vệ” này càng rõ hơn. Trong ba thập kỷ qua, ơn này đã vận hành cách quyền năng, sản sinh ra vô số những bông trái. Trong nhiều trường hợp, tôi chứng kiến bầu không khí thuộc linh thay đổi, sự ca ngợi Chúa tràn ngập và những sự khải thị tuôn tràn, vô số cuộc đời được cứu rỗi, và nhiều phép lạ được bày tỏ. Nhiều người làm chứng về việc đời sống và hội thánh của họ đã đã được thay đổi vĩnh viễn như thế nào. Có tất cả kết quả này, thật dễ để suy nghĩ rằng tôi có công trạng gì trong đó,

nhưng tôi có thể thành thật nói cùng với sứ đồ Phao-lô, “Thật ra không phải chính tôi mà là ân sủng Đức Chúa Trời đã hành động trong tôi.” (1Cô-rinh-tô 15:10). Suốt những năm tháng ấy, tôi đã không quên nếu không có ơn của Chúa, tôi là người tệ hại như thế nào.

BẠN CÓ ĐƯỢC ƠN KHÔNG?

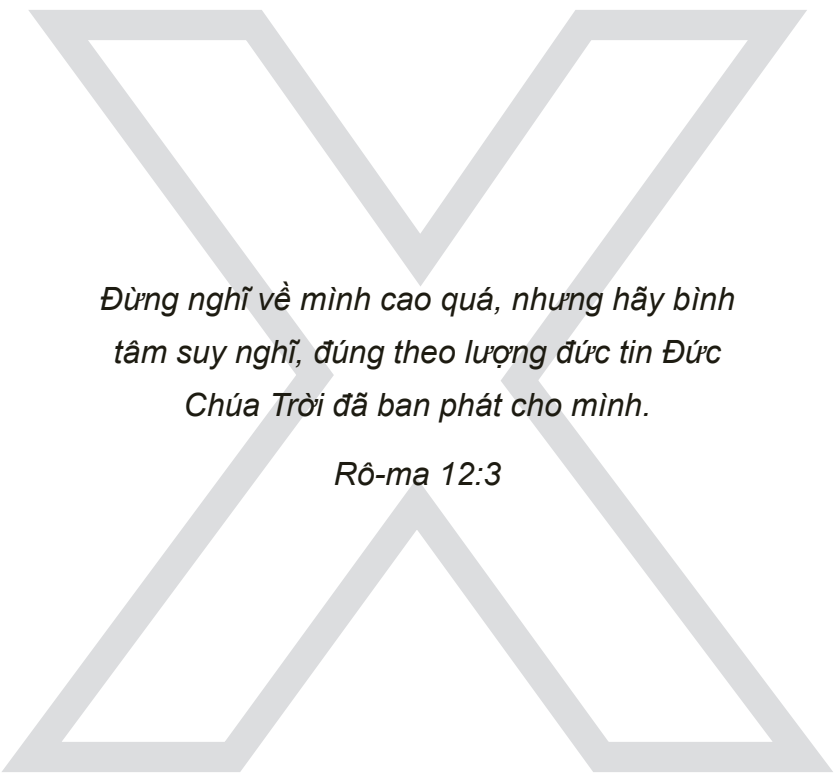
Trong số các ơn Chúa ban thì trong đời sống tôi có hai ơn là phục vụ và gây dựng người khác. Bạn có thể liên tưởng tới những sự tranh chiến tôi đã từng trải không? Có lẽ việc này làm cho những tranh chiến của chính bạn khi xác định ơn charisma trong đời sống bạn xem như bình thường. Hay, có thể khi bạn đọc những câu chuyện này, sự thất vọng của bạn tăng lên khi bạn suy nghĩ, *tôi chẳng có ơn gì cả*. Tôi bảo đảm là bạn có đấy, và câu chuyện sẽ trở nên rõ ràng trong hai chương sau.

Tôi đã hứa trả lời câu hỏi: Có phải một số người, hay nhiều người hay tất cả con cái Chúa đều nhận ơn tứ? Câu trả lời ngay là có! Lát nữa tôi sẽ chứng minh điều này từ Kinh Thánh. Không chỉ câu hỏi này được giải quyết thấu đáo, nhưng trước khi đọc hết cuốn sách, bạn sẽ hiểu rõ về cách xác định ơn charisma của mình, cách phát triển và vận hành nó, theo đó mà nhân cấp hiệu năng của bạn trong việc xây dựng Nước Chúa.

SUY GÃM

1. Ân sủng của Kinh Thánh không chỉ là ơn cứu rỗi của Đức Chúa Trời, mà là sự thêm sức của Ngài cho cuộc đời chúng ta. Bạn nhìn thế nào về ân sủng của Chúa? Sau khi đọc chương này, hiểu biết của bạn về ân sủng có thay đổi không?
2. Định mệnh của bạn, mà Chúa đã sắm sẵn cho bạn là vượt quá khả năng tự nhiên của bạn. Tại sao Chúa lại thiết kế như vậy? Làm cách nào bạn có thể tiếp cận ân sủng thêm sức của Chúa đã sắm sẵn dự dặt cho bạn?
3. Có phải một số người, hay nhiều người hay tất cả con cái Chúa đều nhận ơn tứ? Bạn đã nhận ân tứ và khả năng nào? Bạn thấy các ơn này ích lợi cho những người khác như thế nào?

*Đừng nghĩ về mình cao quá, nhưng hãy bình
tâm suy nghĩ, đúng theo lượng đức tin Đức
Chúa Trời đã ban phát cho mình.*

Rô-ma 12:3

Thành Thật Đánh Giá Bản Thân

Đến đây thì tôi đã chia sẻ về sự tranh chiến khi xác định lần bước đi trong ơn charisma trong đời sống tôi, giờ tôi muốn chia sẻ ngắn gọn về điều tôi không được ơn.

Không thể nào liệt kê ra hết ở đây được - đơn giản là quá nhiều. Đầu tiên trong danh sách là việc ca hát và chơi nhạc cụ. Bất cứ lúc nào tôi hát ở nhà, vợ con tôi rất lịch sự nhưng rất kiên quyết khuyên tôi chỉ hát để tôi nghe mà thôi.

Trong thời gian làm vận động viên ở trường trung học, lúc ở trong phòng tắm tại phòng thay đồ chỗ tập thể hình, tôi chỉ hát một lần. Một số người phản ứng rất mạnh, cùng la lớn bảo tôi hãy im đi, có một anh chàng, anh ta chỉ đùa thôi, ném chai dầu gội vào chỗ tôi.

Cha mẹ tôi đều cho tất cả chúng tôi là con cái nhà Bevere học đàn piano. Giáo viên của tôi là một người chơi piano chuyên nghiệp, khá nổi tiếng tại quê của chúng tôi. Nghề của cô là dạy piano và cô giỏi việc đó. Nhưng sau bốn năm tôi học tập khổ cực, cô tới gặp cha mẹ tôi và nài xin họ cho phép tôi bỏ học. Tôi tặc lăm luôn!

Thời gian trôi qua, tôi nghĩ mình chỉ dở piano, thế nên vài năm sau tôi đã thử một nhạc cụ khác. Sau khi chúng tôi mua cây guitar cổ điển, chúng tôi đã tìm một giáo viên nổi tiếng. Anh ta kiên nhẫn và làm việc với tôi rất tỉ mỉ; tôi cũng nỗ lực hết mình, siêng năng tập luyện, nhưng vẫn gặp khó khăn. Học thêm một năm rưỡi nữa trước khi tôi thừa nhận là mình không có khả năng âm nhạc.

Kết quả sau đó là gì? Có thể nói là không có gì xảy ra suốt những năm tháng đó. Đây là một câu chuyện hoàn toàn khác với việc viết lách của tôi. Khả năng âm nhạc không một lần thể hiện trong đời sống tôi.

TỰ LƯỢNG GIÁ

Tôi có thể tiếp tục liệt kê những việc tôi không được ơn, nhưng bạn đã hiểu ý rồi. Thật an tâm khi nói tất cả chúng ta đều có xu hướng muốn biết điều mình không làm giỏi. Đôi lúc tôi ước ao việc xác định mình có các ân tứ nào cũng dễ dàng như việc xác định mình không được các ân tứ nào.

Biết được điều này, chúng ta hãy xem tiếp những lời dạy của Phao-lô:

Vì nhờ ân sủng Chúa ban cho tôi, tôi xin nói với mỗi người trong anh chị em: Đừng nghĩ về mình cao quá, nhưng hãy bình tâm suy nghĩ, đúng theo lượng đức tin Đức Chúa Trời đã ban phát cho mình. Vì như trong một thân thể, ta có nhiều phần, nhưng tất cả các phần không có cùng một chức năng, cũng thế, dù chúng ta đồng người, nhưng chỉ có một thân thể trong Chúa Cứu Thế và mỗi người là các phần của nhau. Ta được ân tứ khác nhau theo ân sủng Chúa; ai được ơn nói tiên tri, hãy nói theo lượng đức tin. (Rô-ma 12:3-6).

Phao-lô bắt đầu bằng cách sắp xếp những gì ông sắp viết như một lời cảnh báo. Để tôi tách ra và nhấn mạnh sự cảnh báo của ông: “Đừng nghĩ mình tốt hơn con người thật của mình. Hãy thành thật trong việc tự lượng giá.” Ở đây chúng ta được bảo tự lượng giá bản thân mình? Về điều gì? Về các ơn mà Chúa đã đặt trong cuộc đời chúng ta trong thực tế.

Tại sao tôi dùng từ *thực tế*? Đơn giản thôi. Hãy nghĩ đến ví dụ Kinh Thánh đã nêu trước đó. Sự đánh giá thành thật của Sau-lơ trước khi ông gặp Sa-mu-ên ắt hẳn là, “Tôi không thể nói tiên tri.” Điều này ắt hẳn đúng và chính xác cho thời điểm đó. Tuy nhiên, sau khi ông gặp Sa-mu-ên và ơn của Chúa đến trên đời sống của ông, thì sự đánh giá thành thật của ông

ắt hẳn đã thay đổi thành, “Tôi có thể nói tiên tri.”

Ồi, ước gì tôi đọc câu Kinh Thánh này kỹ hơn lúc mà tôi cố gắng sinh ra chức vụ Ích-ma-ên của mình. Nếu tôi thành thật, lúc đó tôi đã nhận ra được rằng tôi không có yếu tố ăn nói trước công chúng; tuy nhiên, tôi được ơn để phục vụ mục sự của mình. Dầu vậy trong khả năng tự nhiên tôi cố sinh ra điều mà Chúa đã nói rõ ràng với tôi, đã được bày tỏ trong sự cầu nguyện và được nói tiên tri bởi các lãnh đạo về những gì sẽ xảy ra. Nhưng lúc đó chưa phải thời gian thực nghiệm, và chuyện này quá rõ ràng nếu tôi chú ý mạng lệnh này trong Kinh Thánh và thành thật đánh giá rằng tôi chưa sẵn sàng thì tôi đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian, tiền bạc và sức lực. Tôi cũng sẽ hiệu quả hơn trong những việc tôi được ơn để làm trong khoảng thời gian đó.

Liên quan tới các ơn khác nhau, những lời của Phao-lô rất rõ ràng: “Vì như trong một thân thể, ta có nhiều phần, nhưng tất cả các phần không có cùng một chức năng” (Rô-ma 12:4). Điều này thật đơn giản nhưng đúng là khả thi khi bạn xem xét chính cơ thể của mình. Hãy suy nghĩ về ý này; các ngón tay của bạn có thể làm những điều mà mũi không thể làm. Mũi có thể làm những điều mà lỗ tai không thể làm. Lỗ tai có thể làm những điều mà dạ dày không thể làm. Dạ dày có thể làm những điều mà gan không thể làm và danh sách còn dài. Vì thế, đây là ý chính:

Hạnh phúc thay và phước hạnh thay là người biết được ơn tứ của mình và vận hành trong các ơn đó. Bất hạnh thay và khốn khổ thay cho ai cố vận hành trong các ơn tứ của người khác.

Thật là lạ nếu một sáng nọ bạn thức dậy và ngón tay cái của bạn nói, “Ê đủ rồi cái miệng kia, nhiều năm tháng qua mày cứ nói suốt, hôm nay tao sẽ nói” phải không? Điều đó thật nực cười; ngón tay cái không có khả năng để tạo ra âm thanh như cách cái miệng có thể làm được. Tuy nhiên, ngón tay cái có những khả năng độc nhất mà miệng không có. Giả sử cái miệng nói, “Hôm nay tao muốn đánh máy tính!” Cũng thật là nực cười.

Câu hỏi quan trọng tiếp theo là: Tại sao chúng ta lại quá coi trọng “những ân tứ đứng trên bục giảng”? Tại sao chúng ta xem các mục sư giảng dạy và những người hướng dẫn ngợi khen cho hội chúng là người có những ân tứ nổi bật? Những lời của Phao-lô gửi cho hội thánh Cô-rinh-tô về chủ đề này nói, “Nhưng trái lại, những chi thể xem có vẻ yếu đuối trong thân thể lại là cần thiết.” (1Cô-rinh-tô 12:22).

Để tôi đưa ra một ví dụ thực tiễn. Bạn có bao giờ để ý người ta để ý hai cái chân không? Người ta nói những câu chẳng hạn như, “Cặp giò của cô ta đẹp quá,” hay “Ồi, đôi chân anh ta có cơ bắp chưa kia!”

Tôi nhớ lại cha tôi – người rất bảo thủ, kỷ luật và trầm tính – đã làm một điều nằm ngoài tính cách của ông khi tôi còn niên thiếu. Thực tế là ông không bao giờ thu hút sự chú ý về mình. Nhưng một ngày nọ ông thốt lên, “Con trai, con có cặp giò đẹp đấy.”

Bị sốc, tôi chỉ nhìn ông chăm chăm mà không trả lời. Tôi cười với sự hiếu kỳ, thắc mắc ông sẽ đi tới đâu với việc này. Ông nói tiếp, “Con có muốn biết tại sao không? Ấy là vì cha có cặp giò đẹp; con đã thừa hưởng nó từ cha đó.”

Tôi không biết phải cười ngặt nghèo hay thừa nhận câu nói của ông, vì hơi bất ngờ với hành vi đùa cợt của ông. Tôi chỉ cười và nói, “Cảm ơn cha vì cho con cặp giò đẹp.”

Đúng vậy – hai cái chân được chú ý. Nhưng bạn đã cân nhắc sự thật là không có chân người ta vẫn có thể sống không? Tôi biết một người đàn ông bị mất một cái chân trong một tai nạn xe hơi, nhưng anh ta vẫn sống và hoạt động bình thường.

Nhưng lá gan là một câu chuyện khác. Không ai có thể sống mà không có lá gan. Nó cực kỳ quan trọng, quan trọng hơn nhiều cái chân. Tuy nhiên, bạn có bao giờ nghe ai đó nói, “Ồ, bạn có một lá gan thật phi thường, nó đẹp quá”? Điều này sẽ không xảy ra!

Vì thế, chúng ta hãy nghe lại lời của Phao-lô: “Nhưng trái lại, những chi thể xem có vẻ yếu đuối trong thân thể lại là cần thiết.”

Tôi lại hỏi, tại sao chúng ta lại quá coi trọng những “ân tứ đứng trên bục giảng? Các ân tứ này là những chi thể “thấy được” và rất cần thiết, nhưng theo Lời Chúa, nó không phải là quan trọng nhất.

Bạn tôi là Stan (ở chương đầu) có ơn vươn tới những con người trong thế giới kinh doanh, cũng như có ơn kiếm tiền và dâng tiền. Ân tứ của anh dường như bị xem là ít giá trị hơn ân tứ giảng trên bục giảng, và do cái văn hóa ăn sâu vào tín đồ truyền thống như thế, nên chúng ta mặc định ân tứ giảng dạy là quan trọng nhất. Thông điệp ăn sâu trong các hội thánh truyền thống là gì? “Những người đứng trên bục giảng là những người được chọn và mới thật sự có ơn kêu gọi trên đời sống họ.”

Hãy suy nghĩ về điều này. Nếu ai đó nói, “Người đó có sự kêu gọi của Chúa trên đời sống của mình,” mọi người lập tức cho rằng đó là sự kêu gọi làm một mục sư, làm người hướng dẫn thờ phượng, làm trưởng ban thanh niên, làm tác giả cơ đốc, làm giáo sĩ và vân vân. Khi nghe câu này, rất ít người nghĩ, “Anh ta được kêu gọi vào lĩnh vực y tế và đang khám phá những phương cách mới để điều trị ung thư.” Hay, “Cô ấy làm việc trong chính phủ, ủy ban lập pháp để mở mang Nước Chúa.” Hay, “Anh ta trong lĩnh vực giáo dục và đang gieo trồng kiến thức và sự khôn ngoan của Chúa cho thế hệ trẻ.” Hay “Cô ấy được kêu gọi ơn thương trường để hướng tới những người hư mất ở đó và để tài trợ việc xây dựng Nước Chúa.”

Hậu quả của lối tư duy về các ân tứ của Chúa đã quá rõ ràng: anh bạn tôi Stan đã tin Chúa nhiều năm ở nhà thờ mà không nhận biết rằng anh ta cũng được “kêu gọi” giống như tôi là người giảng dạy. Có phải những khả năng Chúa ban cho, dù nó là thật đấy, nhưng coi bộ không quan trọng cho bằng các ân tứ thuộc linh do niềm tin đã ăn sâu trong hội thánh rằng nó không quan trọng lắm không? Điều này cần thay đổi! Tất cả chúng ta được kêu gọi và có các ơn độc nhất cần thiết để hoàn tất nhiệm vụ của Nước Chúa.

Đây là toàn bộ những gì Phao-lô nói với hội thánh Cô-rinh-tô:

Nhưng Đức Chúa Trời đã xếp đặt mọi chi thể trong thân thể, mỗi bộ phận tùy theo ý Ngài. Nếu tất cả chỉ là một bộ phận thì thân thể ở đâu? Tuy có nhiều chi thể nhưng chỉ có một thân thể. Mắt không thể nói với tay: Tôi không cần anh; đầu cũng không thể nói với chân: Tôi không cần anh. Nhưng trái lại, những chi thể xem có vẻ yếu đuối trong thân thể lại là cần thiết. Những chi thể xem có vẻ kém quan trọng trong thân thể thì ta phải tôn trọng nhiều hơn; và những chi thể ít được chú ý chúng ta phải chú trọng nhiều hơn. Còn những chi thể nào đã được tôn trọng rồi thì không cần chú ý nữa. Nhưng Đức Chúa Trời đã xếp đặt thân thể để cho chi thể nào kém cỏi thì được tôn trọng hơn. Như thế để không có sự chia rẽ trong thân thể, nhưng các chi thể đồng chăm sóc cho nhau. (1 Cô-rinh-tô 12:18-25).

Có lẽ lý do chúng ta tôn trọng các ơn liên quan tới nhà thờ hơn các ơn khác là vì chúng ta giới hạn lời dạy của Phao-lô chỉ dành cho bối cảnh của nhà thờ hay cho các buổi nhóm bồi linh. Rõ ràng là các ơn giảng luận hay dạy dỗ cần thiết trong bầu không khí thuộc linh như thế. Nhưng công việc Nước Chúa xảy ra khắp nơi, vì thế đây là một mô hình mới mà cần phải thay đổi triệt để. Từ ngữ Hy Lạp nói về hội thánh là *ekklesia*, nghĩa là “được gọi ra.” Định nghĩa trong từ điển Hy Lạp thêm, “Những người được gọi ra hay những người được gọi ra khỏi hay được nhóm lại cho những vấn đề của cộng đồng hay của địa phương, các công dân được kêu gọi tụ tập lại.”

Phải chăng chúng ta là hội thánh chỉ khi chúng ta nhóm lại bên trong một tòa nhà? Phải chăng chúng ta là hội thánh chỉ khi chúng ta tập trung để cầu nguyện, thờ phượng, rao giảng hay đặt tay cầu nguyện? Kiểu mẫu này khiến dân sự Chúa thờ phượng Chúa một đảng và sống ngoài xã hội một nẻo. Chúng ta là hội thánh và được trang bị các ân tứ để xây dựng Nước Chúa, bất kể chúng ta ở đâu suốt 24 tiếng một ngày, 7 ngày một tuần, 365 ngày một năm.

Gần đây, tôi đã gặp một siêu tử phú. Anh đã thực hiện điều mà anh gọi là “God tour.” Anh cùng đội ngũ của mình đã bay tới nhiều thành phố khác nhau, tham dự các hội thánh và hội

ngộ để gặp gỡ các mục sư. Mục tiêu của anh: Anh muốn nắm chức vụ thuộc linh này uốn nắn và trang bị thêm cho anh để làm công việc của anh. Việc tôi gặp anh là do sự sắp đặt trước của một người bạn tốt. Nó diễn ra trong một hội nghị tôi giảng tại Dallas. Kết quả là chúng tôi đã có một bữa trưa ba tiếng thật tuyệt vời, khi rời đi tôi cảm thấy tôi nhận được nhiều hơn từ bữa trưa đó hơn anh ta.

Anh chia sẻ rằng anh đã trôi lên trụ xuống trong thế giới kinh doanh khi mới vào nghề, nhưng rồi cái ngày mà anh được mở mắt đã đến. Sự soi sáng bắt đầu khi anh thắc mắc tại sao các hoạt động của Nước Chúa chỉ xảy ra trong khuôn khổ nhà thờ hay trong các hội đồng bồi linh - tại sao lại không ở khắp mọi nơi? Anh biết mình được kêu gọi ở thương trường, nhưng tại sao anh làm ăn ở thương trường chẳng khác gì những người không tin? Không có gì khác biệt giữa anh và thế gian.

Anh quyết tâm anh sẽ “bước đi với Chúa” trong thương trường và sẽ lắng nghe tiếng phán của Thánh Linh, cũng không khác gì với người mục sư đứng trên bục giảng. Thực ra, anh đối diện trực tiếp với thắc mắc về ơn gọi và quyết định rằng anh cũng được Chúa kêu gọi như bất kỳ người mục sư nào khác. Anh lắng nghe tiếng Chúa trong những thì giờ yên tĩnh, cũng như trong các buổi họp kinh doanh. Khởi phải nói, Chúa ban cho anh những lời nói tri thức và khôn ngoan trong các vấn đề kinh doanh.

Kết quả thật rõ ràng; anh không còn loạng choạng nữa. Anh chia sẻ về một số lời mà anh nhận nơi Chúa, và dường như những lời này không thuộc linh lắm. Tuy nhiên, anh quyết tâm vâng lời, ngay cả khi những lời Chúa phán đi ngược với kiến thức kinh doanh phổ thông và cũng không dễ gì để làm theo. Anh kể lại những sự chất vấn, những sự khó chịu, những bận tâm và thậm chí những sự kháng cự mà anh gặp phải, cả với các khách hàng và với các nhân viên của công ty anh. Nhưng kết quả của sự vâng lời kiên định về những gì Chúa phán với anh đã chứng tỏ là đáng giá hàng tỉ đô-la. Tôi bị mê hoặc bởi những câu chuyện phép lạ anh đã chia sẻ.

MÔN ĐỒ CÁC NƯỚC

Nếu chúng ta có thể thay đổi lối tư duy văn hóa về ân tứ trong hội thánh ngày nay thì kết quả sẽ là gì? Nếu chúng ta giảng dạy hiệu quả cho mọi người lắng nghe sứ điệp của chúng ta rằng mỗi tín hữu đều được kêu gọi, đều được ban ơn và đều có giá trị trong việc xây dựng Nước Chúa, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Dễ thôi; mọi người sẽ làm việc với mục đích và lòng nhiệt huyết như Billy Graham, Oral Roberts, Mẹ Teresa và sứ đồ Phao-lô. Tôi đã chứng kiến mục đích và lòng nhiệt huyết này nơi người tỳ phú trong cuộc gặp của chúng tôi. Anh ta biết sứ mạng của mình và tầm quan trọng của các ơn Chúa ban để hoàn tất.

Đây là khuôn mẫu mà chúng ta phải nắm bắt để các nước được môn đồ hóa. Nhưng chúng ta hãy đào sâu hơn điểm này. Chúa Giê-su không nói, “Môn đồ hóa những người đi nhóm hội thánh.” Ngài truyền lệnh chúng ta phải, “Môn đồ hóa các nước” (xem Ma-thi-ơ 28:19). Từ Hy Lạp nói về “các nước” là *ethnos*, được định nghĩa là “một nhóm những người được kết hiệp bởi quan hệ họ hàng, văn hóa và truyền thống chung.” Chắc chắn điều này bao gồm các nước, chi phái, lãnh thổ và các nhóm sắc dân. Tuy nhiên, nó cũng bao gồm những người có một sự tương đồng, chẳng hạn như các vận động viên xe đạp, các diễn viên, các bác sĩ, các chủ doanh nghiệp, các phi công, các luật sư, các bà nội trợ, các nhân viên công quyền, các vận động viên và nhiều nữa – danh sách này còn dài lắm. Chúng ta phải môn đồ hóa những người nam và người nữ ở trong tất cả những thành phần khác nhau.

Nhưng chúng ta hãy xem xét một bước này nữa. Chúa Giê-su không nói, “Môn đồ hóa dân chúng trong các nước.” Ngài nói, “Môn đồ hóa các nước.” Điều quan trọng cần hiểu rõ sự khác biệt này; chúng ta phải thay đổi cách thức hoạt động trong các giới khác nhau qua Lời Chúa. Tất nhiên, trước hết việc này xảy ra bằng cách hướng tới những con người thuộc các giới khác nhau. Nhưng việc này còn nhiều điều hơn thế. Chúng ta phải làm báp-tem (nhận chìm) không chỉ con người mà cả các phương thức hoạt động của họ - theo đường lối của Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Linh. Ví dụ nêu trên

sẽ giúp làm biến đổi lối tư duy của những tín hữu làm ăn ở thương trường, như ví dụ về người tỳ phú mà tôi gặp. Đây chỉ là bề mặt của tảng băng chìm.

Hãy xem Xa-chê. Ông ta là quan thu thuế trưởng; rõ ràng là một trong những người giỏi nhất trong khu vực. Về bản chất, ông là lãnh đạo băng đảng trong khu vực. Chắc chắn ông bị dân chúng ghét vì ông đã làm những gì mà phần lớn các tên thu thuế làm – dùng địa vị để kiếm tư lợi. Chắc chắn ông đã từng ăn trộm, gian lận, lừa đảo, đe dọa và bắt nạt dân chúng. Ông là một nhân vật có tiếng xấu nhưng lại có ảnh hưởng, vì thế gương của ông chắc chắn đã ảnh hưởng đến những người cấp dưới.

Tôi chứng kiến điều này trong một số ít quốc gia mà tôi đã thăm viếng. Lãnh đạo của các nước đó tham nhũng và ông ta yêu cầu các nhân viên rút lót cho ông ta. Hành vi này đã ảnh hưởng đến các cấp dưới.

Trở lại với Xa-chê. Chúa Giê-su đã gọi tên ông, điều lý thú là Ngài chỉ nói những lời này với ông: “Hỡi Xa-chê! Hãy mau đi xuống, hôm nay Ta sẽ làm khách trong nhà ngươi.”

Xa-chê đứng trước mặt Chủ và đáp, “Lạy Chúa, đây này, con xin phân phát một nửa tài sản của con cho người nghèo khổ, và nếu con có bóc lột ai bất cứ điều gì, con xin bồi thường gấp tư!” (Lu-ca 19:5-8).

Chuyện gì đã xảy ra trong khu vực đó liên quan tới việc thu thuế? Phương thức hoạt động của người làm gương đã thay đổi từ các mảnh khoe đen tối theo kiểu thế gian sang nếp sống tin kính. Bây giờ lĩnh vực kinh doanh/điều hành này sẽ được thực hiện trên đất này gần giống với cách mà thiên đàng hoạt động. Một sự thay đổi trong xã hội đã diễn ra. Sự thay đổi này đã không diễn ra trong một buổi nhóm nhà thờ, hoặc giả Chúa Giê-su đã không giảng sứ điệp này tại một hội đồng bồi linh, thuyết phục Xa-chê trở thành môn đồ Chúa. Chuyện này xảy ra tại trung tâm thành phố. Xa-chê đã gặp gỡ Chúa Giê-su và các phương pháp hoạt động của ông đột ngột thay đổi. Điều này nên xảy ra mỗi lần người ta gặp chúng ta tại các quốc gia mà chúng ta đến (tức trong những phạm vi ảnh

hưởng mà chúng ta được kêu gọi), vì cùng một Chúa Giê-su hiện sống trong chúng ta.

Hiện tôi đang huấn luyện một cựu cầu thủ bóng bầu dục Mỹ, anh ta có lượng khán giả khổng lồ trên phương tiện truyền thông xã hội là những người cùng tập thể hình. Anh ta hướng dẫn các vận động viên thể hình này theo một cách mà văn hóa Nước Chúa lan tỏa đến quốc gia nhỏ bé này, dù những người theo dõi anh ta chưa có tin Chúa thật sự. Anh ta nói chuyện với những người theo anh về cách để bày tỏ đường lối và phương pháp của Nước Chúa.

Các ân tứ của chúng ta không chỉ dành cho việc nhóm lại các thánh đồ ở nhà thờ, dù việc này là đúng đắn và quan trọng – chắc chắn là tôi không muốn giảm thiểu tầm quan trọng của sự nhóm lại. Ý tôi ở đây là mở rộng tầm nhìn của chúng ta về sự vận hành của các ân tứ của Chúa. Nếu chúng ta được kêu gọi bên ngoài hội thánh, phần lớn chúng ta là như thế, chúng ta được kêu gọi để hoạt động cách siêu nhiên qua các ân tứ trong tầm ảnh hưởng của chúng ta – trong một nhóm thiểu số nào đó của chúng ta.

Nếu bạn đã tách việc thể tục với việc thiêng liêng thì suy nghĩ đó cần thay đổi. Khi bạn đi vào một căn phòng, dù ở đâu đi nữa – dù đó phòng bệnh viện vì công việc của bạn là bác sỹ phẫu thuật hay là một y tá; hay vào phòng học vì công việc của bạn là một giáo viên trường công lập; vào nhà máy vì bạn là thợ máy và vân vân – bạn đã được ban ơn để đem điều thánh thiện vào bầu không khí đó và để bạn môn đồ hóa những người không tin trong Danh của Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Linh. Nói cách khác, bạn có sự hậu thuẫn và thẩm quyền của Ba Ngôi để đem thiên đàng đến trên đất, không khác biệt gì với việc Chúa Giê-su đã làm với Xa-chê và những người khác. Bạn được kêu gọi để nhân cấp phương thức hoạt động của Vương quốc trong toàn bộ lĩnh vực mà bạn có ảnh hưởng.

Há không phải khiến cho việc đến văn phòng làm việc hay đến trường học lại càng trở nên một cuộc phiêu lưu đức tin sao?

SUY GÃM

1. Kinh Thánh cảnh báo chúng ta hãy thành thật đánh giá bản thân mình. Sự đánh giá này phải được thực hiện trong thực nghiệm. Tôi đã chia sẻ câu chuyện khi tôi và Li-sa bắt đầu chức vụ trước khi bước vào thực nghiệm. Làm cách nào để bạn có thể tránh sai lầm tương tự? Hiện tại trong thời kỳ này bạn được ơn làm điều gì?
2. Người biết và vận hành trong các ân tứ của mình sẽ được hạnh phúc và phước hạnh. Kẻ cố vận hành trong các ơn của người khác thật khổ sở và khốn đốn biết bao. Bạn đã bao giờ bị cám dỗ để theo đuổi một ân tứ khác biệt với ơn gọi của bạn không? Nếu có thì tại sao?
3. Các ơn của chúng ta không chỉ cho việc nhóm lại của các thánh đồ tại nhà thờ, nhưng còn cho các lĩnh vực cụ thể mà chúng ta có ảnh hưởng. Làm cách nào để bạn xem đời sống mỗi ngày của bạn là quan trọng để xây dựng Nước Chúa? Bạn có thể dùng các ơn nghề nghiệp của mình cho mục đích Nước Chúa theo những cách nào?

*Thế thì người ta nên coi chúng tôi như tôi tớ
của Chúa Cứu Thế và là người quản trị sự
huyền nhiệm của Đức Chúa Trời.*

1Cô-rinh-tô 4:1

Những Quản Gia

C húng ta đã trình bày rõ ràng những từ ngữ ân sủng và ân tứ; bây giờ chúng ta sẽ chuyển trọng tâm của chúng ta sang *việc quản lý*. Sau khi chúng ta hiểu được từ ngữ này, rồi chúng ta có thể kết hợp tất cả những từ ngữ này trong Kinh Thánh lại với nhau để khám phá mạng lệnh rõ ràng cho cuộc đời chúng ta.

Merriam-Webster định nghĩa *sự quản gia* là “sự quản lý cẩn thận và có trách nhiệm về điều được giao cho ai đó chăm sóc.” Thật khôn ngoan khi tra xem các định nghĩa trong tiếng Hy Lạp về các từ khóa, vì thường các từ được chuyển ngữ không mang ý nghĩa chính xác. Tuy nhiên, từ *quản gia* thì không rơi vào trong trường hợp này; ý nghĩa trong tiếng Hy Lạp và tiếng Anh rất tương đồng. Từ Hy Lạp nói về *quản gia* trong câu ở trên là *oikonomos*. Nó được định nghĩa là “người có thẩm quyền và trách nhiệm với điều gì đó – người đảm nhiệm, người có trách nhiệm, người quản trị, quản lý.”

Có ba khía cạnh rõ ràng của việc quản gia được rút ra từ cả hai định nghĩa trên:

- Giám hộ điều thuộc về người khác.
- Thực thi thẩm quyền để quản lý điều đã được tin thác.
- Chịu trách nhiệm: người đó sẽ giải trình với chủ.

Đức Chúa Trời tạo dựng và sở hữu mọi thứ! Thi Thiên 24:1 tuyên bố, “Quả đất và mọi vật trên đất, thế giới và những người sống trên nó, đều thuộc về CHÚA.” Việc này khiến chúng ta là những quản gia đối với mọi thứ trên quả đất này – trong đó có tất cả đất đai, nước, không khí, tài nguyên, thú

vật, chim trời và cá biển. Chúng ta có trách nhiệm chăm lo cho lợi ích của con người về thuộc linh, cảm xúc, trí tuệ và thể chất. Điều này bao gồm mọi tri thức, khôn ngoan và hiểu biết tin kính và hữu ích. Thực ta tôi có thể nói thêm rằng chúng ta chịu trách nhiệm đối với mọi thứ trên quả đất, cả những vật hữu hình lẫn vô hình.

Nhưng chúng ta hãy đào sâu về cách dùng chính xác từ quản gia trong câu nói của Phao-lô. Ông viết về việc “làm người cai quản các sự huyền nhiệm của Đức Chúa Trời.” Kinh Thánh nói chúng ta “đã được giao trách nhiệm giải thích các sự huyền nhiệm của Đức Chúa Trời.” Một trong các ơn (charisma) có trên cuộc đời của Phao-lô là sự khải thị; truyền đạt những sự huyền nhiệm – các lẽ thật kín giấu mà chưa được mặc khải. Vì thế, quản gia chính xác mà ông nói đến không phải là quản lý tiền bạc, thời gian, nguồn tài nguyên (tất cả đều là chức vụ cai quản hợp lệ), mà là quản lý ơn (charisma) trên đời sống của ông. Điều này có áp dụng cho chúng ta nữa không?

Phi-e-rơ viết: “Mỗi một người nên dùng ân tứ đã nhận lãnh để phục vụ người khác, như một người quản trị giỏi, khéo quản trị ân sủng khác nhau của Đức Chúa Trời” (1Phi-e-rơ 4:10). Tất cả những từ chúng ta nhấn mạnh được tìm thấy trong một câu này (ơn: charisma; quản gia: oikonomous, và ân sủng: charis). Phi-e-rơ cho chúng ta biết, không khác với Phao-lô, về công tác quản trị ơn đã được tín thác. Có nhiều bài học được bày tỏ trong câu nói này, chúng ta cũng nên xem xét nó cách kỹ càng.

Hãy để lý Phi-e-rơ viết “mỗi người” đã nhận một ơn. Điều quan trọng là ngay từ đầu cần chỉ ra rằng ông không nói, “mỗi mục sư,” “mỗi mục vụ,” “mỗi người hướng dẫn thờ phượng,” hay bất kỳ ân tứ chức vụ giảng dạy nào, mà ông nói “mỗi người.” Nếu bạn được tái sinh, bạn có ít ra một ơn hay nhiều ơn đã được chuyển giao và tín thác cho bạn. Đây là giải đáp từ Kinh Thánh cho câu hỏi của chúng ta trong hai chương trước. *Bạn có một ơn hay nhiều ơn, và để nói lại, các ơn này là những sự ban cho cụ thể của ân sủng – nó thêm sức cho bạn qua các khả năng đặc biệt.*

Để cho thấy tầm quan trọng của các ơn của bạn, chúng ta hãy dùng thái độ của Phao-lô làm khuôn mẫu. Ông coi trọng chức quản gia của mình rất nghiêm túc. Không lâu sau đó, trong lá thư gửi cho người Cô-rinh-tô, ông viết:

Nếu tôi truyền giảng Phúc Âm, tôi không có gì để khoe khoang vì tôi buộc phải giảng. Nhưng khốn nạn cho tôi nếu tôi không truyền giảng Phúc Âm. Vì nếu tôi tình nguyện làm việc này, tôi sẽ được thưởng. Nếu tôi không muốn làm, trách nhiệm vẫn giao cho tôi. (1 Cô-rinh-tô 9:16-17).

Lập tức từ ngữ “khốn nạn cho tôi” thu hút sự chú ý của tôi. Đây là những lời rất mạnh mẽ mà phần lớn trong chúng ta hiểu được. Từ Hy Lạp nói về *khốn nạn* là *ouai*. Nó được định nghĩa là “thảm họa, kinh khủng.” Một từ điển khác liệt kê ý nghĩa của nó thế này, “Nỗi đau buồn bộc phát hay cơn căm phẫn.” Mỗi khi từ này xuất hiện trong Tân Ước đều ngụ ý một sự phán xét rất nghiêm trọng và khủng khiếp chờ đợi những ai bị đổ tội. Khi Phao-lô nói, “khốn nạn cho tôi,” câu nói hơi giống việc tự rửa sả chính ông. Điều này nên thu hút ngay sự chú ý của chúng ta. Bỏ bê các ơn Chúa ban là một vấn đề nghiêm trọng.

Phao-lô biết rằng Chúa đã tín thác điều gì đó có giá trị to lớn cho ông. Đây là lẽ thật nghiêm túc : Nếu ông không quản trị nó cách đúng đắn, thì những người khác sẽ không kinh nghiệm lợi ích, và thậm chí đánh mất những gì mà Chúa định cho họ nhận lãnh. Phao-lô biết ân tứ được ban cho không phải là vì ông mà là vì những người khác thông qua ông. Nói cách khác, ông gánh vác những gì Chúa muốn những người khác có – vì thế, lý do cho việc nghiêm trọng đằng sau lời tuyên bố “khốn nạn” cho ông vì bỏ bê chức quản gia của mình.

Chúng ta hãy chuyển sang bạn và tôi. Có hai điểm lý thú cần nhấn mạnh. Trước tiên, ơn của Phao-lô là một ơn “dễ nhận thấy.” Hãy nhớ, Chúa đã chọn các ơn không rõ ràng để chúng được tôn trọng nhiều hơn các ơn rõ ràng. Nếu Phao-lô đối xử với ơn dễ nhận thấy này cách nghiêm túc, thì chúng ta không nên hạ thấp ơn Chúa đã đặt trên chúng ta, đặc biệt nếu ơn đó không dễ nhận thấy.

Bài học thứ hai quan trọng hơn; các ơn của Chúa trên đời sống bạn không phải vì bạn; mà nó được ban cho vì những người khác để họ được lợi ích thông qua bạn. Ơn viết lách không phải là dành cho tôi mà là dành cho bạn. Ơn giảng dạy không phải là dành cho tôi mà là dành cho những người mà tôi rao giảng. Ơn lãnh đạo không phải dành cho tôi mà cho những người tôi lãnh đạo, và vân vân.

CHÚNG TA CHỌN CÁCH DÙNG ƠN TỬ

Chúng ta có thể dùng ơn trên đời sống chúng ta cách tốt đẹp hay lạm dụng nó – sự lựa chọn là thuộc chúng ta. Ơn vẫn sẽ vận hành dù nó không được dùng theo ý định nguyên thủy của Chúa để xây dựng Vương quốc. Adolf Hitler là một lãnh đạo có ơn và đã có thể lãnh đạo đất nước của ông theo cách làm lợi cho hàng triệu người Đức, người Do Thái, người Nga, người Pháp, người Anh và vân vân. Ông có dùng ơn này vì vinh quang của Chúa hoặc là vì lợi ích cho bản thân và cho những người ông yêu quý? Hay ông dùng ơn của mình để gây ra thiệt hại? Có phải những người Do Thái và nhiều người khác có bị cưỡng đoạt, bị đánh đập, bị tra tấn và bị tử hình vì nguyên do tội lỗi không? Ông có dùng lạm dụng ơn lãnh đạo trên cuộc đời của ông không? Câu trả lời cho những câu hỏi này không cần phải bàn – nó quá rõ ràng.

Chức quản gia của Adolf Hitler là rõ ràng, nhưng để tôi nói về hai nhân vật nổi tiếng khác mà có thể không thấy rõ lắm. Trước tiên là Whitney Houston, một nghệ sĩ có chất giọng hay nhất tôi từng nghe trong cuộc đời của mình. Sự dụng chạm của Chúa là rõ ràng trên đời sống cô. Khi Whitney ca hát, tất cả những người nghe đều được cảm động cách sâu sắc. Cô rất lịch thiệp như thiên thần và có sức thuyết phục.

Ví dụ thứ hai là Freddie Mercury, ca sĩ trưởng của nhóm nhạc rock Queen. Anh ta có khả năng khuấy động toàn bộ các sân vận động bằng ơn viết nhạc và ca hát của mình. Ơn của anh ta là phi thường và một số người còn cho rằng nó siêu nhiên. Anh ta có thể khuấy động đám đông đi theo sự hướng dẫn của anh trong bất kỳ thánh giá nào. Nhiều năm sau cái

chết của anh, các bài hát của anh vẫn được hát cách rộng rãi.

Whitney hay Freddie có quản lý tốt ơn của mình không? Không nghi ngờ, có rất nhiều người tranh cãi rằng họ đã quản lý tốt. Nhưng chúng ta hãy xem câu hỏi này qua các lời của Chúa Giê-su:

Nhưng sự khôn ngoan được biện minh bằng việc làm.
(Ma-thi-ơ 11:19)

Và

Nhưng sự khôn ngoan được tất cả con cái mình biện minh. (Lu-ca 7:35)

Chúng ta hãy xem xét kết quả của hai con người trong giới giải trí này – trong kết quả ngắn hạn lẫn dài hạn của sự quản trị của họ. Whitney có dùng ơn của mình để dẫn người ta vào sự hiện diện của Chúa không? Sau khi nghe cô ca hát, các khán giả có được cảm động sống tin kính không? Những bài hát của cô có củng cố giao ước hôn nhân hay là khuyến khích sự bất mãn khi nói đến những mong đợi lãng mạn phi thực tế? Freddie có dùng ơn của mình để khuấy động khán giả hướng về sự công chính không? Anh ta có hướng người ta tôn trọng Đấng Tạo Hóa của họ không? Whitney và Freddie đã lìa khỏi đời này thế nào? Di sản của họ còn mãi mãi hay chỉ thoáng chốc? Nó còn đến đời đời hay nó sẽ hư mất với thế gian này?

Chúa Giê-su khuyến khích chúng ta tra xem kết quả - tôi sẽ để cho bạn quyết định xem các kết quả của việc quản gia của Whitney và Freddie. Tuy nhiên, sự xem xét cuối cùng sẽ đến trong sự hiện diện của Đấng Tạo Hóa chúng ta. Mỗi người sẽ giải trình khi chịu phán xét.

Tôi nhận thấy nếu bạn là người hâm mộ của Whitney hay Freddie, có thể bạn không thoải mái với phần bàn luận này. Nhưng chúng ta hãy đặt một câu hỏi khai mở thêm cách quản trị của họ được đánh giá khi chịu phán xét. Chúng ta hãy xem các di sản của họ từ cái nhìn mười triệu năm sau. Whitney và Freddie sẽ nhìn lại cách họ quản lý ơn Chúa ban cho họ như thế nào? Việc xem xét cái nhìn đời đời có thể thay đổi cái nhìn trước đây của bạn.

Cuộc đời chủ yếu là cái nhìn. Nếu chúng ta xem nó qua lăng kính tám mươi năm, chúng ta sẽ xem các vấn đề một chiều. Tuy nhiên, nếu chúng ta xem nó qua lăng kính của cái nhìn đời đời, thì mọi sự trông khác biệt.

Hãy xem cảnh này: Bạn được mời ăn tối tại một quán tự phục vụ. Bạn chỉ trả một lần và có thể ăn tất cả những món bạn muốn. Có một cái bàn lớn có toàn những món tráng miệng ngon. Nếu bạn nhìn cái bàn này với cái nhìn một ngày, bạn sẽ làm gì? Chắc chắn, bạn sẽ ăn mỗi món tráng miệng trên bàn. Nếu bạn cũng nhìn cái bàn đó với cái nhìn một năm thì sao? Chắc bạn chỉ ăn một món hay không ăn món nào cả? Tại sao? Bạn không muốn một cái bụng khó chịu vào sáng mai, nửa ký chất béo được đưa vào cơ thể của bạn tính tới tuần sau và sẽ làm hại sức khỏe về lâu dài!

Khi chúng ta xem bông trái của Whitney và Freddie từ cái nhìn đời đời, thì sự khôn ngoan của sự quản trị của họ trở nên rõ ràng hơn.

Nói về Adolf Hitler, hay thậm chí Freddie và Whitney không phải để hù dọa. Nhưng có một thực tế nghiêm trọng: Bạn và tôi cũng sẽ phải giải trình về các ơn được tín thác cho chúng ta khi chúng ta đứng trước Quan Án. Các ơn của chúng ta sẽ được nhìn qua cái nhìn đời đời, không phải tám mươi năm. Các ơn của chúng sẽ được xem xét trong ánh sáng Lời đời đời của Đức Chúa Trời truyền bảo chúng ta hãy xây dựng Nước Ngài. Di sản của chúng ta sẽ còn lại hay sẽ qua đi cùng với hệ thống của thế gian này?

NHÌN KỸ VỀ ĐỘNG CƠ

Để tôi nhắc lại điều chúng ta đã bàn ở chương đầu. Bạn có thể quan trị ơn của mình tại bất cứ thời điểm nào theo một trong ba cách:

- Bạn có thể dùng nó để xây dựng Nước Chúa.
- Bạn có thể dùng nó để làm lợi cho bản thân.
- Bạn có thể bỏ bê bằng cách không sử dụng nó.

Quan trọng là cần mở rộng ý thứ hai, nếu không sẽ dễ bị hiểu lầm. Có nhiều người nghĩ họ đang gây dựng những người khác, thậm chí vì có Nước Chúa, thế nhưng họ làm với động cơ tư lợi.

Tôi đã vô tình rơi vào điều này. Nhiều năm trước, trong những ngày đầu chức vụ, tôi liên tục nói những lời tử tế và hài lòng với mọi người trong đội ngũ, trong hội thánh của chúng tôi và bất cứ ai trong vòng ảnh hưởng của tôi. Tôi nói những câu vui vẻ và dễ chịu này dù nhiều khi nó không có đúng. Đáp lại người ta nói tôi thật tử tế và yêu thương. Những lời khen này khuyến khích cho hành vi của tôi.

Một ngày nọ trong sự cầu nguyện, Chúa nói với tôi, “Người ta nói con là người biết yêu thương, chăm lo và tử tế phải không?”

Tôi thường xem những lời phán của Ngài như là một sự xác chứng, nhưng cách mà Thánh Linh lần này thì có vẻ sự việc không đi theo hướng đó. Vì thế tôi cẩn thận đáp, “Vâng, họ có nói.”

Ngài lập tức trả lời, “Con có biết tại sao con chỉ nói những điều tốt đẹp với người ta không?”

Càng cẩn thận hơn, tôi đáp, “Tại sao ạ?”

Ngài nói, “Vì con sợ sự khước từ của họ, vì vậy ai là trọng tâm trong tình yêu thương của con, con hay họ?”

Biết được những động cơ của tôi đã bị phơi bày hết, tôi thừa nhận Ngài nói đúng.

Sau đó Chúa nói, “Nếu con thật sự yêu thương họ, con sẽ nói cho họ lẽ thật – dù có nguy cơ là bị khước từ.”

Sự sửa trị này đã xử lý cách tôi đối xử với người khác. Nhưng liên quan tới phần bàn luận của chúng ta ở đây, tôi cần hỏi: Chúng ta có thể dùng sai ơn của Chúa trên cuộc đời chúng ta một cách tương tự không? Nói cách khác, có vẻ đối với những người khác ơn của chúng ta được dùng để xây dựng Nước Chúa, nhưng trong thực tế nó được dùng cho các động cơ tư lợi? Câu trả lời chắc chắn là có, và một lần nữa tôi

sẽ dùng bản thân làm ví dụ và sau đó hỗ trợ nó bằng các ví dụ trong Kinh Thánh.

Thông thường, tôi không nhận một lời trực tiếp từ Chúa về nội dung cần giảng trong hội nghị hay buổi nhóm hội thánh, nhưng tôi luôn lắng nghe lòng mình để nhận sự dẫn dắt của Thánh Linh. Dù nói vậy, nhưng có một trường hợp tôi nhận được một lời từ Chúa trước khi tôi giảng.

Tôi có lịch giảng tại một hội nghị ở miền Trung Tây. Khi tôi thức dậy trong phòng khách sạn trong ngày lên lịch để giảng, tôi nghe Thánh Linh nói rõ ràng, “Ta muốn con chia sẻ về *Mồi của satan* trong hội nghị tối nay.” (Đây là cuốn sách tôi viết năm 1994 về việc chiến thắng những vấp phạm và tha thứ rộng lượng cho những người đã làm tổn thương chúng ta.)

Cả ngày tôi đã vật lộn với những sự chỉ dẫn của Ngài. *Mồi của satan* đã được xuất bản vài năm rồi. Đó là một cuốn sách bán chạy, tôi đã giảng sứ điệp của sách đó khắp cả nước Mỹ trong một thời gian dài, và nhiều người đã nghe. Điều làm cho lời chỉ bảo này từ Thánh Linh càng khó khăn hơn là tôi đang soạn một bản thảo mới. Khi bạn đã viết nhiều tháng và đang trong giai đoạn viết tiếp, thì những lẽ thật đó rất được thúc giục và mới mẻ trong lòng bạn. Nói tóm lại là tôi thật sự không muốn giảng lại sứ điệp cũ. Nhưng tôi đã nhận một lời trực tiếp từ Thánh Linh.

Khi tới khán phòng vào tối hôm đó, tôi được những người điều phối hội nghị cho biết người ta đã đi quãng đường xa để nghe tôi. Tôi rùng mình, nghĩ rằng họ sẽ nghe một sứ điệp lặp lại hay chắc chắn họ đã đọc sách *Mồi của satan*.

Khi đi bộ vào khán phòng, tôi nhận thấy bầu không khí thuộc linh rất mạnh mẽ. Lòng mong đợi của tín hữu thể hiện thấy rõ. Điều đó khiến cho việc làm theo những sự hướng dẫn tôi đã nhận buổi sáng hôm đó càng khó khăn hơn. Tôi cũng không muốn làm những tín hữu này thất vọng. Tôi chịu theo áp lực và quyết định giảng sứ điệp “tươi mới”, và tôi vui sướng vì mọi sự diễn ra tốt đẹp. Sự giảng dạy thật mạnh mẽ và dân sự hào hứng đáp ứng lại. Một số người còn đứng dậy, xác nhận những ý nào tôi nhấn mạnh. Có vẻ như tôi đã

giảng không theo sự chỉ bảo của Chúa mà vẫn ổn. Hay có lẽ tôi nghe lộn tiếng Chúa buổi sáng hôm đó. Dù sao đi nữa thì tôi cũng vui vẻ. Sau đó, lúc ở tại căn phòng nghỉ giải lao, mọi người tìm hỏi và cảm ơn tôi vì một sứ điệp tuyệt vời.

Tôi rời thành phố với cảm giác thỏa mãn và vui mừng; như thể Chúa cười trong lòng của tôi vậy. Nhưng sáng hôm sau sự việc không như thế. Tôi thức dậy và thấy lòng rất nặng nề, thiếu đi năng lượng và tranh chiến với sự nản lòng. Lập tức tôi biết tại sao – tôi đã không vâng lời Chúa. Điều đầu tiên tôi làm buổi sáng hôm đó là quỳ gối xuống ăn năn và xin sự tha thứ. Tôi cầu xin huyết Chúa Giê-su thanh tẩy tôi.

Tuy nhiên, không thấy nhẹ nhõm gì cả. Tôi vẫn còn nặng nề và buồn rầu suốt cả ngày – suốt thời gian còn ở tại khách sạn, lúc đi chuyển tới sân bay, lúc chờ tại sân bay vì chuyến bay bị hoãn, và lúc bay về Bồ Tây. Sự buồn rầu, sự nặng nề và sự thất vọng hầu như quá sức chịu đựng. Cuối cùng, khi chúng tôi đi vòng thành phố San Diego, mọi gánh nặng đều biến mất khỏi tôi.

Tôi hỏi, “Cha ơi, con đã ăn năn và xin sự tha thứ sáng nay. Tại sao cho đến giờ Ngài không phục hồi sự vui mừng, sự bình an và sự thỏa lòng cho con?”

Tôi nghe Chúa nói, “Ta cho phép con mang sự nặng nề do không vâng lời để con có thể hiểu được sự nghiêm trọng của nó. Tối qua có một mục sư cần nghe sứ điệp Ta đã giao cho con – Mồi của satan. Đó là thời điểm quan trọng trong cuộc đời và chức vụ của ông. Con đã không vâng lời Ta và phải gánh những hậu quả. Lòng nặng nề con cảm nhận sáng nay là lời cảnh báo để chuyện này không xảy ra nữa. Đây là một thành phố mới, bây giờ hãy vâng lời Ta.”

Khi ngẫm nghĩ về buổi tối hôm trước, tôi thấy tất cả những người tham dự, nhóm phục vụ hội nghị và người lãnh đạo hội nghị đều vui vẻ. Tôi được mời lại và sau đó còn được nghe các lời chứng về kết quả của buổi nhóm đó. Rõ ràng là ơn của Chúa đã làm việc qua tôi tối hôm đó, dù nó không được dùng theo ý định của Chúa.

Bạn có được thuyết phục rằng điều này thật sự có thể xảy ra không? Chúng ta hãy chuyển sang những trường hợp trong Kinh Thánh để minh họa việc sử dụng sai ơn của Chúa. Hãy xem Môi-se. Ông được kêu gọi dẫn Y-sơ-ra-ên vào Xứ Hứa và được ơn để làm các phép lạ phi thường để hoàn tất sứ mạng của ông.

Trong một trường hợp, Chúa bảo Môi-se hãy nói với hòn đá và nước sẽ chảy ra để cho dân sự uống. Nhưng Môi-se lại đập vào hòn đá do tức giận, trực tiếp không làm theo những chỉ dẫn của Chúa.

Tuy nhiên, nước vẫn chảy ra dư dật, đủ cho hàng triệu người uống giữa sa mạc. Thêm một phép lạ phi thường nữa cho lý lịch của Môi-se! Một lần nữa, dân chúng kinh ngạc về ơn của người lãnh đạo. Tuy nhiên, sau đó, khi “hội nghị” kết thúc, Môi-se được gọi đến giải trình vì đã không sử dụng ơn theo sự chỉ dẫn của Chúa. Ông bị từ chối cho vào Xứ Hứa vì dùng sai ơn. Khi bạn suy nghĩ điều này thì bạn sẽ thấy nó thật nghiêm trọng.

Ba-la-am là một ví dụ khác. Ông đã nói tiên tri cho dân Y-sơ-ra-ên, những lời của ông vẫn được ghi lại trong Kinh Thánh cho đến ngày nay. Ôi, một lời chứng thật là tuyệt vời khi những lời tiên tri này được ghi lại trong Lời đời đời của Đức Chúa Trời! Nhưng câu chuyện còn nhiều hơn thế; Chúa đã bảo rõ ràng là ông đừng đi – không làm những gì người khác muốn. Thế nhưng, ơn Chúa giao cho Ba-la-am cũng đã hoạt động ngay cả khi Chúa trực tiếp truyền bảo ông, “Không được đi với chúng.” (Dân Số 22:12). Một lần nữa, ơn đã hoạt động bên ngoài ý định nguyên thủy của Chúa.

Đây là kết luận của vấn đề. Đức Chúa Trời không phải là Đấng quản lý các ơn Ngài giao cho chúng ta. Nếu Ngài giám sát chúng ta theo cách này, chúng ta sẽ không được gọi là các quản gia. Vì một người quản gia được ban cho thẩm quyền để quản lý điều được tín thác cho người đó mà không có sự giám sát trực tiếp. Dụ ngôn của Chúa Giê-su về người quản gia bất chính là một ví dụ của Kinh Thánh:

“Một người giàu kia có anh quản gia bị tố cáo đã phung phí tài sản của chủ. Chủ gọi anh đến bảo: ‘Anh làm gì mà ta nghe báo cáo về anh như thế? Hãy khai trình sổ sách quản lý của anh, vì anh không còn được làm quản gia nữa!’ (Lu-ca 16:1-2).

Vì chức quản gia rất phổ biến vào thời của Kinh Thánh hơn là ngày nay cho nên rất dễ bỏ qua điểm quan trọng ở đây. Hãy để ý là có một thời kỳ người giàu không biết về chuyện gì xảy ra cho tài sản của họ. Người chủ không theo dõi mỗi ngày các hành động của quản gia. Phải nhờ đến báo cáo từ một người khác để ông chủ chú ý tới việc quản lý sai đã diễn ra trong một thời gian dài.

Điều này lại được nhìn thấy nơi Giô-sép trong sách Sáng Thế. Tại Ai Cập ông bắt đầu như là một tên nô lệ ở nhà Phô-ti-pha, nhưng cuối cùng ông được cất nhắc và trở thành quản gia của cả nhà ông chủ. Chúng ta đọc, “Chủ giao thác cho Giô-sép coi tất cả gia sản mình, không cần gì lo đến, chỉ lưu ý đến thực phẩm mình ăn.” (Sáng Thế 39:6). Phô-ti-pha không quản lý tiêu tiết hay giám sát công việc của Giô-sép. Ông giao chức quản gia cho Giô-sép.

Điều này tương tự với các ơn Chúa đặt trong bạn và tôi. Sứ đồ Phi-e-rơ truyền bảo chúng ta phải trở thành những quản gia giỏi quản lý ân sủng muôn mặt của Chúa trong cuộc đời chúng ta – tức là ơn charisma.

CÁC ƠN ĐỜI ĐỜI ÍT THẤY RÕ

Chúng ta hãy đào sâu hơn. Trước tiên, chúng ta hãy ôn lại những lời của Phi-e-rơ: “Mỗi người hãy dùng ân tứ mình đã nhận mà phục vụ nhau, như người quản lý trung tín.” Là những người quản gia, chúng ta được bảo phải phục vụ hay phải dùng các ân tứ. Xin nói lại các ơn này không ban vì chúng ta mà vì những người khác. Chữ *phục vụ* là *diakoneo* và được định nghĩa là “phục vụ, hầu hạ, với sự nhấn mạnh vào công việc được thực hiện.” Chúng ta phải duy trì thái độ phục vụ với các ơn của chúng ta. Các ơn này được ban cho miễn phí và

chúng ta phải dùng các ơn này cách sẵn lòng nhằm mục đích gây dựng đời sống của người khác.

Chúng ta phải “dùng ân tứ mình đã nhận mà phục vụ nhau, như người quản lý trung tín khéo sử dụng ân sủng của Đức Chúa Trời nhiều cách khác nhau.” Mất rất nhiều trang để liệt kê các ơn khác nhau mà Chúa ban cho dân sự Ngài. Đúng vậy, nên không thể nói ra hết một danh sách dài như thế. Một số ơn thì thấy rõ khi liên hệ đến việc xây dựng Nước Chúa. Tuy nhiên, còn nhiều ơn khác nữa rất khó nhận dạng. Đây là một ví dụ.

Gần đây tôi đã nghe một mục sư nổi tiếng nói về một cuộc trao đổi thú vị đã được ghi nhận ngay trước hội nghị hàng năm của ông. Sự kiện thường niên này rất nổi tiếng và rất nhiều người tham dự. Khi đội hình dự khán dài, vị mục sư nhìn thấy một bác sĩ, là tín đồ của hội thánh ông, đặt các tờ rơi lên các ghế ngồi cho các đại biểu dự hội nghị.

Vị mục sư đi tới gặp bác sĩ và xin lỗi, “Bác sĩ ơi, anh không nên làm chuyện này. Chúng ta có những thực tập sinh và những tình nguyện viên có thể lo việc này.”

Vị mục sư kể rằng người bác sĩ nghiêm nghị sửa vị mục sư một cách lịch sự, “Tôi bớt thời gian hành nghề y mỗi năm vì hội nghị này. Đó là tuần lễ quý giá nhất của tôi trong năm vì tôi làm việc này để xây dựng Nước Chúa.”

Khi nghe người bạn mục sư kể câu chuyện này, tôi buồn cho người bác sĩ này. Tôi nhận ra anh đã không nối kết các chấm nét của ân tứ của anh ta trong việc xây dựng Nước Chúa. Một số ơn thì kết nối trực tiếp trong khi đó phần lớn ơn thì kết nối gián tiếp, nhưng không phải là kém quan trọng.

Vị bác sĩ này không khác gì anh bạn Stan ở chương đầu. Nếu không có các bác sĩ thì sao? Điều gì xảy ra khi những người được kêu gọi ở các lĩnh vực khác để xây dựng Nước Chúa bị ốm đau bệnh tật? Nhiều người sẽ qua đời sớm nếu không có trợ giúp y tế.

Chúng ta hãy thực hiện một cảnh phát họa để minh họa cho sự kết nối này. Một bác sĩ dùng ơn của anh ta bằng cách

trợ giúp để phục hồi sức khỏe của một bà mẹ nội trợ. Kết quả là vì người phụ nữ này không bệnh nằm liệt giường và chờ chết, nên bà có thể phát triển ơn nuôi dạy con cái của mình một cách tin kính. Một đứa con được ơn trong lĩnh vực sáng tạo và mẹ của cô ta khích lệ điều đó. Sau khi con gái của bà tốt nghiệp với tấm bằng phần mềm máy tính, cô đảm nhận một vị trí làm việc cho một công ty phát triển phần mềm.

Người con gái này lớn lên, bây giờ hoạt động hết công suất trong ơn của mình, cô thiết kế phương cách truyền thông hiệu quả hơn bất cứ phương tiện nào trên thị trường. Tuy nhiên, sự đổi mới của cô sẽ không đi xa nếu không có đồng nghiệp của cô làm việc trong phòng ban quảng cáo. Anh ta dùng ơn của mình để giúp các nhà bán lẻ và khách hàng tiêu dùng biết về tiềm năng của gói phần mềm mới này.

Một trong các nhà bán lẻ, một công ty do một nữ doanh nhân được ơn kia sở hữu, đã chọn sản phẩm. Cửa hàng bán lẻ này có một đội bán hàng và một người dùng ơn của mình để bán gói phần mềm cho một chức vụ được kêu gọi để môn đồ hóa các nước trên thế giới.

Chức vụ này có một nhân viên công nghệ thông tin rất được ơn, là người đã nhận ra tiềm năng của phần mềm này và khuyên chúng tôi nên mua nó. Anh ta tích hợp phần mềm này vào hệ thống đã có sẵn.

Kết quả là chức vụ này có khả năng để ảnh hưởng đến các mục sư và các lãnh đạo trên toàn cầu một cách hiệu quả hơn. Những kết quả: Có rất nhiều những người nam, người nữ hơn tin Chúa và được môn đồ hóa qua gói phần mềm truyền thông này.

Tại ngai phán xét, Chúa Giê-su sẽ chỉ cho vị bác sĩ, là người lúc đầu đã điều trị cho bà mẹ nội trợ, thấy rằng có vô số người mà anh ta đã hướng đến ở nhiều nước trên thế giới. Chúng ta có thể tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra. Vị bác sĩ sẽ hỏi, “Không, không thể là tôi được. Tôi chưa bao giờ đi tới các nước này.”

Lúc đó, Chúa Giê-su sẽ cho anh ta thấy rằng, vì anh trung tín với ơn trên đời sống của mình, nên kết quả là phản ứng

dây chuyền và cuối cùng dẫn đến nhiều người được cứu và nhiều tín hữu được khích lệ trên khắp toàn cầu. Chắc chắn Chúa Giê-su sẽ nói với vị bác sĩ này, “Con đã sẵn lòng làm nghề y như thể con đang làm việc cho Chúa chứ không phải cho con người, và bông trái của con là rõ ràng. Nhiều người được ảnh hưởng nhờ sự vâng lời của con. Được lắm, hỡi người đầy tớ tốt lành và trung tín!”

Có thể bạn thắc mắc, Ý tưởng này có thật sự được Kinh Thánh hỗ trợ không? Hãy đọc điều này:

Bất luận làm gì, hãy tận tâm mà làm, như làm cho Chúa, không phải làm cho người ta, vì biết rằng anh chị em sẽ nhận lãnh từ nơi Chúa cơ nghiệp làm phần thưởng; vì Chúa Cứu Thế chính là Đấng anh chị em phục vụ. (Cô-lô-se 3:23-24).

Đây chỉ là một trường hợp. Có vô số những khả năng về kiểu kết nối hay kiểu phản ứng dây chuyền như thế này.

Chúng ta hãy trở lại câu chuyện có thật của người bạn mục sư của tôi. Chuyện gì xảy ra nếu vị bác sĩ chán ngấy việc chỉ được phục vụ một tuần trong năm thì sao? (Tất nhiên, việc thiếu sự thỏa lòng là do sự thiếu hiểu biết về tầm quan trọng của ơn tứ của anh ta.) Rất có khả năng là rốt cuộc anh ta sẽ bỏ lĩnh vực y tế, tìm cách để thỏa mãn trong năm mươi tuần còn lại của năm. Chúng ta giả sử anh ta nhận một vị trí trong hội thánh, dạy dỗ và phát triển giáo án cho các lớp môn đồ hóa. Điều gì sẽ xảy ra tại ngai phán xét? Anh ta có nhận phần thưởng lớn vì anh ta đã bỏ ơn được giao cho mình?

Buồn thay, tôi thường chứng kiến những người nam, người nữ tranh chiến trong các vị trí thuộc về chức vụ trọn thời gian vì không nhận biết rằng các ơn của họ sẽ phát triển ở các lĩnh vực bên ngoài môi trường hội thánh.

Cần có tri thức, sự nhạy bén thuộc linh và sự trưởng thành để nhìn thấy các vị trí ít thấy rõ trong công tác phục vụ Nước Chúa.

Đây là lẽ thật xác thực: Ơn của bạn, dù nó hoạt động tốt nhất ở lĩnh vực chăm sóc sức khỏe, lĩnh vực giáo dục, công

quyền, thể thao, thương trường, nghệ thuật, truyền thông hay tại gia đình hay ở bất cứ đâu, đều có một sự kết nối với việc xây dựng Vương quốc. Đáng Lập Kế Hoạch Hàng Đầu đã thiết kế như vậy.

Rất có thể chúng ta không nhận ra những sự kết nối giữa sự vâng lời và sự thành công của chúng ta cho tới khi chúng ta thật sự đứng trước mặt Chúa Giê-su tại ngai phán xét. Như Phao-lô viết, “Việc lành cũng vậy, có việc được biết ngay, có việc người ta chưa biết, nhưng không thể giữ kín mãi được.” (1 Ti-mô-thê 5:25).

Vì thế, dù ơn của bạn có rõ ràng hay không, nhiệm vụ của bạn là, “Mỗi người nên sống theo sự phân định của Chúa; và nên sống theo ơn kêu gọi của Đức Chúa Trời. Đây là nguyên tắc tôi giảng dạy trong tất cả các hội thánh.” (1 Cô-rinh-tô 7:17).

ĐỘNG CƠ LÀ VÔ CÙNG QUAN TRỌNG

Chúng ta hãy trở lại những lời của Phao-lô mà chúng dùng làm nền tảng cho chức quản gia của chúng ta:

Nếu tôi truyền giảng Phúc Âm, tôi không có gì để khoe khoang vì tôi buộc phải giảng. Nhưng khốn nạn cho tôi nếu tôi không truyền giảng Phúc Âm. Vì nếu tôi tình nguyện làm việc này, tôi sẽ được thưởng. Nếu tôi không muốn làm, trách nhiệm vẫn giao cho tôi. (1 Cô-rinh-tô 9:16-17).

Lẽ thật tiếp theo cần nhấn mạnh là “phần thưởng” của chúng ta liên kết trực tiếp với “sự sẵn lòng” của chúng ta, hay theo nghĩa rộng hơn, chính là “thái độ” của chúng ta. Nói đơn giản, nếu thái độ của chúng ta không ích kỷ, chúng ta sẽ nhận phần thưởng; nếu thái độ của chúng ta là ích kỷ, chúng ta sẽ không nhận được phần thưởng.

Cảnh tượng khác nhau về động cơ không ích kỷ và ích kỷ thật rất khác xa, không thể kể hết ra đây. Chúng ta chỉ nhấn mạnh một vài sự so sánh. Ví dụ về thái độ không ích kỷ: *Phục vụ người khác với các khả năng được tin thác cho mình thật là*

một đặc ân to lớn. Động cơ ích kỷ thì như thế này: Tôi có thể được gì từ khả năng của mình? Nói trực diện hơn là thế này, thái độ đầu tiên là, Tôi có thể làm gì cho bạn? Thái độ thứ hai là, Có cái gì cho tôi trong cuộc việc đó không?

Thêm ví dụ về thái độ không ích kỷ, Tôi sẽ làm hết sức mình, bất kể tôi nhận lại điều gì hay không, trong khi đó động cơ ích kỷ thì, Tại sao tôi phải làm chu đáo một công việc trong khi trong đó tôi không được nhiều?

Vẫn còn động cơ không ích kỷ: Tôi cứ phải tấn tới; có rất nhiều người để ảnh hưởng. Trong khi thái độ ích kỷ là, Mình thành công rồi, giờ thì có thể thanh thoi rồi.

Phao-lô viết về tầm quan trọng của thái độ và động cơ: “Hãy để người ta xem xét chúng tôi với tư cách đầy tớ của Đấng Christ và là người quản gia” và theo sau ngay những lời này là:

Đối với tôi, dù bị anh chị em đoán xét hay bị tòa án loài người đoán xét cũng không quan hệ gì. Tôi cũng không đoán xét chính tôi. Vì tôi thấy mình không có gì trái, nhưng không phải vì thế mà tôi được tuyên xưng là công chính. Người đoán xét tôi chính là Chúa. Thế thì, đừng đoán xét ai trước kỳ Chúa đến. Ngài sẽ làm sáng tỏ những bí mật đen tối và phô bày những mưu mô trong lòng người. Lúc ấy, chính Đức Chúa Trời là Đấng sẽ khen thưởng mỗi người tùy công việc mình. (1Cô-rinh-tô 4:3-5).

Phao-lô không bận tâm về sự đánh giá của bạn bè, về sự chỉ trích hay về bất cứ lãnh đạo nào tự lập lên – thậm chí cả đến quan điểm của ông. Những đánh giá này là vô nghĩa khi so sánh với những gì mà tất cả chúng ta cuối cùng sẽ đối diện – sự tra xét của Chúa. Điều quan trọng là cách Chúa Giê-su đánh giá chức quản gia.

Chắc chắn là những hành động vâng lời hay việc làm của chúng ta sẽ quan trọng lúc phán xét. Chúa Giê-su nói rõ, “Này, Ta sắp đến, đem giải thưởng theo với Ta để báo trả cho mỗi người tùy theo công việc họ làm.” (Khải Huyền 22:12). Đó không phải là kịch bản giả thử “hoặc cái này hoặc cái kia” mà

là kịch bản “cả hai/và” – cả động cơ lẫn việc làm đều sẽ được xem xét khi phán xét.

Một số người có thể nghĩ Phao-lô đang nói đến sự phán xét người không tin – Ngai phán xét trắng và lớn – nơi người không tin sẽ giải trình các tội lỗi của họ vì đã không nhận ân sủng cứu chuộc của Chúa Giê-su Christ. Nhưng đây hoàn toàn không phải như vậy, vì tại Ngai phán xét trắng và lớn sẽ không có ai nhận “lời khen” từ Đức Chúa Trời, theo như Phao-lô nói.

Nên điều quan trọng là hãy bám theo mạch văn về chủ đề chính của ông; Phao-lô đang bàn về chức quản gia. Chúng ta không nghi ngờ điều ông nói đến. “Những bí mật thầm kín nhất” và “những động cơ cá nhân” của chúng ta khi dùng các ơn tứ sẽ được tiết lộ lúc phán xét. Điều này quả đã làm cho tôi chú ý!

Hãy để tôi nói rõ ràng bằng cách dùng câu chuyện về việc không vâng lời Chúa trước đây của tôi về những gì tôi giảng. Những người tham dự buổi nhóm đó cho đến hôm nay chắc chắn tin rằng tôi vâng lời Chúa trong việc giảng sứ điệp “tươi mới” đó. Nhưng thực tế là tôi đã không vâng lời. Rất có thể lúc phán xét, họ sẽ biết về sự không vâng lời của tôi, vì Chúa Giê-su nói:

Không điều gì che đậy mà sẽ khỏi bị tỏ bày; không điều gì giấu kín mà sẽ khỏi bị phát hiện. Vì thế, những lời các con nói trong tối sẽ được nghe ngoài sáng những tiếng rĩ tai trong phòng riêng sẽ được công bố trên sân thượng. (Lu-ca 12:2-3)

Rất có thể tại ngai phán xét tôi sẽ bị gọi lên để xin lỗi mục sư và những người đã không nhận sứ điệp *Mỗi satan* tối hôm đó.

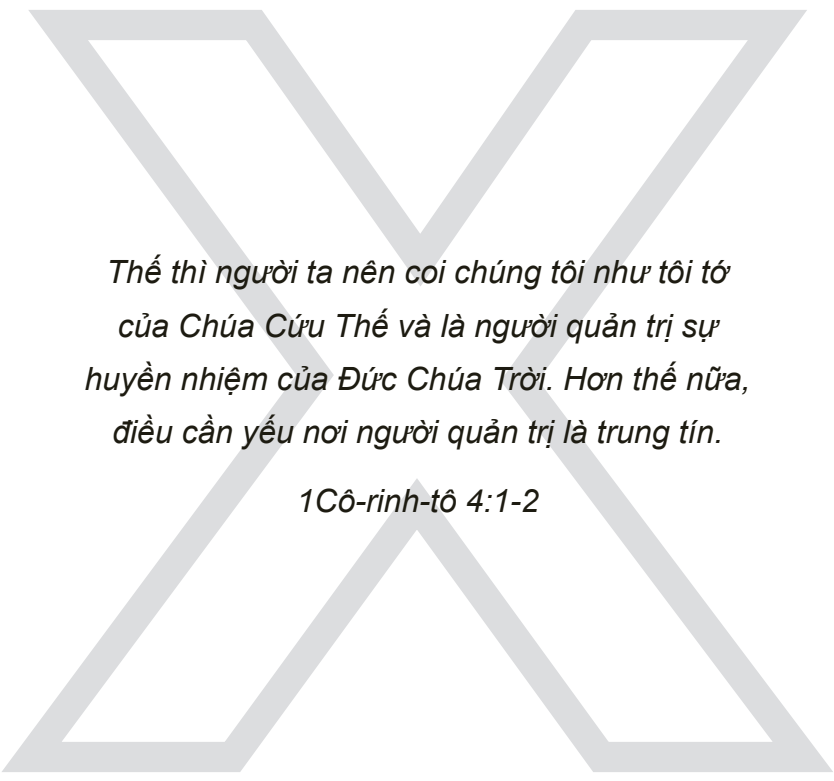
ĐIỀU GÌ NÊN MONG ĐỢI?

Chúng ta đã khẳng định chắc chắn về tầm quan trọng của việc hiểu biết chức quản gia. Câu hỏi quan trọng nhất bây giờ là: Điều gì được mong đợi nơi chúng ta? Nói cách khác, Chúa Giê-su tìm kiếm những kết quả nào lúc phán xét khi Ngài xem xét cách chúng ta dùng các ơn Ngài đã giao cho chúng ta? Chúng ta có thể biết được không? Chắc chắn là có, vì Chúa Giê-su tuyên bố chúng ta, “Ai khước từ Ta và không tiếp nhận lời Ta thì đã có biện pháp xét xử rồi; chính lời Ta phán dạy sẽ kết án họ trong ngày sau cùng.” (Giăng 12:48).

Chúng ta sẽ bắt đầu phân thảo luận được soi sáng và đầy khích lệ ở chương sau. Đó là trọng tâm của sách này.

SUY GÃM

1. Trước khi đọc chương này, bạn có xem mình là một quản gia không? Tại sao có hay tại sao không?
2. Các ơn bạn được ban cho không phải dành cho bạn; nó được ban cho người khác thông qua bạn. Nói cách khác, bạn chỉ mang những gì Chúa muốn người khác có. Biết được điều này, tại sao quản trị các ơn của bạn cách trung tín lại quan trọng? Điều gì bị thiệt hại nếu bạn bỏ bê chức quản gia của mình?
3. Tại bất cứ thời điểm nào, bạn có thể chọn sử dụng các ơn Chúa đã ban cho bạn trong một trong ba cách. Bạn có thể dùng nó để xây dựng Vương quốc. Bạn có thể dùng nó để làm lợi bản thân. Hoặc bạn có thể bỏ bê nó – không dùng đến gì hết. Bạn có đang dùng các ơn của mình thế nào? Bạn nên có những thay đổi nào liên quan tới cách bạn quản trị điều Chúa đã ban cho bạn?

*Thế thì người ta nên coi chúng tôi như tôi tớ
của Chúa Cứu Thế và là người quản trị sự
huyền nhiệm của Đức Chúa Trời. Hơn thế nữa,
điều cần yếu nơi người quản trị là trung tín.*

1Cô-rinh-tô 4:1-2

Trung Tín

Sứ đồ Phao-lô xem A-pô-lô và bản thân ông là các đầy tớ của Chúa Giê-su và là những người quản trị các ơn được tín thác cho họ. Ở chương trước, chúng ta biết rằng danh tính này không chỉ áp dụng cho hai thánh đồ vĩ đại này hay chỉ cho một lãnh đạo hội thánh hiện tại, nhưng cho mỗi tín hữu. Bạn và tôi cũng là các đầy tớ của Chúa Giê-su Christ, và cách chúng ta hoàn tất vai trò này chính là trở thành những quản gia tốt, khéo quản trị các ơn được giao cho chúng ta.

Bây giờ chúng ta sẽ quay sang đề ý đến điều mà đòi hỏi nơi người quản gia, và chỉ có một thuộc tính được liệt kê: sự trung tín. Trước khi đi sâu hơn, chúng ta hãy suy ngẫm sự thật là nét đặc trưng được liệt kê không phải một, hai, ba hay nhiều hơn. Phao-lô có thể nói rằng người quản gia thì đòi hỏi phải biểu lộ sự vui mừng, sự mạnh mẽ hay phải là học giả Kinh Thánh, hay phải có sự nhiệt huyết hay bất kỳ đặc điểm tin kính nào. Tôi không phản đối tầm quan trọng của tất cả những thuộc tính này. Tuy nhiên, tôi muốn chỉ ra rằng chỉ có một đặc điểm được liệt kê và đây là điều bắt buộc. Vì thế, điều quan trọng là chúng ta tập trung tâm trí vào đức hạnh này nếu chúng ta muốn trở thành những quản gia tốt và rồi một ngày kia sẽ nghe Chủ nói với chúng ta, “Được lắm.”

ĐỊNH NGHĨA SỰ TRUNG TÍN

Tôi có đặc ân chia sẻ cho các lãnh đạo khắp thế giới – không chỉ cho những người trong chức vụ, dù phần lớn là cho các chức vụ - nhưng cả cho những lãnh đạo ở công ty, chính phủ, thương trường, giáo dục và thể thao. Tôi đã vài lần bảo những

người tham dự đưa ra định nghĩa về từ *trung tín*. Là các lãnh đạo, họ hào hứng phát biểu. Sau khi nghe những câu trả lời tương tự trong hầu hết các buổi hội thảo, tôi quyết định lập ra một danh sách những câu trả lời phổ biến nhất:

- Vững vàng
- Kiên định
- Đáng tin cậy
- Đáng tin
- Trung thành
- Chân chính
- Tận hiến
- Đáng tin tưởng
- Cương quyết
- Vâng lời

Cũng có những câu trả lời khác, nhưng đây là những câu trả lời phổ biến nhất. Quan trọng hơn là tất cả những câu trả lời này phù hợp với các định nghĩa của từ điển.

Dù vậy thì có một định nghĩa rất quan trọng mà tôi không nghe nói đến dù chỉ một lần trong bất kỳ ngữ cảnh nào : “sự nhân cấp.”

Có thể bạn nghĩ ngay, *Sự nhân cấp ư?* Đó không phải là một định nghĩa về trung tín! Có thể bạn cũng thắc mắc về kỹ năng thuyết trình như các giáo viên tiếng Anh cũ của tôi. Tuy nhiên, tôi bảo đảm với bạn rằng đọc tới cuối chương này, bạn sẽ không chỉ đồng ý, mà còn xem đây là một trong những định nghĩa quan trọng nhất về sự trung tín.

DỰ NGÔN VỀ CÁC TA-LÂNG

Để nói về sự nhân cấp, chúng ta hãy đọc dự ngôn của Chúa Giê-su về các ta-lâng. Xin hãy đọc kỹ, dấu bạn đã đọc nó nhiều lần trước đây.

Nước Thiên Đàng cũng ví như một người kia sắp đi xa nên gọi tôi tớ lại để giao tài sản mình cho họ. (Ma-thi-ơ 25:14).

Trước tiên, đây là một dụ ngôn; vì thế, nó là biểu tượng chứ không phải hiểu theo nghĩa đen. Vì vậy, chúng ta cần giải nghĩa nó trong ánh sáng của sự hiểu biết theo Kinh Thánh – toàn bộ mưu luận của Lời Đức Chúa Trời. Người thái tử đi phương xa đại diện cho Chúa Giê-su. Công tác quản lý được giao cho mỗi đầy tớ của ông – họ tiêu biểu cho bạn và tôi.

Tiếp theo, hãy để ý là chuyến đi xa của chủ cũng có cho hai sự thật. Trước tiên, gần hai ngàn năm từ khi Chúa Giê-su giao cho chúng ta đảm trách vương quốc – vì vương quốc đó mà Ngài chịu chết. Rõ ràng, Ngài chưa trở lại, nhưng ngay tại thời điểm này trong lịch sử thì thời gian đã rất lâu rồi.

Thứ ba, dụ ngôn này một lần nữa cho thấy chức quản gia không được quản lý ở cấp dưới. Người chủ trong dụ ngôn sẽ không đi xa và rồi trở lại mỗi tháng để kiểm tra xem tiến độ của các quản gia. Theo dụ ngôn thì chủ không kiểm tra công việc tiểu tiết của họ cho tới khi ông trở lại.

Chúng ta hãy tiếp tục câu chuyện:

Ông giao cho người này năm nén bạc, người kia hai nén, người nọ một nén, mỗi người tùy theo khả năng, rồi lên đường. (Ma-thi-ơ 25:15).

Trong câu chuyện này, họ được giao cho tiền. Phần lớn các bản dịch Kinh Thánh dùng từ ta-lâng, và từ này thực sự là chính xác nhất vì từ Hy Lạp là *talanton*. Một ta-lâng là trọng lượng để cân nặng và phần lớn dùng để cân vàng và bạc. Một ta-lâng khoảng 17kg. Phần lớn các chuyên gia ước tính một ta-lâng bạc giá trị khoảng 18,000 Mỹ kim (những người khác ước tính khác, nhưng không quan trọng). Điều mà tất cả các chuyên gia đồng ý là Tân Ước trình bày một ta-lâng là một số tiền lớn. Mười bảy ký bạc không phải là số tiền ít.

Dựa trên cách tính của tôi, thì cá nhân tôi không nghĩ số lượng chính xác là quan trọng cho sự giải nghĩa dụ ngôn này. Tuy nhiên, điều chúng ta có thể tự tin kết luận là một ta-lâng tiêu biểu cho một trách nhiệm quan trọng.

Tôi tin Chúa Giê-su không nói về tiền bạc, dù nguyên tắc của nó thì có thể áp dụng. Trong dụ ngôn Chúa Giê-su hiếm khi dùng sự trình bày chính xác về điều đang nói đến. Ngài dùng lúa mì để nói về người tin kính, cỏ lùng nói về kẻ ác, hạt giống để nói về Lời Chúa, gai gốc để nói về những lo lắng của cuộc sống, mùa gặt để nói về tận thế, con gặt để nói về thiên sứ và nhiều nữa. Theo như mục đích chung của Tân Ước, chắc chắn các ta-lâng này đại diện cho ơn *charisma*, các ơn được tín thác cho chúng ta.

Một ý quan trọng của câu chuyện này là mỗi đầy tớ không được cho cùng một số lượng. Chúng ta sẽ nói về sự thật này sâu hơn sau này, nhưng đây là lý do, tôi đã nói những sự tín thác của chúng ta là “những ân tứ.” Một số người thì có một, số khác thì có hai và số khác nữa có nhiều hơn.

Số lượng khác nhau cũng đại diện cho tầm quan trọng của các ơn của chúng ta. Chúng ta hãy thẳng thắn mà nói rằng có một số người có những ơn tuyệt vời hơn những người khác. Có nhiều người có ơn ca hát, họ truyền cảm hứng cho tất cả những ai nghe họ. Nhưng tất cả những người ca hát không có cùng tài năng như Celine Dion hay Andrea Bocelli có. Vì thế, nếu bạn buộc tôi phải nói thì tôi sẽ nói rằng mỗi ta-lâng tượng trưng một ơn nhất định, hay nói rõ ràng hơn, có thể tượng trưng cho tầm quan trọng của một ân tứ nào đó. Chúng ta hãy đọc tiếp:

Người đầy tớ đã nhận năm nén bạc lập tức đi kinh doanh và làm lợi được năm nén bạc nữa. Người nhận hai nén bạc cũng thế, làm lợi thêm hai nén nữa. Nhưng người nhận một nén bạc, đi đào đất chôn giấu nén bạc của chủ. (Ma-thi-ơ 25:16-18).

Hãy để tôi nhân cách hóa câu chuyện này bằng cách đặt tên cho các đầy tớ. Chúng ta gọi đầy tớ đầu tiên là Allison, người thứ hai là Bob và người thứ ba là Larry. Allison bắt đầu với năm và đã nhân cấp số đã được cho cô và kết quả cô có mười. Bob đã nhân cấp hai ta-lâng của mình và kết quả có bốn. Tuy nhiên, Larry đã không nhân cấp ơn được tín thác cho anh ta nhưng lại giữ nó. Chúng ta hãy đọc lần lượt như thế này:

Allison: $5 \times 2 = 10$

Bod: $2 \times 2 = 4$

Larry $1 = 1$

Từ điểm này trở đi, tôi sẽ nhân cách hóa câu Kinh Thánh này theo các tên gọi chúng ta đặt cho mỗi đầy tớ.

SỰ PHÁN XÉT

Điều quan trọng là cần chỉ ra rằng trong dụ ngôn này Chúa Giê-su nhấn mạnh từ xa. Câu chuyện này bắt đầu với phần mô tả về một chuyến đi xa (lâu ngày), và một lần nữa, Ngài nói, “Sau đó khá lâu, chủ của các đầy tớ ấy trở về và tính sổ với họ.” (Ma-thi-ơ 25:19). Sự kê khai mà chủ đòi hỏi từ mỗi quản gia tượng trưng sự phán xét mỗi chúng ta sẽ đối diện về cách chúng ta đã dùng các ơn được giao cho chúng ta. Chúng ta hãy xem Allison trước:

Allison đã nhận năm nén bạc, đã làm thêm năm nén khác đến trình: ‘Thưa chủ, năm nén bạc chủ giao, tôi đã làm lợi thêm được năm nén nữa đây.

Hãy lắng nghe sự phân xử từ chủ của cô:

“Chủ bảo rằng: ‘Giỏi lắm, cô là đầy tớ tốt và trung tín! Cô đã trung tín trong các việc nhỏ, ta sẽ đặt cô cai quản những công việc lớn hơn, hãy vào chung vui với chủ cô.’ (Ma-thi-ơ 25:20-21).

Đây là một ý rất quan trọng chúng ta không được bỏ qua: Chủ nói, “Người đã trung tín.” Bạn có thể diễn giải câu trả lời của chủ cách nào bạn muốn, nhưng không có sự giải nghĩa nào khác; Chúa Giê-su quy sự trung tín cho sự nhân cấp. Hãy đọc lại kỹ những lời khen của chủ; không có điều gì khác Allison đã làm được nhấn mạnh! Ngài không nói là cô đã vững vàng, đáng tin cậy, trung thành, tận hiến, chân thật hay bất cứ định nghĩa nào về trung tín. Đừng hiểu sai – tất cả những thuộc tính đáng ngưỡng mộ này mô tả sự trung tín, nhưng nó không được đề cập hay nhấn mạnh ở đây. Ngài cũng không chỉ ra bất kỳ đức hạnh nào, hành động nào khác hay kết quả

nào của công việc quản gia của cô, mà chỉ nói cô đã nhân cấp lên. Vì thế, Ngài kết nối sự trung tín với sự nhân cấp một cách trực tiếp!

Bob cũng đúng như vậy. Hãy đọc kỹ câu chuyện của anh ta:

Bob đã nhận hai nén bạc cũng đến trình: ‘Thưa chủ, hai nén bạc chủ giao, tôi đã làm lợi được hai nén khác đây.’

Cũng vậy, hãy nghe sự phán xử từ chủ của anh:

Chủ bảo rằng: ‘Giỏi lắm, anh là đầy tớ tốt và trung tín. Anh đã trung tín trong các việc nhỏ, ta sẽ đặt anh cai quản những công việc lớn hơn, hãy vào chung vui với chủ anh!’ (Ma-thi-ơ 25:22-23).

Một lần nữa, Chúa Giê-su đồng hóa trực tiếp sự trung tín với sự nhân cấp. Không có điều gì khác – hành động, được hạnh, kết quả - được nhấn mạnh! Chúa Giê-su không muốn sự nhấn mạnh của chủ bị phai nhạt; chỉ có một bài học. Người này đã nhân cấp điều được giao cho anh ta và rõ ràng việc này được ví ngang hàng với việc trung tín.

Lời khen Bob nhận cũng chính xác từng lời từng chữ một như điều chủ đã nói với Allison. Điều này tiết lộ rằng vào ngày phán xét, “điểm” sự nhân cấp của chúng ta sẽ căn cứ vào sức lao động của chúng ta. Chúa Giê-su sẽ hài lòng với chúng ta giống nhau, bất kể chúng ta có bao nhiêu ân tứ hay ân tứ đó quan trọng thế nào. Điều duy nhất quan trọng là chúng ta có nhân cấp lên không?

Một bà mẹ nội trợ là một ví dụ, bà đã nhân cấp hiệu năng của mình. Bà sẽ được khen ngợi như nhà doanh nghiệp mà đã nhân cấp công việc kinh doanh và sự dâng hiến của anh ta cho Nước Chúa.

Bây giờ chúng ta hãy chuyển sự chú ý sang Larry:

Larry đã nhận một nén bạc cũng đến trình: ‘Thưa chủ, chủ là người nghiêm nhặt, gặt chỗ mình không gieo và thu chỗ mình không rải. Tôi sợ nên đi chôn giấu

nén bạc của chủ dưới đất, tôi xin trả nén bạc lại chủ.’
(Ma-thi-ơ 25:24-25).

Trước khi đến sự phân xử của Larry, chúng ta hãy chỉ ra một số sự thật quan trọng. Trước tiên, Larry đã không nhân cấp; anh ta giữ điều được giao cho mình. Chúng ta cũng hãy để ý lý do tại sao anh không nhân cấp; trước tiên, anh ta không biết bản tính của chủ mình, vì thế anh ta có cái nhìn sai rằng chủ hà khắc. Qua nhiều năm giảng dạy cho các tín hữu từ khắp nơi trên thế giới và giúp đỡ nhiều cuộc đời khác nhau, tôi thấy một trong những chướng ngại chính đối với sự trung tín là không biết bản chất của Chúa. (Tôi sẽ nói sâu hơn điểm này ở chương sau.)

Khi chúng ta có cái nhìn sai về Ngài, chuyện này thường tạo điều kiện cho vấn đề núp sau việc không nhân cấp – sợ hãi. Larry đã sợ hãi! Sợ hãi, nhút nhát hay nhát sợ sẽ làm tắt nghẽn các ân tứ chân chính trên cuộc đời chúng ta. Điều này rất quan trọng và không thể nào nhấn mạnh đủ. Cá nhân tôi đã ném biết điều này khi tôi trải qua nó nhiều năm. (Tôi cũng sẽ bàn sâu vấn đề này ở chương sau.)

Bây giờ chúng ta hãy xem sự phân xử của Larry:

Chủ trả lời: ‘Anh là đầy tớ gian ác và lười biếng! Anh biết ta gặt chỗ ta không gieo và thu chỗ ta không rải.
(Ma-thi-ơ 25:26).

Ôi! Chúng ta hãy dừng lại và xem câu này trước khi đi tiếp. Hãy nhớ cả ba người, không chỉ Allison và Bob, nhưng cả Larry cũng là đầy tớ, không phải người ngoài cuộc. Chủ của họ là người đánh giá sức lao động của họ. Larry không nghe những lời, “Làm tốt lắm, hỡi người đầy tớ ngay lành và trung tín,” giống như hai người kia. Ngược lại, anh ta nghe, “Hỡi người đầy tớ gian ác và lười biếng!” Điều này chắc chắn thu hút sự chú ý! Chúa Giê-su không nói về sự cứu rỗi, nhưng nói về sự phán xét về cách chúng ta dùng các ơn của mình – hoặc là được thưởng cho sức lao động của chúng ta hoặc là bị mất hết phần thưởng.

Chúng ta hãy xem kỹ những lời nghiêm khắc của chủ. Chúng ta sẽ bắt đầu với những quả nhẹ nhàng trước. Từ Hy

Lạp nói về *sự lười biếng* là *okneros*. Từ này được định nghĩa là, “chùn lại hay lưỡng lự tham gia vào công việc quan trọng, ngụ ý thiếu đi tham vọng.”

Bạn tôi là Rick Renner, một chuyên gia ngôn ngữ Hy Lạp, nói về *okneros*, “Nó mang ý niệm về một người vô công rồi nghề, thờ ơ, hờ hững, lãnh đạm, thái độ hời hợt với cuộc sống.” Từ ba nguồn này, chúng ta thấy định nghĩa trong tiếng Hy Lạp mở rộng sự hiểu biết sâu sắc hơn.

Nếu bạn sợ hãi, bạn sẽ lưỡng lự hay không tham gia một hoạt động mà đáng lý nên tham gia. Nếu bạn lạnh nhạt, bạn thiếu đi động lực để hoàn tất những gì cần phải hoàn tất. Nếu bạn thờ ơ, bạn sẽ không quan tâm đủ để cân nhắc ra tay hành động. Tất cả viễn cảnh đều áp dụng cho từ Hy Lạp này, nhưng người đầy tớ thú nhận, “Tôi sợ hãi.” Ất hẳn cũng có những khía cạnh khác của việc lười biếng xuất hiện nơi người đầy tớ này, nhưng rốt lại thì sự lưỡng lự do sợ hãi là nhân tố quan trọng hơn cả.

Bạn đã bao giờ cảm thấy được thôi thúc làm điều gì đó – bạn không thể rũ bỏ nó, đặc biệt khi trong sự cầu nguyện – nhưng bạn đã ngập ngừng quá lâu vì bạn sợ thất bại? Rồi sau đó bạn thấy người khác làm việc đó? Rồi bạn nghĩ, *Minh đã có ý tưởng đó và đáng lẽ nên hành động*. Đây là ý của Chúa Giê-su nói liên quan tới người đầy tớ này. Anh ta đã lưỡng lự và do dự, không chỉ một hay hai lần, mà là lưỡng lự suốt cả thời gian anh làm quản gia. Nếu một hay hai lần thì chấp nhận được, vì chúng ta thường tăng trưởng từ những hoàn cảnh như vậy. Nhưng nếu chúng ta đùa giỡn với sự lưỡng lự quá lâu, nó có thể trở thành một độn lũy mà cuối cùng dẫn tới sự né tránh hoàn toàn và chức quản gia sẽ không kết quả.

Khi Chúa mới bảo tôi viết sách, tôi đã lưỡng lự mười tháng. Tôi sợ viết lách. Tôi đã trượt ở trong trường hết lần này tới lần khác. Có một bạn cùng lớp ở đại học đã phê bình bài viết của tôi trước mặt mọi người! Một phần của bài tập là phải đọc bài viết của nhau, và phần thảo luận lớp, bạn cùng lớp của tôi đã đề nghị giáo sư rằng anh ta không chấp thuận bài của tôi. Tôi là sinh viên duy nhất nhận sự phê bình từ bạn cùng lớp.

Nỗi sợ viết lách của tôi có cơ sở rõ ràng; điểm SAT và ACT của tôi rất tệ hại, có nhiều lời phê bình tiêu cực từ các giáo viên, từ việc điểm kém, từ bạn cùng lớp, nên lịch sử không đứng về phía tôi. Tất cả những điều này chỉ củng cố cho sự lưỡng lự của tôi. Để viết một cuốn sách sẽ cần một khối lượng thời gian nhiều và thời gian rất là quan trọng. Việc này khiến tôi bị chi phối, không dồn nỗ lực để phát triển chức vụ non trẻ của chúng tôi lúc đó. Tôi phải gác qua những nỗi sợ và những lo lắng này để vâng theo sự hướng dẫn của Ngài.

Nếu tôi lưỡng lự quá lâu và không vâng lời Chúa thì sao? Hậu quả ắt hẳn sẽ chính xác như Chúa phán qua hai người phụ nữ mà tôi đã đề cập. Ất Ngài đã ban ta-lăng đó cho người khác, ví dụ một "Allison," người ắt đã hoàn tất sứ mạng. Chắc chắn cô đã nhận nhiệm vụ của tôi rồi. Vậy ngày nay tôi sẽ đang ở ị trí nào đây? Kết cuộc tôi có bị gọi là kẻ "lười biếng" trước ngài phán xét không?

Tôi đã không nhận ra định mệnh của tôi có cả việc viết lách! Nếu bạn nói với tôi lúc tôi hai mươi tuổi, "John, Chúa sẽ sai anh đi đến các nước trên thế giới qua các sách vở của anh," chắc tôi vừa bật cười vừa đuổi bạn ra khỏi phòng và nói, "Anh điên rồi! Bài viết ba trang tôi còn không viết được đây này." Nhưng bây giờ các sách của tôi bán chạy trong nước và quốc tế, dịch ra hơn một trăm ngôn ngữ và phát hành hàng chục triệu bản. Nếu tôi đã không vâng lời thì sao? Nếu tôi cho phép sợ hãi kiềm hãm tôi thì sao? Tôi rùng mình khi nghĩ về biết bao nhiêu cơ hội mà tôi đã đánh mất!

Bây giờ, chúng ta hãy tập trung vào từ khó hơn mà chủ nói với đây thứ ba. Từ *gian ác* coi bộ quá mạnh, nhưng Chúa Giê-su không bao giờ dùng từ cách bất cần. Từ Hy Lạp nói về *gian ác* là *poneros*. Nó được định nghĩa là "có một lối nghiêm trọng và hậu quả là ra vô dụng."

Liên quan tới cách Larry sử dụng ơn được giao cho anh ta thì định nghĩa này phù hợp. Nó không khác biệt với kết luận "khốn nạn cho tôi" của Phao-lô nếu ông không trung tín với ơn của Chúa trên đời sống của ông. Cái nhìn sai lầm của Larry về bản tính của chủ là một lối làm nghiêm trọng, "đổ thêm dầu" vào nỗi sợ của anh ta. Anh ta đâm ra vô dụng với sự vâng hành ân từ

đã được giao cho anh ta. Đây là những lời rất mạnh; Tuy nhiên, nếu bạn so sánh những lời của Phao-lô về nguy cơ không dùng tới ơn của ông với hành vi của Larry thì nghe có vẻ đúng.

Để tôi tóm lại như thế này : những điều trên không liên quan gì đến sự cứu rỗi của chúng ta, nhưng nó liên quan tới cách chúng ta dùng các ơn được giao cho chúng ta. Quan điểm của Đức Chúa Trời là:

Người nào nhân cấp ơn là người ngay lành và trung tín. Người nào chỉ giữ lại ơn thì mắc lỗi lầm nghiêm trọng, sẽ vô dụng và thành ra lười biếng.

Có thể nào quan điểm của chúng ta về sự trung tín vẫn chưa đầy đủ không? Hãy xem ví dụ này: Có một doanh nhân sống trong một khu vực có kinh tế vững chắc và phát triển. Công việc kinh doanh của một cửa hiệu nhỏ mà người chủ đã thừa kế từ cha mình, có sinh lợi nhưng không phát triển lắm. Anh ta có rất nhiều cơ hội để mở các chi nhánh mới từ cửa hàng đó tại những khu vực khác trong thành phố, nhưng dù là có triển vọng kinh doanh như thế, nhưng anh ta thỏa mãn, không muốn phát triển gì thêm.

Bây giờ, để tôi giải thích thêm ngoài lẽ một tí. Theo ánh sáng về sự phân xử Larry trong dụ ngôn, chúng ta hãy đặt hai câu hỏi quan trọng. Doanh nhân này có nên dùng ơn của anh ta để mở các cửa hàng mới và mạo hiểm bước vào các thị trường khác vì mục đích xây dựng Nước Chúa không? Ước ao “chọn cách an toàn” của anh ta có giống với ý định “giấu ta-lâng” của người đầy tớ không trung tín không?

Chúng ta có dùng tiêu chí tương tự để đánh giá sự trung tín như Chúa Giê-su đã dùng không? Dù người doanh nhân này đang sống một cuộc đời thoải mái, nhưng câu hỏi đặt ra là : anh ta đang nhân cấp hay đang giấu các ơn của mình đây? Chúng ta hãy thành thật trong đánh giá của mình. Chúng ta có đo lường sự trung tín chỉ qua việc sự đáng tin cậy mà không kể đến sự kết quả không? Ổn định nhưng không có sự mở rộng? Sự nhất quán nhưng không để ý đến sự nhân cấp? Có phải chúng ta đã bỏ qua phạm vi rộng lớn về ý nghĩa của sự trung tín – đó là nhân cấp những ân tứ nào Chúa ban cho?

Mạng lệnh đầu tiên của Chúa dành cho loài người khi Ngài đặt người nam và người nữ trên mặt đất là, “Hãy kết quả và nhân cấp” (Sáng Thế 1:28). Tất nhiên, Ngài đang truyền bảo chúng ta hãy sinh sản và làm cho đầy dẫy quả đất. Nhưng cũng còn có rất nhiều điều khác, mạng lệnh là thế này: *Bất cứ điều gì Ngài giao cho chúng ta chăm sóc, chúng ta phải nhân cấp lại cho Ngài.* Chúng ta phải sinh sản qua sự nhân cấp. Trong dụ ngôn về các ta-lâng, Chúa Giê-su áp dụng mạng lệnh ban đầu này trong Sáng Thế về các ơn được giao cho chúng ta.

KHÔNG PHẢI KHẢ NĂNG RIÊNG

Bạn có cảm thấy khó chịu? Chắc là có, nhưng hãy nhớ, ân sủng của Chúa là tất cả những gì bạn cần. Bạn không được bảo phải làm điều này bởi sức riêng của bạn, nhưng bởi ơn *charis* và *charisma* của Chúa. Mục đích của sứ điệp này không phải để khiến bạn nản lòng, nhưng để đem đến cho bạn nhận thức về tiềm năng Chúa đã ban cho bạn và để mở rộng đức tin của bạn trong ân sủng của Chúa và các ơn của Ngài trên cuộc đời bạn. Tôi không có ý định đặt gánh nặng lên bạn. Phao-lô đã kêu cầu với Chúa ba lần khác nhau để giảm bớt gánh nặng của ông, nhưng hãy xem cách trả lời:

Ân sủng Ta đủ cho con rồi, vì quyền năng của Ta trở nên trọn vẹn trong sự yếu đuối. Vì vậy tôi rất vui mừng, tự hào trong sự yếu đuối của tôi, để quyền năng của Chúa Cứu Thế có thể ở luôn trong tôi. Cho nên vì Chúa Cứu Thế, tôi cam chịu yếu đuối, sỉ nhục, gian khổ, bắt bớ, hoạn nạn. Vì khi tôi yếu đuối, ấy chính là lúc tôi mạnh mẽ. (2Cô-rinh-tô 12:9-10)

Một trong những định nghĩa của từ Hy Lạp nói về yếu đuối là “những giới hạn.” Bạn và tôi không phải là những người duy nhất đôi khi cảm thấy quá tải. Tất cả chúng ta đều có những giới hạn, ngay cả sứ đồ Phao-lô cũng vậy. Trong bối cảnh cụ thể của câu này, ông nói đến sự kháng cự, sự chống đối và thậm chí là những sự bắt bớ mà ông đối diện ở mỗi thành (xem chương 11) nhưng lẽ thật này cũng áp dụng cho những

sự hạn chế hay sự bất lực mà chúng ta đối diện – khi làm một nhiệm vụ bất khả nào đó. Dù chắc chắn chuyện này không dễ dàng gì, nhưng nó sẽ khiến chúng ta gia tăng quyết tâm, nương cậy nơi sức mạnh của Ngài. Thay vì lắng nghe những sự giới hạn la hét trong tâm trí bạn, hãy công bố những lời hứa của Chúa. Có phải chúng ta đã nghe bản thân mình quá nhiều trong khi đó đáng lẽ chúng ta nên nói với chính mình chẳng?

Phao-lô đã xin Chúa can thiệp ba lần, và mỗi lần Chúa nhắc ông về ơn *charis*. Tới lần thứ ba Phao-lô đã hiểu; ông nhận ra rằng những sự giới hạn nhằm kéo ông đến việc tin nơi ân sủng và ân tứ của Chúa cho cuộc đời ông. Đây là lý do giọng điệu của ông đã thay đổi, từ chỗ, “Chúa ơi, xin hãy cất điều này đi!” đến chỗ, “Con vui lòng trong những giới hạn của con.” Có phải ông thật sự nói “vui lòng” không? Có đó! Bây giờ ông nhận ra rằng thử thách càng khó khăn thì quyền năng của Chúa càng bày tỏ lớn lao hơn trong ông và trên đời sống ông – nếu ông tin!

Đây là một lẽ thật quan trọng: Ân sủng chúng ta cần để nhân cấp chỉ có thể tiếp cận được nhờ tin cậy! Phao-lô viết, “Cũng nhờ Ngài chúng ta được vào trong ân sủng này, là ân sủng mà chúng ta hiện đang đứng vững và hân hoan về niềm hy vọng được hưởng vinh quang của Đức Chúa Trời.” (Rô-ma 5:2). Hãy tưởng tượng ý này như sau: Đức tin là ống dẫn chảy vào lòng chúng ta ân sủng cần có để nhân cấp. Khi chúng ta nghe sứ điệp này, đức tin hay ống dẫn của chúng ta trở nên rộng hơn, chứ không phải thu nhỏ lại. Nhưng đó là lựa chọn của bạn. Chúng ta được dạy:

Vì chúng ta cũng được nghe truyền giảng Phúc Âm như họ được nghe ngày trước, nhưng sứ điệp họ nghe chẳng có lợi ích gì vì họ đã không kết hợp với đức tin khi nghe. Còn chúng ta đã tin cậy nên được vào sự an nghỉ, đúng như Ngài đã phán: “Ta đã thề trong cơn thịnh nộ: ‘Chúng sẽ chẳng được vào sự an nghỉ Ta.’ (Hê-bơ-rơ 4:2-3).

Đừng cho rằng những gì bạn đang đọc là không ích lợi gì, thay vào đó hãy kết hợp với đức tin. Cũng chính Lời Chúa đã

thực hiện hai việc khác nhau cho dân Y-sơ-ra-ên. Nó ích lợi cho Mô-i-se, Giô-suê và Ca-lép; họ được thêm sức qua việc nhìn nó theo ánh sáng tích cực. Nhưng cũng Lời đó lại không ích lợi cho một số người trong dân Y-sơ-ra-ên vì họ xem nó một cách tiêu cực. Đây là sự khác biệt giữa đức tin và vô tín.

Hãy tin rằng Chúa trang bị cho bạn tiến xa hơn khả năng của bạn. Ngài không ban cho bạn lựa chọn nào khác để bạn có sức mạnh và năng lực ngoại trừ là phụ thuộc vào ân sủng của Ngài. Khi bạn làm điều này, bạn sẽ bước vào sự yên nghỉ thật – chấm dứt tất cả các nỗ lực của bạn, không còn cố gắng sản sinh ra kết quả. Sự yên nghỉ này là gì? Đó là hợp tác với khả năng của Chúa để hoàn tất sứ mạng của bạn. Khi bạn bước vào sự yên nghỉ, Chúa sẽ dẫn bạn tới sự nhân cấp!

Đây là lý do tại sao Đa-vít được gọi là “người có tấm lòng của Chúa.” Ông phụ thuộc vào sức mạnh của Chúa, chứ không phải sức của ông. Ông liên tục công bố, “Chúa là sức mạnh của đời sống con” (Thi Thiên 27:1). Trong mọi việc ông đã hoàn tất, có một mẫu số chung: Ông đã phụ thuộc vào khả năng của Chúa trong ông và qua ông. Đây là lý do Phao-lô nói với Ti-mô-thê, người con trai thuộc linh của ông, người đã tranh chiến với sợ hãi và nhút nhát, “Vậy, hỡi con ta, hãy nhờ ân sủng của Chúa Cứu Thế Giê-su làm cho mình mạnh mẽ.” (2 Ti-mô-thê 2:1).

Đây là lý do tôi dành chương thứ hai và thứ ba của sách này để xác định về ơn *charis* và *charisma* trước khi bàn về dụ ngôn của Chúa Giê-su về các ta-lâng. Thật là kinh khủng và thất vọng khi đảm trách chức quản gia bởi sức riêng của chúng ta.

Xin làm ơn đừng bao giờ quên : Sự kêu gọi của bạn luôn lớn hơn khả năng tự nhiên của bạn. Có thể nào đây là lý do Lời Chúa dạy chúng ta:

Anh chị em hãy xem xét lúc Chúa kêu gọi anh chị em. Giữa vòng anh chị em không có mấy người khôn ngoan theo trần tục, không mấy người có quyền thế, cũng không có nhiều người quý phái. Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những điều đại dột trong thế gian

để làm hổ thẹn những người khôn. Đức Chúa Trời đã chọn những điều yếu đuối trong thế gian để làm hổ thẹn những kẻ mạnh. Đức Chúa Trời đã chọn những gì hèn hạ, bị khinh khi trong thế gian và những điều không ra gì để hủy bỏ những điều trọng đại. Cho nên loài người không ai có thể khoe khoang trước mặt Đức Chúa Trời. (1 Cô-rinh-tô 1:26-29).

Tại sao lại vậy? Tại sao chỉ có một số ít kẻ khôn ngoan, kẻ mạnh và kẻ quyền thế được kêu gọi? Phải chăng người được ơn tự nhiên sẽ dễ dàng “thành công” hơn bởi sức riêng của họ chăng? Họ quả là ngu dại! Họ sánh mình với người khác, và họ đã thành công. Thay vào đó, họ nên nhìn bản thân theo ánh sáng của ơn gọi của Đấng Tạo Hóa.

Phao-lô thì khác. Dù khi so sánh bản thân với những người cùng thời thì ông là người khôn ngoan và quyền quý trước khi ông được cứu, rồi đến một thời điểm ông kể tất cả những khả năng tự nhiên này là “rơm rác” để ông có thể bước vào quyền năng của Đấng Christ trên đời sống của ông. Ông là một người trong số ít những người như thế, vì ông học biết rằng dù về tự nhiên ông khôn ngoan hơn đa số những người khác, nhưng so với sự khôn ngoan của Chúa thì ông không có khôn gì cả (xem Phi-líp 3:4-11).

CHỦ NGHĨA TẬP THỂ HAY CHỦ NGHĨA CÁ NHÂN?

Nào ta hãy tiếp tục với dụ ngôn của Chúa Giê-su. Cảnh này dường như không thể xảy ra được, nhưng nó thật sự đã diễn ra và thậm chí gây sốc nữa!

Vậy, hãy lấy nén bạc của tên này đem cho người có mười nén. (Ma-thi-ơ 25:28).

Được rồi, hãy chờ một chút nhé! Chúng ta có đọc chính xác không? Chủ ra lệnh lấy túi bạc (ta-lâng) từ Larry và đưa cho Allison. Chúng ta hãy giải thích rõ ràng:

Allison: $5 \times 2 = 10 + 1$ (từ Larry) = 11

Larry: $1 - 1$ (cho Allison) = 0

Kết cuộc Allison có mười một và Larry chỉ có số không!

Một sáng nọ khi đang cầu nguyện, tôi kinh ngạc bởi những gì tôi nghe trong lòng mình. Để tôi nói điều này. Thực tế tôi đã nghĩ dụ ngôn về các ta-lâng trong một thời gian. Sáng hôm đó tôi nghe Thánh Linh nói với tôi, “Con trai, trong suy nghĩ của Ta, Ta thiên về trách nhiệm cá nhân hơn là trách nhiệm tập thể.”

Chuyện gì đây? Tôi ngạc nhiên với những lời phán của Ngài, nhưng tôi đã đi với Chúa đủ lâu để biết khi nào thì Ngài bày tỏ cho chúng ta những điều chúng ta không biết. Thường nó nghe trái ngược với lối suy nghĩ tôn giáo hay lối suy nghĩ thông thường, và đôi khi nó nghe thật ngớ ngẩn! Lần này dường như là thật ngớ ngẩn khi nghe những lời này của Chúa. Tôi xin Chúa cho hiểu vì tôi suy nghĩ – nếu quả là vậy thì Chúa thiên về trách nhiệm tập thể hơn trong những cách mà Ngài làm việc.

Sáng hôm đó, Ngài đã dẫn tôi đến dụ ngôn này và cho tôi xem thử tư tưởng của Ngài có nghiêng về trách nhiệm tập thể hay không, nhưng dụ ngôn này lại theo một hướng khác. Câu chuyện bắt đầu như thế này: Cả ba đều nhận các ta-lâng bằng nhau:

Allison 3

Bob 3

Larry 3

Allison và Bob trung tín (nhân cấp), nhưng Larry – vì có lỗi của anh ta là vô dụng và lười biếng – vẫn giữ nguyên ta-lâng. Kết quả sẽ là:

Allison $3 \times 2 = 6$

Bob $3 \times 2 = 6$

Larry $3 = 3$

Giả dụ Chúa mà theo thuyết quy trách nhiệm tập thể thì Ngài sẽ làm như sau:

Allison $6 - 1 = 5$

Bob $6 - 1 = 5$

Larry $3 + 1$ (từ Allison)

$+ 1$ (từ Bob) $= 5$

Kết quả mỗi người sẽ có năm ta-lâng! Nhưng chuyện này không xảy ra như vậy. Chúa lấy túi bạc (một) từ Larry và đưa cho người có mười túi. Tại sao? Chúa Giê-su giải thích:

Vì ai đã có, sẽ được cho thêm và sẽ có dư dật; nhưng ai không có thì ngay cả cái họ có cũng sẽ bị lấy mất. (Ma-thi-ơ 25:29).

Tôi không nói Đức Chúa Trời cổ súy cho chủ nghĩa cá nhân. Không, không bao giờ! Chỉ muốn nói là quy trách nhiệm cá nhân ở đây là phù hợp với tư duy và đường lối của Ngài hơn là quy cho trách nhiệm tập thể. Nhiều người trẻ ở Mỹ và ở nhiều nơi khác trong thế kỷ hai mươi mốt này đã được dạy để suy nghĩ quy trách nhiệm tập thể. Quy trách nhiệm đại đồng thì không tin kính và không ích lợi; đúng vậy, vì nó trực tiếp trái nghịch với sự khôn ngoan của Chúa. Đó là linh đối địch với Đấng Christ, núp dưới cái mác là ích lợi chung, nhưng nó lại khuyến khích sự lười biếng, và đã phá sự thành công, sự siêng năng và sự thịnh vượng.

Đường lối của Chúa là ban thường cho người nhân cấp nhiều hơn, và Ngài không có vấn đề gì với việc họ có dư dật. Chúa Giê-su nói, "Họ sẽ có dư dật." Đức Chúa Trời muốn chúng ta có dư dật chừng nào chúng ta có lòng xây dựng Nước Chúa và dùng sự dư dật đó để giúp những người khác.

Có lẽ bạn đã nghe câu nói này trước đây: Đức Chúa Trời không chống lại việc sở hữu của cải; nhưng Ngài chống lại việc của cải sở hữu chúng ta. Câu nói này rất đúng. Đối với những người có tấm lòng nóng cháy cho Chúa, sự thỏa mãn của họ không đến từ việc tích trữ nhiều của cải. Trái lại, nó đến từ việc bước đi với Chúa và dùng sự của cải Ngài ban để xây dựng Nước Chúa. Sự dư dật chỉ là một công cụ để họ xây dựng những người khác. Và rõ ràng, nếu chúng ta khôn ngoan, chúng ta sẽ không yêu mến những công cụ này.

Điều quan trọng là nên dừng lại một tí và nhấn mạnh một lẽ thật quan trọng: Chúng ta phải chăm lo những người nghèo – những người không có khả năng lao động hay những người cần có ít vốn liếng làm ăn. Phao-lô viết, “Hãy mang gánh nặng cho nhau, như vậy anh chị em sẽ chu toàn luật của Chúa Cứu Thế. Vì nếu có ai tưởng mình là quan trọng nhưng thật ra chẳng là gì cả thì chỉ tự lừa dối mình đấy thôi.” (Ga-la-ti 6:2-3).

Khi các lãnh đạo của hội thánh đầu tiên họp mặt, họ nhận ra các nhiệm vụ khác nhau của họ, thậm chí họ cũng có bất đồng về những chuyện thứ yếu. Nhưng chắc chắn họ đều đồng thuận về trách nhiệm giúp đỡ những người nghèo. Phao-lô viết:

Chỉ có điều họ muốn chúng tôi phải giúp người nghèo, điều đó tôi vẫn tích cực làm. (Ga-la-ti 2:10).

Khi nói điều này, điều quan trọng là cần xác định rõ là ai đó đang thiếu thốn hay chỉ vì họ lười biếng. Cách tiếp cận theo kiểu đại đồng là phân chia đồng đều cho những kẻ lười biếng lẫn cho những người nghèo khổ bằng nhau. Nếu chúng ta dâng cho những người thuộc hạng “lười biếng” thì chúng ta chỉ gia tăng sự phụ thuộc của họ vào chúng ta. Mục tiêu của chúng ta là luôn hướng họ đến với những ân tứ mà Chúa đã ban cho họ, để họ cũng có thể thịnh vượng và có thể xây dựng Nước Chúa.

ỨNG DỤNG THỰC TIỄN

Trong bất cứ trường hợp nào, điều quan trọng đó là sự thật rằng chúng ta đã được giao các ơn tứ và chúng ta được dạy phải dùng nó để nhân cấp. Nếu bạn yêu mến Chúa, bạn sẽ khao khát dùng các ân tứ của mình để tôn vinh Chúa. Ý định chính của tôi là đánh thức bạn để nhận ra khao khát và tiềm năng bên trong bạn. Bạn đã được tạo dựng có mục đích và phục vụ cho một mục đích. Bạn có khả năng để nhân cấp những gì Chúa đã ban cho bạn vì vinh hiển của Vua chúng ta. Đây là bài học quan trọng nhất từ chương này.

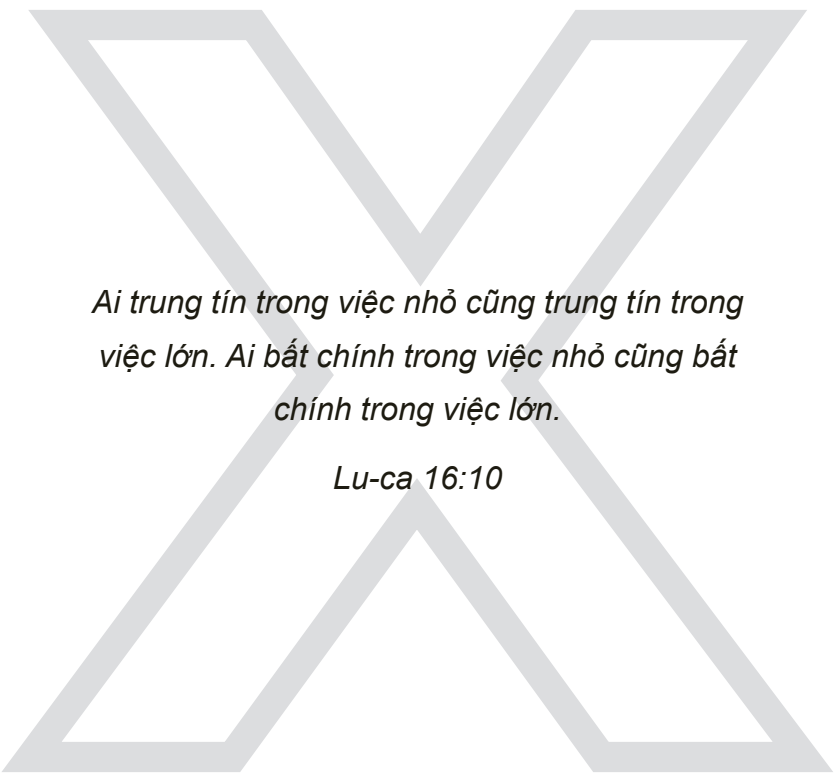
Bây giờ chúng ta đã hiểu rõ dụ ngôn về các ta-lâng và những gì tâ-lâng này tiêu biểu, nào chúng ta đã bước sang những vấn đề thực tiễn. Điều này diễn ra như thế nào? Nó được chuyển dịch vào đời sống mỗi ngày như thế nào?

Hành trình của chúng ta sẽ đi theo hướng này ở chương sau.

SUY GÃM

1. Có một thuộc tính mà xác định rõ ràng một người quản gia: sự trung tín. Quan điểm trước đây của bạn về sự trung tín như thế nào? Sau khi đọc chương này, cái nhìn của bạn đã thay đổi như thế nào?
2. Sự nhân cấp đòi đòi không thể nào đạt được bởi sức riêng của chúng ta. Nó là kết quả của sự hợp tác với ân sủng của Chúa. Bạn có đang cố gắng nhân cấp các ơn của bạn bởi sức riêng của bạn không? Bạn có thể nhân cấp các ơn của bạn từ vị trí yên nghỉ, thay vì từ những nỗ lực như thế nào?
3. Chúa không chống lại giàu có; Ngài chống lại việc của cải sở hữu chúng ta. Tại sao bạn nghĩ việc bạn nhân cấp các ơn của mình là quan trọng với Chúa? Sự nhân cấp các ơn của bạn sẽ tôn trọng Chúa và ảnh hưởng những người khác ở quy mô to lớn hơn như thế nào?

*Ai trung tín trong việc nhỏ cũng trung tín trong
việc lớn. Ai bất chính trong việc nhỏ cũng bất
chính trong việc lớn.*

Lu-ca 16:10

Siêng Năng Và Nhân Cấp

Theo lời của Chúa Giê-su, nếu chúng ta sống liêm khiết, kiên định, uy tín, chân thành, siêng năng và nhân cấp những gì chúng ta hiện đang quản lý thì chúng ta sẽ được giao cho những trách nhiệm lớn hơn. Nói đơn giản, *khi chúng ta nhân cấp với động cơ thánh sạch, Chúa sẽ giao thêm trách nhiệm cho chúng ta.* Ngài thăng tiến chúng ta. Đó là một quy luật của Vương quốc Chúa.

Hãy thực hiện việc kiểm tra cá nhân. Có phải bạn có một cái nhìn nhân cấp không? Hay bạn vẫn còn mang lối suy nghĩ an phận? Bạn có lao dốc khi bạn đạt đến mức độ thành công mà bạn xem là đỉnh cao nhất, giỏi hơn cha mẹ bạn hay bạn nghĩ là đủ để bạn sống thoải mái rồi?

Hãy thành thật trong việc đánh giá của bạn. Nếu bạn là người an phận hơn là người nhân cấp thì đây là tin tức tuyệt vời: Bạn vẫn sống trên đất này và có thời gian để thay đổi, để nhân cấp và cuối cùng được giao thêm trách nhiệm!

HAI KẾT QUẢ KHÁC NHAU

Ngay cả lúc tôi còn trẻ, thật không khó để tôi nhận ra những động cơ trái ngược của hạng người sống an phận và hạng người nhân cấp, vì ông nội và ông ngoại của tôi là ví dụ điển hình cho những sự khác biệt này ngay trước mắt tôi. Một ông thì nghỉ hưu ở tuổi sáu mươi lăm và bước vào lối sống an nhàn. Ông tới thăm gia đình chúng tôi hai tuần trong một năm, và tôi quan sát ông hết ngày này qua ngày nọ, chẳng hề làm

việc gì cả. Ông ngồi dưới cây sồi lớn ở sân sau và hút thuốc xì-gà của ông. Khi chúng tôi tới thăm ông ở nhà của ông cũng không khác biệt nhiều. Thật buồn, trong những năm cuối đời, có vẻ ông an phận với việc sống cho qua ngày hơn là sống ý nghĩa.

Còn một ông khác nghỉ hưu ở tuổi sáu mươi hai và đã bắt đầu sống cuộc đời thứ hai của ông. Trong những năm ông sáu mươi tuổi, ông học đại học Rutgers và học nông nghiệp. Trong hơn hai thập kỷ tiếp theo, ông đã viết hai cuốn sách, xây dựng và phát triển một khu vườn lớn, nuôi động vật, giúp giới thiệu xây những căn hộ ở các bãi biển Florida nhằm tạo ra những danh lam thắng cảnh cho người cao tuổi. Ông tham gia tích cực trong nhiều dự án chung và cộng đồng. Ông luôn hướng ra để giúp đỡ bất cứ ai có nhu cầu.

Khi ông tới thăm chúng tôi hoặc chúng tôi tới thăm ông, đó là sự kiện rất được mong đợi. Ông lên kế hoạch các chuyến đi câu cá, những chuyến thăm các công viên giải trí và các chuyến đi tới thành phố New York. Ông chơi trò chơi với chúng tôi, dẫn chúng tôi đi gặp hàng xóm, giúp đỡ các thương nhân địa phương làm các công việc ở các cửa hàng của họ, và mỗi tối ông nấu cho chúng tôi một bữa ăn ngon. Còn ông kia thậm chí chẳng giúp gì chúng tôi chuyện bếp núc cả.

Một ông qua đời ở tuổi bảy mươi lăm và ông kia qua đời ở tuổi chín mươi mốt. Bạn có thể đoán ai sống thọ hơn không? Vâng, người có khả năng, người đã nhân cấp. Đây quả là điều lý thú: Ông cụ đã không tin Chúa cho tới năm ông tám mươi chín tuổi. Dầu vậy, trước đó ông vẫn sống theo các nguyên tắc của Chúa – các quy luật của Vương quốc – và đã được ban phước dư dật.

Trước khi tôi có đặc ân dẫn ông đến với Chúa Giê-su, ông của tôi đã bắt bớ tôi rất nhiều về niềm tin của tôi! Ông chế nhạo đức tin của tôi hầu như mỗi lần chúng tôi gặp nhau. Sau nhiều lần cố gắng chia sẻ phúc âm với ông, tôi thiếu điều ngã lăn đùng ra khi rốt cuộc ông nói, “Ông muốn tiếp nhận Giê-su làm Chúa.” Đó là một ngày tuyệt vời!

Một tháng sau khi ông tin Chúa, tôi lại tới thăm ông. Lúc đó, nơi ông sống chỉ cách nhà chúng tôi một tiếng. Ông đã chuyển từ căn hộ của mình tại Daytona Beach tới trung tâm trợ giúp người lớn tuổi tại Ormond Beach. Trong chuyến thăm đó, ông nói, “John ơi, cháu có muốn biết nhiệm vụ của ông không? Ông có mặt trên đất này để làm gì?”

Tôi kinh ngạc vì một người mới được cứu ở độ tuổi của ông lại nghĩ như thế này. Nhưng thay vì hỏi tiếp, tôi đơn giản đáp lại, “Vâng, ông ơi, nhiệm vụ của ông là gì ạ?”

Nở nụ cười, ông nói, “Thánh Linh nói với ông rằng ông ở đây để nói cho tất cả những người này về Chúa Giê-su Christ.” (Có mấy trăm người cao tuổi trong khi liên hợp này.)

Hai năm sau, mẹ tôi và anh trai của bà đưa ông tới Oklahoma để gần gũi đứa con trai duy nhất của ông. Tuần đầu tiên ở đó, ông đã thức cả đêm kể cho cô y tá mới về câu chuyện cuộc đời ông. Lúc rạng sáng, ngay trước khi mặt trời mọc, ông đã nói với cô, “Đến giờ về nhà rồi. Hãy nói cho con trai của tôi hãy vui mừng về tôi.” Nói xong, ông qua đời và gia nhập gia đình của Chúa ở thiên đàng.

Mẹ tôi lo là họ đã đặt quá nhiều áp lực lên ông khi chuyển từ Florida tới Oklahoma. Khi bà nói điều này, tôi nhanh chóng quả quyết với bà rằng họ không có làm việc đó: “Mẹ ơi, khi ông ngoại tám mươi chín tuổi, ông đã kể cho con Chúa đã cho ông thấy rằng ông còn hai năm trên đất để hoàn thành nhiệm vụ của ông tại Ormond Beach. Đây là tuần đầu tiên của ông tại Oklahoma; nhiệm vụ của ông đã xong.”

Mẹ tôi được an ủi và kinh ngạc.

Dù ông ngoại tôi trước đó là người chưa được cứu, nhưng các nguyên tắc của Chúa về sự siêng năng trung tín được thể hiện trong đời sống ông. Khi chứng kiến các lựa chọn khác nhau của ông nội và ông ngoại, ngay cả trước khi tôi là một tín hữu, tôi quyết định rằng cuộc đời tôi sẽ đi theo con đường của ông ngoại, một người đã nhân cấp và sống có mục đích cho tới hơi thở cuối cùng.

Hãy để tôi nói thành thật nhé. Rất nhiều lần tôi bị cám dỗ để đi theo hướng khác – chọn một đời sống dễ dãi. Cần một hướng đi dứt khoát trong suy nghĩ chúng ta để không ngã quỵ dưới lối sống “an phận” bởi vì nó dễ chịu hơn rất nhiều.

Sự nhân cấp sẽ không thể hiện từ một lối sống lười biếng, lưỡng lự, bất cần hay lãnh đạm. Sứ đồ Phao-lô bảo chúng ta, “Hãy nhiệt thành, chớ rụt rè. Phải có lòng sốt sắng, phải phục vụ Chúa.” (Rô-ma 12:11).

Trước tiên, phải biết rằng đây là một mạng lệnh, không phải lời đề nghị. Hãy xem lời của ông, “Hãy làm việc chăm chỉ.” Để nhân cấp, đây là một trong những đặc điểm đầu tiên bạn phải thể hiện. Chúng ta không chỉ làm việc chăm chỉ, mà chúng ta cũng phải làm việc nhiệt thành. Đừng hiểu lầm tôi – đức tin, khải tượng và sự kiên trì là những nhân tố rất quan trọng để nhân cấp. Nhưng nó sẽ vô dụng nếu không có tác phong làm việc hiệu quả, siêng năng.

Li-sa và tôi đã làm việc siêng năng từ ngày chúng tôi trở thành tín hữu. Nó được lập trình trong chúng tôi, và Chúa cũng làm điều tương tự cho mỗi tín hữu. Sự hăng hái của chúng tôi không được thúc đẩy bởi những hoàn cảnh bên ngoài, mà bởi lòng đam mê cháy bỏng xuất phát từ hai điều; tình yêu bền đổ dành cho Chúa Giê-su và cho dân sự của Ngài. Lòng nhiệt thành này căn cứ trên một quyết định chắc chắn của tấm lòng, không phải cảm xúc, và nó tiếp nhiên liệu cho lòng khao khát cháy bỏng để xây dựng Nước Chúa. Điều này rất quan trọng, vì cảm xúc phấn khởi không phải lúc nào cũng có. Đúng vậy, có những giai đoạn chẳng có cảm xúc gì cả.

Một trong những từ gốc nói về *sự hăng hái* là từ *entheos* trong tiếng Hy Lạp, nghĩa là “có Chúa ở bên trong.” Sự siêng năng của chúng ta phải được thúc đẩy qua sự tuôn đổ của sự hiện diện nội trú của Ngài, không phải là cảm xúc hay hoàn cảnh bên ngoài.

NHÂN CẤP THỨ THUỘC VỀ NGƯỜI KHÁC

Sau khi chúng tôi lập gia đình, hội thánh đầu tiên tôi và Li-sa đi nhóm là tại Dallas, Texas. Đó là một trong những hội thánh được nhìn nhận đông nhất tại đất nước chúng tôi với hàng trăm nhân sự. Là các tình nguyện viên, chúng tôi liên tục đăng ký để làm bất cứ việc gì cần thiết. Tôi trở thành người chỉ chỗ ngồi, làm tình nguyện cho chức vụ nhà tù, hầu việc Chúa trong các trại tạm giam, đi thăm các nhà dưỡng lão, giúp đỡ trong các hội nghị, trợ giúp các nhân sự hội thánh và thậm chí dạy quần vợt cho con của mục sư. Tôi không bao giờ nói “không” với bất kỳ hình thức phục vụ nào, bất kể đó là gì, và tất cả những điều này diễn ra trong lúc tôi đi làm bốn mươi tiếng một tuần, làm kỹ sư tại Rockwell International.

Cuối cùng khi nhìn thấy đam mê phục vụ của tôi, vợ mục sư quản nhiệm (người quản lý trường của hội thánh) hỏi tôi có sẵn lòng tham gia nhân sự trọn thời gian của hội thánh không. Trong cuộc phỏng vấn chính thức, bà nói, “John, tôi không nghĩ là chúng tôi có khả năng trả lương cho anh.”

Tôi trả lời, “Vâng, hai vị có thể không trả nổi.” Tôi không quan tâm họ trả cho tôi điều gì. Tôi sẵn sàng nhận bất kỳ vị trí nào với bất kỳ mức lương nào. Sau phỏng vấn, bà cho tôi vị trí phụ tá đội ngũ điều hành. Li-sa và tôi không cần phải cầu nguyện chăm chỉ về việc đó vì chúng tôi biết đó là ý muốn của Chúa. Tôi chấp nhận đề nghị đó với mức lương 18000 đô-la một năm, một mức giảm rất lớn, nhưng chúng tôi cảm nhận đó là một sự thăng tiến. Li-sa và tôi biết chúng tôi cần phép lạ tiếp trợ để sống nhờ vào đồng lương mới này, nhưng chúng tôi không quan tâm. Chúng tôi tham gia làm việc, một việc mà chúng tôi tin tưởng với cả tấm lòng đó là sự kêu gọi trên cuộc đời chúng tôi.

Vị trí trách nhiệm này là hỗ trợ các mục sư của tôi, gia đình và quan khách của họ. Tôi làm việc với ba động cơ nổi bật. Trước tiên, phục vụ họ như thể tôi đang phục vụ Chúa Giê-su. Thứ hai, luôn nhìn phía trước, đoán các nhu cầu của họ và đáp ứng trước khi được yêu cầu. Cuối cùng, nếu được bảo làm điều gì đó thì không có quay lại và nói, “Chuyện đó

không thể làm được?” Tôi luôn tìm cách để thực hiện nó qua sự cầu nguyện, sự sáng tạo và qua sự chăm chỉ làm việc. Nếu (rất hiếm) có điều gì đó không thể làm được, tôi luôn trở lại với giải pháp thay thế tốt nhất. Thường đó là cách tốt hơn để hoàn thành công việc hơn là cách đã được yêu cầu lúc đầu.

Li-sa và tôi không có con trong thời gian giữ vị trí này. Một tuần làm việc thường năm mươi đến bảy mươi tiếng trong sáu ngày. Hai vợ chồng chúng tôi đều cảm thấy việc gánh vác những áp lực đến với các mục sư là một việc quan trọng. Chúng tôi muốn họ toàn tâm ý với việc lãnh đạo hội thánh.

Tôi có thể chia sẻ nhiều câu chuyện minh họa các động cơ của chúng tôi nhưng sẽ chỉ kể một câu chuyện mà thôi. Mục sư của tôi có một vị khách làm nhân sự cho một chức vụ của một nhà truyền giảng nổi tiếng thế giới mà hiện đã qua đời. Mục sư của tôi muốn biết thêm về nhà truyền giảng quá cố đó, thế là hai người nói chuyện mãi đến tối khuya. Điện thoại của tôi đổ chuông lúc 1:00 sáng. Mục sư bảo tôi tới nhà của ông (hai mươi lăm phút lái xe từ căn hộ của chúng tôi) và đưa khách của ông trở lại khách sạn.

Tôi nói không chút lưỡng lự, “Tôi sẽ tới liền.”

Tôi tới nhà và chờ trong lúc họ nói tạm biệt và lái xe đưa khách về khách sạn. Tôi đi ngủ sau hai giờ sáng.

Mục sư của tôi không biết là tôi phải đi tới sân bay để đón một vị khách khác, người sẽ giảng trong hội thánh chúng tôi vào tối hôm sau. Ông bay cùng buổi sáng hôm đó trong một chuyến bay đêm từ Hawaii, máy bay đáp lúc 5h40 sáng. Tôi phải thức dậy lúc 4h30 để đón ông. Tôi không bao giờ nói với mục sư về việc đêm đó được ngủ chưa tới ba tiếng. Tôi quyết tâm đáp ứng bất cứ nhu cầu nào họ cần, và tôi liên tục nhắc bản thân mình rằng phục vụ là một đặc ân.

Sau khi phục vụ ông bà mục sư với tư cách phụ tá của họ trong bốn năm, một ngày nọ khi ở riêng với họ, tôi chia sẻ, “Tôi cầu nguyện và cầu xin Chúa để có người thay thế vị trí của tôi và sẽ làm tốt hơn gấp đôi công việc tôi đã làm.” Tôi muốn rời khỏi vị trí đó cách tốt đẹp và nhìn thấy vị trí của mình được thực hiện còn mạnh mẽ hơn.

Họ trả lời, “Chuyện này không thể được, anh đã làm một công việc tuyệt vời.”

Đó là một sự xác nhận đầy khích lệ. Câu nói của họ khiến cho tất cả những công việc khó nhọc của tôi trở nên dễ dàng, nhưng tôi muốn tiến triển. Cuối cùng, họ thế hai người vào vị trí đó. Mục sư chúc phước cho chúng tôi đi để phục vụ một hội thánh nổi tiếng khác tại Florida – vị trí mục sư thanh niên tôi đã đề cập ở chương hai.

Khi tôi nhận vị trí tại Florida, tôi thất vọng vì chúng tôi không vươn tới nhiều các bạn thiếu niên nhiều hơn. Đó là thời điểm giữa những năm 1980, phương tiện truyền đạt duy nhất của chúng tôi là phát sóng trên truyền hình. Lúc đó không có máy tính, máy tính bảng hay điện thoại thông minh. Phát trực tiếp chưa được phát minh. Nói đơn giản, phát sóng truyền hình hàng ngày là phương tiện tốt nhất để hướng tới mọi người.

Sau khi tìm hiểu, tôi khám phá một trong những trạm phát sóng truyền hình mạnh nhất tại trung tâm Florida có khung giờ trống 10h tối. Tôi hỏi giá của khung giờ 30 phút đó. Vô cùng đắt đỏ.

Tôi đến gặp mục sư quản nhiệm và hỏi liệu có thể mua nó cho chương trình truyền giáo của thanh niên hay không. Ông nói, “John, điều đó không nằm trong ngân sách của hội thánh.”

Tôi hỏi ông, “Ông có phiền nếu chúng ta cho phép các bạn thiếu niên cơ hội dâng hiến hàng tháng để trả cho chương trình đó không?”

Ông đáp, “Chắc chắn rồi, nếu các em có thể chi trả được.” Tôi không nghĩ ông tin người trẻ có thể làm chuyện đó.

Tôi đứng trước các bạn thanh niên và chia sẻ khái tượng hướng tới người hư mất. Vào thời đó, nhiều thanh niên xem truyền hình vào khuya tối thứ bảy. Trong chương trình này, trước tiên chúng tôi giảng Lời Chúa và sau đó mời gọi người xem đi nhóm hội thánh và nhóm thanh niên. Tôi kêu gọi các bạn thanh niên trong nhóm dâng hiến từ tiền trợ cấp, từ việc kiếm việc làm sau giờ học hay làm các việc vặt. Khi tính toán

những sự hứa dâng, mục sư thanh niên phụ tá và tôi kinh ngạc – đủ chi phí cho khung giờ phát sóng truyền hình.

Mục sư quản nhiệm càng ngạc nhiên hơn. Ông cho phép và chúng tôi bắt đầu chương trình *Thanh Niên Cháy Lên*. Chúng tôi đáp ứng được ngân sách mỗi tháng, phần lý thú là nhiều bạn thanh niên không đi nhà thờ bắt đầu đi nhóm thanh niên và đến với Chúa Giê-su. Hơn hai mươi năm sau, có người đến với tôi và chia sẻ với tôi rằng vào cuối những năm 1980 họ đã xem chương trình *Thanh Niên Cháy Lên* và nó đã ảnh hưởng cuộc đời của họ nhiều thế nào. Khi tôi rời vị trí mục sư thanh niên, chúng tôi đã chia nhóm thanh niên thành ba tổ khác nhau. Ba người lãnh đạo bây giờ làm điều mà chúng tôi đã làm với một nhóm ban đầu. Một lần nữa, ân sủng của Chúa, sự vâng lời và sự siêng năng làm việc đã tạo điều kiện cho sự nhân cấp.

Chúa Giê-su nói:

Nếu các con không trung tín về của cải của người khác, thì ai dám giao cho các con của cải thuộc phần các con? (Lu-ca 16:12).

Chúng ta hãy diễn giải lại những lời của Chúa theo dụ ngôn về các ta-lâng:

Nếu bạn không nhân cấp tài sản của người khác thì ai sẽ cho bạn những gì thuộc riêng của bạn để nhân cấp?

Chính vị mục sư quản nhiệm này đã tuyên bố kế hoạch của Chúa cho Li-sa và tôi để ra mắt Messenger International. Ông là người đầu tiên nói về chức vụ này, không phải chúng tôi. Khi bắt đầu giữ nhiệm vụ mục sư thanh niên, tôi có nói, “Mục sư ơi, tôi sẽ ở đây cho tới khi Chúa Giê-su trở lại tiếp rước tôi nếu Chúa không bày tỏ cho mục sư và tôi rằng chúng tôi phải đi tiếp.” Nếu Chúa không thôi thúc ông trong sự cầu nguyện về vị trí chức vụ tiếp theo của chúng tôi, tôi không chắc chúng tôi có cảm thấy tự do để rời hội thánh hay không. Cho đến ngày nay tôi tin rằng đây là lý do Chúa đã tỏ cho ông trước tiên.

KHAI SINH MESSENGER INTERNATIONAL

Không lâu sau khi rời hội thánh tại Florida, chúng tôi hầu việc Chúa tại Columbia, Nam Carolina. Vào lúc sáng sớm tôi tìm thấy một nơi biệt lập để cầu nguyện. Chúa đã phán với tôi: “Con trai, con sẽ gặt một mùa gặt lớn lao từ các hạt giống trung tín con đã gieo trong bảy năm phục vụ chức vụ của người khác. Nó sẽ bắt đầu ngay tức thì và tiếp tục trong nhiều năm tới.”

Bây giờ khi nhìn lại, tôi kinh ngạc về mùa gặt đó.

Sau khi được hội thánh phát động để khai sinh Messenger International, thì sự siêng năng một lần nữa là nhân tố chìa khóa trong sự nhân cấp của chúng tôi. Li-sa và tôi dành nhiều buổi tối làm các việc, chẳng hạn như sao chép băng đĩa, làm nhãn mác và tập hợp các loạt bài giảng. Bạn bè thường xuyên tới để dán nhãn và xử lý bản tin của chúng tôi hay giúp đỡ trong các lĩnh vực khác. Li-sa và tôi đánh máy những lá thư, ký gửi các tấm séc, lưu giữ hồ sơ tài chính và thực hiện tất cả công việc giấy tờ cần thiết. Chúng tôi nhập dữ liệu vào máy tính, chạy lui tới bưu điện – đó chỉ là một danh sách ngắn. Chúng tôi bắt đầu làm việc sau khi cầu nguyện vào buổi sáng và thường làm việc tới 9h tối hay tới khuya.

Chúng tôi làm với sự vui mừng và xem đó là một đặc ân. Động cơ của chúng tôi đến từ tấm lòng và kiên trì chịu đựng dù trải qua vô số những thất vọng và quãng thời gian không thấy kết quả gì. Tôi tin sức mạnh để không ngã lòng đến từ thời gian chúng tôi dành để cầu nguyện mỗi sáng.

Chúng tôi chạy xuống, chạy lên đường cao tốc chính ở Bờ Đông, bằng chiếc ô tô Honda Civic với hai đứa nhỏ ngồi ở ghế sau dành cho trẻ em và giảng cho các hội thánh nhỏ có tám mươi đến một trăm người. Thật ra buổi nhóm đầu tiên của chúng tôi là trong nhà tang lễ - một khởi đầu quuyền rũ!

Chúng tôi bán các băng bài giảng và dùng tiền thu được để mở rộng chức vụ. Chúng tôi cam kết rằng chúng tôi sẽ không lấy lương từ các quỹ này; thật quan trọng để phát triển và nhân cấp chức vụ Messenger. Có những lần số tiền chúng

tôi cần cho cá nhân đã đến chính xác vào cái ngày chúng tôi cần. Chúng tôi có gởi tiền vào tài khoản “doanh thu từ việc bán băng bài giảng,” nhưng chúng tôi cam kết không đụng tới khoảng này.

Sau một năm rưỡi làm việc siêng năng thì lời Chúa đến với tôi và bảo tôi viết sách. Tôi rất lo là không đủ thời gian trong một ngày để viết và hoàn tất quá nhiều trách nhiệm khác. Thực hiện cam kết đó coi bộ là mạo hiểm, nhưng chúng tôi đã cam kết. Mất một thời gian dài để viết cuốn sách đầu tiên. Điều tôi không liệu trước là có một số thanh niên tình nguyện giúp đỡ chúng tôi làm những công việc phục vụ để tôi có thời gian viết sách. Họ đảm trách vai trò giống như chúng tôi đã làm cho mục sư của chúng tôi tại Dallas. Họ nhìn thấy nhu cầu trong đời sống chúng tôi và xung phong làm mà không cần chúng tôi nhờ.

Tôi đã hoàn tất bản viết tay cho cuốn sách *Victory in the Wilderness* sau một năm làm việc chăm chỉ và đôi khi nản chí. Tôi đã học một bài học quan trọng: *Chúng ta phải tăng trưởng trong ân sủng (ơn) trên đời sống của chúng ta.* Phần lớn chúng ta không có những kết quả “xuất sắc” lúc đầu. Phi-e-rơ viết: “Hãy tăng trưởng trong ân sủng... của Chúa và Đấng Cứu Thế của chúng ta là Giê-su Christ” (2 Phi-e-rơ 3:18). Khả năng viết của tôi bây giờ được kiện toàn hơn rất nhiều so với lúc viết cuốn sách đầu tiên.

Li-sa và tôi đã đưa bản viết thảo cho một nhà biên tập nổi tiếng. Tôi bị sốc nặng, bị phê bình gay gắt, cho rằng tôi còn quá trẻ và không có kinh nghiệm để chia sẻ một sứ điệp như thế cho hội thánh Chúa.

Sau cú bị từ chối đó, Li-sa và tôi lập tức tìm một nhà biên tập khác. Chúng tôi tìm được người này và ông ta đã làm hỏng toàn bộ bản thảo của tôi. Li-sa và tôi thất vọng khi nhận lại bản thảo. Ông đã thay đổi hết văn phong của tôi và làm ảnh hưởng rất nhiều đến nội dung của cuốn sách. Tệ hơn nữa, việc sửa lại cũng này không giúp ích gì nhiều! Nói đơn giản, việc này đã bị làm cho nguyên văn của cuốn sách bị sai lạc. Lại là một cú sốc khác – chúng tôi sẽ làm gì đây? Đã hơn một năm rồi.

Chúng tôi không bỏ cuộc. Chúng tôi tìm một nhà biên tập khác, sau khi đọc bà đồng ý bản thảo gốc đã bị sửa hỏng hết. Bà nói, “John và Li-sa này, sửa một bản thảo đã chỉnh sửa thường không phải là hành động đúng. Đã trả tiền cho người biên tập thì chịu thua thiệt thôi nên hãy bắt đầu lại. Bà khuyên Li-sa biên tập lại bản gốc và sau đó gửi nó cho bà.

Chúng tôi nhận lời khuyên của người biên tập này. Li-sa để nhiều giờ sửa bản gốc, chỉnh sửa cho sứ điệp dễ đọc. Người biên tập này nhận bản thảo đã chỉnh sửa của Li-sa và bắt đầu đọc. Bà đã làm một việc tuyệt vời, và chúng tôi cảm thấy như thể cuối cùng chúng tôi có được một bản thảo tuyệt vời.

Tôi gửi nó cho hai nhà xuất bản nổi tiếng. Sau đó chúng tôi không hề nghe tin tức gì từ một nhà xuất bản, nhưng nhà xuất bản kia đã hồi âm. Họ nói rằng cuốn sách của tôi giống “bài giảng” quá, và vì tôi không phải là mục sư nổi tiếng nên họ không xuất bản nó. Tôi đã thử gửi cho những nhà xuất bản ít tiếng tăm hơn nhưng không ai quan tâm.

Bạn có thể tưởng tượng sự thất vọng của chúng tôi không? Bây giờ, sau thời gian một năm bỏ công sức và thời gian thì dường như chúng tôi rơi vào bước đường cùng. Tôi quẫn trí nhưng không muốn bỏ cuộc.

Vào thời đó việc tự xuất bản không được biết đến. Không tác giả thành công nào trong ngành xuất bản đã làm việc đó, nhưng một người bạn đề nghị chúng tôi thử. Chúng tôi biết sẽ tiêu tốn 12000 đô-la để in vài ngàn cuốn sách, đó là chưa gồm chi phí thiết kế và dàn trang; và chúng tôi cũng đã trả tiền cho hai người biên tập kia rồi.

Đây là số tiền lớn đối với chúng tôi. Toàn bộ thu nhập của Messenger International năm 1990 là 40000 đô-la. Chúng tôi bắt đầu năm thứ ba với tư cách một chức vụ, và chúng tôi không kiếm được số tiền nhiều như ở năm đầu tiên đó. Cuối năm thứ hai, tôi nhớ mình cảm thấy bị choáng khi mua chiếc máy tính đầu tiên, chỉ có giá vài trăm đô-la – nên 12000 đô-la coi như là không tài nào có được! Chúng tôi cần một phép lạ để kiếm được số tiền đó.

Chúng tôi gặp một quý cô làm ở vị trí thiết kế cho một nhà xuất bản nhỏ chuyên in các sách vở về thể thao. Cô nghe tôi nói về việc viết sách, cô tới gặp Li-sa để đề nghị cung cấp các dịch vụ thiết kế và biên soạn sách của chúng tôi miễn phí. Chúng tôi rất vui vì không phải trả hàng ngàn đô-la cho công việc này.

Chúa đã đem tới số tiền cần thiết đó để tự xuất bản một cách lạ lùng và chúng tôi đã in năm ngàn cuốn sách *Victory in the Wilderness* (sau đó cuốn sách này được đặt tựa là *Chúa ơi, Ngài ở đâu?!*). Sự phấn khởi lúc đầu của chúng tôi không kéo dài lâu khi chúng tôi nhận ra mình không có các kênh phân phối. Những nhà phân phối và nhà sách không biết chúng tôi là ai, và thời đó các công ty này chỉ mua sách từ các nhà xuất bản có tên tuổi. Không ai quan tâm tới một cuốn sách tự xuất bản.

Chúng tôi đã kèm vào cuốn sách loạt băng bài giảng để bán trọn gói nơi nào chúng tôi đến giảng dạy. Khi tôi giảng về chủ đề đồng vắng, chúng tôi đều bán hết sạch. Nhiều người thích sử điệp đó, nhưng chỉ có thể thôi.

Trong sự cầu nguyện Chúa phán với tôi về việc viết một cuốn sách khác, vì thế tôi dành chín tháng tiếp theo viết cuốn *The Voice of One Crying*. Vẫn không có nhà xuất bản nào quan tâm, vì thế chúng tôi lại tự xuất bản sách vào năm 1993. Bây giờ, chúng tôi bán tới hai cuốn sách, nhưng chẳng có cuốn nào có mặt trong các đại lý bán lẻ nào.

MỘT CƠ HỘI MỜ RA

Một năm sau, một người bạn gọi điện cho tôi và mời tôi đi ăn trưa. Anh nói, “Tôi muốn anh gặp một người bạn của tôi.”

Tôi đồng ý đi. Tôi biết được đó là lãnh đạo mới của nhà xuất bản mà đã từ chối tôi hai năm trước. Bữa ăn trưa diễn ra tốt đẹp, và ông ta quan tâm tới công việc Li-sa và tôi đang làm. Ông hỏi, “Gần đây, anh giảng về sứ điệp gì?”

Tôi bắt đầu chia sẻ về chủ đề nung nóng nhất trong lòng tôi. Đó là một sứ điệp nói về tầm quan trọng của việc chiến

thắng những vấp phạm và tha thứ những người làm thương tổn chúng ta. Ông tiếp tục dò hỏi, và tôi chia sẻ thêm cho ông về sứ điệp. Sau mười lăm phút, ông nói, “John này, anh biết chúng tôi không thể xuất bản sứ điệp này vì chúng tôi chỉ thực hiện hai mươi hai đến hay mười bốn cuốn sách một năm, và những cuốn sách này được viết bởi các tác giả hay mục sư nổi tiếng.”

Tôi nhìn ông bối rối và nói, “Tôi không thuyết phục anh xuất bản sách của tôi; anh hỏi tôi giảng điều gì cho các hội thánh mà tôi tới thăm viếng mà.”

Ông hiểu ra và cười, “Ồ vâng, đúng, anh nói tiếp đi.”

Vì thế tôi tiếp tục chia sẻ. Mười lăm phút sau, ông lại ngắt lời tôi, “Anh có thể đưa cho tôi bản thảo trong ba tháng tới không?”

Tôi lúng túng đáp lại, “Tôi nghĩ anh nói anh không thể xuất bản sách của tôi.”

Ông trả lời, “Tôi đổi ý rồi, sứ điệp này cần nhiều người nghe.”

Công ty đã phát hành cuốn *Mỗi satan* vào tháng sáu năm 1994. Tôi rất phấn khởi. Chúa đã mở một cánh cửa mà bản thân tôi không thể mở. Tôi lạc quan rằng sách này sẽ được nhiều người biết đến ngay và sẽ bán rất chạy; tuy nhiên, chuyện này không xảy ra trong bảy tháng đầu tiên. Hết tháng này tới tháng khác, tôi nhận được những con số bán sách rất ít ỏi từ nhà xuất bản. Tôi tin trong lòng rằng sứ điệp này được dự định chạm đến nhiều người – nhiều nước trên thế giới. Tôi không chấp nhận từ bỏ hy vọng đó, nhưng tất cả những dấu chỉ này đều chỉ dấu cho thấy một nỗi thất vọng khác.

Vài tháng sau, tôi nhận một cuộc gọi từ một thành viên trong đội tiếp thị của nhà xuất bản. Cô nói, “Anh John, có một chương trình trò chuyện quốc tế muốn mời anh trong chương trình của họ vào ngày 16 tháng 1 năm 1995. Họ sẽ cho anh có hai mươi phút, nhưng chủ yếu là họ muốn nói về anh, Li-sa, bốn con trai của anh và chức vụ giảng dạy lưu động của anh. Tuy nhiên, họ sẵn lòng đề cập tới cuốn sách của anh. Đó là

một khởi đầu; một cánh cửa được hé mở, có thể nói như vậy. Anh có muốn chúng tôi đồng ý cho anh không?”

“Chắc chắn là có rồi!”

Thế là tôi đi dự, một cặp vợ chồng nổi tiếng dẫn chương trình buổi tối hôm đó. Sau khi ông chào thăm tôi, điều đầu tiên người chồng làm là cầm cuốn sách *Mỗi satan* lên và hỏi, “Mỗi satan là gì? Sứ điệp này nói về chuyện gì?”

Tôi ngạc nhiên là vì chủ đề này được nói trước, chứ không phải nói về gia đình chúng tôi. Tôi nhảy vô liền để nói về sứ điệp của sách. Dường như mọi thứ trong trường quay đều dừng lại. Tôi được dẫn nhìn thẳng vào người dẫn cuộc trò chuyện vì có người sẽ giơ tấm bảng cho biết thời gian còn lại trong cuộc phỏng vấn. Tôi được cho biết rõ là chỉ có hai mươi phút. Người dẫn cuộc trò chuyện đã không giơ lên tấm bảng nào cả. Những người tổ chức chương trình nghe say mê những gì tôi chia sẻ và không ngắt lời hay xen vào những gì tôi nói. Cặp vợ chồng này và tôi không để ý tới thời gian và sau đó chúng tôi phát hiện là tôi đã nói liên tục suốt bốn mươi phút.

Người dẫn chương trình được cảm động sâu sa. Anh ta tổ chức một trong những hội nghị lớn nhất trong nước. Một trong những việc đầu tiên anh ta làm là phát trực tiếp, rồi mời tôi đến giảng về chủ đề này trong hội nghị của họ.

Vài ngày sau đó, nhà xuất bản thông báo cho tôi rằng mỗi nhà sách tại Mỹ đều đã bán sạch cuốn *Mỗi satan* và hai mươi ngàn cuốn đã được đặt in tái bản. Anh ta nói, “John, chúng tôi chưa bao giờ thấy điều này trước đây, chương trình trò chuyện đã cho chúng tôi biết rằng người ta chưa bao giờ thấy sự đáp ứng như thế.” Tôi biết trong lòng rằng đó là sự xếp đặt của Chúa và xác chứng đây chính là sứ điệp của Chúa cần được phổ biến.

Sách *Mỗi satan* cuối cùng trở thành cuốn sách bán chạy quốc tế và thuộc sách bán chạy đứng đầu trong hai mươi lăm năm qua. Lúc viết những lời này, sách này đang gần tới mốc in hai triệu bản – gồm sách bìa mềm, sách điện tử và sách nói. Thật khôi hài khi nhìn lại cách cuốn sách này tiến triển. Ban đầu nhà xuất bản đã từ chối tôi không đủ tư cách làm tác giả,

nhưng bây giờ *Mỗi satan* là một trong những cuốn sách bán chạy nhất mọi thời đại của nhà xuất bản của họ. Chúa quả thực có khiếu hài hước!

Nếu tôi không vâng lời và không viết sách, sứ điệp ắt hẳn đã không chúc phước cho nhiều người đến thế. Nhờ viết sách mà sứ điệp được nhân cấp, vì sách vở hướng tới nhiều người hơn số người tôi có thể giảng dạy trực tiếp.

Thật ra thì ảnh hưởng sâu rộng này không bắt đầu với việc viết sách. Sự nhân cấp bắt đầu sớm hơn trước đó nhiều vì chúng tôi tiếp tục đi trên con đường này qua nhiều cú sốc mà chúng tôi đã chịu. Tôi làm việc siêng năng để gánh bớt những áp lực đè nặng lên vị mục sư đầu tiên của tôi và sau đó tôi nhân cấp công tác truyền giáo của hội thánh khi làm mục sư thanh niên. Rồi công việc tiếp tục qua chức vụ Messenger International – làm việc toàn bộ thời gian ban ngày và ban tối, sau đó vâng theo tiếng Chúa để viết sách và xuất bản sách.

Lúc đó tôi nghĩ quá trình nhân cấp cho sứ điệp *Mỗi satan* đã được khẳng định, rằng nó sẽ tự nhiên tiếp tục tăng trưởng với lượng sách bán ra và với việc tôi chia sẻ sứ điệp tại các hội nghị và hội thánh khắp thế giới. Tôi đã sai. Chúa sắp giao thêm việc cho chúng tôi.

SUY GÃM

1. Bạn có một cái nhìn mà khuyến khích sự nhân cấp không? Hay bạn giữ cho mình lối suy nghĩ “an phận” nhiều hơn? Bạn có đang sống thoải mái cho qua ngày hay bạn đang tiếp tục thách thức bản thân mình?
2. Người lười biếng và thụ động không nhận ra sự nhân cấp. Chúng ta không những phải làm việc chăm chỉ, mà còn phải nhiệt thành làm việc nữa. Bạn có coi mình là một người làm việc chăm chỉ không? Bạn có hăng hái về công việc của bạn không? Bạn có sao lãng khi bạn đã đạt được một mức độ thành công mà bạn xem là đủ cho bạn hay những người khác rồi không?
3. Khi tôi bắt đầu viết sách, tôi từng trải sự thất vọng, sự khước từ và sự nản lòng; nhưng sự đột phá đã đến khi tôi cứ vâng lời những gì Chúa bảo tôi làm. Bạn có tăng trưởng trong ân sủng trên đời sống của bạn như thế nào? Câu chuyện của tôi khích lệ bạn làm cho tới cùng, dù có gặp thất vọng và nản lòng như thế nào?

Ngài ban phước cho, họ sinh sản thêm nhiều.

Thi Thiên 107:38

Sự Nhân Cấp Lớn Lao

Thường thì Chúa sẽ dùng sự thất vọng hay sự không thỏa lòng như một chất xúc tác để khuấy động đức tin của chúng ta cho sự nhân cấp khởi đầu hay cấp độ nhân cấp tiếp theo. Áp-ram (Áp-ra-ham) là một ví dụ về điều này. Chúa đã hiện ra với ông khi ông bảy mươi lăm tuổi và phán trong một Khải tượng:

Sau các việc đó, CHÚA phán bảo Áp-ram trong Khải tượng: “Áp-ram, con đừng sợ, Ta sẽ là cái khiên bảo vệ con, phần thưởng cho con rất lớn. (Sáng Thế 15:1)

Chúng ta hãy lên kịch bản thế này. Đức Chúa Trời Toàn Năng là Đấng đã tạo dựng và sở hữu quả đất, gồm các tài nguyên bao la trong đó. Ngài luôn hiện hữu và không hề kết thúc. Không hữu thể nào khác tiếp cận được sự vĩ đại của Ngài. Ngài không sở hữu sự sống mà chính Ngài là sự sống. Tất cả tri thức, khôn ngoan, của cải và sự thỏa lòng lâu dài đều ở trong Ngài. Ngoài Ngài không có gì giá trị cả.

Biết được như thế, Đấng Tạo Hóa kỳ diệu này tuyên bố Ngài sẽ bảo vệ Áp-ram và ban một phần thưởng rất lớn cho ông. Chúng ta hãy nói về sự bảo vệ và phần thưởng to lớn.

Trước tiên là sự bảo vệ. Hãy tưởng tượng nếu tổng thống Mỹ chỉ định tất cả các lực lượng quân đội bảo vệ bạn. Tất cả các vị tướng thông tin cho các sĩ quan cấp dưới rằng bạn là ưu tiên hàng đầu và bất cứ điều gì bắt buộc cho sự an toàn của bạn phải được triển khai. Nếu cần, họ sẽ điều mỗi người lính, với hàng loạt vũ khí tân tiến, sẽ đến gần bạn. Chuyện này hầu như là không tưởng, nhưng nếu chuyện này diễn ra, tôi chắc chắn bạn sẽ cảm thấy rất an toàn và an ninh. Nhưng

điều này sẽ mờ nhạt khi so sánh với những gì Đức Chúa Trời Toàn Năng phán, “Ta sẽ bảo vệ con.”

Còn phần thưởng lớn thì sao? Nếu một người bạn của bạn nói, “Tôi sẽ cho bạn một phần thưởng lớn,” điều đó thật tử tế và hào phóng, hãy đồng ý là anh này không có nhiều thứ để cho bạn. Nhưng nếu người giàu nhất ở Mỹ nói câu tương tự, bạn sẽ phấn khích hơn. Nhưng cả hai đều không cân xứng với trường hợp ở đây. Đáng sở hữu mọi thứ trên hành tinh và vũ trụ này đề nghị sẽ ban cho phần thưởng! Ngài tuyên bố với Áp-ram, “Phần thưởng Ta dành cho con là ‘lớn.’” Thành thật thì, sự rộng lớn của lời hứa này khó mà hiểu hết được. Và chúng ta chưa hết vở kịch.

Một thực tế kinh ngạc khác là Đấng Tạo Hóa không sai đến một sứ giả - Ngài đến trong một thân vị. Đức Chúa Trời Toàn Năng đã làm cho những lời hứa to lớn thành kinh nghiệm mặt đối mặt. Bạn có thể tưởng tượng được mức độ to lớn không? Bạn sẽ phản ứng như thế nào? Lời lẽ nào sẽ nói nên sự phấn khởi, niềm vui, hạnh phúc và sự kinh ngạc mà bất cứ ai trong chúng ta cảm nhận đây? Nhưng phản ứng của Áp-ram không giống như những cảm xúc trên. Thật ra ông chẳng phấn khởi gì mà là thất vọng!

Nhưng Áp-ram nói: “Lạy Chúa, CHÚA sẽ cho con điều gì? Con vẫn không có con và Ê-li-ê-se, người Đa-mách sẽ thừa hưởng sản nghiệp của con. (Sáng Thế 15:2)

Bạn có phát hiện thấy có sự không thỏa lòng trong phản ứng của ông không? Hết sức ngạc nhiên! Nhưng có phải việc Áp-ram không nhiệt thành lắm là một điều tốt không? Giả sử Áp-ram nói, “Ồ, điều này thật tuyệt vời! Chúng ta hãy bắt đầu bữa tiệc này thôi!” Liệu kết quả rốt cuộc sẽ thay đổi không? Thật ra, câu hỏi tốt hơn là, Chúa có hiện ra với Áp-ram nếu ông phản ứng như thế này không? Tôi không tin như vậy – hãy để tôi giải thích.

Chúng ta hãy tạm dừng câu chuyện của Áp-ram để làm sáng tỏ. Nhiều năm sau, khi dân Y-sơ-ra-ên đi lang thang trong đồng vắng, sự bất mãn của họ xuất phát từ sự bất mãn

cá nhân, và buồn thay việc đó đã khiến họ phải trả giá đó là đánh mất định mệnh của họ. Tuy nhiên, sứ đồ Phao-lô phản chiếu thái độ tin kính của ông trong câu nói:

Tôi nói thế không phải vì thiếu thốn, vì tôi đã tập thỏa lòng trong mọi cảnh ngộ. Tôi biết thế nào là nghèo túng, thế nào là sung túc. Trong mỗi nơi và mọi hoàn cảnh tôi đã học được bí quyết để sống no đủ hay đói khát, sung túc hay thiếu thốn. (Phi-líp 4:11-12).

Ở cả nơi Phao-lô và Áp-ram, Chúa đã tìm thấy một người sẵn lòng để chấp nhận khó khăn và nhìn xa hơn bản thân mình. Sự bất mãn của họ không phải là cá nhân, mà là tập trung vào những người khác.

Đây là một quy luật chung: Nếu sự bất mãn đến từ những gì mà cá nhân tôi thiếu thì chuyện này không đẹp lòng Chúa. Mặt khác, nếu sự bất mãn tập trung vào những nhu cầu của người khác và xây dựng Nước Chúa thì điều đó làm đẹp lòng Chúa. Đây là sự thất vọng của Áp-ram, sự thất vọng đó sinh ra điều gì? Chúa đã mở rộng tầm nhìn của ông bằng cách bảo ông hãy nhìn sao trời và cát biển, rồi hứa phần thưởng của ông sẽ vượt quá điều ông có thể đếm. Làm thế đã khiến Chúa đi đến chỗ tuyên bố, “Ta sẽ củng cố giao ước giữa Ta với con và sẽ làm cho dòng dõi con gia tăng bội phần.” (Sáng Thế 17:2).

Nếu Áp-ram thỏa lòng với đời sống phước hạnh của ông thì sẽ ra thế nào? Liệu ông, ở tuổi bảy mươi lăm, có lý do để tin rằng ông có thể làm cha một đứa con không? *Sự bất mãn của ông trở thành chất xúc tác để nhân cấp.*

Tôi học được rằng sự bất mãn này không nên bỏ qua mà nó là một động lực dẫn tới hiệu năng gia tăng. Đó là điều hội thánh tại thành Lao-đi-xê thiếu. Chúa Giê-su nghiêm trị thái độ “Tôi...không cần gì cả” của hội thánh (Khải Huyền 3:17). Họ đã không cảm thấy thất vọng khi họ không thấy người khác được ảnh hưởng, vì họ tập chú vào bản thân và sống thoải mái trong lối sống của họ. Hậu quả là họ đã không muốn nhân cấp.

Điều này mô tả sự cám dỗ mà Stan đã tranh chiến. Đôi khi tôi cũng tranh chiến với điều này và phải chiến đấu để đuổi nó đi. Thật ra, phần lớn trong chúng ta đều đã trải qua.

Tôi càng phục vụ Chúa lâu, tôi càng nhận ra rằng một trong những bông trái thật của một tín hữu là lòng nhiệt thành sâu sa muốn ảnh hưởng người khác cho Vương quốc. Ngay lúc tiếp nhận sự cứu rỗi, chúng ta được thay đổi thành một người hoàn toàn khác biệt. Chúng ta được sinh lại với một niềm say mê mãnh liệt để phục vụ. Chúa Giê-su nói:

Hãy thất vọng và thấp đềm lên. (Lu-ca 12:35)

Mạng lệnh này từ Chúa của chúng ta nhấn mạnh thái độ mà tất cả tín hữu phải duy trì: phục vụ và đam mê để phục vụ. Tôi chọn từ duy trì, bởi vì đó là một phần của bản chất mới của chúng ta. Điều này thường bị xem nhẹ vì chúng ta sợ nhảy sang chuyện làm “công đức” để được cứu, như thế thì trái với việc sự cứu rỗi là một món quà miễn phí. Tuy nhiên, sự việc không phải như vậy; phục vụ là khao khát sâu sa của tâm linh chúng ta. Tại sao chúng ta né tránh thảo luận hay đơn giản hóa khía cạnh to lớn này của đời sống mới? Phải chăng chúng ta mong muốn làm cho Cơ Đốc Giáo trở thành một kinh nghiệm đức tin dựa vào tiêu thụ nhiều hơn chăng? Có phải chúng ta kêu gọi sự lười biếng thuộc linh, là điều thuộc về bản chất sa ngã của con người?

Tại sao Chúa Giê-su nói, “Phải thất vọng (để phục vụ)”? Tại sao Ngài kết hợp việc mặc quần áo với sự phục vụ? Sách Khải Huyền cho chúng ta manh mối:

“Chúng ta hãy hân hoan mừng rỡ và tôn vinh Ngài! Vì lễ cưới Chiên Con đã đến và cô dâu Ngài đã chuẩn bị sẵn sàng. Nàng được cấp áo vải gai mịn rực rỡ và trong sạch để mặc vào!” (Khải Huyền 19:7-8)

Trước tiên, chúng ta thấy nàng dâu, không phải Đức Chúa Trời, đã chuẩn bị chính mình. Thứ hai là cách nàng chuẩn bị chính mình. Mỗi nàng dâu để rất nhiều thời gian để lựa chọn đồ cưới. Đó là một trong những mục quan trọng nhất trong danh sách những việc phải làm vào ngày trọng thể của cô. Trong văn hóa Tây Phương, cô dâu dành thời gian khá nhiều

để mua sắm quần áo. Trong Nước Chúa, là nàng dâu của Đấng Christ, chúng ta dành khá nhiều thời gian để chuẩn bị quần áo. Bộ áo của chúng ta được làm từ vải gai mịn, theo câu Kinh Thánh trước thì đó là sự phục vụ của chúng ta trong việc xây dựng Nước Chúa. Vì vậy, phục vụ là gen thuộc linh của chúng ta. Chúa Giê-su nói, “Vì Con Người đã đến không phải để được phục vụ nhưng để phục vụ và hiến dâng mạng sống mình làm giá chuộc nhiều người.” (xem Mác 10:45), và mạng lệnh của chúng ta cũng y như vậy. Ngài cũng cho chúng ta lý do đằng sau tầm quan trọng của sự phục vụ: “Thức ăn của Ta là tuân theo ý muốn của Đấng đã sai Ta và hoàn thành công việc Ngài.” (Giăng 4:34).

Cơ thể chúng ta không thể tồn tại lâu nếu không có thức ăn hay không ăn uống gì. Tương tự, một tín hữu phục vụ để xây dựng vương quốc sẽ không tồn tại lâu nếu không có sự nuôi dưỡng và cuối cùng sẽ sa ngã. Đây là viễn cảnh Chúa Giê-su mô tả khi Ngài nói tiếp trong Lu-ca 12. Vì lý do này, các thế lực của hệ thống thế gian sa ngã sẽ làm việc cật lực để đem chúng ta đến một cái nhìn về sự thoải mái và tự mãn, thay vì nắm bắt sự bất mãn đó là cơ hội dẫn tới sự nhân cấp.

Vì vậy, thưa độc giả yêu quý, đừng khinh thường sự bất mãn đối với mức độ ảnh hưởng của bạn! Đó thường là cách Chúa khuấy động đức tin của bạn để tin cậy sự nhân cấp của Ngài.

SỰ BẤT MÃN CỦA TÔI

Một khi sách *Mỗi Satan* đã bán chạy, không chỉ ở Mỹ mà ở các nước khác, bạn sẽ nghĩ tôi sẽ thỏa mãn lắm rồi. Tôi không thỏa mãn chút nào. Tôi bắt đầu tranh chiến với sự bất mãn ở cấp độ khác.

Lúc này tôi giảng cho các hội thánh và hội nghị lớn hơn nhiều nhưng sự bất mãn của tôi xuất phát từ việc không thể nào truyền đạt đầy đủ sứ điệp trong một buổi nhóm. Tôi cần khoảng bốn trăm giờ để viết một cuốn sách, và rất nhiều điều được mặc khải bởi Thánh Linh trong thời gian viết cuốn sách này. Những lẽ thật này được mặc khải cho những người mà

Chúa yêu vì mục đích củng cố, giải cứu hay kéo họ đến gần với Ngài hơn.

Thời gian cho phép cho một sứ điệp trong hầu hết các hội thánh hay hội nghị là ba mươi lăm đến bốn mươi lăm phút. Vì thế, khi giảng về Mồi satan, tôi có thể trình bày một chương, giỏi nhất là một chương rưỡi. Điều này có nghĩa chín mươi phần trăm sứ điệp không đến được với dân sự Chúa nếu họ không mua sách đọc. Con số này khoảng một phần năm số người tham dự.

Kết quả từ sự không thỏa mãn này, bốn năm năm sau khi sách được xuất bản, một ý tưởng đã đến với tôi: Tại sao không tạo loạt bài học từ cuốn sách nhỉ? Tôi có thể dạy mười hai bài học video, mỗi bài 30 phút và nói đầy đủ các lễ thật quan trọng trong mỗi chương. Bây giờ thì dân sự Chúa, trong các nhóm nhỏ hay cá nhân, có thể có nghe toàn bộ sứ điệp, không chỉ đọc mà cũng xem và nghe nữa. Điều này cũng sẽ mở rộng hiệu năng của sứ điệp. Chúng tôi có thể soạn ra những câu hỏi thảo luận cho nhóm nhỏ hay cho cá nhân để Thánh Linh có cơ hội đào sâu hơn và làm cho sứ điệp dễ ứng dụng cho mỗi người.

Tôi bàn việc này với đội của chúng tôi. Một thành viên đề nghị tìm một công ty giáo dục để tạo ra một cuốn sách bài tập dưỡng linh cho học viên, cùng với một cuốn cẩm nang cho lãnh đạo để bổ sung cho mười hai bài học video. Giáo trình học này có thể được dùng trong nhiều trường hợp khác nhau.

Chúng tôi tìm một nhà sản xuất đã làm tốt công việc này cho hơn hai nghìn năm trăm khách hàng, kể cả một số tập đoàn lớn tại Mỹ. Chúng tôi yêu cầu thẳng thắn là phải “Không cắt xén, chất lượng tốt và có tính sáng tạo cao. Phong cách và công nghệ phải nhắm mục đích đi tiên phong.” Nói ngoài lề một tí, tôi có đặc ân triển khai học Kinh Thánh cho một nhân viên của tổng thống Mỹ lúc đó. Khi bước vào thăm Nhà Trắng, tôi không thể không để ý tới cách làm việc tối ưu của họ. Ngày hôm đó suy nghĩ này đến với tôi, Điều này đại diện tổng thống Mỹ; chúng tôi tại Messenger đại diện cho Vua của vũ trụ. Dù chúng tôi đã nhấn mạnh sự tối ưu ngay từ đầu, sau

trải nghiệm này, chúng tôi càng quyết tâm không hy sinh chất lượng hay cắt bỏ phần nào.

Một khi giáo trình học đã sẵn sàng để thực hiện, hai thành viên trong đội được phân công để làm nhân viên tổng đài trọn thời gian (đó vẫn là cách tốt nhất để truyền thông với các lãnh đạo đầu những năm 2000). Họ được chỉ dẫn liên lạc mỗi hội thánh mà chúng tôi đã tới thăm trong hơn mười năm qua và thông tin cho các lãnh đạo về giáo trình học. Lòng của chúng tôi là đồng hành cùng các mục sư và giúp cho việc môn đồ hóa dân sự của họ, cuối cùng là củng cố hội thánh địa phương. Vào thời đó, không có sẵn nhiều giáo trình học như vậy, ý tưởng đó chưa được mọi người ưa thích lắm.

Chúng tôi rất vui khi ý tưởng đó gây tiếng vang với các lãnh đạo – sự đáp ứng thật kinh ngạc! Sau một thời gian ngắn, các hội thánh bắt đầu báo cáo cho chúng tôi rằng việc tham dự nhóm tăng nhanh chóng, cả trong các nhóm nhỏ và trong các buổi nhóm chính của hội thánh họ. Ban đầu chúng tôi nghĩ rằng chỉ có các hội thánh ít hơn ba trăm người mới dùng giáo trình cho các buổi nhóm của họ. Tuy nhiên, có một số hội thánh có số người tham dự cả ngàn người cũng dùng các video học Kinh Thánh trong các buổi nhóm Chúa Nhật. Họ cũng tăng trưởng. Các lãnh đạo báo cáo rằng dân sự của họ yêu cầu họ không chiếu bài học tiếp theo trong kỳ nghỉ cuối tuần sắp tới vì họ sẽ đi xa. Chúng tôi nghe báo cáo về các hội thánh có số người tham dự tăng gấp hai, thậm chí gấp ba.

Các mục sư đã chia sẻ với những mục sư bạn khác về những gì đang xảy ở các hội thánh và nhóm nhỏ của họ. Bây giờ, các mục sư gọi điện cho chúng tôi muốn có giáo trình học đó. Trong vòng vài năm, hàng ngàn hội thánh đã tham gia – hơn hai mươi ngàn hội thánh tại Mỹ và hơn một ngàn hội thánh tại Úc. Phòng quan hệ của chức vụ chúng tôi đã tăng lên bảy thành viên trọn thời gian. Các lời chứng tiếp tục đổ về văn phòng của chúng tôi về việc những cuộc đời, gia đình và hội thánh được thay đổi.

Suốt những năm tiếp theo, chúng tôi thực hiện một giáo trình học cho mỗi cuốn sách quan trọng mà chức vụ chúng

tôi đã phát hành. Trong vòng mười hai năm, chúng tôi có hơn mười giáo trình học được sử dụng trong các hội thánh khắp nước Mỹ và Úc.

Có một khía cạnh của sự nhân cấp này mà chúng tôi đã không nhìn thấy trước nhưng sau đó đã khám phá ra. Vô số các cá nhân, những người chưa bao giờ mua được sách hay nghe tôi giảng dạy, bây giờ đã nhận được các sứ điệp này. Những cá nhân này ở các hội thánh hay nhóm nhỏ có những người lãnh đạo đã quyết định cho họ học qua những tài liệu này.

“CON ĐÃ TRUNG TÍN”

Tất nhiên, chúng tôi vô cùng biết ơn! Số lượng sách được bán tính đến hàng triệu, các giáo trình học đến hàng trăm ngàn. Nhưng tôi vẫn tranh chiến với sự thỏa mãn. Tôi biết những sứ điệp này là dành cho hội thánh Chúa và đang mang lại nhiều kết quả, nhưng vẫn còn nhiều tín hữu cần nghe lễ thật trong các sứ điệp đó.

Tôi xin Chúa đặc ơn ban cho nhiều sách hơn là bán sách. Tôi biết có những người mục sư, lãnh đạo và tín hữu khắp thế giới không có tài chính hay khả năng để mua sách. Có vô số người trong các hội thánh thềm lặng ở các quốc gia không có bán sách cơ đốc. Càng nhiều người hơn nữa trong các quốc gia không khả năng nhập cách sách bồi linh này về.

Làm cách nào để chúng tôi giúp họ?

Tôi biết có một nhu cầu lớn, nhưng việc kết nối với những mục sư và lãnh đạo này dường như là một nhiệm vụ bất khả thi. Dẫu vậy, chúng tôi phải làm điều gì đó. Chúng tôi bắt đầu bằng cách đáp ứng với bất cứ điều gì đến trước mắt chúng tôi. Chúng tôi chỉ thị cho giám đốc quốc tế rằng nếu bất kỳ nhóm lãnh đạo nào ở các nước đang phát triển hay các nước thềm lặng cần sách vở, chúng tôi sẽ gửi tất cả số sách họ cần làm quà hoặc là sắp xếp để chi trả việc in ấn sách vở ở các quốc gia đó.

Sự thất vọng tiếp tục chồng lên khi chúng tôi chỉ có thể thực hiện một phần nhỏ: mười ngàn đến hai mươi ngàn sách

mỗi năm. Con số này giống như giọt nước trong thùng để đáp ứng các tài liệu môn đồ hóa cần thiết, nhưng chúng tôi tiếp tục làm hết năm này tới năm khác, nắm lấy bất kỳ cơ hội nào đến trước mắt chúng tôi.

Rồi đến Ngày Tưởng Niệm 2010 (31 tháng năm). Li-sa ở Anh hầu việc Chúa tại hội nghị dành cho phụ nữ. Tôi vừa mới chơi xong gôn một vòng. Tôi lấy Kinh Thánh và đi tới tầng hầm, cảm nhận sự thôi thúc đọc sách Đa-ni-ên. Trong lúc đọc chương thứ hai, thánh linh Thánh Linh đổ đầy tầng hầm và tôi nghe những lời này trong lòng: “Con trai, con đã trung tín giảng trong thế giới nói tiếng Anh. Bây giờ Ta muốn con đem các sứ điệp đến tay của mỗi mục sư và lãnh đạo khắp trên thế giới.”

Sự hiện diện của Chúa nán lại trong vài phút. Với sự kinh ngạc, tôi đứng yên cho tới khi sự hiện diện biến đi. Ngày hôm đó tôi biết là có một sự thay đổi gì đó. Chúng tôi sẽ không còn chỉ nắm lấy những cơ hội đến trước mắt chúng tôi, nhưng bây giờ chúng tôi có một nhiệm vụ từ Chúa: Chúng tôi sẽ tìm các mục sư và lãnh đạo có nhu cầu ở bình diện quốc tế - bất kể quốc gia, ngôn ngữ và điều kiện tài chính của họ như thế nào.

Điều thu hút sự chú ý của tôi trong sự gặp gỡ với Thánh Linh này là việc Ngài dùng từ *trung tín*. Lúc đó, tôi không liên kết sự “trung tín” với “sự nhân cấp” – lẽ thật này chưa được mặc khải cho tôi. Nếu lúc đó người ta hỏi tôi định nghĩa theo Kinh Thánh về *sự trung tín* là gì, câu trả lời của tôi sẽ không hề có từ ngữ *sự nhân cấp*. Những lời của Thánh Linh nói với tôi ở tầng hầm là sự khởi đầu của việc tấm lòng tôi mở ra với sự hiểu biết này. Tôi biết rằng tôi đã nghe từ Chúa nhưng vẫn thắc mắc làm sao chức vụ của chúng tôi có thể thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt to lớn như thế.

Trong suốt thời gian này, chúng tôi có một người bạn lâu năm là Rob Birkbeck, anh làm việc cho chức vụ quốc tế lớn của một nhà truyền giảng nổi tiếng. Rob là giám đốc cấp cao trong chức vụ đó và một trong những trách nhiệm của anh là in ấn và phát hành các sách của nhà truyền giảng đó, vì thế Rob có một kết nối tốt với các nhà xuất bản và các mạng lưới mục sư ở hầu hết mỗi quốc gia trên thế giới. Rob vừa thôi vị

trí của mình vì nhà truyền giảng nghỉ hưu. Li-sa và tôi đã mời Rob và vợ của anh là Vanessa, tham gia đội của chúng tôi vì chúng tôi vừa mới mất một giám đốc quốc tế của mình. Không ai trong chúng tôi nhận ra sự tác động của sự cộng tác này thúc đẩy.

Đó là tháng một năm 2011, Rob và Vanessa, cùng với các lãnh đạo đứng đầu trong chức vụ của chúng tôi họp trong phòng hội nghị. Trong lúc họp tôi hỏi, “Năm ngoái chúng ta đã tặng sách cho bao nhiêu mục sư và lãnh đạo trong các nước hải ngoại?”

Một thành viên trong đội xem qua bảng tóm lược cuối năm và trả lời, “Ba mươi ba ngàn sách.” Anh ta nghĩ anh sẽ nghe câu trả lời thiện cảm, nhưng ngược lại. Sự thất vọng của tôi lên tiếng: “Thật thảm bại!” Rồi tôi thốt lên, “Năm nay chúng ta sẽ dâng 250,000 sách cho các mục sư và lãnh đạo ở các nước đang phát triển và gặp khó khăn về đức tin.”

Toàn bộ căn phòng im lặng. Sau đó Li-sa nói với tôi rằng lúc đó cô muốn trốn đi! (Cô có khiếu hài hước khó tin).

Cuối cùng, người điều hành trường của chúng tôi, là con trai cả của chúng tôi, lên tiếng đầu tiên. Addison nói, “Bố ơi, bố có chắc muốn làm nhiều thế không?”

Với cả tấm lòng tôi trả lời, “Có, chúng ta sẽ làm.”

Cậu chuyển sang thách thức tôi trong hai mươi phút tiếp theo. Chúng tôi cứ nói qua lại trước mặt của mọi người, họ thì vẫn yên lặng. Cậu rất tôn trọng nhưng cậu không chịu thua vì cho rằng chỉ thị của tôi là quá cao. Cuối cùng trong sự thất vọng cậu thốt lên, “Con không muốn cho đội hình của chúng con một mục tiêu phi thực tế!”

Tới lúc này, tôi đã chịu đủ rồi. Tôi nắm tay đập bàn và lạnh lùng tuyên bố, “Cha đã nói chúng ta sẽ tặng 250,000 cuốn sách trong năm nay.” Căn phòng cảm nhận sự yên lặng. Không lâu sau đó cuộc họp được hoãn lại, tất cả chúng tôi đều cảm thấy không thoải mái.

Sáng hôm sau, khi chúng tôi ở riêng, con trai tôi đã nói, “Con hơi khó chịu với cách cha nói chuyện với con.”

Bây giờ cả hai chúng tôi đều bình tĩnh và muốn làm hòa. Tôi trả lời, “Con trai, con biết cha thích sự đóng góp của đội ngũ của chúng ta. Cha thường cân nhắc các đề nghị và suy nghĩ của mỗi người trước khi đưa ra một quyết định cuối cùng. Tuy nhiên, hôm qua là khác biệt. Cha đã không hỏi mọi người, ‘Bạn có suy nghĩ là chúng ta nên tặng 250,000 cuốn sách không?’ hay ‘Các bạn có nghĩ trong năm tới chúng ta nên tặng bao nhiêu cuốn sách?’ Cha đã nói là chúng ta sẽ làm việc này! Nhưng con đã tranh cãi với cha trong hai mươi phút.”

Cậu thừa nhận và đồng ý, nhưng bình thần đưa ra yêu cầu cuối cùng: “Cha ơi, cha có thể cầu nguyện về chuyện này thêm một ngày nữa không? Nếu sau đó cha vẫn tin chúng ta nên làm thì đội của chúng con sẽ nỗ lực hết mình để thực hiện điều này.”

Tôi trả lời, “Chắc chắn rồi, cha sẽ làm.”

Thành thật mà nói tôi đã không cầu nguyện nhiều về chuyện đó! Tôi miễn cưỡng thì thảo cầu nguyện để giữ lời, nhưng tôi đã biết từ sự gặp gỡ ở tầng hầm rằng đó là điều đúng nên làm.

Có thể bạn thắc mắc, “Ông có lo lắng không?” Bạn đoán xem. Tôi mấp mé khiếp sợ. Tôi kiềm chế để không suy nghĩ tiền sẽ từ đâu đến. Nếu tôi cho phép mình đi theo con đường đó, tôi sẽ nhanh chóng đồng ý với con trai của mình và hạ số lượng xuống con số “hợp lý.” Mục tiêu cho hàng triệu cuốn sách dường như không thể làm, nhưng tôi quyết tâm bám vào sự chỉ dẫn mà tôi đã nhận. Bằng cách nào đó tôi biết rằng hoặc một chiến lược sáng tạo sẽ đến hoặc có một sự tiếp trợ siêu nhiên. Tôi không biết rằng không chỉ một mà cả hai điều này đã đến.

Ba tuần sau, tôi ở trong phòng khách sạn tại Florida, viết một cuốn sách mới. Đội của chúng tôi biết là không được gọi điện cho tôi vào buổi sáng khi tôi đang viết sách – đó là thời gian tốt nhất để tôi tập trung. Điện thoại di động của tôi đổ chuông và tôi thấy danh tính người gọi là văn phòng. Tôi trả lời điện thoại vì tôi biết chắc phải có điều gì đó cấp bách hay quan trọng. Tôi nghe bầu không khí vui vẻ của nhóm ở bên kia

đầu dây. Tất cả những người đã có mặt trong buổi họp căng thẳng, đối đầu ba tuần trước đó đều có mặt trong phòng, và dường như họ đang ăn mừng và cười.

Addison nói, “Cha ơi, chúng con chưa gửi thông báo chính thức đến các đối tác tài chính về sáng kiến tặng 250,000 cuốn sách, nhưng một người trong đội đã nói chuyện với một người đàn ông mà anh ấy biết, và khi ông nghe về kế hoạch của chúng ta, ông đã kết ước dâng 300,000 đô-la cho dự án này!”

Cho tới lúc này, món quà lớn nhất mà chức vụ chúng tôi đã nhận từ một cá nhân là 50,000 đô-la. Bây giờ, tôi cùng hòa lòng vui mừng! Sau sự hoan hỉ và giây phút đầy hứng thú đó, tôi nói với mọi người, “Bây giờ mọi người hiểu tại sao tôi rất nhất quyết ở buổi nhóm ba tuần trước đây chưa?”

Con trai của tôi cười và vội nói, “Cha ơi, nếu cha bảo chúng con tặng một triệu cuốn sách, con hoàn toàn đồng ý.” Những người khác thật lòng đồng ý.

Tôi sẽ không bao giờ quên buổi sáng đó. Tôi cúp máy và không thể viết nữa. Tất cả những gì tôi có thể làm là đi tới lui trong phòng khách sạn và nói, “Cảm ơn Ngài, cảm ơn Ngài, cảm ơn Ngài!” Suốt thời gian đó, nước mắt cứ tuôn ra trên má tôi. Tất cả những gì tôi có thể thấy trong lòng là những mục sư và lãnh đạo sẽ nhận được các tài liệu môn đồ hóa mà họ rất mong chờ.

Tôi rất biết ơn vì Addison thật lòng và đã thách thức tôi. Tôi vui vì cậu đã không giữ suy nghĩ trong lòng mà đã nói ra điều mà người khác ở trong căn phòng đó cảm nhận. Chắc chắn họ nghe thấy những bận tâm của họ được trình bày rõ ràng qua lời thách thức của Addison, và cần phải đối diện với những suy nghĩ này.

Toàn bộ diễn tiến này khiến cho chúng tôi đường đầu với những nỗi sợ ngay trước mắt, nếu tôi lắng nghe nỗi sợ thì chắc chắn nó sẽ kéo chúng tôi thay đổi hướng đi và chỉ dùng tiền theo khả năng tài chánh của chúng tôi. Khái tượng của chúng tôi sẽ chết héo và chúng tôi sẽ không nhận món quà to lớn, rời rạc như thế. Có thể chúng tôi sẽ chỉ phân phát năm mươi ngàn cuốn sách hoặc có thể vẫn chưa quyết định làm gì cả.

Chúng tôi đặt ra một mục tiêu và Thánh Linh lắng nghe điều đó và sau đó Ngài làm việc trong tấm lòng của người đàn ông kia để dâng hiến một món quà phi thường. Với tư cách một đội hình, chúng tôi đã tăng trưởng đến cấp độ đức tin mới.

Năm đó, bởi ân sủng của Chúa, chúng tôi có thể tặng 271,700 cuốn sách cho các mục sư và lãnh đạo ở bốn mươi tám quốc gia. Một số các nước đó có I-ran, Syria, Li-băng, Uzbekistan, Kazakhstan, Turkmenistan, Áo, Albania, Ai Cập, Việt Nam, Myanmar, Cam-pu-chia, Trung Quốc, Mông Cổ, Thổ Nhĩ Kỳ, nhiều nước có nhu cầu ở Châu Phi và nhiều nước khác. Trong những năm trước đó, chúng tôi đã tặng hàng chục ngàn cuốn, bây giờ số lượng đạt đến hơn một phần tư triệu. Hiệu quả vượt ra của chúng tôi đã tăng trưởng hơn tám lần. Ngợi khen Chúa – đó là sự nhân cấp lớn lao!

CÀNG KHÔNG THỎA MÃN

Còn có nhiều điều hơn nữa chẳng?

Tháng một năm 2011, bốn tháng sau sự đổi đầu căng thẳng trong phòng họp, Rob và tôi có mặt ở Beirut, Li-băng, hầu việc Chúa với các mục sư và lãnh đạo. Họ đến từ khắp cả vùng Trung Đông. Giữa các buổi nhóm, Rob tới chỗ tôi với một yêu cầu: “Có một mục sư ở đây từ Irbil, I-rắc, anh ấy muốn dành chút thời gian với anh. Anh có muốn gặp anh ấy không?”

“Có chứ!”

Rob đã sắp xếp cho chúng tôi gặp nhau trong sảnh khách sạn. Người mục sư kia còn trẻ, khoảng ba mươi lăm tuổi, mắt anh ta rực cháy niềm khát vọng và đam mê. Tôi biết anh ta nghiêm túc về việc xây dựng Nước Chúa. Anh ta đã thất bại phục vụ, ngọn đèn của anh ta cháy rục. Anh ta đã tới từ Irbil vì một lý do – để được nâng đỡ qua sự dạy dỗ ở những buổi nhóm này. Tôi biết ngay tức thì anh ta là một lãnh đạo cấp tiến và đổi mới, hiểu được tầm quan trọng của việc liên quan trực tiếp tới những người hư mất.

Cuộc gặp của chúng tôi bắt đầu một cách thoải mái với cuộc nói chuyện ấm cúng. Nhưng cuối cùng, cuộc nói chuyện nghiêm túc hơn và tới một lúc thì anh ta nói, “Mục sư Bevere, tôi xem ông như một người cha thuộc linh. Tôi đã đọc bất cứ điều gì ông viết.” (Sách trong ngôn ngữ của anh ta còn giới hạn, nhưng anh có thể đọc tiếng Anh.) “Tôi còn dùng thẻ tín dụng để tải xuống các tài liệu của ông từ trang mạng của Messenger International...)

Tới lúc đó, tôi không còn tập trung. Thành thật thì tôi không nhớ nhiều điều chúng tôi đã nói. Đầu óc tôi gào thét, *Mình đang nhìn một người mục sư từ I-rắc, một quốc gia bị tàn phá bởi chiến tranh, và anh ta phải dùng thẻ tín dụng để mua các sách vở tài liệu từ trang mạng của mình sao?* Tôi không thể chờ lâu hơn để ở riêng với Chúa để giải quyết nhu cầu cấp thiết này.

Sau khi nói tạm biệt, tôi đi thẳng về phòng và đóng cửa lại. Tôi rất thất vọng, tôi la lớn, “Chúa ơi, Ngài phải chỉ cho con cách để đem các sứ điệp Ngài đã giao cho chúng con đến với các mục sư và lãnh đạo trên thế giới này, những người cần nó.” Tôi thật sự không quan tâm ai ở cạnh tôi trong phòng đó. Tôi phải nghe được chiến lược của thiên đàng về cách để hoàn tất nhiệm vụ của Ngài nhằm cung cấp các sách vở cho các lãnh đạo này.

Ít ngày sau thời điểm cầu nguyện nhiệt thành này, một ý tưởng đã đến. Ý tưởng này nảy sinh một chiến lược để giúp công tác hướng ngoại của chúng tôi càng trở nên hiệu quả nhiều lần hơn; đúng vậy, hiệu quả hơn theo hàm mũ mà không làm thêm việc hay thêm chi phí.

Đó là một ý tưởng tuyệt vời...và chỉ có thể là sự khôn ngoan của Chúa. Rất đơn giản, thế nhưng chúng tôi chưa xem xét tới nó! Hãy đọc tiếp nhé!

SUY GÃM

1. Sự thất vọng hay sự không thỏa mãn thường có vai trò như một chất xúc tác để khuấy động đức tin của chúng ta cho sự nhân cấp. Chúa có đang thách thức bạn để tăng trưởng trong một lĩnh vực nào đó của đời sống bạn không? Nếu có, bạn đáp ứng với những sự thôi thúc của Ngài như thế nào?
2. Nếu sự không thỏa mãn xuất phát từ những gì mà cá nhân bạn thiếu, điều đó không đẹp lòng Chúa. Mặt khác, nếu sự không thỏa mãn tập trung vào những nhu cầu của những người khác và xây dựng Nước Chúa thì điều đó làm đẹp lòng Ngài. Sự không thỏa mãn của bạn tập trung vào điều gì?
3. Hãy suy nghĩ câu chuyện tặng 250,000 cuốn sách của tôi. Tại sao đức tin lại rất quan trọng với việc nắm lấy những lời hứa của Chúa và đạt tới các cấp độ nhân cấp mới? Tại sao vâng lời Chúa là quan trọng, ngay cả khi những người khác không đồng ý với bạn?

*Nếu trong anh chị em có ai thiếu khôn ngoan,
hãy cầu xin Đức Chúa Trời
thì sẽ được Ngài ban cho...*

Gia-cơ 1:5

Các Ý Tưởng Chiến Lược

Cứ mỗi năm trôi qua, tôi càng được thuyết phục về giá trị to lớn của ý tưởng chiến lược được truyền cảm hứng. Chúng ta thường tìm kiếm sự cung ứng hay sự can thiệp của Chúa diễn ra nhưng chúng ta không có sách lược, nhưng thông thường điều đó không xảy ra. Điều xảy ra là các ý tưởng chiến lược bởi Chúa đem đến. Có thể liệt kê nhiều ví dụ của Kinh Thánh, nhưng chúng ta đề cập một số ví dụ hỗ trợ thực tế này:

- Ý tưởng chiến lược đó là ném một khúc gỗ xuống nước dâng để hàng triệu người có thể uống (xem Xuất Hành 15:22-25).
- Ý tưởng được truyền cảm hứng khác đó là đập vào hòn đá, cung cấp nước cho hàng triệu người (xem Xuất Hành 17:5-6).
- Ý tưởng chiến lược đó là diễu hành yên lặng một lần vòng quanh các bức tường kiên cố của một thành vững chắc trong sáu ngày. Rồi vào ngày thứ bảy là một ý tưởng chiến lược khác – diễu hành bảy lần vòng quanh, cặp theo việc thổi kèn và cuối cùng là la lớn thật dài. Tất cả việc làm này nhằm mục đích có lối vào và chiếm thành (xem Giô-suê 6).
- Ý tưởng chiến lược đó là xác định các chiến binh dẫn đầu của quân đội bằng cách cho hàng chục ngàn người uống nước từ một con suối và sau đó tách những người đã nhìn xuống khỏi những người chăm xem vào chiến trường (xem Các Quan Xét 7:4-6).

- Ý tưởng chiến lược đó là không tấn công trực diện kẻ thù, nhưng đi vòng ra sau trong rừng và chờ để nghe tiếng chân diều hành trên các ngọn cây dương, báo hiệu sự trợ giúp của Chúa trong trận chiến (xem 2 Sa-mu-ên 5:22-25).
- Ý tưởng chiến lược trong nạn đói kinh khiếp, xin góa bụa và con trai của bà dùng bữa ăn cuối cùng của họ để cho tiên tri ăn thay vì họ ăn, bởi sự vâng lời mà hai mẹ con sẽ không đói khát và chết như nhiều gia đình khác (xem 1 Các Vua 17:8-15).
- Ý tưởng chiến lược đó là hỏi người góa bụa đang nợ nần xem trong nhà bà có cái gì, bà sắp mất hai đứa con trai của mình. Sau đó bảo bà đi mượn các bình trống từ những người khác để đổ vật sở hữu duy nhất của bà – một lượng dầu ô-liu ít ỏi – vào những cái bình; sau đó bán số dầu và trả nợ (xem 2 Các Vua 4:1-7).
- Ý tưởng chiến lược đó là bảo một tướng quân đội bị bệnh đi ngâm mình dưới sông Giô-đanh bảy lần, kết quả là sự chữa lành hoàn toàn (xem 2 Các Vua 5:1-19).
- Ý tưởng chiến lược đó là đưa đội ngựa khen thờ phượng đi trước quân đội, điều này đã đem lại chiến thắng phi thường (xem 2 Sử Ký 20:21-26).
- Ý tưởng chiến lược đó là ăn rau thay vì cao lương mỹ vị của vua để khỏe mạnh hơn, được nuôi dưỡng tốt hơn và nổi trội hơn giữa vòng những con người khôi ngô tuấn tú nhất trong xứ (xem Đa-ni-ên 1:8-16).
- Ý tưởng chiến lược đó là sử dụng các bình nước hiện có và đổ nước vào để có được rượu ngon nhất để dành cho tiệc cưới (xem Giăng 2:6-10).
- Ý tưởng chiến lược đó là lấy bữa trưa ít ỏi, sau đó chúc phước, bẻ ra và phân phát để cho hàng ngàn người ăn (xem Ma-thi-ơ 14:13-21).
- Ý tưởng chiến lược đó là nhỏ nước bọt làm bùn và bôi vào mắt người mù. Sau đó bảo anh ta đi rửa để được sáng mắt lại (xem Giăng 9:6-7).

- Ý tưởng chiến lược đó là không rời con tàu đang đắm để được cứu (xem Công Vụ 27:21-44).

Trong mỗi trường hợp, các ý tưởng được truyền cảm hứng đã dẫn tới sự can thiệp thiên thượng. Bạn có thấy một sự xâu chuối chung qua mỗi sự kiện không? Các chiến lược này bao hàm việc sử dụng những gì mà những người nhận đã sở hữu, chẳng hạn như tài nguyên sẵn có hay thay đổi vị trí của họ. Trong mỗi trường hợp, sự cung ứng thiên thượng được gói trong những điều quen thuộc. Nói cách khác, thành tố chính dẫn tới phép lạ đã không xuất hiện một cách huyền ảo.

Đức Chúa Trời thường dùng điều bình thường để ban cho các chiến lược một cách bất thường nhằm đạt được các kết quả phi thường. Điều này nhấn mạnh tầm quan trọng của một ý tưởng được truyền cảm hứng. Chúng ta được bảo, “Đoạt sự khôn ngoan là điều quan trọng nhất người có thể làm” (Châm Ngôn 4:7). Một hình thức của sự khôn ngoan thiên thượng là một ý tưởng chiến lược, và tin mừng là Chúa không giấu sự khôn ngoan. Khi chúng ta đối diện những thử thách khác thường, sứ đồ Gia-cơ dạy chúng ta:

“Nếu trong anh chị em có ai thiếu khôn ngoan (ý tưởng chiến lược), hãy cầu xin Đức Chúa Trời thì sẽ được Ngài ban cho; Ngài là Đấng ban cho mọi người cách rộng lượng, không quở trách.”

Ngài sẽ làm sáng tỏ vấn đề, không cất giữ hay giấu diếm khỏi bạn. Đây là lời hứa của Ngài. Tuy nhiên, có hai điều kiện phải được đáp ứng để nhận một ý tưởng chiến lược được Chúa cảm hứng:

Nhưng người ấy hãy lấy đức tin mà cầu xin, không chút nghi ngờ vì người nghi ngờ giống như sóng biển bị gió đưa đẩy, dập dờn. Người như thế đừng mong nhận lãnh điều gì từ nơi Chúa; đó là người hai lòng, không kiên định trong mọi đường lối của mình. Gia-cơ 1:6-8

Chúng ta phải xin bằng đức tin chắc chắn – chúng ta không *hy vọng* nhận ý tưởng chiến lược – mà chúng ta phải mong chờ hết lòng. Chúng ta cũng phải nhiệt huyết với sự cầu xin của mình – chúng ta phải thật sự *khao khát nó*. Sự cầu xin

của chúng ta không xuất phát từ thái độ thờ ơ, lãnh đạm như, *nếu tôi nhận được thì thật tuyệt; nếu không cũng chẳng sao*. Để nhận thì phải có sự nhiệt thành và quyết tâm vững vàng.

Ý tưởng chiến lược là một món quà từ Chúa và khi đã nhận, nó sẽ mở ra cho chúng ta một lĩnh vực hiệu quả khác. Nó ban sức cho chúng ta để nhân cấp.

MỘT Ý TƯỞNG CHIẾN LƯỢC, ĐƯỢC CHÚA CẢM ĐỘNG

Trở lại khách sạn tại Beirut, tôi đã không về phòng của mình và cầu nguyện thầm; tôi không thể. Tôi bế tắc, không có ý tưởng và nhận ra là tôi đã được giao phó trách nhiệm trang bị cho những mục sư đang khao khát và thiếu thốn này. Tôi không có thói quen la lớn trong phòng khách sạn, nhưng thành thật thì ngày hôm đó tôi không quan tâm ai nghe tôi. Đó là một tiếng kêu la khẩn thiết để nhận *chiến lược* (sự khôn ngoan) để nhân cấp hiệu năng của chúng tôi.

Sau thời gian cầu nguyện sốt sắng, sự bình an đầy dẫy lòng tôi. Tôi biết sự cầu xin đã được nghe, và kinh nghiệm sự nhẹ nhõm, bây giờ tôi tin sự đáp lời sẽ đến. Sự tạ ơn tuôn đổ ra từ người bề trong của tôi, dù tôi vẫn chưa có một *kế hoạch* hay ý tưởng chiến lược.

Vài ngày sau, tôi có một suy nghĩ: *Mình đang dành rất nhiều thời gian, tiền bạc và sức lực để in ấn và phân phát sách, nhưng mỗi lãnh đạo chỉ nhận một cuốn sách. Tại sao lại không làm điều chúng ta đã làm trong tiếng Anh nhiều năm trước? Tại sao lại không làm tài liệu đầy đủ sẵn có trong các ngôn ngữ khác cho các độc giả? Mình sẽ gia tăng hiệu năng của mình?*

Nhưng có một thử thách to lớn; làm sao có thể in và phân phối nhiều tài liệu như thế? Ngay cả khi chúng tôi trả tiền để in tất cả các nội dung của một tài liệu, trong hầu hết các quốc gia mục tiêu, những người phân phối của chúng tôi sẽ chịu thêm gánh nặng hơn, vì phần lớn việc phân phát diễn ra trong các rừng già, đồi núi, sa mạc hay kênh lạch khó khăn để tiếp cận.

Thường không có đường xá trơn tru. Không chỉ vậy, trong các quốc gia ngoại đạo, các sách vở này cũng sẽ dễ bị thất lạc.

Sau khi cầu nguyện thêm và suy gẫm, một ý tưởng khác xuất hiện – cho tài liệu dạy đầy đủ vào một đĩa DVD-ROM (hay DVD) chứa dữ liệu mà chỉ khả dụng cho việc đọc trên hệ thống máy tính. Nhưng kế hoạch này cũng lộ ra những câu hỏi: Các mục sư và lãnh đạo tại những quốc gia này có dùng máy tính hay không? Nếu có, máy tính của họ có đọc được đĩa DVD-ROM không? Trên trang trước sẽ rất khác biệt: Có đủ chỗ trên đĩa DVD-ROM để chứa tất cả dữ liệu cần thiết cho một loạt bài nghiên cứu đầy đủ không?

Tôi hào hứng kiểm tra, đầu tiên tôi tới gặp Rob. Anh là người biết rõ nhất về khả năng tiếp cận của các nước vì anh đã đi hơn 160 nước. Tôi hỏi anh, “Các mục sư và lãnh đạo trong hầu hết các quốc gia, dù họ nghèo đi nữa, có dùng máy tính không?”

“Phần lớn có dùng, nhưng có ít người không dùng.”

“Máy tính của họ có đọc được đĩa DVD-ROM không? Nếu có, chúng ta có thể cho vào bao nhiêu tài liệu lên một đĩa DVD-ROM?”

Rob tươi tắn hẳn lên, anh nói, “Có chứ, còn về câu hỏi thứ hai thì cứ thoải mái, tôi đoán là khá nhiều đấy!”

Rồi tôi nói ra ý tưởng, “Chúng ta có thể để bao đựng đĩa DVD-ROM phía sau sách không?”

“Được chứ,” anh sôi nổi quả quyết.

“Làm tất cả những việc này cho mỗi cuốn sách thì sẽ tốn thêm bao nhiêu?”

Rob tìm hiểu và trả lời tôi trong vài ngày: “Tôi có tin tuyệt vời. Nhìn vào giá bình quân cho việc in và phân phát một cuốn sách, thì sẽ không tốn thêm 5 đồng để thêm đĩa DVD-ROM đâu.”

Tôi phấn khởi nhưng vẫn còn chút dè dặt, không chắc chắn một đĩa có thể chứa được bao nhiêu dữ liệu.

Rob nói, “Đây là tin thật sự tốt lành này. Chúng ta không chỉ có thể cho vào toàn bộ giáo án vào đĩa, mà luôn cả sách nói, hai hay ba cuốn sách khác, Tân Ước và một tập tin PDF (để in nhiều sách hơn nếu mục sư địa phương có khả năng!”

Ít ra thì chúng tôi vui sướng và được tiếp thêm sinh lực.

Việc này đã dẫn tới một ý tưởng chiến lược khác. Nó phụ thuộc vào khả năng kỹ thuật của các quốc gia được chọn làm hạt giống. Tôi hỏi, “Phần lớn dân chúng trong các quốc gia đó tiếp cận được với Internet chứ?”

Rob trả lời, “Có, trong hầu hết các nước.”

“Nếu chúng ta phát triển một trang mạng chứa tất cả những tài liệu đã chuyển ngữ thì sao? Chúng ta hãy đặt cho nó một cái tên mà ai cũng biết đó là trang mạng Cơ Đốc; bằng cách này, những sự dạy dỗ về Kinh Thánh sẽ không ngăn cản. Chúng ta có thể in địa chỉ của trang mạng lên trang trước của sách và hướng dẫn mục sư/lãnh đạo khích lệ dân sự của họ tải xuống tất cả những tài liệu này từ trang mạng miễn phí để cả hội thánh có thể cùng nhau học.”

Chúng tôi giống hai đũa con nít trong cửa hàng kẹo – không thể kìm hãm sự phấn khởi của chúng tôi. Nhiều ý tưởng hơn đã được khai mở giữa hai chúng tôi để bổ sung thêm chiến lược này.

Sau khi hoàn tất toàn bộ công việc, chúng tôi thật sự quyết tâm là chúng tôi có thể sản xuất và phân phối những “bộ công cụ cho lãnh đạo” xấp xỉ 4 đô-la mỗi bộ. Đội ngũ của chúng tôi tại Messenger có kỹ năng và biết cách phát triển trang mạng.

Đội ngũ của chúng tôi nhanh chóng nhận thấy rằng chỉ một ý tưởng này của Chúa đã cung cấp cơ hội để dạy dỗ, đào tạo và củng cố toàn bộ các hội thánh hay các nhóm học Kinh Thánh, không chỉ cho các lãnh đạo riêng lẻ. Nhiều bản làng khắp thế giới chỉ có một hội thánh, có nghĩa chúng ta có thể ảnh hưởng đáng kể cộng đồng đó chỉ với vài đô-la. Một khoản đầu tư lời vô cùng. Điều này có thật sự khả thi không?

Trong buổi họp ban lãnh đạo tiếp theo tại Messenger, chúng tôi đã chia sẻ khái tượng. Sự nhiệt tình đến; mỗi thành

viên đội ngũ đều rất vui và được tiếp thêm sinh lực khi nghe kế hoạch đó. Tôi mạnh mẽ tuyên bố, “Quan trọng là dù có mất mười năm, hai mươi năm hay bao nhiêu năm, chúng ta sẽ hướng đến và giúp mỗi lãnh đạo hội thánh trên thế giới này qua các tài liệu mà Chúa đã giao cho chúng ta.”

Một tháng sau, một doanh nhân từ Texas đã gọi điện tới văn phòng của chúng tôi. Ông đề nghị một cuộc gặp mười lăm phút với Lisa và tôi. Anh và vợ đã bay tới Colorado. Trong cuộc gặp anh bật khóc. Qua những giọt nước mắt, anh run rẩy và nói, “Tôi biết việc hai vị đang làm! Tôi biết hai vị đang nâng đỡ các mục sư tại những vùng đất xa xôi qua các tài liệu sách vở của quý vị. Tôi muốn góp phần vào công việc này.” Sau đó anh đẩy nhẹ một ngân phiếu trên bàn. Suýt nữa tôi bị té xuống ghế, ngân phiếu được ký với giá trị 750,000 đô-la.

Trong vài tháng tiếp theo, chúng tôi đã phát triển trang mạng và siêng năng làm việc để triển khai kế hoạch “gói lãnh đạo” trong vài quốc gia và khu vực trên thế giới. Chúng tôi chịu một khoản chi phí cho việc chuyển ngữ các tài liệu như sách, loạt bài dạy kèm theo, các sách vở khác được cho vào đĩa DVD-ROM. Rob lo tìm người và điều hành một đội ngũ gồm những dịch giả giỏi nhất trong nhiều ngôn ngữ. Hai khoản quyên góp rời rạc, tổng cộng hơn một triệu đô-la, đã trang trải chi phí tài chính cần thiết cho năm đầu tiên của chúng tôi.

Ý TƯỞNG XÂY DỰNG MỘT ĐỘI NGŨ

Tới đây, chúng ta hãy quay ngược dòng thời gian và trở lại tháng Một năm 2011 và những ngày kế cận sau quyết định tặng 250,000 cuốn sách. Hai khoản quyên góp lớn chưa được dâng, tôi vui mừng vì họ đã chưa trao do họ thiếu tiền. Điều này trở thành chất xúc tác để tìm kiếm Chúa mỗi buổi sáng để có một chiến lược. Chúng tôi cần một kế hoạch để truyền thông khái tượng và sau đó xây dựng một đội ngũ lớn gồm nhiều người nam, người nữ. Họ là những người sẽ dâng của dâng để duy trì nỗ lực to lớn này. Điều này sẽ giúp chúng tôi có thể trang bị cho mỗi mục sư và lãnh đạo, dù họ nói thứ tiếng nào, hay ở đâu và điều kiện tài chính của họ như thế nào.

Sau vài buổi sáng cầu nguyện, Thánh Linh đã thì thầm vào lòng tôi, “Con trai, con nổi tiếng về việc thích môn chơi gôn. Hãy dùng nó để kêu gọi dân hiến. Ta sẽ kéo đúng người nam và người nữ đến tham gia vào đội ngũ và hỗ trợ sứ mạng của con.” Những suy nghĩ của tôi lập tức hướng tới sự thật rằng chỗ chúng tôi có một khách sạn đẹp nhất nước Mỹ tại Colorado Springs. Đó là Broadmoor, khách sạn này đã tổ chức hai giải vô địch gôn. Thế là tôi đem theo kế hoạch đó tới gặp Addison và Li-sa.

Họ lắng nghe, sau đó họ hỏi, “Khi nào chúng ta làm điều này?”

Tôi trả lời, “Chúng ta hãy làm vào mùa hè này.”

Chúng tôi lo không còn đủ thời gian để chần chờ nữa. Có đủ phòng trống trong khách sạn không? Việc này có tổ chức được tại khách sạn năm sao, vì có cả một danh sách chờ đăng ký hay không? Thường thì phòng được đặt hết trước đó nhiều năm, và chúng tôi thì nhắm đến mùa đỉnh điểm. Một bận tâm khác: Các vị khách tiềm năng của chúng tôi đã có các kế hoạch cho mùa hè chưa?

Con trai tôi lo chuyện này và trong vòng vài ngày cậu trở lại với tin tức, “Cha ơi, họ đã đặt kín mùa hè này ngoại trừ một tuần. Chúng ta có thể giữ khoảng một trăm phòng, tuần đó cha mẹ đều ở nhà nữa.”

Tôi nói không lưỡng lự, “Chúng ta hãy đặt phòng đi.”

Cậu cảnh báo, “Chúng ta phải ký một hợp đồng; chúng ta sẽ phải cam kết. Chúng ta có thể lấp hết các phòng không?”

Lần nữa tôi thốt lên, “Các phòng sẽ đầy.” Tôi không muốn suy nghĩ về nó quá nhiều; tôi không lý luận bàn ra về kế hoạch này.”

Tôi biết có rất nhiều các hội thánh và doanh nhân tại Mỹ, những con người muốn hỗ trợ nỗ lực này. Tôi đã gọi điện cho mỗi người mà tôi có thể nghĩ tới, và thực tế mọi người đều hào hứng tham dự. Trong vòng vài tháng, chúng tôi đã có đủ các cặp vợ chồng để lấp đầy các phòng mà chúng tôi đã đặt cọc.

Trong việc lập kế hoạch cho giải đấu, đội ngũ chúng tôi đã quyết định không chỉ biến nó thành một giải đấu mà là một sự kiện hứng thú, một trải nghiệm đáng nhớ. Chúng tôi quyết tâm rằng mọi việc sẽ được thực hiện với sự tối ưu và nhằm mục đích làm làm cho trải nghiệm đó đặc biệt vui nhộn cho các những cặp nào không chơi gôn. Lisa sẽ tổ chức những cuộc hội họp với quý bà. Lúc họ đến, chúng tôi tặng những cái giỏ rất đẹp có đồ ăn nhẹ và có quà cho mỗi cặp. Chúng tôi có những món ăn rất bắt mắt, những trải nghiệm độc đáo, những buổi gặp gỡ dành cho các lãnh đạo với chất lượng cao cho tất cả những người tham dự - tất cả những điều này nhằm truyền tải lòng biết ơn của chúng tôi vì họ tham gia vào đội ngũ của chúng tôi.

Giải Cup Messenger đầu tiên của chúng tôi đã được tổ chức vào cuối tháng Sáu, năm 2011. Trước sự kiện, tôi đã gọi điện cho các vận động viên chuyên nghiệp và nhạc sĩ nổi tiếng, hỏi xem họ có thể quyên tặng những món đồ có chữ ký của họ không? Những công ty khác cũng cho những món đồ hay cung cấp những trải nghiệm giá trị. Chúng tôi đã bán đấu giá những vật đóng góp này trong một buổi ăn chiều dài. Chúng tôi đã quyên được hơn 340,000 đô-la trong giải đấu đầu tiên, nhưng cũng không lo lắng gì. Chúng tôi vẫn chưa kết nối với chiến lược tốt nhất để chia sẻ khái tượng.

Mùa thu năm đó, một người trong đội ngũ của chúng tôi có một ý tưởng truyền cảm hứng khác. Khi chúng tôi đang lên kế hoạch cho giải đấu hàng năm lần hai trong mùa hè năm 2012, anh đã nói, “Chúng ta sẽ bán đấu giá quả bóng rổ có chữ ký, mũ bảo hiểm môn bóng đá Mỹ, cây guitar có chữ ký và vân vân. Trong việc đấu giá những món đồ này, chúng ta không hoàn toàn gây quỹ tiền bạc cho một nước nào đó. Chúng ta không đấu giá một món đồ - chúng ta hãy đấu giá để dâng cho một nước nào đó. Giá trị của một quốc gia lớn hơn nhiều.”

Tất cả chúng tôi đều thích ý tưởng đó, nhưng ý này còn tốt hơn! Anh nói tiếp, “Có những người thích hơn thua sẽ tới sự kiện này, vì thế chúng ta làm một bảng hướng dẫn. Khi họ tài trợ cho các nước, sự dâng hiến của họ sẽ ghi nhận và ghi lại

trên bảng, và chúng ta sẽ tặng những quả bóng, cây guitar và những huân chương khác cho những người đã tài trợ nhiều nhất cho các nước đó.”

Ý tưởng sáng tạo này tiếp tục tuôn ra. Tới một lúc tôi quá quyết, “Tôi ghét việc kéo dài phiên đấu giá; vài phút yên lặng giống như cõi đời đời vậy. Chúng ta hãy dùng một cái đồng hồ, cài một giờ nhất định nào đó, ví dụ ba mươi phút và thông báo cho những người tham dự rằng khi hết giờ thì chúng ta sẽ kết thúc phiên đấu giá. Bất cứ nước nào có dự án mà không được tài trợ sẽ được bỏ ra. Việc này sẽ tạo nên tính cấp bách hơn.”

Tới đây, để tôi định nghĩa cách ngắn gọn một *dự án*. Nó gồm hai điều – trước tiên, chi phí để chuyển ngữ và thông dịch tất cả những phần tài liệu in, sách nói và video của loạt bài dành cho lãnh đạo, nó tốn gần mấy ngàn đô-la cho mỗi ngôn ngữ. Thứ hai là chi phí để sản xuất và phân phối sách cho các loạt bài dành cho lãnh đạo của hội thánh ở nước đó. Phần lớn trung bình 5000 – 10000 lãnh đạo, chi phí trung bình 20,000 đến 40,000 đô-la.

Trong các buổi họp sau, nhiều ý tưởng hơn đã tuôn ra từ đội ngũ nhằm nâng cao việc trải nghiệm, việc truyền thông khả tượng và thế là thực hiện xong sự kiện thứ hai.

Năm đó, trong lúc đấu giá, chúng tôi đã chứng kiến quỹ được cam kết tài trợ gấp đôi so với năm trước. Với thời gian còn lại, hơn năm mươi dự án đã được tài trợ đầy đủ. Trình tự này cứ thế tăng lên và một năm sau tại giải Cup Messenger lần ba, chúng tôi đã gây quỹ hơn 1,3 triệu đô-la để tài trợ thêm cho nhiều dự án.

Mỗi năm nhu cầu các loạt bài học này tăng lên. Có nhiều nước gửi các đại diện tới gặp Rob, xin cho dân sự của họ được nhận các tài liệu học Kinh Thánh. Cuối cùng, số lượng các dự án đã vượt qua mức 100, và tới giải Cup Messenger lần thứ sáu đã có hơn 140 dự án và gây quỹ được hơn 2 triệu đô-la. Trong năm thứ chín, chúng tôi đã chứng kiến gần 3 triệu đô-la dâng vào quỹ cho gần 200 dự án.

Vào lúc phát hành sách này cuối năm 2020, đội ngũ Cup Messenger đã tặng hơn 30 triệu tài liệu cho các mục sư và lãnh đạo trong hơn 100 quốc gia trong hơn 120 ngôn ngữ.

Trong suốt thời gian này, tất cả chúng tôi đã được truyền cảm hứng bởi một trong các anh hùng của tôi, Andrew Carnegie. Ông là một trong những nhà hảo tâm nổi tiếng nhất của lịch sử, đã dâng hiến phần lớn tài sản của ông. Theo giá trị của tiền tệ ngày nay, Carnegie đã cho đi hàng triệu đô-la cho các công tác từ thiện. Một khoản lớn trong số đó được tặng để xây dựng các thư viện công cộng. Đúng vậy, giữa những năm 1883 và 1918, ông đã xây dựng hơn 2,500 thư viện, phần lớn các thư viện đó nằm ở 47 bang của Mỹ.

Hãy để tôi đưa ra một câu hỏi gợi chút trí tò mò: Mỹ đã trở thành siêu cường của thế giới trong khoảng thời gian nào? Đó là giữa năm 1883 và 1925, cùng khoảng thời gian Carnegie đang xây dựng các thư viện! Tôi tin rằng việc ông làm cho kiến thức trở nên dễ tiếp cận với công chúng đã đóng góp vào sự trỗi dậy của nước Mỹ như là một nước lãnh đạo thế giới.

Nguyên tắc này cũng áp dụng cho kiến thức thuộc linh! Đức Chúa Trời phán:

Dân Ta bị hủy diệt vì thiếu hiểu biết. (Ô-sê 4:6)

Cho nên, dân Ta phải bị lưu đày vì thiếu hiểu biết. (Ê-sai 5:13)

Sau nhiều năm trong chức vụ của chúng tôi, rõ ràng cách hiệu quả nhất để biến đổi một bản làng hay thị trấn không phải là xây nhà thờ. Việc này chỉ khiến lãnh đạo địa phương cứ phụ thuộc vào chúng tôi. Chúng tôi hiệu quả hơn nhiều nếu chúng tôi trao cho các lãnh đạo địa phương kiến thức mang lại năng lực cho họ để họ ảnh hưởng đến các bản làng, các thị trấn hay các thành phố. Kiến thức như thế sẽ giúp sản sinh đức tin cần thiết để phát triển và duy trì công việc, nếu cần thiết thì việc đó sẽ gồm cả việc xây dựng nhà thờ và những cơ sở khác.

Trong trường hợp sáng kiến chiến lược của chúng tôi liên quan đến các tài liệu học Kinh Thánh, thực tế kinh ngạc là xây

dựng một nhà thờ có thể tiêu tốn chúng tôi hàng chục ngàn đô-la. Còn các tài liệu học hội thánh cho các lãnh đạo, có các loạt bài học trị giá hàng trăm đô-la, chúng tôi chỉ tiêu tốn một phần nhỏ số tiền đó.

Qua một thập kỷ trao tặng các tài liệu học Kinh Thánh cho lãnh đạo của các hội thánh đang phát triển chắc chắn là điều lý thú nhất trong bốn mươi năm chức vụ của tôi. Điều mà tôi thích thú là đội ngũ gồm những người nam, người nữ rất hiệp nhất với lòng nhiệt huyết và với khả năng để môn đồ hóa các nước (xem Ma-thi-ơ 28:19-20). Bởi sự hiệp nhất đó, chúng tôi đã làm được rất nhiều việc hơn là một người trong chúng tôi làm một mình. Nỗ lực này thật sự là ví dụ điển hình của những lời hứa này, “Năm người trong các ngươi sẽ đuổi một trăm, một trăm sẽ rượt đuổi mười ngàn, và quân thù sẽ bị gươm đánh ngã rạp trước mặt các ngươi.” (Lê-vi Ký 26:8). (Điều này minh họa một thành tố quan trọng khác của sự nhân cấp – hiệp nhất với nhau – chúng ta sẽ nói đến vấn đề này ở chương sau).

Lời kêu cầu của hết thầy chúng tôi đặt trọng tâm vào dụ ngôn này của Chúa Giê-su:

Chúa cũng nói với chủ tiệc đã mời Ngài: Khi ông đi ăn trưa hay ăn tối, đừng mời bạn hữu, anh em, bà con hay những người láng giềng giàu có, kéo họ cũng mời lại ông thì ông được đền ơn. Nhưng khi đi tiệc, hãy mời những người nghèo khổ, bại liệt, què quặt, mù lòa, thì sẽ được phước vì họ không thể nào mời lại để đền ơn ông, còn ông sẽ được đền ơn trong ngày người công chính sống lại. (Lu-ca 14:12-14).

Các lãnh đạo mà chúng tôi đã gieo hạt giống có thể là không bị “què” hay “đuôi mù”, nhưng sự liên hệ của chúng tôi với dụ ngôn này là họ *không thể trả lại cho chúng tôi*. Nếu tôi hầu việc Chúa cho một hội thánh hay hội nghị tại Mỹ, họ nói “cảm ơn” bằng cách dâng hiến cho chức vụ Messenger International tiền thù lao hay tiền dâng hiến. Các lãnh đạo ở trong các quốc gia mà chúng tôi đầu tư không thể làm điều này. Tất cả thành viên đội ngũ – những người dâng hiến làm việc tại thương trường, các lãnh đạo hội thánh và các nhân

sự Messenger của chúng tôi – đều nhận biết rằng chúng tôi có một đặc ân lớn lao : ban cho bất cầu ơn nào từ những người mà chúng tôi đã giúp đỡ.

Vài năm trước, Lisa và tôi tới thành phố Yerevan, Armenia, nơi hàng ngàn lãnh đạo từ khắp Trung Đông tới dự hội nghị. Trong lúc ở đó, trong một khán phòng riêng biệt, chúng tôi đã nhóm các mục sư từ Iran, Afghanistan, Syria và các nước tương tự và buổi nhóm không có quảng bá nhiều. Sự hiện diện của Chúa rất mạnh mẽ, tôi cứ suy nghĩ, *Các lãnh đạo này nên giảng cho chúng tôi thay vì Lisa và tôi giảng cho họ.* Tới một lúc tôi nói, “Tất cả quý vị đều xem tôi và Lisa là anh hùng. Không, không phải John và Lisa Bevere mà là những thương gia và các hội thánh, tức những con người đã dâng hiến tiền để chúc phước cho quý vị có được các tài liệu học Kinh Thánh. Họ mới thật sự là các anh hùng.” Tới lúc đó, tất cả chúng tôi đều tan vỡ và bật khóc.

Sau buổi nhóm, một mục sư người Iran hỏi, “Sao người ta có thể dâng số tiền lớn như thế cho những người họ chưa bao giờ gặp trước đó?”

Câu trả lời của tôi có vẻ rất đơn giản, nhưng đó là lẽ thật: “Đó là tình yêu của Chúa trong lòng của họ.” Một lần nữa, nước mắt lại tuôn tràn.

SỰ NHÂN CẤP LỚN LAO HƠN

Năm 2019, chúng tôi nhận thấy trang mạng nội bộ của chúng tôi dùng cho việc phân phối các tài liệu có những hạn chế. Đối với năm 2011 khi chúng tôi bắt đầu thì trang mạng rất phù hợp, nhưng bây giờ nó trông khó xem và bị giới hạn khi thao tác. Ví dụ, điều khiển trang mạng trên các điện thoại thông minh vô cùng khó khăn. Lisa, cùng nhiều thành viên đội ngũ của chúng tôi và tôi đã từng tới thăm nhiều nước nghèo và bất ổn. Chúng tôi không thể giúp đỡ gì được, nhưng nhận thấy rằng dù dân chúng sống trong các túp lều, trong những căn nhà bằng đất hay bằng gỗ, nhưng đa phần họ đều có điện thoại thông minh. Thực tế thì người ta ước lượng năm 2020, hơn năm tỷ người sẽ có điện thoại thông minh.

Sau nhiều chuyến đi thì chúng tôi thấy rõ là có thể hướng đến nhiều người trên hành tinh này thông qua truyền thông trực tuyến, dù hiện tại chưa làm được hết. Ngoài nhiều việc khác, tôi cảm nhận một lần nữa rằng chúng tôi đã trải nghiệm giây phút “con đường La-mã” trong lịch sử.

Để tôi giải thích cách ngắn gọn: Kinh Thánh nói, “Nhưng đến đúng thời kỳ viên mãn Đức Chúa Trời sai Con Ngài đến.” (Ga-la-ti 4:4). “Thời kỳ viên mãn” xét đến nhiều vấn đề. Một yếu tố quan trọng của “thời kỳ viên mãn” cho chúng ta biết rằng tin lành sẽ vượt tới thế giới mà con người đã từng biết đến. Năm 312 trước Chúa, người La-mã đã bắt đầu phát triển những con đường bộ và đường thủy rộng khắp thế giới mà con người biết đến lúc bấy giờ. Tới thời điểm Chúa Giê-su nói: “Hãy đi khắp thế gian,” thì những con đường này đã được mở rộng thuận lợi. Đây là phương tiện để nhanh chóng lan truyền Lời Chúa cho thế giới lúc bấy giờ.

Tôi tin rằng kỳ viên mãn đã một lần nữa hiện ra để mở đường cho sự đến lần hai của Chúa Giê-su – internet là con đường La-mã của thời chúng ta. Chúng ta có khả năng lan truyền Lời Chúa cho toàn bộ thế giới vì mục đích môn đồ hóa tất cả các nước.

Biết được điều này, đội ngũ của chúng tôi lại bắt đầu cầu nguyện, mơ ước và lên chiến lược. Sau vài tháng nghiên cứu, chúng tôi đặt làm một dự án với một trong những công ty phát triển ứng dụng và trang web tốt nhất ở Mỹ. Chúng tôi xây dựng một ứng dụng môn đồ hóa mạnh hơn, đa nhiệm hơn và dễ dùng hơn, dành cho Iphone, Android, máy tính bảng và máy tính bàn. Chúng tôi quyết tâm xây dựng ứng dụng tốt nhất có thể bằng công nghệ đương đại. Chúng tôi muốn các lãnh đạo hội thánh khắp nơi, đặc biệt trong những quốc gia nghèo có được phương tiện tốt nhất. Thực tế đáng chú ý là bây giờ chúng tôi đã thu hút hàng triệu người sử dụng từ 227 nước và vùng lãnh thổ. Họ đang học hỏi từ những cuốn sách, những môn học và các công cụ môn đồ hóa khác có sẵn trên ứng dụng này. Để vượt tới tất cả thì chúng tôi chỉ còn vài quốc gia mà thôi.

Thời gian trôi qua, chúng tôi đã nghĩ thêm cách để nhân cấp. Để mở rộng và củng cố hiệu năng của ứng dụng, chúng tôi quyết định mời những giáo sư nổi tiếng khác với những sử điệp độc nhất, mang tính biến đổi tải lên ứng dụng làm khách mời. Bây giờ các lãnh đạo khắp thế giới có thể sử dụng máy tính, máy tính bảng hay điện thoại của họ để huấn luyện một kèm một hay trong các nhóm nhỏ hay trong hội thánh. Điều này không chỉ nhân cấp hiệu năng của ứng dụng nhưng nó sẽ còn lâu bền hơn sách vở và còn để lại cho những thế hệ tương lai.

Nếu tôi và Lisa đã không quyết định viết sách thì sao? Hay nếu chúng tôi thỏa mãn vì đã là hai tác giả có sách bán chạy mà không phấn đấu để soạn các loạt bài học Kinh Thánh? Nếu đội ngũ của chúng tôi vẫn cứ thỏa mãn với việc hướng tới những cá nhân và hội thánh bằng tiếng Anh? Nếu nhân sự của chúng tôi không muốn bỏ sức tập hợp một đội ngũ từ khắp nước Mỹ tại Broadmoor? Mỗi cấp độ đều đưa ra những thử thách, việc này đã nói rộng chúng tôi rất nhiều, buộc chúng tôi phụ thuộc vào ân sủng của Chúa. Ở mỗi cấp độ, chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu chúng tôi buông xuôi và không quyết liệt hơn trong việc phục vụ những người khác.

Khi chúng ta lắng nghe Thánh Linh của Chúa, chúng ta sẽ tiến thêm một bước tới sự nhân cấp to lớn hơn. Lúc đầu có thể Ngài sẽ không chỉ cho bạn biết hết từng bước một hay thậm chí là hai ba bước tiếp theo. Chuyện sẽ dễ hơn nhiều khi nhìn vào bức tranh tổng thể lúc tôi ba mươi tuổi và biết được toàn bộ con đường dẫn tới nơi mà chúng tôi hiện đang ở ba mươi năm sau đó với đội ngũ của chúng tôi. Tuy nhiên, nếu điều đó có thể xảy ra thì chúng tôi đã không chiến đấu quyết liệt cho mỗi bước đi bằng sự cầu nguyện và sự lãnh đạo. Chúng tôi cũng đã không đạt được đức tin và sức mạnh nhân cấp xảy ra sau mỗi lần vâng lời.

Nhân cấp không phải là ý tưởng của con người – đó là ý tưởng của Chúa. Đó là mạng lệnh đầu tiên của Ngài cho loài người, “Bất cứ món quà nào Ta giao phó cho con là vì mục đích nhân cấp Vương Quốc của Ta” (Phản diễn ý của tôi về Sáng Thế 1:22 và Ma-thi-ơ 25:14-29). Để tôi nhắc lại điểm rất

quan trọng này: Không nên để sự nhân cấp là một áp lực cho bạn, suy cho cùng, đó là món quà của Ngài. Tất cả những gì bạn cần làm là cầu nguyện, lắng nghe, tin cậy và vâng theo những gì Ngài đặt trong lòng bạn.

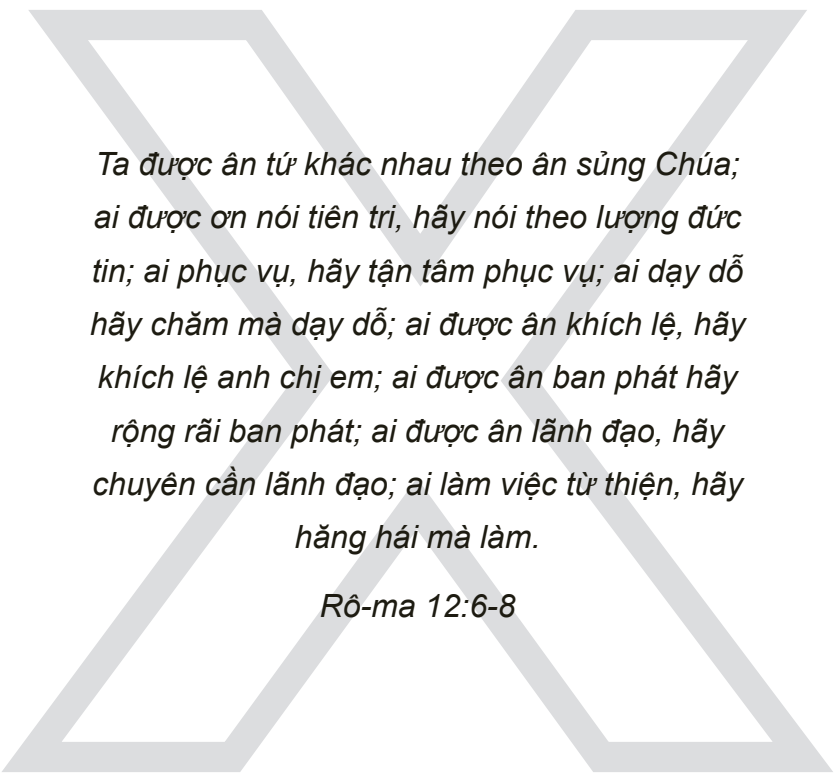
Kết luận: Ngài sẽ dẫn dắt bạn để nhân cấp.

Có thể bạn suy nghĩ, Lòng của tôi được khuấy động từ lời chứng của ông ở ba chương trước. Nhưng tôi là một bà mẹ trẻ, một sinh viên, một vận động viên chuyên nghiệp, một nhân viên – làm sao tôi có thể nhân cấp cho Vương quốc Chúa đây?

Phản thảo luận này bắt đầu ở chương tiếp theo.

SUY GÃM

1. Khi chúng ta tìm kiếm sự cung ứng hay can thiệp của Chúa xảy ra, nó thường đến trong hình thức là một ý tưởng chiến lược. Bạn thấy các hoàn cảnh của bạn thay đổi qua một ý tưởng Chúa cảm động không?
2. Nhận sự khôn ngoan là điều quan trọng nhất bạn có thể làm. Bạn cần sự khôn ngoan trong lĩnh vực nào của đời sống bạn? Bạn sẽ đến với Chúa như thế nào để nhận sự khôn ngoan của Ngài?
3. Một ý tưởng chiến lược là một món quà từ Chúa và có tiềm năng mở ra cho chúng ta một lĩnh vực hiệu quả khác và ban năng lực cho chúng ta để nhân cấp. Một khi đã nhận ý tưởng, các bước tiếp theo đòi hỏi ở bạn là gì?

Ta được ân tứ khác nhau theo ân sủng Chúa; ai được ơn nói tiên tri, hãy nói theo lượng đức tin; ai phục vụ, hãy tận tâm phục vụ; ai dạy dỗ hãy chăm mà dạy dỗ; ai được ân khích lệ, hãy khích lệ anh chị em; ai được ân ban phát hãy rộng rãi ban phát; ai được ân lãnh đạo, hãy chuyên cần lãnh đạo; ai làm việc từ thiện, hãy hăng hái mà làm.

Rô-ma 12:6-8

Đầu Tư

Sứ đồ Phao-lô nhấn mạnh các ân tứ khác nhau mà Chúa ban cho mỗi đầy tớ của Ngài. Tôi không tin đó là một danh sách đầy đủ, mà nó còn bao hàm một phạm vi rộng những khả năng thiên thượng. Bạn có thể không đồng ý với tôi về điều này, nhưng hãy cho phép tôi chia sẻ tiền đề của nó.

Trong danh sách của vị sứ đồ liệt kê, tôi không thấy chỗ nào nói về khả năng ca hát, tranh luận các vụ kiện ở tòa, phẫu thuật loại bỏ các khối u, vẽ tranh truyền cảm hứng, chơi các nhạc cụ cùng nhiều khả năng khác Chúa ban mà chúng ta chứng kiến mỗi ngày. Đây là lý do tôi không tin tất cả ân tứ đã được gồm tóm trong đoạn này. Nếu bạn vẫn không đồng ý, tôi tôn trọng quan điểm của bạn; chủ đề này không muốn bàn đến rộng hơn vì đây không phải là ý chính của tôi.

Trở lại phần nhấn mạnh của lời dạy của Phao-lô, tôi thích cách bản dịch New Living Translation giải thích *charisma*; khả năng “để làm tốt những công việc nhất định.” Điều này xác định rõ trọng tâm chính của sách này. Ba chương trước đã làm chứng về sự nhân cấp của *sự nói tiên tri và dạy dỗ*. Chúng ta hãy chuyển sự chú ý của chúng ta sang một ân tứ khác – *dâng hiến*.

ĐẦU TƯ VƯƠNG QUỐC

Tôi có một người bạn tên Mike. Anh đã tin nhận Chúa Giê-su Christ năm mười một tuổi; tuy nhiên, anh đã không kết quả trong việc xây dựng Vương Quốc Chúa. Anh càng bất mãn với tình trạng này và cuối cùng ở tuổi ba mươi lăm anh chán

nản vì không tạo ra ảnh hưởng đời đời. Thường thì những người đi tới chỗ này lập tức nỗ lực thực hiện sự thay đổi mà không có kiến thức, sự khôn ngoan và đức tin. Mike đã tiếp cận vấn đề một cách khác đi và rất khôn ngoan. Anh quyết tâm rằng bước đầu tiên để thực hiện một ảnh hưởng lâu dài là “đổ đầy bình xăng,” thế là trong sáu tháng anh đã học thuộc hai ngàn câu Kinh Thánh.

Ngay sau giai đoạn sáu tháng đó, anh quyết định tham dự một hội nghị lãnh đạo tại Phoenix, Arizona. Anh quá nghèo nên không thể trả tiền khách sạn và phải ở chung phòng với mười một sinh viên trong một căn hộ hai phòng ngủ.

Trong hội nghị người ta kêu gọi dâng hiến đặc biệt. Vị lãnh đạo hội thánh khích lệ các tín hữu cầu nguyện về khoản nào cần dâng hiến. Mike đã nghe Chúa nói, “Ta muốn con dâng 200 đô-la.”

Mike kháng cự lại, “Chúa ơi, đó là tất cả những gì con có!”

Chúa dịu dàng đáp, “Ta không sẽ bảo con dâng nữa.”

Mike vâng lời và dâng tất cả số tiền anh có. Sau đó Chúa bảo Mike hãy dâng 100 đô-la mỗi tháng còn lại trong năm, ngoài phần mười.

Chúa bắt đầu cho anh *các ý tưởng chiến lược*, và công việc kinh doanh mới của anh bắt đầu tăng lên đều đặn. Năm sau, Mike cảm thấy anh nên dâng 400 đô-la một tháng ngoài phần mười để xây dựng Vương quốc Chúa.

Một năm sau, con số lên tới 1000 đô-la một tháng ngoài phần mười. Năm tiếp theo, con số lên tới 4000 đô-la mỗi tháng ngoài phần mười và năm sau đó nó lên tới 10000 đô-la một tháng ngoài phần mười.

Tới lúc này, Mike xin Chúa khả năng để dâng 10 triệu đô-la cho Vương quốc Chúa. Dường như là một câu xin quá sức, hầu như không thể đạt được, nhưng anh vững vàng trong niềm tin và lời cầu xin của mình. Tuy nhiên, những gì anh nghe trong lòng khiến anh bị sốc: “Con trai, tại sao con lại giới hạn Ta?” Thế là Mike không còn giới hạn Chúa và tin cậy Ngài nhiều hơn. Không lâu sau đó, sự dâng hiến của anh ta tăng

lên nhanh chóng, năm tiếp theo anh dâng gần 17000 đô-la mỗi tháng ngoài phần mười. Rồi 25000 mỗi tháng, rồi 40000, rồi 50000 mỗi tháng. Cuối cùng Mike dâng 100000 mỗi tháng ngoài phần mười để xây dựng Vương quốc Chúa. Lần gần nhất tôi nói chuyện với anh ta, anh đã đạt tới cấp độ 150000 đô-la mỗi tháng ngoài phần mười!

Mike sống rất sung túc, chỉ dùng khoảng 10-15 phần trăm thu nhập của anh. Vâng, bạn đã đoán đúng rồi đó; anh dâng xấp xỉ 85 đến 90 phần trăm những gì anh có thể kiếm một năm. Anh quy sự thành công của anh là nhờ vào việc học Kinh Thánh, lắng nghe Chúa khi anh cầu nguyện và để những người trưởng thành hơn anh kỷ luật anh.

Nói về sự nhân cấp, bạn không thể bỏ qua từ *dâng hiến*, vì nó thường là thành tố chìa khóa quan trọng nhất. Trong lĩnh vực cụ thể là tài chính, nhiều tín hữu keo kiệt xem *sự dâng hiến* theo ánh sáng này: *Tôi sẵn sàng từ bỏ điều gì vì những người khác đây?* Điều này là cao quý và tin kính, nhưng nếu chỉ có cái nhìn như thế thì chưa đủ. Cho phép tôi giải thích.

Trước tiên, để nhấn mạnh điểm tích cực, Chúa đặt tình thương người trong lòng của chúng ta; điều này tạo ra một ước muốn bên trong để *dâng hiến* và *phục vụ* một cách không ích kỷ. Điều này nên là khao khát tối ưu trong sự dâng hiến của bất cứ ai. Tuy nhiên, một người dâng hiến *khôn ngoan* không chỉ nhìn một của dâng như một món quà yêu thương và phục vụ mà còn là một *sự đầu tư*. Đầu tư là cắt giảm việc chi tiêu một số tiền để phát triển nó. Đặc biệt, liên quan tới tài chính, đầu tư là bớt tiêu xài ở hiện tại để đầu tư quỹ để có sự tăng trưởng.

Lisa và tôi đã tìm thấy hai miếng đất vài năm trước. Chúng tôi cảm thấy nó có giá thấp và sẽ tăng giá trị theo thời gian. Chúng tôi có tiền mặt để mua cả hai, và tới lúc đó chúng tôi đã quyết định bỏ chi tiêu tiền mặt cho việc tiêu dùng cá nhân để tích lũy tiền. Hai miếng đất có giá trị hơn chúng tôi mong đợi, và phần đầu tư của chúng tôi đã nhân đôi chỉ trong hai năm. Kết quả là chúng tôi có gấp đôi số tiền chỉ trong hai năm sau đó. Bây giờ chúng tôi có khả năng để đầu tư ở một cấp độ cao hơn.

Chúa Giê-su nói rằng khi chúng ta đầu tư trong Vương quốc Chúa, chúng ta “sẽ được trả lại nhiều lần trong sự sống này” (Lu-ca 18:29-30). Ngài không nói, “đời sau” nhưng “đời này.” Lisa và tôi hồi hộp khi đầu tư vào hai miếng đất, nhưng những gì Chúa Giê-su nói là ở một cấp độ khác; có một sự khác biệt lớn giữa *gấp đôi* và *nhiều lần hơn*. Tiềm năng của một khoản đầu tư mà đã nhân cấp *nhiều lần hơn* là gì? Cuộc đời của Mike là một lời chứng cho lẽ thật này.

Sứ đồ Phao-lô so sánh sự dâng hiến của chúng ta với việc gieo hạt giống. Dù nó thay đổi phụ thuộc vào điều kiện, nhưng trung bình thì một hạt lúa mì, nếu không ăn mà được đầu tư vào đất, sẽ sản sinh hơn một trăm hạt lúa mì. Điều này thuộc vào phạm trù “nhiều lần hơn.” Đây là lý do chúng ta được bảo, “Người ban cho rộng rãi lại càng giàu có, nhưng kẻ quá keo kiệt thì vẫn thiếu thốn.” (Châm Ngôn 11:24). Liên quan tới sự dâng hiến, Sa-lô-môn, Chúa Giê-su và Phao-lô sẽ không nhấn mạnh lẽ thật này nếu các tín hữu muốn né tránh tư tưởng về sự thêm lên và sự nhân cấp.

Hầu hết mọi người sẽ xem quyết định của Mike sống nhờ vào 10 đến 15 thu nhập của anh hoàn toàn là một sự hy sinh của tình yêu thương; tuy nhiên, Mike nhìn thấy bức tranh rộng hơn. Vì anh được đầy dẫy sự khôn ngoan của Chúa từ việc làm cho tâm hồn anh được ngập tràn với hai ngàn câu Kinh Thánh thuộc lòng, anh không chỉ nhìn nó như một hành động của tình yêu thương, anh còn nhìn thấy khía cạnh đầu tư.

Anh cũng có cái nhìn tương tự giống như tôi và Lisa xem hai miếng đất. Cách anh tiếp cận không khác biệt với một gia đình sở hữu một nhà hàng làm ăn thành công. Thay vì tiêu dùng tất cả các lợi nhuận cho cá nhân, gia đình trích phần trăm lợi tức phù hợp để mua thêm các tòa nhà, thuê thêm nhân sự, mua thêm thức ăn và bất cứ điều gì khác cần thiết để phát triển kinh doanh. Nếu điều này được thực hiện tốt, cuối cùng họ có thể có năm nhà hàng và cuối cùng tạo ra thu nhập gấp năm lần. Kết quả: họ có khả năng để trở thành một nguồn phước cho nhiều người hơn so với việc nếu họ chỉ sở hữu một nhà hàng.

Nếu anh xem việc đó là một điều gì đó khác chứ không phải là một sự đầu tư thì Mike sẽ không đạt đến mức hiểu biết về ý nghĩ sâu sắc hơn của sự dâng hiến. Đây chính xác là điều mà dụ ngôn về các ta-lăng nói đến. Hãy xem các lời của Chúa Giê-su: “Người đầy tớ đã nhận năm nén bạc lập tức đi kinh doanh [đầu tư] và làm lợi được năm nén bạc nữa.” Cụ thể Ngài dùng từ đầu tư để minh họa cách người đầy tớ đã nhân cấp.

MỘT DỤ NGÔN KHÁC VỀ SỰ NHÂN CẤP

Chúng ta hãy nhìn một dụ ngôn khác mà Chúa Giê-su đã dùng để minh họa sự nhân cấp:

“Vì lúc ấy, Đức Giê-su tới gần Giê-ru-sa-lem và dân chúng tưởng Nước Chúa sắp xuất hiện đến nơi...”
(Lu-ca 19:11).

Tôi thích cách dụ ngôn này được giới thiệu. Dân chúng mong đợi Chúa Giê-su thiết lập vương quốc và giải cứu họ khỏi sự áp bức và cai trị của La-mã. Ngài chấn chỉnh lối suy nghĩ của họ bằng cách cho họ một cái nhìn đúng đắn – Ngài mong muốn chúng ta xây dựng vương quốc sau khi Ngài rời đi. Nhưng điều này sẽ được thực hiện thế nào? Qua việc đầu tư. Hãy lắng nghe câu chuyện:

“Một thái tử đi phương xa để được phong vương rồi mới về nước. Ông gọi mười đầy tớ đến, giao cho họ mười nén bạc và bảo: ‘Hãy kinh doanh (đầu tư) cho đến khi ta về!’” (Lu-ca 19:12-13)

Như trong câu chuyện của Ma-thi-ơ, Ngài bảo chúng ta hãy “đầu tư.” Chúng ta không được lười biếng với những gì chúng ta đã được giao phó, mà phải làm việc siêng năng và thông minh.

Dù hai dụ ngôn này có vẻ giống nhau nhưng nó khác biệt. Chúng ta hãy xem điều gì khác biệt giữa hai dụ ngôn. Trước tiên, Ma-thi-ơ nói về ba đầy tớ, trong khi Lu-ca nói rõ mười đầy tớ. Thứ hai, trong câu chuyện của Ma-thi-ơ, mỗi đầy tớ được giao các số lượng khác nhau, nhưng trong dụ ngôn này

thì mỗi người được giao số lượng bằng nhau – “một nén bạc.” Thứ ba, trong câu chuyện của Ma-thi-ơ, một phần chia không chỉ là một nén mà là một túi chứa bảy mươi lăm nén bạc. So sánh hai câu chuyện, tôi tin câu chuyện của Ma-thi-ơ nói về các ân tứ, không được phân phát đều, trong khi câu chuyện của Lu-ca mô tả những gì Chúa ban đồng đều cho mỗi tín hữu – đức tin nền tảng, tình yêu của Chúa, Lời Chúa, các phước hạnh trong giao ước và vân vân. Tuy nhiên, nguyên tắc cơ bản là giống nhau: Chúng ta hãy tiếp tục câu chuyện:

Sau khi thụ phong, tân vương quay về, cho gọi những đầy tớ đã được giao bạc đến, để xem mỗi người làm lợi được bao nhiêu. Đầy tớ thứ nhất đến thưa: ‘Thưa, nén bạc của ngài sinh lợi được mười nén.’ Vua khen: ‘Được lắm, đầy tớ giỏi của ta. Vì người trung tín trong việc nhỏ nên người sẽ được quản trị mười thành.’ (Lu-ca 19:15-17)

Có vài điểm cần nhấn mạnh. Trước tiên, người đầy tớ đã đầu tư những gì được giao cho anh ta. Thứ hai, anh đã làm việc siêng năng và thông minh, kết quả là sự nhân cấp mười lần. Làm việc thông minh là đồng điệu với sự khôn ngoan của Chúa và điều này chỉ xảy ra bằng cách lắng nghe sự cố vấn của Chúa như bạn của tôi là Mike đã làm. Thứ ba, một lần nữa sự nhân cấp được quy cho nguyên do trực tiếp là sự trung tín. Không có hành động hay đức hạnh khác nào được đề cập, vì trong mắt của Chúa thì trung tín là nhân cấp. Cuối cùng, phần thưởng đòi hỏi của người đầy tớ là cân xứng với sự nhân cấp của anh ta – người đầy tớ đầu tiên này đã được giao quản trị mười thành.

Bây giờ chúng ta hãy xem đầy tớ thứ hai:

“Đầy tớ thứ hai đến trình: ‘Thưa, nén bạc của ngài sinh lợi được năm nén. Vua đáp: ‘Người sẽ được quản trị năm thành!’” (Lu-ca 19:18-19).

Người này đã không nhân cấp mười lần nhưng năm lần. Phần thưởng đòi hỏi của anh ta đã phản ánh mức đầu tư của anh ta – năm thành, không phải mười thành. Tại sao anh ta không nhân cấp mười lần như người đầy tớ kia? Chẳng lẽ

anh ta đã không nghe kỹ sự khôn ngoan của Chúa? Anh ta đã bỏ lỡ những cơ hội? Có phải anh đã xuống dốc trong những năm sau này, giống như Stan lên kế hoạch thực hiện như chúng ta thấy ở chương đầu tiên? Anh ta có nghĩ đến chuyện nghỉ hưu không?

Tôi đã giảng về sự nhân cấp trong một hội nghị lãnh đạo vài năm trước. Một trong những nhà phát triển bất động sản thương mại hàng đầu của bang California, người đã dâng hiến hàng triệu đô-la cho Nước Chúa, đã đến gặp tôi sau khi tôi giảng. Trông anh ta có vẻ trong tình trạng hơi bị sốc nhưng lại được soi sáng. Anh nói, “John, tôi đã sa sút khi nghĩ mình đã rất thành công. Đây đúng là lúc rất dễ bị rơi vào cám dỗ, nhưng bây giờ tôi đã thấy điều sai lầm. Để tiến về phía trước, tôi phải càng tập trung hơn và siêng năng để nhân cấp những gì Chúa đã ban cho tôi.” Có thể sự ăn năn thật của anh sẽ thay đổi hướng đi của anh từ một người nhân cấp năm lần thành một người nhân cấp mười lần.

Còn người đầy tớ thứ ba thì sao?

Một đầy tớ khác đến thưa: ‘Thưa, đây là nén bạc của ngài, con đã gói cất trong khăn, vì con sợ ngài; bởi ngài là người nghiêm ngặt, lấy những gì không đặt, lại gặt những gì không gieo!’ Vua phán: ‘Ta căn cứ vào lời ngươi mà xét xử ngươi, tên đầy tớ gian ác kia! Ngươi đã biết ta nghiêm ngặt, lấy những gì ta không đặt, lại gặt những gì ta không gieo, phải không? Thế sao ngươi không gửi bạc ta vào ngân hàng, để khi ta về, ta có thể thu lại cả vốn lẫn lời?’ (Lu-ca 19:20-23).

Như trong câu chuyện từ Ma-thi-ơ, người đầy tớ này có hai thiếu sót lớn. Trước tiên, anh ta sợ hãi và thứ hai, anh ta không biết bản tính của chủ. Câu chuyện này một lần nữa cho biết rằng việc giữ lại điều Chúa ban cho chúng ta là không được gọi là trung tín mà là gian ác. Hãy để ý là vua đã la lên! Thái độ lười biếng khiến cho vua nổi giận và vua đã thể hiện sự giận dữ đó! Thật là nghiêm trọng khi bạn suy nghĩ về chuyện này.

Những gì xảy ra tiếp theo chỉ củng cố điều chúng ta đã kết luận từ câu chuyện của Ma-thi-ơ:

“Rồi vua ra lệnh cho các người hầu cận: ‘Hãy lấy nén bạc của nó mà cho người có mười nén.’ Họ tâu: ‘Thưa, người ấy đã có mười nén rồi!’ Vua phán: ‘Ta bảo cho các người biết, ai đã có sẽ được cho thêm; nhưng ai không có sẽ bị lấy mất luôn điều gì họ có. Còn những tên chống nghịch, không muốn ta cai trị, hãy giải chúng đến đây mà xử tử trước mặt ta.’” (Lu-ca 19:24-26).

Một lần nữa, chúng ta thấy Chúa không phải là một Đấng Tạo Hóa lấy hết tài sản của con người mà Ngài nghĩ đến việc phân phát vốn liếng cho con người. Chúa Giê-su minh họa một cách sâu sắc rằng có những người ngoài cuộc phản đối vì người đầy tớ đầu tiên đã có mười nén bạc và chủ đã sửa sai lỗi suy nghĩ “phải công bằng chứ” của họ bằng lời tuyên bố, “Ai đầu tư tốt thì sẽ được cho thêm.” Và ngược lại, “Ai giữ lại thì ngay cả điều ít ỏi họ có cũng sẽ bị lấy đi.”

Nếu chúng ta không làm điều Mike đã làm thì đó là một thực tại vừa đáng kinh ngạc vừa đáng sợ, hãy dành nhiều thời gian trong Lời Chúa và trong sự thông công với Ngài, chúng ta rất dễ gạt bỏ bản tính của Chúa qua môi trường mà chúng ta sống. Đó có thể là bộ lọc của xã hội, bộ lọc của Hollywood, bộ lọc của Instagram, bộ lọc của mạng xã hội, bộ lọc của người cha hà khắc, bộ lọc của tôn giáo hay bất cứ từng trải cuộc sống hay bộ lọc của não trạng xã hội mà chúng ta chứng kiến hay không ưa thích. Khi chúng ta biết Chúa và Lời Ngài cách mật thiết, chúng ta có thể nhận ra các bộ lọc sai lầm này.

TẤT CẢ ĐƯỢC KÊU GỌI ĐỂ DÂNG HIẾN

Mike có ân tứ dâng hiến, anh tối ưu trong việc đó. Tuy nhiên, tất cả chúng ta nên là người dâng hiến.

Để làm rõ, hãy để tôi so sánh điều này với sứ mạng đi khắp thế gian và giảng tin lành của Chúa Giê-su (xem Mác 16:15-16). Mạng lệnh này được ban cho mỗi tín hữu. Tất cả chúng ta nên là các đại sứ và chia sẻ tin lành với những người hư mất. Điều này cũng được ghi lại trong các lời của Phao-lô: “Hãy làm công việc của một nhà truyền giảng” (2 Ti-mô-thê 4:5), nhắm đến tất cả các tín hữu.

Nhưng có một chức vụ độc nhất và ân tứ bổ sung gọi là *nhà truyền giảng*. Phao-lô viết, “Và Ngài ban cho.....*một số người làm nhà truyền giảng*.” (Ê-phê-sô 4:11). Không phải tất cả, nhưng một số người được kêu gọi để đứng trong chức vụ này. Ân tứ này tối ưu trong khả năng đem về một mùa gặt các linh hồn. Trong sách Công Vụ, Phi-líp – không phải tất cả tín hữu – được gọi là một nhà truyền giảng (Xem Công Vụ 21:8). Billy Graham, T.L Osborn and Reinhard Bonnke đều là những nhà truyền giảng được ơn. Với sự giúp đỡ của các đội ngũ của họ, họ đã chinh phục hàng chục triệu linh hồn. Họ đã nhân cấp ân tứ Chúa ban cho họ, không khác biệt với Mike và những người khác mà tôi đã đề cập.

Giống như họ, tất cả chúng ta được kêu gọi để dâng hiến, nhưng một số người có ân tứ dâng hiến. Họ tối ưu trong sự dâng hiến tài chính giống như nhà truyền giảng tối ưu trong việc chinh phục linh hồn. Sứ điệp của sách này tập trung vào việc nhân cấp các ân tứ Chúa ban. Tuy nhiên, vì sự dâng hiến tài chính là một khía cạnh cực kỳ quan trọng của sự nhân cấp, cho nên trong phần còn lại của chương này tôi muốn tập trung vào điều mà mỗi người trong chúng ta được kêu gọi để thực hiện – nhân cấp trong lĩnh vực dâng hiến tài chính.

Trong bốn mươi năm chức vụ của tôi, tôi đã chứng kiến có hai cực đoan khi nói đến tài chính và sự dâng hiến. Những cực đoan này ảnh hưởng rất nhiều người trong hội thánh, tôi thật lòng hy vọng điều này sẽ thay đổi. Trước tiên, có những người cho đi chỉ để nhận; họ muốn nhiều hơn vì những lý do ích kỷ. Nếu chúng ta khách quan và gọi đúng tên gọi của nó thì có một từ để xác định động cơ này, đó là *sự tham lam*.

Thật đáng buồn, lối suy nghĩ sai lầm này đã sinh ra cực đoan kia. Nó chủ yếu xảy ra với những người không muốn nghiên cứu toàn bộ chỉ định của Lời Chúa, theo cách Mike đã làm. Họ kinh thường bất cứ sự dạy dỗ nào xây dựng đức tin của dân sự về sự dâng hiến tài chính. Thái độ này thậm chí có thể đi đến cực đoan là giận dữ với bất cứ sự giảng dạy nào liên quan tới sự dâng hiến. Về cơ bản, sự biện hộ cho quan điểm này này đã ngăn trở chính hiệu năng của họ cũng như của những người lắng nghe họ. Hậu quả là công việc chung của tin lành bị kìm hãm.

Sau khi đến với Chúa Giê-su, Lisa và tôi là các thành viên của một hội thánh dạy dỗ bao quát về sự dâng hiến. Đó là vào những năm 1980, vào thời điểm đó, nhiều người tập trung vào bản thân nhiều hơn là tập trung vào truyền giáo. Dù sự dạy dỗ của hội thánh chúng tôi là gần chuẩn xác, do thiếu nhân cách nên nhiều người ban cho xuất phát từ động cơ để nhận những được nhà lầu, xe hơi, được đi nghỉ mát ở nơi sang trọng và nhiều “ham muốn” khác chịu theo bản ngã. Trọng tâm không khác những gì mà nhiều người không tin theo đuổi, ngoại trừ nó có một công thức của Kinh Thánh. Lisa và tôi biết ngay từ đầu là điều gì đó không quân bình, nhưng chúng tôi không thể biết rõ vấn đề nằm ở đâu.

Thành thật thì sau khi ở trong môi trường này, cần sự thanh tẩy và trưởng thành để Lisa và tôi coi sự dâng hiến theo một ánh sáng lành mạnh. Cuối cùng lãnh đạo hội thánh đã không chịu nổi sự cám dỗ và đã đánh mất tất cả. Sau khi nhìn thấy hậu quả đó, rất dễ để chúng tôi bị cám dỗ rơi vào cực đoan khác, nhưng chúng tôi cam kết tin Lời Chúa hơn là tin kinh nghiệm.

Một sự gặp gỡ siêu nhiên xảy ra vài năm sau khi chúng tôi được chính hội thánh này sai vào chức vụ của chúng tôi. Tôi ở trong một buổi nhóm, chuẩn bị để giảng thì Thánh Linh hỏi tôi, “Con trai, con có biết *linh tôn giáo* là gì không?”

Tôi đã đọc, nghe người khác giảng và thậm chí viết về lối suy nghĩ tôn giáo, nhưng khi Ngài hỏi tôi lập tức nhận ra có điều gì đó tôi không hiểu. Tôi đáp, “Chắc chắn là con không biết. Còn không thì Ngài sẽ không hỏi con. Nó là như thế nào ạ?”

Tôi nghe Thánh Linh trả lời, “Linh tôn giáo là một người dùng lời của Ta để thực hiện ý muốn riêng của họ. Người này không thực hiện những sự chỉ dẫn của Ta và những ước muốn của lòng Ta không phải là ưu tiên hàng đầu. Người này áp dụng Lời Ta vì lợi riêng.”

Những lời này là chất xúc tác cho những điều chỉnh cần thiết trong lòng tôi do ở môi trường thuộc linh không lành mạnh trước đây. Sứ điệp từ Thánh Linh tiết lộ rằng chúng ta

có thể dâng hiến và thậm chí gặt các lợi ích, nhưng nó có thể được thực hiện với ý định sai trật. Các quy luật của Chúa đều ích lợi ngay cả khi động cơ không đúng đắn.

Vì sứ đồ Phao-lô dùng việc gieo trồng liên quan tới sự dâng hiến, hãy để tôi làm tương tự. Một người nông dân có thể gieo các hạt giống vì một mục đích: để tích trữ tất cả mùa màng của anh ta. Anh ta không thể dùng hết thực phẩm, anh xây dựng các tháp lớn hơn để chứa và anh ta tự nhủ, “Ta sẽ bảo linh hồn ta: ‘Linh hồn ơi, người đã có lắm của cải tích trữ cho nhiều năm. Vậy hãy nghỉ ngơi, ăn uống và hưởng lạc đi!’” (Lu-ca 12:19).

Chúa trả lời anh ta, “Hỡi kẻ khờ dại!” (câu 20). Nguyên tắc của việc gieo và gặt mang lại hiệu quả cho người nông dân này, cho dù như Chúa Giê-su đã chỉ ra, anh ta là người tham lam.

Mặt khác, một người nông dân khác muốn giúp đỡ và nuôi dân chúng. Anh sẽ kinh nghiệm mùa gặt tương tự như người nông dân đầu tiên, nhưng phản ứng của anh ta là khác biệt. Anh ta tự nhủ, “Chà, không chỉ mình ăn nhưng bây giờ mình có thể giúp đỡ cộng đồng của mình mạnh mẽ và khỏe mạnh hơn! Mình có thể hào phóng!”

Quy luật gieo và gặt hiệu quả ngang bằng cho cả hai. Thật là nực cười khi mọi người ngừng gieo trồng và thu hoạch vì động cơ tham lam của người đàn ông đầu tiên. Thế nhưng, đây là điều nhiều tín đồ đã làm trong lĩnh vực dâng hiến vào Nước Chúa.

Chúng ta hãy đi sâu hơn vào lời của Phao-lô. Ông bắt đầu nói;

“Vì vậy, tôi nghĩ cần phải nhờ các anh em kia đến với anh chị em trước chúng tôi để chuẩn bị sẵn sàng công việc từ thiện mà anh chị em đã hứa. Như thế món quà lạc quyền sẽ sẵn sàng do từ tâm chứ không phải bị ép buộc.” (2 Cô-rinh-tô 9:5).

Không nghi ngờ gì, Phao-lô đang nói về một ân tứ tài chính hay dâng hiến. Ông tiếp tục dùng nguyên tắc gieo trồng để minh họa điều Chúa sẽ làm cho những người dâng hiến:

“Anh chị em nên nhớ điều này, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều.” (2 Cô-rinh-tô 9:6).

Nếu động cơ duy nhất của chúng ta trong việc dâng hiến là giúp đỡ người ta, vậy thì tại sao Phao-lô nói về mùa gặt mà chúng ta sẽ nhận từ sự dâng hiến? Có ước muốn thứ yếu, tức là sự nhân cấp, đặc biệt khi điều đó giúp thêm động lực và gia tăng ước muốn chính là xây dựng những cuộc đời cho Nước Chúa? Phải chăng Phao-lô đang huấn luyện các tân tín hữu tại hội thánh Cô-rinh-tô cách để nhân cấp hiệu năng của họ, như Chúa Giê-su đã làm trong dụ ngôn về các ta-lăng? Có phải Phao-lô đang cầu xin họ hãy động lòng trắc ẩn, nhưng cùng lúc cũng hãy đầu tư vì mục đích trở thành một nguồn phước lớn lao hơn? Tôi không nghĩ đây là động cơ riêng của Phao-lô, vì hãy xem cách ông nói tiếp:

Mỗi người nên quỳn giúp tùy lòng đã định, không phải vì miễn cưỡng hay bị ép buộc. Vì Chúa yêu người hiến tặng một cách vui lòng. Chúa có thể ban cho anh chị em mọi ân phúc dồi dào để anh chị em luôn luôn được đầy đủ trong mọi sự lại còn dư dả để làm mọi việc lành. (2 Cô-rinh-tô 9:7-8)

Hãy để ý hai điều sẽ được thực hiện. Các nhu cầu cá nhân sẽ được đáp ứng, nhưng Phao-lô cũng nói cụ thể rằng sẽ có *dư dả để làm mọi việc lành (chia sẻ với những người khác)*. Khả năng hào phóng của chúng ta được nhân cấp, bởi vì chúng ta đã đầu tư hay gieo hạt giống. Động cơ này được củng cố thêm:

Đấng đã cung cấp hạt giống dồi dào cho người gieo và bánh làm thực phẩm, cũng sẽ cung cấp và gia tăng hạt giống của anh chị em. Ngài cũng sẽ làm cho hoa quả công chính của anh chị em sinh sôi nảy nở thêm nhiều. Anh chị em được phong phú về mọi mặt để làm mọi việc từ thiện rộng rãi qua chúng tôi, nhờ thế mà nhiều người tạ ơn Chúa. (2 Cô-rinh-tô 9:10-11).

Phao-lô nói cụ thể rằng qua sự dâng hiến, Chúa sẽ *gia tăng các tài sản của bạn*. Điều này sẽ cho bạn khả năng để *luôn luôn hào phóng*. Lễ thật này không chỉ dành cho những

người được ban cho ơn dâng hiến tài chính, nhưng gắn liền với mỗi tín hữu. Nó là một quy luật thuộc linh mà Chúa đã thiết lập trước đây rất lâu.

Khi Lisa và tôi bắt đầu trong chức vụ, thu nhập của chúng tôi là 18000 đô-la mỗi năm. Chúng tôi chỉ vừa đủ trả các chi phí hàng tháng. Tôi nhớ Giáng Sinh đầu tiên của chúng tôi trong chức vụ. Chúng tôi phải lấy vài đô-la còn lại và mua đồ để làm thành những cái rổ quà nhỏ tự làm. Chúng tôi không có đủ tiền để mua bất cứ thứ gì khác.

Vài năm sau, mục sư của chúng tôi đã lấy một cửa dâng đặc biệt. Lisa và tôi muốn tham gia vào truyền giáo. Chúa đã phán với chúng tôi: “Hãy dâng 1000 đô-la.”

Trong thời gian hai năm trước thời điểm này, chúng tôi đã tiết kiệm và tiết kiệm để chúng tôi có thể trả trước cho một căn nhà nhỏ. Chúng tôi đã tích lũy 1800 đô-la; đó là tất cả những gì chúng tôi sở hữu, chúng tôi không có hưu trí, không có khoản đầu tư hay những khoản tiết kiệm khác để mà trông cậy. Nếu chúng tôi dâng số tiền này, chúng tôi sẽ chỉ còn sở hữu 800 đô-la. Có vẻ như các năm chúng tôi tiết kiệm sẽ tiêu tan khi dâng số tiền này. Và dường như sẽ mất nhiều năm nữa chúng tôi mới có đủ tiền để đặt cọc tiền nhà. Tuy nhiên, chúng tôi đã dâng hiến vì chúng tôi muốn góp phần ảnh hưởng những người khác. Chúng tôi cũng muốn hào phóng hơn. Từ Kinh Thánh, chúng tôi biết cách duy nhất chúng tôi có thể gia tăng khả năng dâng hiến là bằng cách nhân cấp số tiền ít ỏi mà chúng tôi có.

Khi nhiều năm trôi qua, chúng tôi có khả năng để không chỉ tặng các giỏ quà, và còn dâng hiến hơn 1000 đô-la. Chỉ riêng năm nay thôi, chúng tôi đã có thể dâng cho truyền giáo năm mươi lần hơn số của dâng to lớn đầu tiên đó. Chúng tôi muốn ảnh hưởng nhiều cuộc đời hơn mỗi ngày. Chúa đã nhân cấp khả năng của chúng tôi và ban năng lực cho chúng tôi để rời rộng. Bản dịch Mới diễn tả lẽ thật này rất hay:

Đấng đã cung cấp hạt giống dồi dào cho người gieo và bánh làm thực phẩm, cũng sẽ cung cấp và gia tăng hạt giống của anh chị em. Ngài cũng sẽ làm cho hoa

quả công chính của anh chị em sinh sôi nảy nở thêm nhiều. Anh chị em được phong phú về mọi mặt để làm mọi việc từ thiện rộng rãi qua chúng tôi, nhờ thế mà nhiều người tạ ơn Chúa. (2 Cô-rinh-tô 9:10-11).

Hãy để ý rằng Ngài rời rộng với chúng ta. Vì một mục đích, Ngài sẽ nhân cấp sự đầu tư của chúng ta trong việc xây dựng Nước Chúa, để sự rời rộng của chúng ta sẽ phát triển. Chúng ta xây dựng các tài khoản trên trời, nơi mỗi một và gì sét không thể làm hư hại, kẻ trộm cũng không thể đột nhập và ăn trộm, và chúng ta sẽ rút từ các tài khoản đó ở cuộc sống này. Vâng, có một phần thưởng đời đời, nhưng có một tài khoản chúng ta phát triển cho sự rời rộng trong đời này nữa. Phao-lô đã nói rất rõ điều này khi ông viết cho các tín hữu Phi-líp:

Ấy không phải tôi cầu mong quà biếu, nhưng cầu mong kết quả dồi dào cho tài khoản của anh chị em. (Phi-líp 4:17).

Giống như một số người có các tài khoản ngân hàng, tài khoản chứng khoán và tài khoản đầu tư, tất cả tín hữu có một tài khoản trên trời. Tài khoản đó cho ta năng lực để nhân cấp hiệu năng của chúng ta trong việc xây dựng Nước Chúa trên đất này. Điều gì sẽ xảy ra nếu các tín hữu hiểu biết và tin vào quy luật thuộc linh này? Chúng ta sẽ chinh phục thế giới bằng tin lành nhanh hơn rất nhiều! Lý do kẻ thù của Nước Chúa nỗ lực tìm mọi cách để ngăn các tín hữu gieo những hạt giống tài chính chẳng phải là rõ ràng sao?

Lisa và tôi là bạn bè thân thiết với một cặp vợ chồng tên Phil và Dana, họ là những người dâng hiến rất nhiều. Họ dâng hiến cho Nước Chúa xấp xỉ 50 phần trăm thu nhập của họ. Mới gần đây, họ đã dâng 100000 đô-la cho một chức vụ để truyền giáo. Hai ngày sau, họ dâng cho một chức vụ khác 100000 đô-la cho công tác truyền giáo khác. Tôi biết điều này vì Messenger International là chức vụ thứ hai đó.

Phil đã bắt đầu việc kinh doanh của anh nhiều năm trước và nó hoạt động ở mức trung bình – không mấy tiến triển lắm. Tuy nhiên, hai mươi lăm năm trước, Phil và Dana có một kết

ước với Chúa là họ sẽ dâng 250000 đô-la cho một chức vụ trong ba năm sau đó. Có vẻ như hoàn toàn không khả thi, nhưng họ muốn tạo không gian cho sự can thiệp của Chúa.

Việc kinh doanh của Phil phát đạt, nhưng anh không biết mọi việc diễn ra tốt đẹp như thế nào. Ba tháng sau, anh nhận ra là có thêm 250000 trong tài khoản. Vì thế, anh và Dana đã quyết định dâng theo sự hứa nguyện ngay lập tức, thay vì dâng rải rác trong ba năm. Anh nói với tôi, “John, đó là lúc các mức độ dâng hiến lạ lùng bắt đầu cho chúng tôi.”

Tương tự như Mike, họ đã cố cầm cự mà không bỏ cuộc. Họ tán tới nên không dễ để thôi lui; kết quả là tài khoản trên trời của họ đã được nói rộng đến mức mà họ chưa bao giờ mơ ước có thể. Há chẳng phải đây cũng là điều mà có sẵn cho bạn và tôi sao? Phao-lô nói dứt khoát với chúng ta:

Xin tôn vinh Chúa là Đấng dùng quyền năng tác động trong chúng ta, có thể thực hiện muôn phần hơn mọi điều chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng. Ê-phê-sô 3:20

SỰ ĐỘT PHÁ

Tôi đã học hỏi qua nhiều năm chức vụ rằng chúng ta sẽ chịu thử thách trong cả ân tứ lẫn sự dâng hiến tài chính. Có thể có thời kỳ không có nhà xuất bản nào quan tâm tới việc nói chuyện với bạn về cuốn sách của bạn; đúng vậy, thời kỳ đó có thể kéo dài nhiều năm. Bạn cần nhắc dừng lại vì đã bỏ vào nhiều công sức và cuốn sách dường như chẳng đi đến đâu và bạn không thấy cách khả dĩ nào để thay đổi. Nhưng bạn tiếp tục trong sự vâng lời. Thành linh sự đột phá đến.

Hay bạn dâng hiến và dâng hiến nhưng không thấy gặt hái liền, và dường như tài chính của bạn quá eo hẹp để dâng thêm. Nhưng sau đó Chúa phán với bạn, như với Mike, và bạn vâng lời ngay cả khi nó dường như bất năng. Bạn chứng kiến một sự đột phá và bạn bước vào một lĩnh vực dâng hiến khác.

Thế nào là một *sự đột phá*? *Dictionarary.com* định nghĩa nó là “một hành động hay trường hợp dời đi hay vượt trên những trở ngại hay những giới hạn.” Hãy hình dung điều này:

Nước bị bức tường giới hạn. Nước tiếp tục dâng lên và bức tường vẫn là một sự giới hạn. Thành linh, các vết nứt bắt đầu xuất hiện trên bức tường; một thời gian ngắn sau đó, nước bắt chọt chảy mạnh qua bức tường. Bây giờ giới hạn đã bị triệt tiêu và nước chảy tự do ở nơi nó bị giới hạn trước đó. Đó là một sự đột phá.

Vua Đa-vít tuyên bố, “Chúa đã dùng tay ta đánh tan quân thù như nước vỡ bờ...” (1Sử Ký 14:11). Nước dâng lên là một hình ảnh về sự vâng lời của chúng ta với lễ thật và sau sự đột phá là nước chảy tự do, tiêu biểu cho sự kết quả hay sự dư dật.

Về những người bạn của chúng tôi Phil và Dana, sau khi họ dâng 100000 đô-la đầu tiên, Phil nói với tôi rằng việc kinh doanh của họ đã có một tuần kỷ lục và đã kiếm lại toàn bộ 100000 đô-la – và nhiều hơn – chỉ trong tuần đó. Sự đột phá là như vậy. Công việc đã không bắt đầu đối với họ theo cách này, nhưng họ dâng và cứ dâng dù chưa thấy ngay mùa gặt. Nhưng sau nhiều năm gieo liên tục, họ đã kinh nghiệm một sự đột phá và các mùa gặt gần như tới mau chóng như việc gieo vậy.

Đó là sự ứng nghiệm những lời của tiên tri A-mốt: “CHÚA phán: Trong những ngày đến, người cày ruộng sẽ đuổi kịp người gặt lúa, người ép nho sẽ đuổi kịp người gặt lúa, người ép nho sẽ đuổi kịp người gieo giống,” (A-mốt 9:13). Trong bản Hiệu Đỉnh, lễ thật được lột tả trong một hình ảnh đẹp đẽ:

Đức Giê-hô-va phán: “Này những ngày đến, người cày sẽ theo kịp kẻ gặt, người đập nho theo kịp kẻ gieo giống. Các núi sẽ nhỏ rượu ngọt ra và mọi đồi sẽ tuôn chảy.”

Người gặt sẽ có mùa gặt quá dư dật đến nỗi người gieo sẽ bắt kịp anh ta.

Những người đập nho sẽ ép nho của vụ trước trong khi những thợ cày bắt đầu công việc của họ cho năm tới! Nhưng bức tranh về kết quả thì thật nổi bật. Những thợ cày, thợ gặt và những người đập nho đều có chung một ước ao là làm rượu. Hãy lắng nghe kết quả được công bố: “Rượu sẽ chảy ra liên tục; nó sẽ chẳng dừng lại, không còn những thời điểm son sẻ nữa” (Diễn ý của tác giả).

Có một chỗ mà liên quan đến ân tứ và sự dâng hiến tài chính của chúng ta trong đó chính việc đột phá này xảy ra. Nó đã xảy ra với Mike cũng như với Phil và Dana. Liên quan tới Messenger International, chúng tôi có vô số những lời chứng về những cuộc đời được thay đổi bởi các tài liệu mà chúng tôi đã gieo suốt nhiều năm. Những quả nho đang phát triển nhanh hơn tốc độ chúng được thu hoạch.

Nhiều người bỏ cuộc do chưa thấy sự đột phá. Họ đã bị choáng váng bởi nghịch cảnh hay thiếu đi những kết quả mong muốn. Lisa và tôi có thể dễ dàng quay sang lý luận và lí trí và bỏ qua tiếng nói của Thánh Linh. Chúng tôi cần ít nhất 5000 đô-la để đặt cọc cho một căn nhà chúng tôi rất cần. Phần lớn các căn hộ đẹp trong thành phố của chúng tôi là những cộng đồng chỉ dành cho người lớn, các em nhỏ không được phép. Chúng tôi có thể đã lý luận, “Trước tiên chúng ta hãy vào nhà trước cái đã, và sau đó chúng ta có thể tiết kiệm và dâng 1000 đô-la cho truyền giáo trong tương lai.” Chúng tôi sẽ bỏ lỡ cơ hội hoàn hảo để đầu tư vào Nước Chúa và phát triển các tài liệu của chúng tôi.

Khía cạnh kỳ diệu của câu chuyện này đó là sáu tháng sau, chúng tôi đã có 5000 đô-la một cách kỳ diệu. Lisa nhận được một đồng tiền từ tài khoản mà chúng tôi không biết do cha cô đã lập. Thêm nữa, hai cá nhân, không biết nhu cầu của chúng tôi, đã dâng cho chúng tôi 2000 đô-la. Chúng tôi đã ở trong căn nhà mới chưa tới một năm sau đó. Nó thật phi thường, thật tốt hơn nhiều cho đức tin và sự bền đỗ của chúng tôi khi thấy Ngài cung ứng ngay lúc dường như bất lực. Tôi không tin điều này sẽ xảy ra nếu chúng tôi giữ 1000 đô-la mà Thánh Linh bảo chúng tôi dâng hiến.

Khi nói về chủ đề này tới đây, thật khôn ngoan để đưa ra sự cảnh báo: Chúng ta không nên tự phụ. Ý tôi là gì? Chúng ta nên tìm sự mưu luận của Đối Tác thâm niên của chúng ta là Thánh Linh. Ngài nói với chúng ta, “Ta là Giê-hô-va Chúa người, là Đấng dạy dỗ người để người được ích lợi, và dẫn người vào con đường người phải đi.” (Ê-sai 48:17).

Duy trì một lượng tâm nhạy bén (đây là chỗ Thánh Linh soi sáng chúng ta) và vâng theo những gì Ngài bày tỏ cho

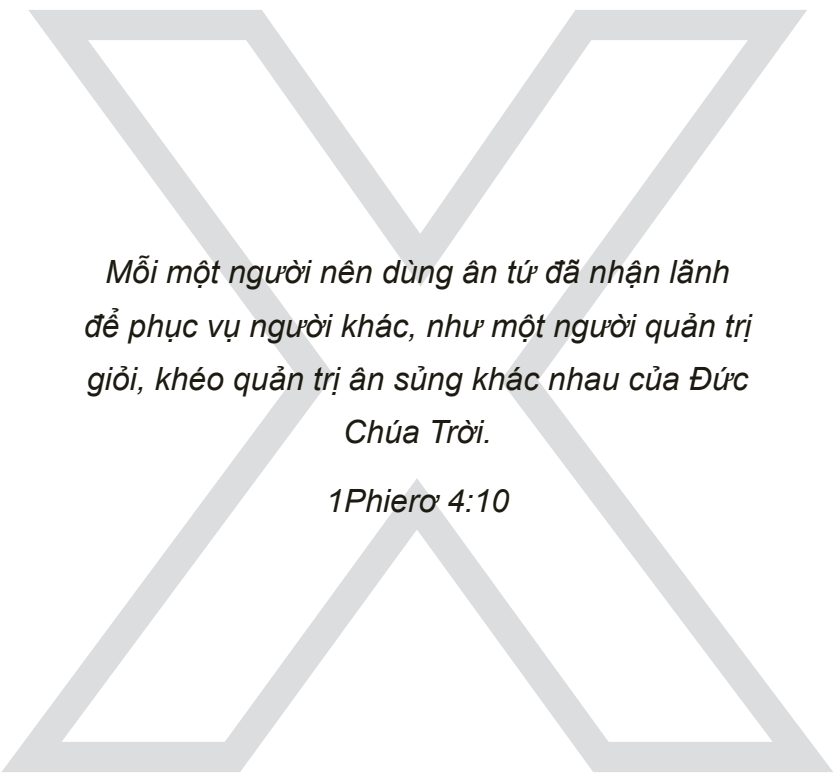
chúng ta là quan trọng, vì Ngài là Đấng dẫn dắt chúng ta để ích lợi trong những sự đầu tư của Nước Chúa. Chúng tôi sẽ không được người khác dâng 1000 đô la nếu Ngài không thì thậm chí yêu cầu của Ngài trong lòng chúng tôi.

Một số tín hữu không thể lắng nghe lời phán của Chúa. Những người khác thì không thể nghe tiếng Chúa vì họ đã nói “không” quá nhiều lần. Lương tâm của họ không còn mềm mại nữa. Nếu đó là bạn, hãy ăn năn và xin Chúa tha thứ vì đã át đi tiếng Chúa. Sự nhậy bén của bạn sẽ trở lại ngay; Ngài rất nhanh tha thứ! Nhưng sau đó lắng nghe sự thôi thúc của Ngài và đừng để tiếng nói của lí trí bàn ra.

SUY GÃM

1. Chúa đặt tình yêu của Ngài đối với người khác trong lòng chúng ta, điều này khiến bạn bước vào vị trí dâng hiến và phục vụ. Hiện tại bạn đang dâng hiến và phục vụ ở mức nào? Có cách sáng tạo nào trong lĩnh vực dâng hiến và phục vụ mà bạn có không?
2. Một người dâng hiến khôn ngoan không xem của dâng chỉ là một món quà yêu thương và phục vụ, mà cũng là một sự đầu tư. Qua sự dâng hiến và phục vụ của bạn, bạn mong sự đầu tư của bạn sẽ nhận lại điều gì? Thái độ của bạn đối với sự phục vụ và dâng hiến thay đổi như thế nào khi bạn nhìn nó như một sự đầu tư?
3. Bạn sẽ bị thử thách trong cả ân tứ lẫn sự dâng hiến tài chánh. Trong những lúc thử thách này, bạn sẽ trải qua có những lúc mùa gặt dường như chậm trễ và công sức của bạn không mang lại kết quả. Khi bạn bị cám dỗ muốn bỏ cuộc, phản ứng của bạn là gì? Làm sao bạn giữ mình cứ được khích lệ?

*Mỗi một người nên dùng ân tứ đã nhận lãnh
để phục vụ người khác, như một người quản trị
giỏi, khéo quản trị ân sủng khác nhau của Đức
Chúa Trời.*

1Phierơ 4:10

Chất Xúc Tác

Trong chương quan trọng này, tôi sẽ giải thích chất xúc tác mang lại sự thêm lên hiệu quả. Khi dùng từ hiệu quả, tôi muốn nói đến sự nhân cấp còn đến đời đời.

Chất xúc tác là thành tố quan trọng để kích thích một sự thay đổi hay thúc đẩy một sự kiện (định nghĩa của tôi lấy từ nhiều nguồn từ điển). Chúng ta thấy điều được ban ơn, nhưng điều mà thúc đẩy tiềm năng lâu dài được tìm thấy trong những lời dạy của sứ đồ Phierơ, “Hãy dùng ơn đó mà phục vụ.” Sự phục vụ là chất xúc tác, nhưng sự phục vụ chân chính luôn được thúc đẩy bởi tình yêu. Sứ đồ Phaolô viết :

Trước mặt Chúa, Cha chúng ta, chúng tôi nhớ đến công việc anh chị em làm do đức tin, lao khổ anh chị em chịu vì tình yêu thương và lòng kiên trì của anh chị em nhờ hy vọng nơi Chúa Cứu Thế Giê-su, Chúa chúng ta. (1Tê 1:3)

Sự phục vụ thật xuất phát từ một tấm lòng yêu thương nóng cháy. Nó là một đức tính không bị dao động bởi nghịch cảnh, khó khăn hay bất cứ những hoàn cảnh bất trắc nào. Đôi khi nó được thể hiện qua lời nói, nhưng thường là qua hành động.

CÔ GÁI GÀ TÂY

Tôi sẽ minh họa sự phục vụ bằng một câu chuyện. Cặp vợ chồng mà tôi nói đến là những người bạn rất thân thiết đã yêu cầu giấu tên vì công tác truyền giáo của họ. Nên để làm theo yêu cầu của họ, tôi sẽ dùng tên tự đặt.

Riley và Dave sống ở khu ngoại ô của một thành phố lớn ở Mỹ. Thật là một định mệnh khi họ gặp nhau vì căn hộ của họ gần nhau.

Sau đó họ đám cưới ngay, Riley thắc mắc sao nhiều hội thánh, nhiều tổ chức từ thiện phát thức ăn và quà vào dịp giáng sinh, nhưng ít khi làm vào dịp Lễ Tạ Ơn. Cô vợ tin Lễ Tạ Ơn cũng quan trọng vì nó tập trung vào gia đình và vào bữa ăn. Nhiều bà mẹ đơn thân, những người tàn tật và những người vô gia cư rất khó khăn mới có được bữa ăn đàng hoàng. Cô vợ tin các nhà bếp tạm có thể nấu cho mục đích này nhưng không thể cung cấp bữa ăn cho cả một gia đình.

Riley phát biểu, “Riêng chúng ta thì mỗi người đều có cơ hội tạo ra ảnh hưởng, nhưng hiệp lực lại ảnh hưởng sẽ lớn hơn.” Cô này rất giỏi Kinh Thánh và biết nỗ lực của hai người làm việc với nhau hài hòa sẽ nhân lên gấp mười lần (xem Phục Truyền 32:30). Cô ta cũng ý thức một sự thật rằng kết quả sẽ gia tăng khi có nhiều tín hữu liên kết lại. Một sự thật nung nấu trong lòng cô đó là các tôi tớ thật muốn trở thành một thành viên của một đội và không quan tâm là họ có được vinh danh hay không. Thái độ của Riley đã cô đọng những yếu tố quan trọng để được nhân cấp.

Cơ hội Lễ Tạ Ơn đầu tiên của cô đã đến, Riley quyết góp từ gia đình và bạn bè để mua gà tây. Với lối suy nghĩ nhân cấp, cô và Dave hứa sẽ dâng cho đủ số tiền mà người khác cam kết. Năm đó, cô mua được mười một con gà tây và phát cho những ai có nhu cầu từ chiếc xe kéo phía sau xe ô tô của cô. Năm thứ hai, con số lên tới ba mươi một con gà.

Năm thứ ba, cô nói với gia đình và bạn bè rằng họ có thể chia sẻ khái tượng cho nhiều người khác, miễn là không nói tên tuổi ai làm. Thế là họ đã chia sẻ và nỗ lực này bắt đầu nhân cấp lên cách nhanh chóng. Đến năm thứ năm, họ đã chạm đến năm trăm gia đình và có thể cho thêm hai lon đồ hộp và rau quả vào phần quà của họ.

Đến thời điểm đó, cô chính thức kí hợp đồng ẩn danh với tổ chức truyền giáo Salvation Army. Tổ chức từ thiện này liên kết với nhiều dịch vụ xã hội và có thể xúc tiến quá trình giúp

đỡ những người thật sự thiếu thốn. Những người được chọn để giúp là những người không được hưởng những trợ cấp từ chính phủ hay từ quỹ phúc lợi. Riley và đội của cô phân phát bằng xe và bằng cách đi bộ phát quà tại các cơ sở của hội Salvation Army.

Có rất nhiều người nghèo túng muốn nhận thực phẩm. Họ kéo xe ngựa, đi xe đạp, đẩy các rổ, xin hàng xóm đi nhờ, hay đi bộ đến đến đem gà tây, rau và thực phẩm về - đôi khi đi một quãng xa - trở về lại những nơi mà họ sống. Một người đàn ông vô gia cư đã tìm ra cách để nấu gà tây ở ngoài trời cho mình và cho bạn bè vô gia cư của anh ta, dùng chảo rán bị người ta vứt và thùng giấy (nhiên liệu để nấu).

Cuối cùng, việc phân phát trở nên quá nhiều đến nỗi cần có một khu vực mới để tạo thuận lợi cho số lượng người đông. Tổ chức YMCA gần đó có một khu đất trống rộng lớn, nhưng các mối liên hệ giữa những người trong tổ chức YMCA và Cứu Thế Quân căng thẳng. Nhu cầu đã thúc đẩy hai tổ chức đối diện với những khác biệt của họ. Họ đã hòa giải và từ đó cùng làm việc với dự án của Riley, cũng như các nỗ lực cộng đồng khác.

Mỗi năm Riley và Dave lập một mục tiêu là sự phân phát phải vượt hơn năm trước. Họ quyết tâm rằng không một người nào trong toàn bộ khu vực của họ không có một bữa ăn Tạ Ơn đàng hoàng. Khi con số tăng lên, việc phân phát càng trở nên phức tạp và khó khăn, đặc biệt với giá cả gia tăng và một số ân nhân rút tên hay dời chỗ ở. Vợ chồng này có đức tin rất mạnh mẽ về vấn đề tài chính và không muốn tiến trình bị ngưng lại tại thời điểm này, vì thế họ quyết định cứ mỗi đô-la người ta quyên góp thì họ sẽ dâng vào hai đô-la (ngoài lẽ, không lạ gì sức mạnh tài chính của họ đã gia tăng trong sáu năm đó. Chúa đã nhân cấp sự dâng hiến của họ để họ có thể hiệu quả hơn.)

Theo lời của Riley, “Bằng cách nào đó, Chúa luôn tiếp trợ tiền bạc từ các nguồn khác nhau, khiến cho các con số cứ tăng lên cao.” Điều làm cho câu chuyện càng kì diệu là vợ chồng này đã quyết định từ đầu rằng họ sẽ không nhận một xu từ các chương trình của chính phủ hay tập đoàn nào cả.

Tất cả số tiền phải đến từ gia đình, bạn bè và những người thân quen của họ.

Khi các con số tăng lên, những thử thách mới xuất hiện. Không thể phân phát hết số gà tây trong một ngày khi số lượng người quá lớn. Riley và Dave buộc phải thêm một ngày phân phát, nhưng điều này tạo ra một trở ngại đáng kể; Họ sẽ trữ gà tây qua đêm ở đây cho việc phân phát vào ngày thứ hai? Riley kiên định tìm phương cách. Lúc nửa đêm, một chuỗi cửa hàng tạp hóa lớn, nơi họ đã mua toàn bộ số gà tây xuất hiện và đóng góp để họ dùng xe tải đông lạnh. Bây giờ số tiền đó có thể chi tiêu cho thực phẩm hơn là chi cho việc trữ thức ăn.

Có rất nhiều rào cản và tranh chiến phải vượt qua, danh sách còn quá nhiều, không thể nói ra đây. Đức tin của cặp vợ chồng này rất mạnh mẽ và họ có một quyết tâm kiên định. Khi đối diện nghịch cảnh, họ liên tục cầu nguyện, kêu cầu Chúa, nảy ra những ý tưởng chiến lược được Chúa cảm động và được ơn trước những người có thể giúp họ.

Họ đã chạm mốc hai mươi sáu năm phục vụ và khi tôi biết điều này, riêng năm nay thôi họ đã nuôi 10,500 gia đình (nếu trung bình một gia đình gồm 4 khẩu phần thì con số là 42,000 người). Thực sự họ đã nuôi mỗi người nghèo trong toàn bộ địa hạt của họ, và một số lượng lớn những người có nhu cầu ở hai địa hạt bên cạnh (hãy nhớ khu vực này bao gồm một trong những thành phố lớn nhất ở Mỹ). Khi làm vậy, họ chất đầy gà tây trong ba xe tải và năm xe rau củ cùng đồ đạc (mỗi xe dài 8 mét). Hơn hai trăm tình nguyện viên được huy động, nhiều người trong số họ làm việc không mệt mỏi trong thời gian nhiều ngày. Nhiều người trong số họ đã ở với Riley từ đầu. Đây là điều kỳ diệu: Phần lớn các tình nguyện viên vẫn không biết danh tính của “quý cô gà tây” này!

Không thể nào liệt kê hết các phép lạ, các câu chuyện và các lời chứng của những cuộc đời được thay đổi qua sự nhân cấp của họ. Rất nhiều người đã biết Chúa Giê-su, bao gồm chồng của Riley, Dave, và nhiều người đã quay về với Chúa. Nhiều gia đình đã được hòa giải, và nhiều người đã được truyền cảm hứng – bao gồm các nhân viên chính phủ, các

nhân viên trong cửa hàng tạp hóa, hội Cứu Thế Quân và các nhân viên YMCA, các tình nguyện viên và cả một cộng đồng.

Cho phép tôi chia sẻ vài câu chuyện ngắn. Một trong những người bạn của Riley là thủ quỹ của một câu lạc bộ xe mô-tô địa phương. Mỗi năm, anh ta bảo họ quyên góp cho quý cô gà tây. Thực tế họ thách thức nhau để xem ai có thể dâng nhiều nhất. Năm vừa rồi cô nhận được tin nhắn sau Lễ Tạ Ơn rằng các tay chơi mô-tô đã gia tăng sự quyên góp lên đến 3000 đô-la cho Lễ Tạ Ơn tiếp theo.

Một năm, đội cô gái gà tây đã quyết định quyên tặng số tiền dư cho một hội thánh địa phương. Việc này đã truyền cảm hứng cho hội thánh dùng tấm gương của Riley để bắt đầu chương trình riêng của họ nhằm giúp đỡ những người nghèo vào dịp Lễ Tạ Ơn và những thời điểm khác của năm.

Các thành viên đội Cứu Thế Quân mà đã chuyển tới các tiểu bang khác hào hứng bắt đầu các chương trình theo khuôn mẫu của Riley. Những người khác đã chuyển tới khu vực của cô và nóng lòng để học biết về chức vụ này, khi họ nghe câu chuyện của Riley từ các nơi xa xôi qua các nhân viên của hội Cứu Thế Quân.

Riley không phải một mục sư, cô không làm việc cho một hội thánh và cô không phải là một doanh nhân hay làm việc trong tập đoàn. Cô là một người vợ, người mẹ và tín hữu tận hiến trung tín đi nhóm. Cô biết rõ sự thật là cô phục vụ Chúa Toàn Năng, Đáng vui thích sự nhân cấp của cô. Tôi vinh dự làm bạn của cặp vợ chồng này.

VÍ DỤ SỐ MỘT VỀ SỰ NHÂN CẤP ĐỜI ĐỜI

Sự phục vụ được thúc đẩy bởi tình yêu thương là chất xúc tác cho sự nhân cấp. Hãy xem xét vài trong số những câu chuyện tuyệt vời của sự nhân cấp trong Kinh Thánh. Tất nhiên, Đáng trời vượt hơn hết là Chúa Giê-su. Ngài nói:

Nhưng giữa các con thì không phải vậy. Trái lại, ai muốn làm lớn trong các con thì phải làm đầy tớ, còn ai muốn đứng đầu trong các con thì phải làm nô lệ cho

mọi người. Vì Con Người đã đến không phải để được phục vụ nhưng để phục vụ, và hiến dâng mạng sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.” (Mác 10:43-45)

Chúa Giê-su nói rõ con đường đi tới sự vĩ đại thật – tìm cách phục vụ, không phải được phục vụ. Không ngạc nhiên Ngài đồng hóa hành động phục vụ tối thượng của Ngài với những lời này: “Thật, Ta bảo thật các ngươi: Nếu hạt lúa mì không rơi xuống đất và chết đi, nó vẫn chỉ là một hạt thôi; nhưng nếu chết đi, nó được kết quả nhiều.” (Giăng 12:24). Một lần nữa, chúng ta nghe nói đến việc gieo trồng (hay đầu tư) và thu hoạch. Như một người đầu tư hạt lúa mì sản sinh ra nhiều hạt lúa mì, sự vâng lời của Chúa Giê-su để phục vụ đã sản sinh rất nhiều con trai và con gái của Chúa. Một ví dụ tuyệt vời! Ngài đã mở đường và thiết lập tiêu chuẩn cho chúng ta thấy cách nhân cấp một cách hiệu quả. Chúa Giê-su nói với chúng ta:

Các con gọi Ta là Thầy, là Chúa. Các con nói rất đúng, vì Ta thật như vậy. Nhưng nếu Ta là Thầy, là Chúa, mà còn rửa chân cho các con thì các con cũng phải rửa chân cho nhau. Vì Ta đã làm gương cho các con, để các con cũng làm như Ta đã làm cho các con. (Giăng 13:13-15)

Với tư cách là một nhà lãnh đạo và là tác giả, tôi biết tầm quan trọng của *tiếng nói cuối cùng*. Đây là câu tuyên ngôn hay thông điệp bạn để lại cho độc giả, thính giả, sinh viên, các thành viên trong nhóm, các nhân viên, hay cho con cái hay bất cứ ai khác. Đây là ý tưởng chủ đạo bạn muốn những thính giả của bạn nghe rõ khi họ tiến hành làm.

Trong thời gian Chúa còn ở trên đất, lời cuối cùng của Chúa Giê-su là gì? Thật lý thú, đó là một bài giảng được minh họa trước sự đóng đinh của Ngài – rửa chân cho các môn đồ.

Tôi sẽ nói thật với bạn; lúc còn là một tín hữu non trẻ, tôi cực kỳ không thích bất cứ lúc nào ai đó đề xuất trong một nhóm nhỏ, “Chúng ta hãy rửa chân cho nhau.” Tôi lập tức nghĩ tới một lý do tầm thường để đột ngột chuẩn ra ngoài, vì tôi không thích những người nam chạm vào chân tôi!

Nhiều năm sau, tôi nhẹ nhõm khi biết việc rửa chân thiên về một truyền thống mà những người bạn của tôi tin. Một ví dụ tương ứng là khi Môi-se treo con rắn lên cây sào (xem Dân Số 21:8-9) và tất cả những ai nhìn lên con rắn thì được chữa lành. Điều đó thật phi thường và đầy quyền năng. Tuy nhiên, nhiều thế hệ sau, dân Y-sơ-ra-ên đã làm một tượng thờ từ chính con rắn này (xem 2 Các Vua 18:4). Họ đề cao vật thể thay vì hiểu rằng nhiều năm trước đó trọng tâm ban đầu đó là vâng theo lời chỉ dẫn của Chúa.

Vào thập niên 1980, chúng tôi đã rơi vào vết xe đổ ngay trong nhóm học Kinh Thánh của tôi. Chúng tôi đã đem “việc rửa chân” rơi vào cực đoan. Chúng tôi đã tập trung nhiều hơn vào hành động rửa chân thay vì hình ảnh biểu tượng của nó. Trở lại thế kỷ đầu tiên, các con đường không được lát đá, động vật là hình thức giao thông duy nhất ngoài đi bộ, và thời đó không có giày Adidas hay giày Nike. Người dân đi bằng dép hay trong nhiều trường hợp chẳng có giày dép gì cả, vì thế chân họ tiếp xúc với rất nhiều bụi đất, với phân động vật và nhiều thứ bụi bẩn khác. Có thể nói chắc chắn rằng trong môi trường đó, đôi chân hôi thối và rất bẩn thỉu đến độ mà nhiều người ở các nước Tây Phương không hề biết chuyện này.

Khi người ta đi vào nhà của một người giàu có, các đầy tớ hay nô lệ được yêu cầu lau sạch chân của chủ, các thành viên gia đình và các vị khách khác. Trong một gia đình thượng lưu điển hình, có nhiều trách nhiệm khác nhau; quản lý chuồng ngựa, chuẩn bị thức ăn, lau dọn phòng, cùng nhiều công việc khác. Nhiệm vụ rửa chân được dành cho người đầy tớ thấp hèn nhất. Trong một số cộng đồng, thứ bậc còn xa hơn thế; nhiệm vụ bẩn thỉu này được dành riêng cho các đầy tớ nữ thấp hèn nhất, vì họ bị coi là những người duy nhất đủ “xứng đáng” để làm điều ghê tởm đó.

Trong bữa ăn cuối cùng, mười hai sứ đồ đã ở trong một căn nhà đủ lớn để tiếp đón toàn bộ đội ngũ của Chúa Giê-su trong một căn phòng biệt lập. Có thể là gia đình giàu có nhất trong thành phố. Nhiều giờ trước đó, mỗi một người trong số mười hai môn đồ đã được người đầy tớ thấp hèn nhất rửa chân. Nhưng điều gây sốc là cùng buổi chiều hôm đó, Chúa

Giê-su không chỉ lấy chậu và bình nước, Ngài cũng cởi áo dài ra – cởi bỏ biểu tượng của địa vị của Ngài với tư cách Người Thầy và bắt đầu rửa chân của họ. Họ biết chính xác chuyện gì đang xảy ra và nó tượng trưng cho điều gì. Ngược lại, ở trường đại học, tôi bị lẫn lộn và thậm chí ghê tởm sự thực hành này vì chân tôi sạch; tôi vừa mới tắm trước khi học Kinh Thánh. Nó cũng làm cho tôi bối rối. *Tại sao người mà tôi hầu như không biết là muốn rửa chân cho tôi?*

Nếu bạn đọc lại những lời của Chúa Giê-su, nó mang một ý nghĩa lớn lao hơn. Ngài đang tạo ra một ấn tượng cuối cùng; ấn tượng sẽ ở lại với các môn đồ này cho cả phần đời còn lại của họ. *Một lời cuối cùng.*

Tóm lại, để trở nên vĩ đại, chúng ta phải tình nguyện mang lấy vị trí của người đầy tớ thấp kém nhất. Phải chăng đây là lý do Chúa Giê-su nói, “Ta có lòng nhu mì và dịu dàng” (Ma-thi-ơ 11:29).

Cần thời gian mới hiểu được chân lý này. Trong những ngày đầu tiên với tư cách một tín hữu, dường như nhiều người trong chúng tôi đã xem chức vụ theo hướng ngược lại. Niềm tin ngấm ngấm của chúng tôi là, “Cuộc đời sẽ không ý nghĩa cho tới khi bạn giảng hay làm lãnh đạo cho số đông người.” Còn việc phục vụ chỉ dành cho những người có vị trí thấp nhất trong hội thánh chúng tôi. Nếu bạn làm việc siêng năng đủ, cuối cùng bạn sẽ là một người quan trọng. Ôi, nhận thức của chúng tôi thật méo mó biết bao!

Tôi rất biết ơn vì sự kiên nhẫn của Thánh Linh trong quá trình dẫn tới sự trưởng thành! Ngài đã biến đổi suy nghĩ của tôi, nhưng nó cần thời gian. Như đã nói trước, bốn năm đầu tiên chức vụ của tôi phần lớn gồm việc chăm lo các nhu cầu cá nhân của mục sư.

Một ngày kia trong lúc tôi làm việc vặt, Thánh Linh Chúa thì thầm, “Con trai, nếu Ta cất nhắc con, đó sẽ là vị trí phục vụ lớn hơn. Nếu con xao lãng bây giờ thì con sẽ không làm hại ai. Còn trong chức vụ công chúng, chuyện này sẽ không lấy gì thay thế, mà trái lại, con sẽ làm tổn hại đến những cuộc đời mà Ta yêu mến.” Những lời của Ngài đã thu hút tôi. Ngài

không chỉ phán rằng các vị trí cao hơn sẽ bao gồm các trách nhiệm phục vụ cao hơn, nhưng Ngài cũng phán về tầm quan trọng của việc luôn trung tín trong những việc nhỏ. Mức độ phục vụ của tôi sẽ không thay đổi với của cải thật : con người.

Rê-bê-ca

Một ví dụ hấp dẫn về sự nhân cấp từ việc phục vụ không ích kỷ trong Cựu Ước được tìm thấy nơi cô Rê-bê-ca. Chúng ta hãy ôn lại câu chuyện một cách vắn tắt.

Áp-ra-ham đã sai người đầy tớ đáng tin cậy nhất của ông trở lại đất nước nơi ông từng ra đi để tìm một người vợ cho Y-sác, người kế tự của ông. Người đầy tớ lập tức đi, đem theo mùi con lạc đà cho hành trình dài.

Khi tới nơi, người đầy tớ của Áp-ra-ham nhận ra đó là thời điểm trong ngày mà các thiếu nữ tới giếng nước cộng đồng để lấy nước. Ông cầu nguyện, “Khi con xin cô nào cho con uống nước, mà cô ấy đáp: ‘Ông cứ uống đi, tôi sẽ cho bày lạc đà của ông uống nữa’, thì cô ấy đúng là người Chúa chọn cho Y-sác, tôi tớ Chúa. Do đó, con biết rõ Chúa đã tỏ lòng nhân từ với chủ con!” (Sáng Thế 24:14).

Ông chưa cầu nguyện xong, Rê-bê-ca vác bình nước tới chỗ ông, thế là ông xin nước uống. Điều xảy ra tiếp theo thật là phi thường:

Cô đáp: “Thưa vâng, mời ông uống nước!” Vừa nói, cô vội vã đổ bình nước xuống, mời đầy tớ uống. Đầy tớ uống xong, cô sốt sắng nói: “Để tôi múc thêm nước cho lạc đà ông uống cho đã khát!” Cô nhanh nhẹn trút bình nước vào máng nước, rồi chạy xuống giếng múc thêm nước cho cả đàn lạc đà uống.” (Sáng Thế 24:18-20)

Người đầy tớ yên lặng quan sát cô cho tới khi cô cho đủ nước cho cả mùi con lạc đà. Trong vài câu ít ỏi này chúng ta thấy những đặc điểm nổi bật trong sự phục vụ của Rê-bê-ca. Tôi sẽ liệt kê từng điểm một:

- **Nhiệt thành:** Cô không do dự. Cô đã làm mọi việc nhanh chóng, chạy tới lui chỗ giếng nước. Phục vụ chậm chạp hay phục vụ khi thuận tiện không phải là phục vụ thật. Bạn có bao giờ để ý nhiều người cũng phục vụ, nhưng làm cách thờ ơ với một thái độ “Tôi mệt mỏi với tất cả công việc này”? Đó không phải là Rê-bê-ca hay bất cứ đầy tớ thật nào làm. Các đầy tớ thật có thái độ sẵn lòng và đầy sức sống, điều này được thấy rõ qua các hành động của họ.
- **Làm vượt yêu cầu.** Thật là những đầy tớ tối ưu. Rê-bê-ca đã vượt xa những gì được yêu cầu. Vì phần lớn chúng ta không có lạc đà hay sống trong sa mạc ở Trung Đông, chúng ta sẽ không hiểu được nhân tố này, nhân tố làm cho sự phục vụ của Rê-bê-ca càng ấn tượng sâu sắc. Sau một chuyến đi dài, một con lạc đà khát nước có thể uống 120 đến 200 lít nước. Đầy tớ của Áp-ra-ham có mười lạc đà! Chúng ta hãy làm phép tính: Nếu mỗi con lạc đà chỉ uống 120 lít nước, có nghĩa Rê-bê-ca phải vác 1200 lít nước từ giếng nước! Nếu một cái bình chứa 20 lít (20kg), cô phải đi tới lui chỗ giếng nước 60 chuyến.

Nhưng câu chuyện lại càng kinh ngạc. Vào thời đó có hai loại giếng nước. Một loại giếng có thể dùng dây thừng cột vào thùng và thả xuống mực nước ở dưới đáy giếng. Loại giếng thứ hai đòi hỏi đi bộ xuống hai mươi đến ba mươi bước để tới mực nước. Chúng ta có biết loại giếng mà Rê-bê-ca dùng không? Chắc chắn chúng ta biết – loại thứ hai, vì sau đó khi người đầy tớ kể lại các hành động của Rê-bê-ca cho gia đình thì ông đã nói, “vai vác vò nước, đi xuống giếng múc nước.” (câu 45). Cô không chỉ đi sáu mươi chuyến, vác theo 20 lít nước trên vai của mình, cô làm việc đó trong lúc đi hết các bước đó trong mỗi lần múc nước. Hãy nhớ - cô tình nguyện làm việc này mà không được yêu cầu! Điều đó đem chúng ta đến điểm tiếp theo.

- **Có trách nhiệm.** Một người đầy tớ thật không chờ được yêu cầu làm khi thấy có nhu cầu; người đó hành động

ngay. Trong suốt những năm kinh nghiệm của tôi, rõ ràng là khi ai đó cứ chờ được yêu cầu làm thì người đó không thể nhân cấp được. Những người nào mà lúc nào cũng là những người tiên phong hành động chính là những người sẽ gia tăng.

- Cam kết. Dù nhiệm vụ khó khăn, Rê-bê-ca siêng năng trong sự phục vụ. Qua nhiều năm tôi quan sát một khuôn mẫu: Nhiệm vụ càng khó khăn thì thái độ tuyệt vời lại càng giảm sút – đó là bản chất con người. Tuy nhiên, chúng ta có bản chất của Đấng Christ. Ngài không bao giờ bỏ cuộc, ngay cả khi Ngài trải qua sự kháng cự và sự khó khăn vượt quá trí tưởng tượng. Hãy sống từ bản chất của Chúa Giê-su và được truyền cảm hứng bởi Rê-bê-ca.
- Hoàn tất. Rê-bê-ca không dừng lại cho tới khi công việc được hoàn tất. Cô không phải là một người bỏ cuộc. Thực hiện chín mươi chín phần trăm nhiệm vụ là chưa hoàn tất nhiệm vụ. Chúng ta nhớ lại Vua Saulơ đã làm thế nào trong cuộc chiến với dân A-ma-léc: Khi ông giết hàng chục ngàn người, nhưng tha cho một người, Chúa đã không ban thưởng cho các nỗ lực của ông (xem 1 Sa-mu-ên 15). Rê-bê-ca làm tất cả những việc cô đã làm mà không biết có một phần thưởng nào cho công khó của cô. Đây là dấu hiệu thật của tinh thần đầy tớ: Các đầy tớ không lao động vì mục đích nhận thưởng, nhưng họ xem hành động phục vụ chính là phần thưởng. Họ yêu thích sự vui mừng, cảm giác thỏa nguyện mà sự phục vụ mang lại. Nếu có một phần thưởng, đó chỉ là một phước hạnh được thêm vào, không phải động cơ. Phần thưởng dành cho Rê-bê-ca thật ấn tượng. Cô không nhận ra rằng mười con lạc đà đều mang theo các báu vật và quà tặng cho cô, và cô sẽ cưới một người nam tín kính. Nhưng cả hai điều này đều không phải là phần thưởng quan trọng. Phần thưởng còn mãi là cô đã bước vào lời hứa của Chúa dành cho Áp-ra-ham. Cô sẽ là mẹ của nhiều nước. Tất cả các nước sẽ được phước qua cô. Rê-bê-ca đã nhân cấp một cách lớn lao.

NHỮNG VÍ DỤ KHÁC

Có nhiều ví dụ Kinh Thánh khác về sự nhân cấp đời đời kết quả từ một tấm lòng phục vụ. Ở đây có thêm vài ví dụ bạn có thể học chi tiết trong thì giờ học Kinh Thánh của bạn.

Ru-Tơ

Tương tự với Rê-bê-ca, Ru-tơ người Mô-áp được Na-ô-mi, mẹ cô, khích lệ ba lần để trở về quê hương của cô. Nhưng Ru-tơ từ chối, nói rằng:

Nhưng Ru-tơ đáp: “Xin mẹ đừng ép con rời xa mẹ, hay bắt con phải trở về mà không theo mẹ. Vì mẹ đi đâu, con sẽ theo đó. Mẹ ở nơi nào, con cũng sẽ ở nơi đó. Dân tộc của mẹ là dân tộc của con, Chúa của mẹ là Chúa của con. (Ru-tơ 1:16).

Ru-tơ, rất giống Rê-bê-ca, sẵn lòng làm thêm, làm việc siêng năng và có cam kết, dù việc đi lại trở nên khó khăn. Con đường của Ru-tơ chắc chắn khó khăn hơn con đường của Rê-bê-ca. Vì cô là một người Mô-áp, chắc chắn cô bị bắt bớ bởi các cư dân của thành phố vì chủng tộc và gốc gác của cô. Thế nhưng cô đã chịu đựng bất cứ khó khăn nào để trung tín phục vụ chồng.

Kết quả là gì? Cô trở thành tổ phụ của nhiều người cao quý, gồm vua Đa-vít, vua Sa-lô-môn cùng tất cả các vua của Giu-đa. Quan trọng nhất là cô thuộc về dòng dõi của Chúa Giê-su. Cô cũng bước vào giao ước về sự nhân cấp đời đời được hứa cho Áp-ra-ham.

Ê-Li-Sê

Ê-li-sê quyết tâm ở lại và phục vụ Ê-li, dù Ê-li ba lần khích lệ ông bỏ đi. Ngay cả khi các tiên tri khác, hơn một lần chế nhạo và khinh bỉ rằng ông đang lãng phí thì giờ phục vụ Ê-li, Ê-li-sê đã ở lại. Phân tích của những người kia có vẻ hợp lý – họ sẽ trở thành các tiên tri trọn thời gian, đạt được địa vị và có kinh nghiệm. Số phận của Ê-li-sê thế nào khi Ê-li được cất đi? Ông

có lãng phí các năm tháng phục vụ Ê-li mà không có bất kỳ cơ hội để xây dựng chức vụ riêng của mình? Đó là logic của các tiên tri kia, nhưng Ê-li-sê không lắng nghe. Thay vào đó, ông nói chắc nịch với họ hãy “im mồm đi!” (xem 2 Các Vua 2). Ông sẽ không dậm ra nản lòng khi phục vụ và hoàn tất nhiệm vụ của mình.

Cách hành xử của Ê-li-sê tương tự cách của Rê-bê-ca và Ru-tơ. Kết quả là gì? Ông làm được các phép lạ nhiều gấp đôi Ê-li và có thể làm điều Ê-li không làm được – chấm dứt vương triều của Giê-sa-bên. Ông đã nhân cấp.

Ghê-ha-xi

Ghê-ha-xi có cơ hội nhân cấp công việc của Ê-li-sê, nhưng ông không có tấm lòng của một đầy tớ. Ông ta tìm tư lợi và tham lam, vì thế đã không nhân cấp hiệu quả (xem 2 Các Vua 5).

X

Trong Tân Ước chúng ta thấy những con người phục vụ việc phân phát thức ăn. Họ nhận trách nhiệm một cách nghiêm túc. Các sứ đồ đặt tay lên họ để bảo đảm nhiệm vụ được thực hiện tốt. Kết quả thật ấn tượng, vì trong sách Công Vụ chúng ta đọc lời tuyên bố đầy kinh ngạc này:

Đạo của Chúa ngày càng phát triển, số tín hữu tại Giê-ru-sa-lem gia tăng nhiều lắm, cả một số đông các thầy tế lễ cũng thuận phục Đạo. (Công Vụ 6:7)

Điều gì gây kinh ngạc? Hãy nói lớn tiếng những lời này: “Gia tăng nhiều lắm.” Hãy suy nghĩ điều này! Những lời này không được dùng sau sứ điệp kinh điển của Phi-e-rơ, kết quả ba ngàn người được sinh lại vào ngày lễ Ngũ Tuần. Không có những chữ được thêm vào đã được dùng (xem Công Vụ 2:41). Khi mô tả những sự cải đạo hàng ngày, chúng ta một lần nữa thấy từ được thêm vào (xem Công Vụ 2:47). Tương tự với năm ngàn người đã dâng đời sống họ cho Chúa Giê-su vào khoảng thời gian ngắn sau đó (xem Công Vụ 4:4).

Chữ *gia tăng/nhân cấp* không được dùng cho tới chương Sáu của sách Công Vụ, khi cả hội thánh đều hoạt động xây dựng Nước Chúa.

Ngày nay, sự nhân cấp xảy ra khi những người như Stan, Mike, Phil, Riley và Dave bước vào nơi phục vụ của họ và dùng các ân tứ của họ. Đây là lúc chúng ta nghe nói về sự nhân cấp to lớn.

YẾU TỐ MẪU CHÓT

Bây giờ bạn có hiểu thành phần vô cùng quan trọng cho sự nhân cấp hiệu quả không? Hãy suy nghĩ lần nữa về những người bạn của chúng tôi, Riley và Dave, theo ánh sáng về những gì chúng ta đã thấy từ Kinh Thánh. Cặp vợ chồng này, triển khai các chiến lược được Chúa cảm động và phục vụ rất tốt, đã ảnh hưởng tới hàng chục ngàn người. Họ trở nên to lớn theo như lời của Chúa Giê-su. Điều tương tự cũng đúng với Stan, Mike, Phil và Dana. Tất cả họ đều mang đặc điểm của những người đầy tớ chân thật.

Tuy nhiên, xin hãy nghe những lời quan trọng này: *Bạn có thể nhân cấp một cách ích kỷ*, nhưng ảnh hưởng của bạn sẽ không còn đến đời đời. Có những người đang nhân cấp, nhưng một ngày nào đó sẽ thấy tất cả những nỗ lực của họ bị thiêu đốt, vì họ được thúc đẩy bởi lợi ích cá nhân. Điều này được minh họa trong dụ ngôn Chúa Giê-su kể về người đàn ông xây dựng các kho chứa lớn hơn. Một cách tự mãn, ông ta tự chúc mừng bản thân mình rằng, “Hãy thư thả, hãy ăn, hãy uống vì mình đã tới đích và bây giờ sở hữu tất cả những gì mình cần rồi và còn nhiều của nữa.” Nhưng câu chuyện này không kết thúc có hậu, vì tất cả những thành tựu của ông ta đã tan biến trong chốc lát.

Sứ điệp cốt lõi của sách này không có ý định cho bạn đức tin để nhân cấp vì mục đích chất đống của cải cho bản thân bạn, mà nhằm khích lệ bạn phó dâng đời sống mình phục vụ những người khác. Chúa Giê-su tuyên bố khi chúng ta làm điều này thì tất cả những gì mà người ngoại theo đuổi sẽ

được thêm cho chúng ta (xem Ma-thi-ơ 6:33). Tôi biết điều này, vì tôi đã trực tiếp kinh nghiệm nó.

Chúng ta hãy trở lại câu chuyện của Lisa và tôi liên quan tới hội thánh đầu tiên của chúng tôi. Do hậu quả của việc ở trong môi trường độc hại trong sáu năm, tôi vẫn còn giữ những thái độ không lành mạnh về sự nhân cấp. Không lâu sau khi rời khỏi hội thánh đó, một trong những sự gặp gỡ siêu nhiên với Thánh Linh đã xảy ra vào một buổi sáng khi tôi đang lái xe hơi. Ngài nói, “Con trai, đừng tìm kiếm Ta vì các phước hạnh. Hãy để Ta ban phước cho con.”

Tôi lập tức nghĩ về Ma-thi-ơ 6:33: “Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm Nước Chúa và sự công chính của Ngài, và Ngài sẽ ban thêm cho các con mọi điều ấy nữa.” Những lời của Thánh Linh đã đem đến cái nhìn đúng đắn và loại bỏ những khuynh hướng ích kỷ vẫn còn trong tôi.

Quả thật, tôi rất biết ơn Ngài. Tôi biết thế nào là ích kỷ và tham lam – thế nào là sống bất hạnh, căng thẳng và xa cách sự hiện diện của Chúa. Khi học biết về đường lối và tấm lòng của Ngài – tìm kiếm việc xây dựng Nước Chúa trước hết – đã đem lại cho tôi rất nhiều niềm vui, bình an và sự hiện diện của Ngài trong đời sống hàng ngày!

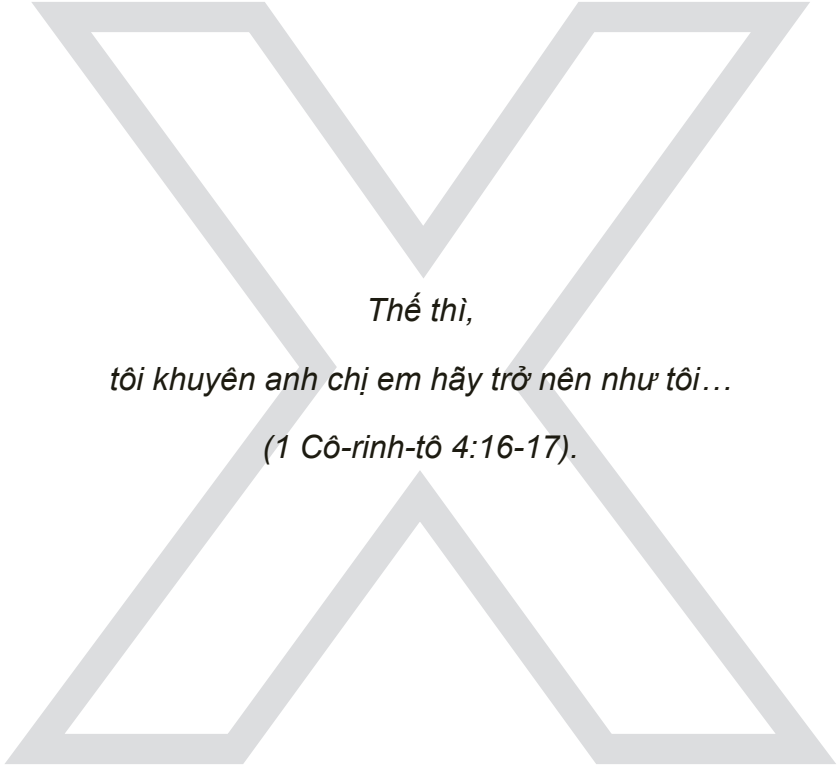
X

Bây giờ chúng ta đã đến chỗ mà chúng ta đã đưa ra câu hỏi: Chúng ta nhân cấp thế nào khi chúng ta không phải là người lãnh đạo của chính công việc của mình, mà chỉ phục vụ trong đội ngũ của người khác? Chúng ta hãy trả lời câu đó ở chương sau, và khi trả lời được, chúng ta sẽ thấy được những ích lợi to lớn.

SUY GÃM

1. Chúa Giê-su nói rõ phục vụ là con đường đi tới sự vĩ đại thật. Chúa Giê-su đã bày tỏ sự phục vụ như thế nào? Các kết quả sự phục vụ của Ngài là gì? Con đường đi tới sự vĩ đại của Chúa khác biệt với con đường của thế gian như thế nào?
2. Hãy nhớ lại câu chuyện của Rê-bê-ca. Các đặc điểm nổi bật trong sự phục vụ của cô là gì?
3. Bạn có thể nhân cấp một cách ích kỷ, nhưng ảnh hưởng của bạn sẽ không còn đến đời đời. Sự khác biệt giữa phục vụ để nhận và phục vụ để ban cho là gì? Tại sao phục vụ không ích kỷ lại quan trọng?

*Thế thì,
tôi khuyên anh chị em hãy trở nên như tôi...
(1 Cô-rinh-tô 4:16-17).*

Hãy Bắt Chước Tôi

Trước khi chúng ta đi tiếp để thảo luận điều gì ngăn trở sự nhân cấp và điều gì thúc đẩy việc này, chúng ta có thêm một lĩnh vực quan trọng để bàn đến. Làm cách nào để chúng ta nhân cấp khi chúng ta được thuê mướn hay đang phục vụ người khác? Phần lớn trong chúng ta đều ở trong hoàn cảnh này thường xuyên.

Để thảo luận điều này, tôi sẽ tập trung vào một lĩnh vực cụ thể của chức vụ, nhưng các nguyên tắc này áp dụng cho bất cứ vị trí nào bạn nắm giữ trong thế giới thương mại như thương trường, giáo dục, chăm sóc sức khỏe, công quyền, truyền thông, thể thao, nghệ thuật và bất cứ vị trí nào khác trong thế giới ngày nay.

Phao-lô nói, “Hơn thế nữa, điều cần yếu nơi người quản trị là trung tín.” (1 Cô-rinh-tô 4:2). Như chúng ta đã thiết lập từ Kinh Thánh, một trong những đặc trưng chính của sự trung tín là nhân cấp. Một vài câu sau đó trong lá thư của ông, Phao-lô đặt ra một thành phần chủ chốt cho sự nhân cấp số nhiều.

Dầu anh chị em có hàng vạn thầy kèm trẻ trong Chúa Cứu Thế, nhưng anh chị em không có nhiều cha. Vì nhờ Phúc Âm tôi đã sanh anh chị em trong Chúa Cứu Thế Giê-su. (1 Cô-rinh-tô 4:15)

Phao-lô là cha của hội thánh Cô-rinh-tô. Như đã nói trong câu này, một người cha chắc chắn là một người dẫn dắt người khác đến với đức tin. Tuy nhiên, một người cha có thể được định nghĩa trong những cách khác. Trong Kinh Thánh, một người cha thường được định nghĩa là người không liên quan đến việc cải đạo.

Cũng Phao-lô khi nói với hội thánh Ga-la-ti, “Trong việc giữ đạo Do Thái, tôi vượt xa hơn nhiều người đồng bào đồng tuổi với tôi. Tôi hết sức nhiệt thành giữ các truyền thống của tổ tiên.” (Ga-la-ti 1:14). Phao-lô không nói đến bất cứ người nào khi dùng từ *tổ tiên*. Điều này cũng xác chứng câu nói của ông, “anh chị em không có nhiều cha.” Chữ *nhiều* được định nghĩa trong tiếng Hy Lạp là “nhiều về con số.” Điều này cho thấy chúng ta có thể có hơn một “cha” trong đời sống chúng ta.

Phao-lô thường nói về Ti-mô-thê như “con trai” của ông. Tuy nhiên, ông không dẫn Ti-mô-thê đến với sự cứu rỗi, vì chúng ta đọc rằng Phao-lô đã tới, “Lít-tra, tại đây có một môn đệ tên Ti-mô-thê, con trai một nữ tín hữu Do Thái và một người Hy Lạp, được các anh em ở Lít-tra và Y-cô-ni làm chứng tốt.” (Công Vụ 16:1-2). Rõ ràng, Ti-mô-thê đã là một tín hữu vững vàng khi Phao-lô mới gặp ông.

Nếu chúng ta xem Cựu Ước, Đa-vít nói về vị lãnh đạo vô cùng hà khắc của ông như “cha tôi” (xem 2Sa-mu-ên 24:11), và Ê-li-sê nói về lãnh đạo của mình như “cha tôi” (2 Các Vua 2:12). Ê-li nói ông không tốt hơn các “tổ phụ” của mình (xem 1 Các Vua 19:4), danh sách dài còn tiếp tục.

Xét theo đề tài của sách này, ý định của tôi không phải là trình bày rõ người cha là gì, mà chỉ cho thấy một người cha có thể đại diện cho ai. Một người cha là người đem sự lãnh đạo, sự nuôi dưỡng và tạo ra một văn hóa đến cho một cá nhân hay tổ chức. Vì mục đích đang bàn đến ở đây, nên một người cha có thể giữ nhiều vị trí: chủ doanh nghiệp mà bạn làm việc, lãnh đạo ban ngành của bạn, mục sư của bạn, lãnh đạo nhóm nhỏ của bạn, người giám sát hoạt động của bạn, giáo viên của bạn, huấn luyện viên của bạn, bác sĩ bạn phục vụ - đó chỉ là một danh sách ngắn. Tất nhiên, chắc chắn bạn kết luận rằng một người “cha” trong các tình huống này có thể là nữ giới. Vì thế, khi nói đến những người cha tôi cũng đưa vào những người nữ đứng trong vai trò này.

CÁC HOẠT ĐỘNG KHÁC NHAU

Phao-lô, với tư cách cha của hội thánh Cô-rinh-tô, dạy trong câu tiếp theo: “Thế thì, tôi khuyên anh chị em hãy trở nên như tôi.” (1Cô-rinh-tô 4:16).

Phao-lô không nói, “Hãy bắt chước tôi, như tôi cũng bắt chước Đấng Christ vậy.” (Ông có nói điều này trong chương 11). Tuy nhiên, sự dạy dỗ đơn giản là hãy “bắt chước tôi.” Có một lý do chính đáng cho điều này và nó được tiết lộ trong câu tiếp theo:

Vi vậy, tôi đã sai Ti-mô-thê đến với anh chị em. Người là con yêu dấu và trung tín của tôi ở trong Chúa. Người sẽ nhắc nhở anh chị em đường lối của tôi trong Chúa Cứu Thế Giê-su như tôi vẫn dạy tất cả các Hội Thánh khắp nơi. (1Cô-rinh-tô 4:17)

Những lời trước đó của ông, “Vi lý do này” rất quan trọng. Phao-lô vừa bảo các độc giả hãy bắt chước ông. Và để bảo đảm không có sự gián đoạn trong khái tượng, trong cách thức, trong văn hóa và trong những lời thuyết phục nên ông phải sai phái người con trung tín của mình. Dấu chỉ của một người con trung tín là gì? Một người con trai hay con gái trung tín sẽ nhân cấp cách sống của cha mẹ mình! Lát nữa tôi sẽ nói về điều này chi tiết hơn, nhưng trước hết hãy xem xét ý này: Phao-lô không viết cho hội thánh Cô-rinh-tô nói rằng Ti-mô-thê “sẽ nhắc anh chị em về các đường lối của sứ đồ Phi-e-rơ trong Đấng Christ.” Phi-e-rơ có phải là một lãnh đạo chân thật trong hội thánh không? Chắc chắn. Ông có phải một lãnh đạo tin kính và được xức dầu không? Vâng, có. Ông có viết hai sách trong Kinh Thánh! Có phải Phi-e-rơ có thời gian làm sứ đồ lâu hơn Phao-lô không? Có.

Thêm nữa, Phao-lô không viết rằng Ti-mô-thê “sẽ nhắc anh chị em về các đường lối của sứ đồ Gia-cơ trong Đấng Christ.” Giống như Phi-e-rơ, Gia-cơ cũng là một người cha chân thật trong hội thánh, đã làm sứ đồ lâu hơn Phao-lô, và là một lãnh đạo đáng tin cậy. Ông cũng có viết một sách trong Kinh Thánh và đóng vai trò như một người giám mục của hội thánh tại Giê-ru-sa-lem.

Cả Phi-e-rơ và Gia-cơ có hoạt động khác với Phao-lô không? Có. Vậy các thư tín và đường lối của Phao-lô có làm cho thư tín và đường lối của Phi-e-rơ và Gia-cơ vô hiệu không? Tuyệt đối không! Tuy nhiên, các đường lối của họ không phù hợp cho hội thánh Cô-rinh-tô, nơi Phao-lô là người cha thuộc linh.

Phao-lô đang ở trong quá trình thiết lập văn hóa của ông trong hội thánh Cô-rinh-tô. Các phương pháp của ông là khác biệt với các “tổ phụ” khác, nhưng nó đều đúng với niềm tin căn bản và sự dạy dỗ của Đấng Christ. Thế nhưng, mỗi người trong họ có những phương pháp, những cách thức và những sự thuyết phục khác nhau mà họ đeo đuổi để hoàn tất nhiệm vụ môn đồ hóa muôn dân muôn nước.

Điều này nhấn mạnh một lẽ thật mà nhiều tín hữu chưa hề biết – việc thiếu đi sự nhận thức rằng đây thường là nguyên do của những sự chia rẽ gây tổn hại giữa vòng hội thánh Chúa. Đây là lẽ thật: Có những hoạt động khác nhau trong hội thánh. Nói cách khác, có nhiều cách khác nhau để hoàn thành mục tiêu chung là mở rộng Nước Chúa.

Phao-lô dạy hội thánh Cô-rinh-tô:

Có nhiều công việc khác nhau nhưng chỉ có một Đức Chúa Trời là Đấng làm mọi sự trong mọi người. (1 Cô-rinh-tô 12:6)

Khi đi lại trong chức vụ trọn thời gian suốt ba mươi năm, tôi đã trực tiếp chứng kiến nhiều nét văn hóa, nhiều phương pháp và nhiều nếp sống đạo trong hội thánh toàn cầu. Thế nhưng, tôi có thể cảm nhận sự hiện diện của Chúa Giê-su trong mỗi bầu không khí này.

Phao-lô thường xuyên dùng các thuật ngữ quân đội để dạy hội thánh. Đó không chỉ là lối nói tượng hình; chúng ta thật sự là các thành viên của quân đội của Chúa trên đất. Tôi sẽ dùng cách của Phao-lô để minh họa các hoạt động khác nhau của các chức vụ. Quân đội Mỹ gồm các quân chủng khác nhau. Chúng tôi có quân đội, hải quân, không quân, thủy quân lục chiến, hải cảnh và lực lượng vũ trụ. Các quân chủng này có các thủ tục và phương pháp khác nhau để hoàn thành các

mục tiêu và trách nhiệm của họ. Tuy nhiên, các quân chủng này ở cùng một phía khi bảo vệ và phục vụ đất nước chúng tôi.

Một học viên không quân sẽ được đào tạo cụ thể với tư cách một thành viên đang làm nhiệm vụ của không quân Mỹ. Sự nhấn mạnh trong huấn luyện đa phần sẽ liên hệ tới các hoạt động chiến thuật trên không, vì quân chủng này hoạt động chủ yếu trên bầu trời. Nếu học viên này được tái phân công sang hải quân, thì đòi hỏi sự huấn luyện khác. Tất nhiên, có rất nhiều các kỹ thuật nền tảng trùng khớp giữa hai quân chủng. Tuy nhiên, vì hải quân hoạt động chủ yếu trên biển, nên cựu thành viên không quân này sẽ phải học nhiều các cuộc diễn tập hoạt động mới và các chiến lược quân đội mới.

Tương tự trong Nước Chúa cũng vậy. Đây là một minh họa có tính giả thiết. Ví dụ tên các mục sư lãnh đạo của bạn là Joe và Terri Anderson. Họ và các nhân sự của họ, bởi ơn của Chúa, đã phát triển hội thánh lên mười tám ngàn thành viên, và khi làm vậy họ đã thiết lập các đường lối – các phương pháp và nét văn hóa – độc nhất với phong cách lãnh đạo của họ. Sự trung tín của hội thánh bạn đã ảnh hưởng đến cộng đồng của bạn một cách lạ lùng. Đây mới chỉ là ảnh hưởng thuộc địa phương, nhưng việc này còn tiến xa hơn nữa.

Nào, ở một địa địa phương khác, giả dụ có một hội thánh rất nổi tiếng có hàng chục ngàn thành viên và nổi tiếng khắp thế giới. Tên các mục sư lãnh đạo của họ là Kevin và Marisa Smith. Họ đang thiết lập các xu hướng và phong cách lãnh đạo với các chiến thuật tươi mới của chức vụ mà đang ảnh hưởng nhiều người hơn mục sư của bạn. Bạn sẽ đi theo các đường lối của ai, của gia đình Smith hay của mục sư của bạn hay của gia đình Anderson?

Có thể bạn bị cám dỗ để đi theo cách của các lãnh đạo nổi tiếng thế giới và cố gây ảnh hưởng lên lãnh đạo của bạn để chấp nhận phương cách của họ. Nếu bạn chịu theo sự cám dỗ này, tôi xin thưa bạn sẽ không phải là một đầy tớ trung thành của Chúa, trái lại bạn đang gieo rắc sự bất hòa, sự chia rẽ và thậm chí là sự bất đồng. Bạn, giống những người Cô-rinh-tô, nên tìm biết và đi theo các phương pháp và nét văn hóa của lãnh đạo của bạn vì cơ sự hiệp một. Thực tế là

gia đình Smith không phải là lãnh đạo của bạn mà là gia đình Anderson.

Suốt những năm đi giảng dạy khắp thế giới và quan sát hội thánh Chúa từ một cái nhìn bao quát, tôi chứng kiến các bị kịch thường xuyên xảy ra – hậu quả từ việc không nhận biết lẽ thật nền tảng này. Tôi quan sát những người đi học các trường lãnh đạo hay các trường huấn luyện Kinh Thánh mà có nét văn hóa khác với hội thánh mà bạn đã lớn lên. Thường các trường thần học này kết nối với một hội thánh lớn mà đã tạo ra nét văn hóa đó. Các sinh viên trải qua những hoạt động của hội thánh đó cả ở trường thần học lẫn trong những kinh nghiệm thờ phượng vào cuối tuần.

Sau khi tốt nghiệp, các sinh viên trở về nhà với lòng đầy nhiệt huyết và bắt đầu nỗ lực nhằm thay đổi nét văn hóa và phương cách của hội thánh nhà. Dù có thể họ đúng đắn khi tin rằng các phương cách họ học được rất thích hợp và rất hiệu quả, và nếu họ cứ khăng khăng như vậy, các sinh viên này có thể dễ trở thành một sự ngăn trở cho sự hiệp một chung của sự mạng của hội thánh nhà.

Nếu các phương pháp được đề xuất của các cựu sinh viên bị từ chối bởi một tổ chức nào đó, tốt nhất là tất cả những người liên hệ để cho các sinh viên cầu nguyện và cầu hỏi Chúa có nên chuyển tới một hội thánh khác, còn không thì hãy đầu phục nét văn hóa và phương cách của lãnh đạo mình.

Nếu họ ra đi thì họ nên làm theo cách đó để không làm hại hội thánh cũ. Thật ra, thường thì tốt là họ nên đi xa khỏi khu vực đó. Chúa luôn có thể đem đến một người lãnh đạo khác tới khu vực đó, là người có thể bắt đầu làm việc cách tươi mới và tránh việc kéo chiền của hội thánh cũ do đã có mối quan hệ trước đây.

NGƯỜI CON TRUNG TÍN

Bây giờ chúng ta hãy nói về thực tế sứ đồ Phao-lô gọi Ti-mô-thê là “người con trung tín.” Như đã nói, một người con trung tín sẽ tìm cách nhân cấp các đường lối của cha mình. Chắc

chấn bạn có các ân tứ mà lãnh đạo của bạn không có; câu hỏi sẽ là : Bạn có đang nhân cấp các ân tứ của bạn trong sự khế hiệp với tấm lòng của mục sư mình không? Động cơ tiềm ẩn của sự nhân cấp của bạn có hợp với những sự dạy dỗ và nét văn hóa của lãnh đạo mình không, hay bạn tranh đấu để thiết lập cách thức riêng của mình mà trái ngược và đối lập với tấm lòng của lãnh đạo mình?

Thực tế thì việc này diễn ra như thế nào? Trong hai cách – trước tiên, tìm cách dùng các ân tứ của bạn để gia tăng kết quả của lãnh đạo của bạn nếu ông ở trong vị trí của bạn cùng với các ân tứ độc đáo của bạn. Điều này không có nghĩa bạn nên thỏa hiệp nhiệm vụ của bạn bằng cách trở thành một bản sao của lãnh đạo. Đây là ý của tôi: Giả sử bạn là mục sư thanh niên. Bạn sẽ không vươn tới người trẻ trong cộng đồng của bạn bằng cách sao chép y chang buổi nhóm sáng Chúa Nhật của mục sư bạn.

Khôn ngoan là chấn chỉnh buổi nhóm của bạn theo cách mà nhắm tới giới trẻ, nhưng cùng lúc bạn làm việc đó với tấm lòng của lãnh đạo mình. Điều này chỉ có thể thực hiện qua sự nói chuyện với ông. Nên có sự thảo luận cởi mở về các chiến lược và phương pháp của bạn. Khi lắng nghe các hồi đáp của ông, bạn nên nghe rõ những hồi đáp của ông và xem thử tấm lòng của ông có ăn khớp với tốc độ làm việc của bạn không.

Để làm điều này hiệu quả, cần có cuộc nói chuyện cởi mở và chân thành. Nếu bạn đang triển khai điều gì đó và bạn “hy vọng ông không để ý hay biết tới,” bạn biết bạn đang đến con đường hủy diệt. Nếu bạn có những nghi ngờ, hãy đến gặp ông; hãy nói cụ thể để ông có thể nghe chính xác những nỗi lo của bạn. Có lẽ sẽ khôn ngoan hơn là mời ông ngồi xuống trong một buổi nhóm. Nếu ông khó chịu với các phương pháp của bạn, hãy nói cho ông biết “lý do đằng sau”. Nếu ông vẫn chưa thoải mái thì hãy lập tức tìm một kế hoạch làm vừa lòng ông.

Cách thứ hai việc này diễn ra là bằng cách nhân cấp bản thân bạn. Giả sử bạn điều hành nhóm thanh niên lớn nhất trong thành phố. Điều đó thật tuyệt vời; Chúa đang ban phước cho các phương pháp của bạn, và ân tứ của Ngài trên đời sống bạn đang thu hút người ta. Nhưng bạn có tìm kiếm

những người khác có các ân tứ tương tự và chia sẻ cho họ sự khôn ngoan và cách thức bạn đã học không? Bạn có đẩy lên các mục sư thanh niên tiềm năng không? Bằng cách làm vậy, nếu “cha” của bạn tuyên bố hội thánh bây giờ sẽ bắt đầu một cơ sở mới ở một khu vực khác trong thị trấn, bạn đã có những con người được đào tạo và sẵn sàng để đến đó. Tôi tin một trong những lý do nhiều hội thánh không thể bắt đầu các cơ sở mới trong các khu vực khác của thành phố hay không thể mở các hội thánh mới ở khu vực khác là vì những nhân sự dưới quyền đã không tự nhân cấp bản thân mình.

Bạn có thể là kỹ sư âm thanh, biên tập video, nhân sự thiếu nhi, người hướng dẫn thờ phượng, tay guitar, người truyền thông, người chỉ chỗ hay là một trong số nhiều vị trí nhân sự khác, nhưng nội điều này thôi thì không định nghĩa được thành công thật của Nước Chúa. Tầm quan trọng thật sự nằm trong việc tự nhân cấp chính bạn. Hãy hỏi bản thân, mình có đang cầu nguyện và tìm kiếm những người có các ân tứ giống mình không? Một khi bạn đã xác định họ, bạn có dạy dỗ, huấn luyện và khai thác các ân tứ của họ trong lúc chia sẻ tấm lòng cha của bạn cho họ không?

Đây là hai cách để trung tín khi chúng ta phục vụ khả tượng của một người khác. Chúng ta phải nhớ Chúa Giê-su nói dứt khoát, “Nếu các con không trung tín về của cải của người khác, thì ai dám giao cho các con của cải thuộc phần các con?” (Lu-ca 16:12).

Chúng ta hãy lặp lại lời của Chúa Giê-su bằng cách dùng chính định nghĩa của Ngài về sự trung tín: “Nếu các con không nhân cấp về của cải của người khác, thì ai dám giao cho các con của cải thuộc phần các con?” Hay, “Nếu các con không nhân cấp các đường lối của lãnh đạo, thì ai dám giao cho các con của cải thuộc phần các con?” Hay nói theo một cách khác nữa, “Nếu các con không để toàn bộ sức lực, trí thông minh, năng lượng và tấm lòng để mở rộng lĩnh vực trách nhiệm của bạn, thì ai dám giao cho các con chức vụ riêng của các con?” Khi nói những khía cạnh này theo những cách này, chúng ta thấy nó rất quan trọng.

Trong các chuyến đi phục vụ Chúa của tôi, những người thành công mà tôi gặp thường là những người ngay từ đầu đã trung tín với những ơn thuộc về người khác. Tôi thường hỏi họ đã bắt đầu như thế nào. Tôi chưa bao giờ tìm thấy bất cứ một ai – kinh nghiệm thành công thật ngay bây giờ, mà lại trước hết không trung tín với những ơn thuộc về người cha hay người lãnh đạo của họ.

TRANH CHIẾN LỚN NHẤT CỦA TÔI

Khi tôi non trẻ trong chức vụ, tranh chiến lớn nhất của tôi là nổi bất an kín giấu, lôi kéo tôi muốn trở nên nổi tiếng và thành người quan trọng. Tôi phải chứng tỏ cho những người khác và cho bản thân tôi rằng tôi là một người lãnh đạo có những ý tưởng ngay từ đầu. Từ đó tôi biết nhiều lãnh đạo tiềm năng tranh chiến với nổi bất an này, và nếu không xử lý từ cấp độ tấm lòng, thì sau đó nó có thể dẫn tới sự sa sút của họ.

Tôi từng là một mục sư thanh niên tại một thành phố lớn cho một hội thánh lớn, tăng trưởng nhanh nhất ở Mỹ, và đội ngũ của chúng tôi nghĩ đến cách để hướng tới mỗi học sinh trung học trong thành phố. Đó là một kế hoạch độc đáo và rất hay. Tương lai của nhóm thanh niên của chúng tôi sẽ hoàn toàn xoay quanh sáng kiến này, các trợ lý và tôi đã đề tám tháng phát triển một chiến lược. Tôi đã chia sẻ khái tượng với nhóm thanh niên và họ đã nắm bắt nó.

Nhưng gần tới lúc khởi chạy kế hoạch, tôi phát hiện việc này trái ngược với tấm lòng của mục sư. Ông bảo chúng tôi không thực hiện chương trình. Tôi tranh cãi với ông gần hai mươi phút, nhưng ông không thay đổi gì. Tôi không thể nghĩ bất cứ điều gì khác để nói, vì thế cuối cùng tôi ngậm miệng – nhưng tôi rất giận dữ. Tám tháng làm việc công cốc, một kế hoạch tuyệt vời bị bỏ đi, nhưng tệ hơn hết toàn bộ khái tượng của chúng tôi được xây dựng quanh chương trình này. Chúng tôi phải hoàn toàn bắt đầu lại. Tôi sẽ ăn nói thế nào với hai mươi bốn nhân sự và toàn bộ nhóm thanh niên đây? Họ đã làm việc rất siêng năng.

Quá thất vọng, tôi tìm tới Lisa để được yên ủi. Sau khi thuật lại những sự thất vọng của tôi, cô đáp lại ngọt ngào, “John, có vẻ như Chúa đang muốn dạy anh điều gì đó.” Bây giờ tôi giận mục sư và giận luôn cả vợ!

Tôi rời khỏi chỗ Li-sa vì trong mắt tôi cô ấy không có ủng hộ. Tôi nghĩ đây là kế hoạch tuyệt vời nhất từ trước giờ nhằm hướng tới nhiều học sinh trung học đang chết mắt. *Mục sư và vợ mình chắc chắn bị che mắt rồi*; ít nhất, đó là điều tôi đã nghĩ! Tôi cảm thấy cô đơn, thất vọng và hoàn toàn khó chịu. Có lúc, tôi còn nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng và tôi sẽ sớm thức dậy và mọi thứ sẽ bình thường trở lại. Điều này có thể thật sự xảy ra không?

Trong lúc đó, Chúa phán rõ ràng với lòng tôi. Ngài nói, “Con trai, khi Ta xét đoán con về khoảng thời gian con làm mục sư thanh niên, trước tiên Ta sẽ không xét đoán việc con đã chinh phục được bao nhiêu thanh niên cho Ta. Nhưng trước hết Ta sẽ xét đoán con về sự trung tín của con với người Ta đặt ở trên con.”

Những lời này khiến tôi co lại, nhưng không bằng câu nói tiếp theo của Ngài. Ngài nói chắc nịch trong lòng tôi, “Con có thể chinh phục mỗi học sinh trung học trong toàn bộ thành phố cho Ta nhưng mất tất cả công lao và phần thưởng của công khó của con vì con không trung tín với mục sư của con.”

Tôi bắt đầu run rẩy với lòng kính sợ thánh. Tôi lập tức ăn năn và xin sự tha thứ và gọi điện cho mục sư và làm điều tương tự với ông. Sau khi cúp máy và suy nghĩ những gì vừa mới xảy ra, Chúa bắt chợt cho tôi một khái tượng. Tôi thấy bản thân mình ủ rũ bước vào buổi họp với hai mươi bốn lãnh đạo. Tôi nặng nề và buồn rầu, với giọng nói chán nản, tôi thông báo, “Mọi người biết tôi đã làm chương trình này nhiều tháng; đó là khái tượng của nhóm thanh niên, nhưng mục sư quản nhiệm của chúng ta bác bỏ nó. Mọi thứ chúng ta đã làm việc để hướng đến giờ không còn nữa.”

Tôi thấy họ gục đầu xuống cay cú, mắt và miệng họ há hốc ra vì không tin nổi. Tất cả đều bị sốc và buồn bực. Trong khái tượng này tôi biết rằng họ đều giận mục sư lãnh đạo của

chúng tôi và nhận thấy tất cả chúng tôi là nạn nhân của sự thiếu sáng tạo của ông.

Chúa hỏi tôi có phải đó là điều tôi định làm không. Tôi trả lời, “Dạ không, thưa Chúa!” Tôi biết Ngài đang xử lý thái độ và tấm lòng của tôi. Khái tượng mà Chúa đã cho tôi cho thấy tôi vẫn chưa có tấm lòng của người cha thuộc linh của mình. Tôi lập tức ăn năn một cách sâu xa.

Tôi nhớ vài ngày sau đó tôi đi bộ vào buổi họp với các lãnh đạo. Bây giờ tôi có sự kính sợ Chúa nung đốt trong lòng, tôi rào bước, mắt lấp lánh, giọng nói rất chua chát. Tôi nói vô cùng nhiệt huyết, “Mọi người ơi, tôi có tin tuyệt vời đây! Mục sư lãnh đạo đã ngăn chúng ta sinh ra một Ích-ma-ên. Ông ấy tuyên bố những gì chúng ta làm không phải là hướng đi ông muốn hội thánh này đi, vì thế chúng ta sẽ bỏ chương trình này!”

Họ đều lập tức đáp ứng với sự vui mừng. Một số người thì cười lên, số khác thì vỗ tay mừng rỡ với nhau và phần còn lại thì la lớn ủng hộ. Mỗi người đều hiểu được tấm lòng của tôi, bởi vì cuối cùng tôi đã hiểu được tấm lòng của mục sư tôi.

Một năm sau, tôi bị thử thách một lần nữa với một dự án quan trọng khác mà chúng tôi đã làm vài tháng. Lần này mục sư của tôi biết việc đó và đã đồng ý với hướng đi của chúng tôi. Tuy nhiên, ông đã đổi ý sau khi thực hiện dự án ba tháng. Lần nữa, đó là một sự thay đổi hướng đi rất nhanh và ông xin lỗi. Tôi xử lý với thái độ hoàn toàn khác trước đó. Tôi đã hủy kế hoạch, không cãi cự, không tranh đấu hay thể hiện sự bất đồng. Tôi nhớ rõ sự khác biệt mà tôi đã cảm nhận; tôi thấy nhẹ nhàng khi đồng ý ngay. Thực tế thì tôi có thể bám lấy kế hoạch ban đầu nếu tôi chọn vậy.

Một lần nữa, tôi trình bày với các lãnh đạo việc hủy bỏ dự án của chúng tôi như thể đó là ý tưởng riêng của tôi. Chúa đã chúc phước nhóm thanh niên của chúng tôi. Nhóm đã nhận cấp số lượng ba lần trong hai năm tôi giữ vị trí đó.

Tôi được thuyết phục rằng tôi sẽ không ở nơi hiện tại nếu tôi thất bại các bài thử thách đó. Tôi có thể nói với bạn điều gì có thể xảy ra, vì Thánh Linh đã tỏ cho tôi. Cuối cùng tôi đã hủy bỏ chương trình vì tôi không có lựa chọn nào cả. Tôi có thể

làm thế với thái độ tiêu cực lây lan sang tới các nhân sự của tôi và rồi đầu độc họ. Cuối cùng tôi sẽ bỏ hội thánh và vì cơ ân tứ trong cuộc đời tôi, tôi sẽ ảnh hưởng đến một số ít người. Nhưng tôi sẽ không bao giờ có chức vụ như chúng tôi có bây giờ, rao giảng và viết sách cho hàng triệu người trên khắp thế giới. Tại sao? Vì tôi đã không trung tín với của cải của người khác, và tôi sẽ không được Chúa giao sứ mạng riêng cho tôi.

Không dễ để học bài học này. Vì tôi là một lãnh đạo có cá tính A, khuynh hướng của tôi là hiếu chiến cho những gì tôi nghĩ là tốt nhất. Nhưng tôi học biết rằng Chúa quan tâm tới nhân cách của tôi hơn là các kết quả. Ngài muốn thiết lập một nền tảng chắc chắn trước khi Ngài giao phó cho Lisa và tôi sứ mạng riêng của chúng tôi.

Thừa độc giả, bạn cũng là một lãnh đạo. Nếu chúng ta bước đi trong đường lối của Ngài, Chúa hứa ban những cơ hội lãnh đạo cho tất cả con cái của Ngài. Chúng ta là “đầu chứ không phải là đuôi,” chúng ta “chỉ ở trên cao không ở dưới thấp” (xem Phục Truyền 28:13). Xin đừng “đập đầu vào tường” như tôi đã làm. Hãy học từ tôi để bạn cũng có thể thăng tiến trong trách nhiệm của Nước Chúa.

TÂM QUAN TRỌNG CỦA SỰ HIỆP MỘT

Một tổ chức phải được hiệp một để nhân cấp. Một trong những phần Kinh Thánh mở mắt của chúng ta nhiều nhất là trong sách Sáng Thế. Một nhóm người bất kính định làm điều gì đó mà hầu như bất năng đối với dân chúng thời đó - xây dựng một tòa tháp chọc trời. Thế nhưng, hãy lắng nghe điều Chúa Toàn Năng nói:

Kìa, toàn thể loài người chỉ có một dân tộc, một ngôn ngữ. Kìa chúng đang khởi công làm việc này, nay không còn gì ngăn cản chúng làm mọi điều chúng hoạch định nữa. (Sáng Thế 11:6)

Hãy nhớ ai đang nói ở đây; chính Đức Chúa Trời. Hãy lắng nghe lời Ngài, “Không còn gì ngăn cản chúng làm mọi điều chúng hoạch định nữa.” Tại sao Chúa lại nói như thế? Vì

họ là “một” và có “một” ngôn ngữ. Họ hiệp một. Họ bước đi trong sự đồng thuận.

Nếu điều này được nói ra từ miệng của Chúa liên quan tới những con người không được cứu, vậy Ngài nói gì với dân giao ước đây? Nói điều còn tốt hơn, vì khi dân sự của Ngài hiệp một với nhau thì “Chúa truyền ban phước lành” (Thi Thiên 133:3). Chữ *truyền ban* nghĩa là “ra lệnh, chỉ dẫn, chỉ định.” Không có chỗ cho sự rạn nứt; sự hiệp một thu hút phước hạnh, trong đó có sự nhân cấp.

Điều này áp dụng cho con cái Chúa thời Tân Ước càng hơn nữa! Không lạ gì chúng ta liên tục thấy những câu nói như:

Xin anh chị em hãy hiệp ý với nhau, cùng một tình yêu thương, đồng tâm, nhất trí để tôi được vui mừng trọn vẹn. (Phi-líp 2:2)

Sau cùng, thưa anh chị em, hãy vui mừng lên, hãy cải thiện cách sống, hãy khuyến khích nhau, đoàn kết và hòa thuận với nhau thì Đức Chúa Trời yêu thương và bình an sẽ ở cùng anh chị em. (2 Cô-rinh-tô 13:11)

Chỉ có điều anh chị em phải sống xứng đáng với Phúc Âm của Chúa Cứu Thế để khi tôi đến thăm anh chị em, hoặc vắng mặt, nhưng nghe về anh chị em rằng anh chị em vẫn đứng vững, đồng tâm, đồng một lòng cùng tranh đấu cho đức tin của Phúc Âm. (Phi-líp 1:27)

Chúng ta nghe những kêu gọi từ người cha của các hội thánh này. Phao-lô dùng các cụm từ như “trọn lòng hiệp ý,” “một tâm trí,” “một tinh thần.” Ông muốn đặt các hội thánh này vào vị trí đón nhận các phước hạnh mà Chúa truyền ban. Ông biết chỉ khi đó họ mới thật sự nhân cấp trong mọi khía cạnh.

Đây là một ví dụ tối ưu về phước hạnh được truyền ban được giữ lại cho những người hiệp một: Các môn đồ trung tín của Chúa Giê-su đã vâng theo mạng lệnh của Ngài là cứ ở nơi phòng cao (xem Công Vụ 1:4). Trong bốn mươi ngày sau sự sống lại của Ngài, Chúa Giê-su đã hiện ra với cho ít nhất 500 người nam và người nữ (xem 1 Cô-rinh-tô 15:6); thế

nhưng mười ngày sau khi Ngài thăng thiên, chỉ 120 người còn ở lại Giê-ru-sa-lem. Những người khác đâu? Tôi kết luận rằng hơn 75 phần trăm số họ đã không lắng nghe lời của Chúa Giê-su. Có thể chúng ta không biết họ ở đâu, nhưng chúng ta biết ước muốn của Ngài không phải là ưu tiên của họ.

Những người nam và người nữ trên phòng cao hiệp một dưới thẩm quyền của Lời Đức Chúa Trời. Câu hỏi sẽ là, “Họ sẽ đáp ứng với Phi-e-rơ, thẩm quyền được ủy thác, tổ phụ hội thánh mà Chúa Giê-su đã giao trọng trách như thế nào?”

Trong các sách phúc âm, Phi-e-rơ thường bốc đồng và không đồng bộ với ý muốn của Chúa. Khi ông dạn dĩ nói rằng Chúa Giê-su là Đấng Christ, Con của Đức Chúa Trời hằng sống, Chúa Giê-su tuyên bố Phi-e-rơ được phước. Nhưng trong chốc lát, Chúa Giê-su “quay lại bảo Phê-rô: Hỡi Sa-tan, hãy lui ra sau Ta. Con làm cơ vấp phạm cho Ta, vì con không nghĩ đến việc của Đức Chúa Trời, mà chỉ nghĩ đến việc của loài người.” (Ma-thi-ơ 16:23).

Trong một dịp khác, Phi-e-rơ đã đi bộ trên mặt nước trong khi các môn đồ khác chỉ quan sát. Một lần nữa ông là người tiên phong. Nhưng trong chốc lát, ông bắt đầu chìm xuống. Chúa Giê-su thất vọng mà phán rằng, “Sao ít đức tin thế! Sao con nghi ngờ?” (Ma-thi-ơ 14:31).

Trong một trường hợp khác, Phi-e-rơ cùng với Giăng và Gia-cơ được Chúa Giê-su hộ tống lên núi hóa hình. Ở đó họ chứng kiến mặt Ngài chiếu sáng như mặt trời, cả quần áo của Ngài cũng được biến đổi. Môi-se và Ê-li đã hiện ra và nói chuyện với Chúa Giê-su. Một vinh dự to lớn! Thế nhưng, trước khi Chúa Giê-su và ba môn đồ đi xuống núi, Phi-e-rơ đã thốt lên rằng họ nên xây dựng ba cái lều – hai trong số đó là dành cho Ê-li và Môi-se (xem Ma-thi-ơ 17). Một lần nữa ông không đồng bộ với các kế hoạch và mục đích của Đức Chúa Trời.

Khi đã biết như vậy, chúng ta hãy xem xét một trong những quyết định đầu tiên của Phi-e-rơ với tư cách một người lãnh đạo của hội thánh mới thành lập. Tuy nhiên, trước khi xem xét chúng ta phải nhớ một sự thật quan trọng khác: Lúc này

chỉ cách mấy ngày tính từ thời điểm Phi-e-rơ chối không biết Chúa Giê-su. Thông thường điều này khiến nhiều người sẽ không chấp nhận để ý đến sự lãnh đạo của Phi-e-rơ, đặc biệt nếu họ bất đồng với sự chỉ dẫn hay các quyết định của ông.

Vậy chúng ta hãy dựng lại bối cảnh. Vài ngày trôi qua kể từ lúc Chúa Giê-su thăng thiên và Phi-e-rơ tìm thấy một lời tiên tri trong sách Thi Thiên liên hệ trực tiếp tới các biến cố về việc Giu-đa phản Chúa Giê-su. Phi-e-rơ đọc cho hội chúng nhỏ ở phòng cao: “Vì Thánh Thi đã chép: ‘Nguyện chỗ ở nó phải hoang tàn và cũng không còn ai cư trú tại đó và nguyện một người khác thay thế chức vị nó!’” (Công Vụ 1:20). Một lần nữa Phi-e-rơ nhìn thấy điều mà những người khác không thấy, nhưng ông có giải nghĩa chính xác không?

Những gì bạn sắp đọc chắc chắn có thể được coi là phỏng đoán, nhưng tôi hy vọng đưa ra đủ sự hỗ trợ của Kinh Thánh để làm cho ý của tôi có căn cứ vững chắc. Một lần nữa tôi tin rằng Phi-e-rơ đã không đồng bộ với Đức Chúa Trời trong việc đưa ra quyết định, vì ông đã đề nghị tất cả những người mà đã ở với họ từ ban đầu ngồi vòng tròn để họ có thể “bốc thăm” để xem Đức Chúa Trời sẽ chọn ai thế chỗ của Giu-đa.

Trong Tân Ước bạn sẽ không tìm thấy bất cứ chỗ nào Chúa chọn một sứ đồ bằng hệ thống bốc thăm. Chúa Giê-su đã tỏ cho những người này đường lối của Chúa bằng cách để lại cho họ một tấm gương: Ngài đã cầu nguyện cả đêm và lắng nghe từ Đức Chúa Trời trước khi Ngài chọn mười hai môn đồ đầu tiên (xem Lu-ca 6:12-13). Nếu Phi-e-rơ tìm kiếm để tìm được sứ đồ kế tiếp theo cách tương tự như Chúa Giê-su thì sẽ là cách tốt nhất.

Hãy nhớ, chỉ vài năm sau đó, các tiên tri và giáo sư trong hội thánh tại An-ti-ốt đã làm theo tấm gương của Chúa Giê-su. Họ đã kiêng ăn và cầu nguyện trước khi Ba-na-ba và Sau-lơ được biệt riêng cho chức sứ đồ (xem Công Vụ 13:1-4). Đây là một sự khẳng định khác về lỗi lầm của Phi-e-rơ – quyết định vội vàng.

Có 120 người trong phòng cao đã tìm thấy hai ứng viên: Ma-thia và Giúc-tu. Ma-thia thắng việc bốc thăm và được kể

vào hàng các sứ đồ (xem Công Vụ 1:23-26); Tuy nhiên, bạn không bao giờ tìm thấy tên của Ma-thia trong Tân Ước lần nào nữa. Tại sao? Vì Kinh Thánh cho thấy Phao-lô là lựa chọn của Chúa để thay thế Giu-đa, không phải Ma-thia. Đây là lý do Phao-lô viết:

Ngài cũng hiện ra cho Gia-cơ và tất cả các sứ đồ. Sau cùng, Ngài cũng hiện ra với tôi, như một hài nhi sanh non. Vì tôi vốn thấp kém nhất trong vòng các sứ đồ; không xứng đáng được gọi là sứ đồ vì tôi đã bắt bớ Hội Thánh của Đức Chúa Trời. (1 Cô-rinh-tô 15:7-9).

Phao-lô nói về bản thân ông như thể ông đã được sinh ra sai thời điểm; nói cách khác, có thể ông quá trẻ để làm một trong mười hai môn đồ đầu tiên. Trong nghiên cứu của tôi, tôi đã tìm thấy những quan điểm khác biệt về ngày tháng năm sinh của Phao-lô; các con số ước đoán từ các nguồn khác nhau có phạm vi chênh lệch mười bốn năm. Một điều chắc chắn; không ai biết năm sinh của ông. Vì thế chúng ta hãy nhìn vào trình tự thời gian của Tân Ước để có cái nhìn thoáng qua về tuổi của ông.

Theo phần lớn các kỹ thuật, việc tử đạo của Ê-tiên xảy ra bốn năm sau sự sống lại của Chúa Giê-su, có nghĩa Chúa Giê-su đã lựa chọn nhóm các môn đồ đầu tiên của Ngài trước đó bảy năm. Trong lúc Ê-tiên bị ném đá, Kinh Thánh mô tả Sau-lơ (Phao-lô) là một “thiếu niên” (xem Công Vụ 7:58). Từ điển Greek-English Lexicon nói từ Hy Lạp nói về “thiếu niên” nói về người mới qua dậy thì. Vì thế trừ đi bảy năm, chúng ta có thể giả định một cách an toàn là Phao-lô còn quá trẻ và không thể làm một môn đồ đầu tiên.

Tôi hoàn toàn tin rằng Phao-lô là lựa chọn của Đức Chúa Trời. Rõ ràng ông có bông trái và thẩm quyền của một sứ đồ, nhiều hơn rất nhiều so với Ma-thia. Ý chính: Tôi tin Phi-e-rơ đã thực hiện một quyết định lãnh đạo bốc đồng, không đồng bộ với kế hoạch của Chúa. Nếu ông thực hiện hành động này trong hội thánh hiện đại, chắc chắn chúng ta sẽ có một hội thánh bị chia rẽ làm ba đường: nhóm “chống lại việc chọn sứ đồ bằng hình thức bốc thăm,” nhóm kia “không cần các sứ đồ mới chỉ cả” và nhóm khác “chọn sứ đồ bằng hình thức bốc

thăm.” Thế nhưng, hãy lắng nghe những lời tiếp theo được nghi lại trong Kinh Thánh sau vụ việc này:

Đến ngày lễ Ngũ Tuần, các môn đệ Chúa tập họp (hiệp một) tại một chỗ. (Công Vụ 2:1)

Những chữ *hiệp một* thực tế là một từ trong tiếng Hy Lạp, *homothumadon*. Nó được định nghĩa là “cùng một tâm trí, đồng lòng nhất trí, thống nhất, cùng nhau.” Từ định nghĩa này, không có chỗ cho sự chia rẽ, cả trong suy nghĩ lẫn hành vi. Họ hiệp một trong mục đích, tâm trí, tấm lòng và tâm linh. Kết quả là gì? Kinh Thánh nói ba ngàn người được thêm vào cho Chúa ngày hôm đó! Nếu bạn chia con số này cho 120, kết quả nhận được là sự nhân cấp hai mươi năm lần.

Hãy suy nghĩ điều đó – hội thánh đã tăng trưởng hai mươi lần chỉ trong một buổi nhóm. Chúa đã truyền ban phước hạnh của Ngài trên sự hiệp một của họ! Đó là một quy luật thuộc linh.

Tôi chắc chắn có một số tín hữu trong phòng cao, họ đã làm những việc khác với Phi-e-rơ. Chắc chắn làm theo tấm gương của Chúa Giê-su và trước hết tìm kiếm Chúa trong một thời gian dài trước khi đưa ra quyết định là một lựa chọn tốt hơn.

Dù có cách tốt hơn để làm việc đó, những người tại phòng cao đã nhìn thấy ưu tiên lớn hơn – cứ hiệp làm *một* bằng cách gắn bó với chiến lược của lãnh đạo của họ. Mỗi người tiến tới phía trước như thể đó là ý tưởng của họ vậy. Chúng ta thường chia rẽ về những sự bất đồng ngờ ngẩn hay nhỏ nhặt trong các phương pháp của chúng ta ra sao? (Hãy để tôi xen vào một lễ thật quan trọng này: Nếu lãnh đạo của bạn đưa ra một quyết định mà Kinh Thánh cho là tội lỗi, đây là lần duy nhất chúng ta được bảo không được tuân thủ. Tuy nhiên, phần lớn những chuyện bất đồng xảy ra về cách thức làm việc, không phải vì tội lỗi.

SÓNG NGẦM

Chúng ta phải nhớ rằng sự bất đồng ý kiến không chỉ giới hạn trong lời nói hay hành động; nó đi sâu hơn – trong tâm trí, tầm lòng và tâm linh. Hãy xem ba câu Kinh Thánh ở trên một lần nữa để hiểu cho rõ. Chúng ta có thể hiệp một bề ngoài nhưng bị chia rẽ trong động cơ và tư tưởng.

Mẹ tôi sống tại Vero Beach, Florida. Xấp xỉ ba mươi dặm cách nơi sinh sống của bà về phía bắc là một nơi được gọi là Sebastian's Inlet. Người địa phương biết đến nó vì các con sóng ngầm mạnh mẽ của nó. Sóng ngầm là một hiện tượng không thể nhìn thấy bằng mắt trần. Tất cả nước trên mặt đại dương có vẻ chảy đi một hướng, cùng chảy về phía bãi biển. Thế nhưng dưới mặt nước, nước chảy nhanh theo hướng ngược lại. Hai dòng chảy trái ngược này bắt lấy các nạn nhân và kéo họ ra biển, đôi khi lấy đi mạng sống của họ.

Có sóng ngầm trong các hội thánh, trong các công ty, các trường học, cơ quan công quyền, các đội thể thao và các câu lạc bộ, đem đến sự ngăn cản và triệt tiêu sự nhân cấp không? Chắc chắn là có. Tại sao? Vì chúng ta đang nỗ lực xây dựng vương quốc Chúa với não trạng dân chủ hơn là não trạng Nước Trời? Chúng ta là công dân của một Vương Quốc thật và thẩm quyền của Vua được ủy thác cho chúng ta không thể bị xem thường. Phước hạnh của Ngài bày tỏ khi chúng ta đầu phục các lãnh đạo của chúng ta tận đáy lòng.

Chúng ta phải hỏi bản thân mình, *Chúng ta đúng hay chúng ta hiệp một? Điều nào quan trọng hơn?* Bạn có thể đúng 100 phần trăm, nhưng cùng lúc sai 100 phần trăm. Nếu có sự liên kết vượt trội hơn cách lựa chọn hệ thống bốc thăm của Phi-e-rơ để thay thế nó bằng sự kiêng ăn và cầu nguyện (theo khuôn mẫu chúng ta nhìn thấy trong Kinh Thánh), thì sự liên kết đó 100 phần trăm là đúng. Tuy nhiên, vì có sự không hiệp một của họ, sự tuôn đổ phước hạnh của Chúa đã bị ngừng lại.

Nếu bạn nhớ lại, lần đầu tiên sự nhân cấp phi thường xảy ra trong Kinh Thánh là sau khi các tổ phụ đã đưa ra một hướng hoạt động. Sau đó chúng ta đọc, "Tất cả mọi người

đều hài lòng về các lời ấy” (Công Vụ 6:5). Kết quả là gì? “Số môn đồ tại Giê-ru-sa-lem gia tăng gấp bội.” (Công Vụ 6:7). Mọi người trong tổ chức đều nắm bắt nó như thể đó là chiến lược của họ. Lần nữa, tôi chắc chắn người ta có thể phản đối, nhưng họ đã khám phá một lẽ thật: Được phước tốt hơn là đúng. Vì vậy, họ đã nắm phương pháp như thể nó là chính ý tưởng của họ.

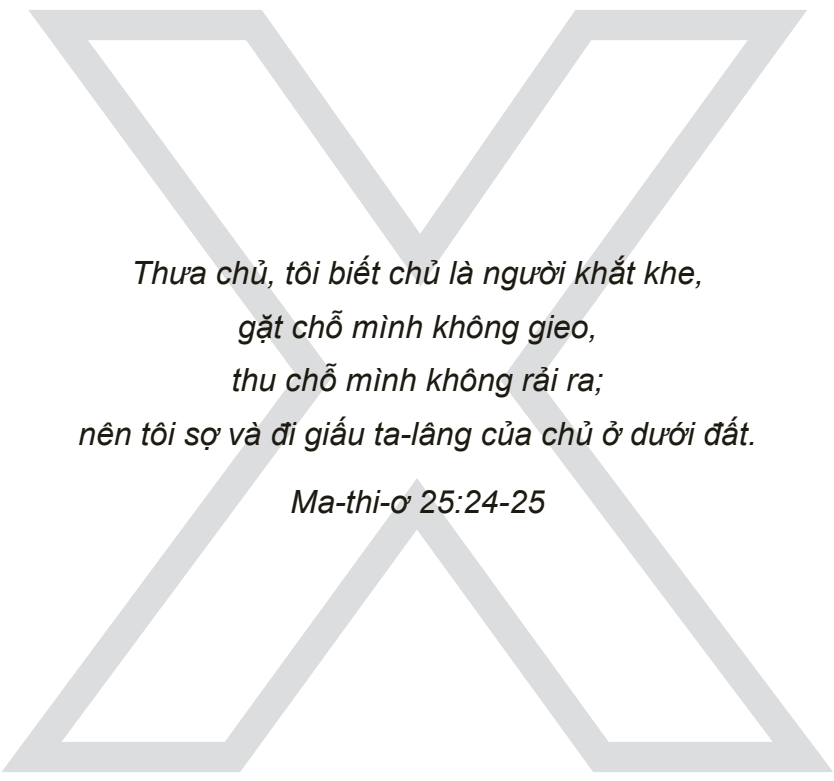
Bây giờ chúng ta phải hỏi câu khó nhất: Bao nhiêu người trong chúng ta sẽ đứng trước mặt Chúa Giê-su tại ngai phán xét, sẽ bị sốc và bối rối bởi những gì Ngài tiết lộ? Liệu Ngài khóc mà chỉ cho chúng ta thấy sóng ngầm đã ngăn trở phước hạnh được truyền ban như thế nào? Liệu chúng ta sẽ thấy những cuộc đời được ảnh hưởng cho cõi đời đời và cùng khóc với Ngài khi chúng ta nhận ra cơ hội cho chúng ta nhân cấp đã bị bỏ qua? Bao nhiêu người trong chúng ta muốn quay trở lại và tìm kiếm sự hiệp nhất, dù nó trái ngược với việc chúng ta đúng? Nhưng chờ đến lúc đó e rằng quá trễ.

SUY GÃM

1. Người cha là người đem sự lãnh đạo, sự nuôi dưỡng và nét văn hóa đến cho một cá nhân hay tổ chức – và họ có thể giữ nhiều vị trí: giám đốc điều hành, mục sư, trưởng nhóm nhỏ, trưởng phòng ban, ông chủ, giáo viên, huấn luyện viên (đây chỉ là vài ví dụ ít ỏi). Ai là nhân vật làm người cha trong cuộc đời của bạn? Vai trò làm người cha được thể hiện theo những cách nào?
2. Một người con trai hay con gái trung tín sẽ nhân cấp các đường lối của cha mẹ mình. Tại sao bắt chước các đường lối của lãnh đạo là quan trọng? Làm sao điều này có thể bảo đảm là không có sự ngắt quãng trong khái tượng, phương cách và nét văn hóa?
3. Việc nhân cấp những gì thuộc về người khác đòi hỏi bạn nhân cấp bản thân mình. Bạn có tìm kiếm những con người có các ân tứ tương tự với bạn và chia sẻ cho họ sự khôn ngoan và cách thức bạn đã học không? Bạn có đẩy lên những người khác để làm công việc bạn đang làm trong hiện tại? Nếu không, làm cách nào để bạn có thể bắt đầu làm việc này?

*Thưa chủ, tôi biết chủ là người khắt khe,
gặt chỗ mình không gieo,
thu chỗ mình không rải ra;
nên tôi sợ và đi giấu ta-lâng của chủ ở dưới đất.*

Ma-thi-ơ 25:24-25

Những Cản Trở Sự Nhân Cấp I

Bây giờ chúng ta sẽ đi sâu vào động cơ và ý nghĩ của tên đầy tớ lười biếng trong dụ ngôn của Chúa Giê-su. Tại sao hai người đầy tớ kia nhân cấp còn anh vẫn còn ý như vậy? Tại sao người đầy tớ thứ nhất và thứ hai được coi là “tốt lành và trung tín,” trong khi anh ta được mô tả là “gian ác và lười biếng?”

Trước khi tiếp tục, đầu tiên chúng ta hãy để thời gian xác định một lẽ thật: *Khi ai đó đứng trong sự hiện diện của Chúa Giê-su thì không thể nói dối.* Tại sao tôi đề cập điều này ở đây? Hãy để tôi giải thích bằng một minh họa thông thường. Bạn đã bao giờ xem một bộ phim gián điệp và trong lúc điều tra, “huyết thanh sự thật” (tiêm thuốc kích thích thần kinh vào đối tượng bị thẩm vấn để thu thập thông tin mật) được sử dụng để phơi bày các sự thật bị giấu kín? Gián điệp hay người khai mang sau đó tiết lộ điều anh ta thề giữ bí mật; sự thật được hé lộ.

Chúng ta hãy chuyển sang tình huống đời thực. Trong những năm đầu hôn nhân, tôi không trưởng thành và đầy bất an. Có những việc trong đó tôi đã hành xử không thể chấp nhận được vào thời điểm đó, cho tới khi Li-sa đối chất tôi. Trong những sự bần bạc của chúng tôi, tôi mạnh mẽ bảo vệ các hành động và động cơ của mình. Thường trong những sự bần bạc đó, tôi cứ bảo vệ sự chính xác trong câu nói của mình! Sau đó, trong lúc cầu nguyện và trong sự hiện diện của Chúa, tôi nhận ra cô ấy đúng. Tôi quay trở lại với Li-sa trong sự khiêm nhường và thừa nhận sai lầm.

Vấn đề ở đây : Sự lừa dối, sự không thành thật, sự bịp bợm, sự hai mặt và những hành vi tương tự không thể cùng tồn tại trong sự hiện diện long trọng của Chúa. Chúa Giê-su nói:

Không điều gì che đậy mà sẽ khỏi bị tỏ bày; không điều gì giấu kín mà sẽ khỏi bị phát hiện. Vì thế, những lời các con nói trong tối sẽ được nghe ngoài sáng; những tiếng rỉ tai trong phòng riêng sẽ được công bố trên sân thượng. (Lu-ca 12:2-3)

Chúa Giê-su đang nói cụ thể về sự phán xét vì lúc đó không thể nào nghĩ hay nói dối trá được, vì sự thật sẽ tràn ngập bầu không khí nơi đó và sẽ không cho phép bất kỳ lời dối trá hay lường gạt nào được nói ra. Chính sự kiện rằng dụ ngôn về quản gia tượng trưng cho sự phán xét có nghĩa rằng là chúng ta có thể chắc chắn rằng câu trả lời của tên đầy tớ lười biếng là chính xác. Anh ta tự phơì bày chính mình dù điều đó cáo buộc chính anh ta.

Có hai nhân tố chính phía sau lý do anh ta không nhân cấp đòi đòi:

- Anh ta không biết bản tính của chủ mình.
- Anh ta sợ hãi.

Hai lý do này được đưa ra theo trật tự. Lý do thứ hai thường, không phải luôn luôn, là sự kết tinh của lý do đầu tiên, vì sự thiếu hiểu biết về bản tính của Chúa rất dễ nuôi dưỡng nỗi sợ hãi. Điều này sẽ được sáng tỏ khi chúng ta tiếp tục phơì bày hai sai lầm này.

“ĐIỀU TÔI TIN”

Khi chúng ta phơì bày sai lầm đầu tiên, hãy để tôi kể một câu chuyện. Tôi vừa mới bay tám tiếng tới Hawaii để dự một hội nghị. Trên người vẫn mặc bộ đồ đi đường, chờ phòng khách sạn sẵn sàng, tôi tìm thấy một chỗ để nghỉ ngơi ngay dưới cái dù cạnh hồ bơi. Tình cờ một nữ thương gia cũng chờ đợi – cô tham dự một hội nghị khác. Chúng tôi nói chuyện và khi cô

biết tôi là một tác giả và mục sư Tin Lành, cô bắt đầu kể tỉ mỉ về mối quan hệ của cô với Chúa.

Mất không tới một hai phút để nhận ra cô không biết gì về Chúa. Cô cứ tự tin nói những gì cô tin và rất ít phù hợp với điều Kinh Thánh bày tỏ. Trong khi cô vẫn trình bày chi tiết hơn về niềm tin của cô, tôi xin Thánh Linh ban sự khôn ngoan và Ngài chỉ cho tôi điều phải nói.

Khi cô nói xong, tôi hỏi, “Cô có thấy người đàn ông đang ngồi bên kia bể bơi không?”

Cô đáp, “Có, tại sao?”

Tôi nói, “Cho phép tôi kể cho cô về anh ta. Anh ta là người ăn chay nghiêm ngặt – anh ta không ăn bất cứ thứ gì từ động vật, thậm chí là mật ong. Ước mơ của anh ta là ở trong đội bơi lội của Mỹ. Anh ta tập luyện ba tiếng một ngày. Anh ta có sở thích môn quần vợt, nhảy dù và hội họa. Anh ta cưới người phụ nữ đằng kia, bên cạnh bồn tắm nước nóng và cô ta trẻ hơn anh ta mười tuổi.”

Được kích thích sự tò mò, nhưng cũng hơi bối rối tại sao tôi lại thay đổi chủ đề đột ngột như vậy. Cô vừa mới chia sẻ những suy nghĩ sâu sắc của cô về Chúa và đến lượt mình thì tôi đột ngột mô tả người đàn ông bên kia bể bơi. Sự tò mò hút hết cả sự chú ý của cô, cô hỏi, “Anh ta ở đây để dự hội nghị với anh sao?”

“Không phải thưa cô.”

Cô hỏi, thậm chí còn tò mò hơn, “Ồ, vậy sao anh biết anh ta?”

“Tôi chưa bao giờ biết anh ta.”

Bây giờ trông cô bị bối rối và lo lắng, cô hỏi tại sao tôi biết quá nhiều về anh ta. Tôi không biết ý tưởng này đúng hay không, nhưng qua nét mặt cô, tôi đoán cô nghĩ tôi là một đặc vụ Cục Tình Báo Trung Ương, một nhân viên Cục Điều Tra Liên Bang, một thám tử hay thậm chí là một người theo lén. Tính tò mò của cô càng được kích thích.

Yên lặng một hồi, sau đó tôi nói với cô, “Đó là những gì tôi tin về anh ta.”

Cô ta không nói nên lời.

Tôi nói tiếp, “Cô rất tự tin nói về niềm tin của mình về Đức Chúa Trời là ai. Nhưng hầu như mọi thứ cô vừa mới nói về Ngài là không đúng. Tôi biết điều này vì tôi biết Ngài.”

Sau đó tôi quay lại, nhìn thẳng vào mắt cô và nói, “Điều tôi mới mô tả về người đàn ông mà tôi chưa bao giờ gặp trước đây không khác gì điều cô mới làm với Đức Chúa Trời. Tôi đã nói cho cô điều tôi tin về người đàn ông bên kia bể bơi và nghe rất thuyết phục. Nhưng khả năng là phần lớn điều tôi đã nói không đúng, và lý do là tôi chưa bao giờ để thì giờ để tìm hiểu anh ta.”

Người phụ nữ lắng nghe nhưng có vẻ khá run.

Tôi bình tĩnh nói, “Đức Chúa Trời ban cho chúng ta Lời Ngài, được ghi lại trong những trang sách Kinh Thánh, nó tiết lộ Ngài là ai. Ngài cũng sai Thánh Linh của Ngài để bày tỏ Chúa Giê-su cho chúng ta, Ngài chỉ cho chúng ta Đức Chúa Trời Toàn Năng vì Ngài là Đức Chúa Trời được bày tỏ trong xác thịt.”

Tôi dừng lại và sau đó nhẹ nhàng hỏi, “Cô có nghĩ là cô đã dựng lên một Đức Chúa Trời tưởng tượng trong tâm trí của mình, đáng thực tế chẳng tồn tại?”

Đáng buồn, hoặc cô ta không sẵn sàng để đổi đầu việc thiếu hiểu biết về Chúa hoặc cô ta sợ hãi để đổi diện thực tế được gặp Ngài. Chúng tôi nói chuyện thêm vài phút và không lâu sau thì đường ai nấy đi.

Có thể bạn cười khi đọc câu chuyện này, khi bạn nghĩ, *Tôi biết Đức Chúa Trời. Tôi đi nhà thờ và đọc Kinh Thánh.* Tuy nhiên, trước khi bắt cứ ai trong chúng ta an chắc trong lối suy nghĩ đó, chúng ta phải nhớ trường hợp của những người Pha-ri-si. Họ đi nhà thờ, cầu nguyện và kiêng ăn đều đặn, hoàn hảo và có thể nói thuộc lòng năm sách đầu tiên của Kinh Thánh. (Chắc chắn tôi không có được một kỷ lục tốt như thế.) Thế nhưng, họ không thể nhận ra Đức Chúa Trời bày tỏ trong xác thịt – Chúa Giê-su, đang đứng trước mắt họ.

BIẾT ĐỨC CHÚA TRỜI

Ai có được đặc ân biết Đức Chúa Trời? Tất cả đều được mời, nhưng có những phạm vi đã được thiết lập. Cánh cửa mở ra cho mỗi quan hệ thật khi chúng ta từ tâm tấm lòng quyết định dâng trọn cuộc đời mình cho Ngài, không phải chỉ qua loa, mà phải kèm theo những hành động tương ứng. Chúa Giê-su nói, “Vì hễ ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất, nhưng ai vì Ta mà mất mạng sống thì sẽ tìm lại được.” (Ma-thi-ơ 16:25). Ý của Ngài là gì khi nói, “sẽ tìm lại được?” Rất đơn giản, sự sống thật chỉ được tìm thấy trong việc biết Ngài.

Chúng ta không biết Đức Chúa Trời nhờ đi nhà thờ, chơi chung với mấy người bạn tin lành, nhờ đọc sách, nghe nhạc thánh ca, hay lặp lại lời cầu nguyện “tin Chúa,” hay thậm chí là bởi làm các việc từ thiện. Trong Kinh Thánh Chúa Giê-su thường được mô tả là Chàng Rể và chúng ta được mô tả là Nàng Dâu. Khi một chàng rể và nàng dâu hiệp nhất, hai người trở nên một. Phao-lô viết, “Huyền nhiệm này thật vĩ đại, tôi nói đến Chúa Cứu Thế và Hội Thánh.” (Ê-phê-sô 5:32). Để cho thấy thế nào là biết Ngài, Đức Chúa Trời đã cho chúng ta một bài giảng được minh họa, một bài giảng phổ biến nhất giữa vòng loài người. Mỗi ngày chúng ta có thể quan sát một sự trình bày rõ ràng về mối quan hệ với Ngài: *Hôn nhân, đời sống thánh của vợ chồng*.

Khi một người nữ đi giữa hai hàng ghế nhà thờ trong bộ váy trắng đến hành khúc đám cưới, cô đang tuyên bố một câu rất mạnh mẽ. Cô đang nói lời giã từ với khoảng 3,930,000,000 người nam khác trên thế giới! Cô sẽ dâng trọn tâm, tâm hồn, thân thể và đời sống của cô cho người nam đang chờ đợi cô ở bục giảng. Thật lý thú là quyết định của cô tượng trưng cho sự “ăn năn” thật. Cô ấy đang từ bỏ tất cả những cơ hội để thiết lập sự hiệp nhất trong hôn nhân với tất cả những người nam còn lại trên quả đất. Cô và người chồng được chọn của cô bước vào một giao ước: Anh ta hoàn toàn là của cô và cô hoàn toàn là của anh ta. Cả hai bắt đầu một hành trình mới, hành trình đó mang theo tiềm năng làm cho mối quan hệ thêm sâu lắng, biết về nhau nhiều hơn họ có thể biết về bất cứ người nào khác.

Bây giờ tôi muốn nói điều này mà thoát nghe có vẻ gây tranh cãi, nhưng hãy nghe tôi nói hết! Cá nhân tôi tin rằng một trong những trở ngại lớn nhất mà chúng ta đã tạo ra đối với việc biết Chúa là giới thiệu “lời cầu nguyện tin Chúa.” Đặc thù truyền thống của chúng ta trông như thế này: Chúng ta bán một mối quan hệ với Chúa gần như thể chúng ta đang tiếp thị một sản phẩm cho người tiêu dùng. Sau một sứ điệp hay cuộc làm chứng, chúng ta nói, “Bạn có muốn biết Đức Chúa Trời không? Bạn có muốn một mối quan hệ với Đấng Tạo Hóa của bạn không? Vậy thì hãy cầu nguyện lời này: ‘Lạy Chúa Giê-su, xin hãy bước vào cuộc đời con. Con ăn năn các tội lỗi mình. Con tiếp nhận Ngài làm Đấng Cứu Thế của con. Cảm ơn Ngài tha thứ cho con và để con làm con của Đức Chúa Trời.’”

Tiếp theo, chúng ta thông báo tin vui cho tất cả những người có mặt, chúc mừng vì những người mới cải đạo mãi mãi được an ninh với Chúa và mời họ thông công với chúng ta. Tuy nhiên, chúng ta đã không nói gì ngoài sự ăn năn – họ cần từ bỏ vĩnh viễn lối sống ích kỷ và phó sự sống mình cho Ngài. Thế nhưng, hãy lắng nghe câu nói đầy đủ của Chúa Giê-su:

Kể đó, Đức Giê-su phán với các môn đệ: Nếu người nào muốn theo Ta, hãy từ bỏ chính mình, vác thập tự giá mình và theo Ta. Vì hễ ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất, nhưng ai vì Ta mà mất mạng sống thì sẽ tìm lại được. (Ma-thi-ơ 16:24-25).

Chúng ta chỉ có thể thật sự biết Đức Chúa Trời bằng cách bước vào mối quan hệ thật với Ngài, điều Chúa Giê-su đã tóm lược trong các câu này. Biết Đức Chúa Trời không phải là một sự kiện một lần mà là một quyết định vững vàng nhằm đầu phục các đường lối của Ngài hơn là những gì mà bạn nghĩ là tốt nhất cho bạn. Đây là một quyết định được đưa ra mỗi ngày, mỗi giây phút. Nếu một vấn đề được bày tỏ rõ ràng trong Lời Ngài thì không có sự tranh cãi hay không cần phải vâng lời. Đi theo Chúa Giê-su nghĩa là bạn đã có một quyết định trong lòng để từ bỏ những điều làm cho Ngài bực mình và để phục vụ Ngài liên tục.

Sứ đồ Gia-cơ viết, “Hãy thực hành Lời Chúa, đừng tưởng chỉ nghe là đủ mà tự lừa dối mình.” (Gia-cơ 1:22). Người mà nghe Lời Chúa, nhưng không đáp ứng trong suy nghĩ, lời nói và hành động thì đã tự lừa dối chính mình. Kinh Thánh nói đây là sự lừa dối bản thân mình, tôi nghĩ điều này mô tả chính xác tên đầy tớ thứ ba, người Pha-ri-si, người phụ nữ ở hồ bơi tại Hawaii và nhiều người khác mà tôi đã gặp, những người thật sự tin rằng họ có mối quan hệ với Chúa vì họ đi nhà thờ và trích Kinh Thánh nhưng thường xuyên ăn nói và sống trái ngược với Lời Ngài. Đáng buồn là họ đã bị dẫn dụ sai lạc. Đó là tự lừa dối.

Để tôi nói nhanh một ý quan trọng. Li-sa sẽ nói cho bạn biết rằng cô đã phạm nhiều sai lầm trong hôn nhân của chúng tôi (tôi phạm nhiều hơn, nhưng ở đây tôi tập trung nhiều hơn vào nàng dâu!) nhưng cô không bao giờ có chủ đích tìm kiếm ước muốn cá nhân và đánh đổi giao ước hôn nhân của chúng tôi. Hành vi của cô không hoàn hảo, nhưng lòng cô chưa bao giờ xa rời sự chung thủy bền vững với tôi.

Tương tự, trong mối quan hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời, nếu chúng ta thỉnh thoảng không vâng lời, Ngài sẽ tha thứ. Không khác biệt với việc vợ chồng không phá vỡ mối quan hệ giao ước khi phạm một sai lầm. Mối quan hệ với Đấng Tạo Hóa của chúng ta là sự chung thủy thật từ tấm lòng, không phải từ đầu môi chót lưỡi mà không có những hành động tương xứng.

Chúa Giê-su nói một câu đặc biệt nhất: “Người nào chịu làm theo ý Ngài sẽ biết...” (Giăng 7:17). Nó bắt đầu trong thâm tâm con người chúng ta; khi chúng ta ước ao làm theo, chứ không chỉ nghe mà thôi. Chúng ta làm bất cứ điều gì Ngài nói và sau đó chúng ta sẽ biết. Chúng ta nhận ra và biết Đức Chúa Trời và Lời Ngài. “Người nào chịu làm theo ý Ngài sẽ biết giáo lý này đến từ Đức Chúa Trời hay là chính Ta tự nói ra.” (Giăng 7:17).

Trong dụ ngôn về các ta-lăng, cả ba đầy tớ đã nghe chính xác những sự chỉ dẫn giống nhau trước khi chủ của họ đi. Hai đầy tớ đã hành động theo các chỉ dẫn của chủ và một đầy tớ chẳng làm gì cả. Không phải ngẫu nhiên mà người đầy tớ thứ

ba này thật sự không biết chủ của mình, vì thế anh ta đã xem nhẹ tầm quan trọng của các sự chỉ dẫn của chủ. Tên đầy tớ này đã tự lừa dối.

SỰ KÍNH SỢ CHÚA

Một cụm từ của Kinh Thánh mô tả phần thảo luận của chúng ta cho đến bây giờ: *sự kính sợ Chúa*. Do có đủ các kiểu sợ hãi vây quanh, đặc biệt trong thời đại của chúng ta nên chúng ta hay tránh né câu nói này. Tuy nhiên, có hai cái sợ và chúng hoàn toàn đối lập nhau. Một là “linh sợ hãi,” và hai là “sự kính sợ Chúa.” Kinh Thánh phân biệt hai nỗi sợ này. Môi-se đã nói với dân sự Chúa ngay sau khi họ rút lui khỏi sự hiện diện của Đức Chúa Trời.

“Anh chị em đừng sợ. Đức Chúa Trời đến để thử anh chị em, để anh chị em có lòng kính sợ Đức Chúa Trời và không phạm tội với Ngài.” Trong khi Môi-se đến gần đám mây dày đặc là nơi Đức Chúa Trời ngự thì dân chúng cứ đứng ở đằng xa. (Xuất Hành 20:20-21)

Thoạt nhìn, có vẻ như Môi-se tự mâu thuẫn. Để tôi diễn ý câu nói của ông để làm cho nó rõ: “Đừng sợ hãi vì Đức Chúa Trời đã đến xem liệu trong anh chị em có sự kính sợ Ngài hay không.” Tuyên bố của ông không phải là một sự mâu thuẫn, mà là sự phân biệt giữa việc “kinh hãi Chúa” và sự “kính sợ Chúa” – có một sự khác biệt. Người sợ hãi Chúa có điều gì đó để giấu. Hãy nhớ lại thể nào A-đam đã trốn sự hiện diện của Chúa sau khi phạm tội nghịch với Ngài (xem Sáng Thế 3:8). Mặt khác, người kính sợ Chúa thì chẳng có gì để giấu. Thực tế là người đó sợ xa cách Ngài.

Vì thế ngay từ đầu, cho phép tôi nêu một ý chắc chắn: *Sự kính sợ Chúa không phải là sợ hãi Chúa*. Làm sao chúng ta có thể có mối quan hệ thân mật với Người mà chúng ta sợ hãi? Như đã nói, sự kính sợ thánh và chân thật thì kinh hãi về việc bị xa cách Đức Chúa Trời. Bạn không muốn ở bất cứ đâu ngoài ở trong sự hiện diện, sự chăm sóc và tình yêu thương của Ngài. Bạn không dám nhúc nhích đâu, bất kể hoàn cảnh hay mọi việc trông ảm đạm thế nào đi nữa, bạn biết không có

chỗ nào tốt hơn việc được gần Ngài. Điều này thể hiện rõ qua việc bạn vâng lời Ngài.

Kính sợ Chúa là tôn kính, sùng kính, tôn trọng Ngài hơn bất cứ ai hay điều gì khác. Kính sợ Chúa là giữ Ngài trong sự kính mến cao cả, hiểu rõ những ước ao của tấm lòng của Ngài như của báu hơn là chính bản thân. Chúng ta yêu điều Ngài yêu và ghét điều Ngài ghét. Điều quan trọng đối với Ngài trở nên quan trọng đối với chúng ta; điều không quan trọng đối với Ngài sẽ không quan trọng đối với chúng ta.

Cách nhìn này đặt chúng ta vào vị trí của những người được nghênh đón để gần gũi Ngài. Nếu bạn xem xét dân Y-sơ-ra-ên, tình yêu của họ dành cho Chúa có điều kiện. Khi hoàn cảnh thuận lợi, họ thờ phượng, vâng lời và yêu mến Ngài. Khi nó không thuận lợi thì họ than phiền. Họ đã không tin cậy Ngài tuyệt đối, mà trái lại họ lo giữ gìn bản thân mình. Bằng cách giữ mạng sống của mình, họ đã làm trái ngược điều Chúa Giê-su nói trong phúc âm; họ đã từ bỏ đặc ân lớn lao của mối quan hệ thật với Ngài. Môi-se kính sợ Chúa, còn dân chúng thì không.

Những động cơ của họ đã được phơi bày thuận theo thái độ đó – dân chúng thì đứng ở đằng xa, nhưng Môi-se lại gần sự hiện diện của Chúa. Họ sống một cuộc đời bị che mắt nên không thấy những điều tốt đẹp nhất. Ngược lại, Môi-se đã nhìn thấy rõ ràng. Môi-se biết Đức Chúa Trời – Lời Ngài, các đường lối và sự khôn ngoan của Ngài. Còn họ chỉ biết Đức Chúa Trời bởi cách Ngài trả lời những lời cầu nguyện của họ.

Chúng ta hành động thích đáng trong sự kính sợ Chúa khi chúng ta vâng lời Ngài ngay lập tức; ngay cả khi chúng ta không hiểu hết hay không thấy có lợi ích rõ ràng, và thậm chí có khi còn bị thiệt hại nữa. Chúng ta biết bản tính của Ngài, vì thế chúng ta được thuyết phục. Ngay cả khi điều gì đó có vẻ gây thiệt hại, nhưng sẽ không bao giờ bị thiệt hại khi chúng ta vâng lời Chúa.

Cuối cùng, việc bước đi trong sự kính sợ Chúa bày tỏ qua việc vâng lời Ngài cách trọn vẹn. Áp-ra-ham đã làm điều này khi Chúa bảo ông từ bỏ điều quan trọng nhất với ông – điều

ông đã chờ đợi hai mươi lăm năm – để dâng người ông yêu thương hơn bất cứ ai hay tài sản nào – đưa con trai Y-sác. Ông ra đi lúc sáng sớm và đi ba ngày để làm điều Chúa bảo. Đức Chúa Trời không cho ông biết “tại sao”, và có vẻ như của lễ này sẽ làm tiêu tan hết những điều mà Áp-ra-ham sống để có được. Việc này có vẻ gây thiệt hại cho ông quá. Nhưng ông tuyệt đối tin cậy bản tính của Chúa (tương phản với hành động của tên đầy tớ lười biếng).

Một khi Áp-ra-ham đã đưa dao lên để hành quyết Y-sác, thì thiên sứ của Chúa đã ngăn ông lại và tuyên bố, ““Đừng giết đứa trẻ, cũng đừng làm gì nó cả! Vì bây giờ, ta biết người kính sợ Đức Chúa Trời và không tiếc con người với Ta, dù là con một của người!” (Sáng Thế 22:12). Kiểu tình yêu, sự tin cậy và đức tin này là tấm lòng của người thật sự kính sợ Chúa.

Chúng ta được bảo, “Kính sợ CHÚA là khởi đầu sự hiểu biết.” (Châm ngôn 1:7). Sự hiểu biết nào? Chúng ta tìm thấy câu trả lời không lâu sau đó, nhưng chúng ta cũng hãy xem điều gì dẫn tới câu trả lời – để Lời Ngài trên mọi sự, giống với điều Áp-ra-ham đã làm:

Hỡi con ta, nếu con tiếp nhận những lời ta và trân trọng giữ gìn các điều răn ta trong lòng. Nếu tai con lắng nghe sự khôn ngoan; Và lòng con hướng về sự hiểu biết; Phải, nếu con kêu nài sự sáng suốt; Nếu con cất tiếng xin sự hiểu biết; Nếu con tìm nó như tìm bạc, và kiếm nó như kiếm châu báu ẩn giấu; Bây giờ con sẽ hiểu sự kính sợ CHÚA và tìm thấy sự hiểu biết Đức Chúa Trời. (Châm Ngôn 2:1-5).

Câu trả lời rất rõ ràng; sự kính sợ Chúa là khởi đầu của sự hiểu biết Chúa. Ngày nay chúng ta diễn ý câu này khác biệt một chút. Chúng ta có thể nói, “Người sẽ hiểu sự kính sợ Chúa và bắt đầu biết Chúa cách thân mật.” Đến đây thì chúng ta hiểu được căn nguyên sâu xa của tên đầy tớ lười biếng kia. Anh ta thiếu sự kính sợ thánh, thể hiện rõ qua việc anh ta không hành động và câu trả lời cuối cùng của anh. Giống như Y-sơ-ra-ên, thi thoảng xem Chúa là một tên bạo chúa, tên đầy tớ này cũng đã nhìn chủ mình giống như vậy. Anh ta bị che mắt không thấy bản tính của người chủ của mình.

Sự kính sợ thánh là nơi khởi đầu của việc biết Đức Chúa Trời. Trước giả Thi Thiên khẳng định điều này bằng sự công bố: “Bí quyết của CHÚA dành cho người kính sợ Ngài. Ngài tỏ cho họ biết giao ước Ngài.” (Thi Thiên 25:14). Bạn hữu là những người chúng ta biết ở mức độ thân mật. Chúa Giê-su nói một câu đầy kinh ngạc, “Các con là bạn hữu của Ta nếu các con thi hành điều Ta truyền.” (Giăng 15:14).

Nhiều người trong chúng ta thường nói chúng ta “yêu” Chúa Giê-su như cách chúng ta nói chúng ta yêu thích một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, một vận động viên hay bất cứ nhân vật nổi tiếng trong công chúng. Đầu năm 2020, khi Kobe Bryant và con gái, Gianna của anh chết trong vụ tai nạn trực thăng, toàn bộ nước Mỹ đã thương tiếc và nhiều người khóc. Người ta để nhiều bong bóng, tấm thiệp và bó hoa gần Staples Center tại Los Angeles nơi anh từng chơi bóng rổ. Tôi cũng thương tiếc về bi kịch đó và đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này.

Nhưng phần lớn chúng ta là những người thương tiếc thì không biết Kobe như người vợ, gia đình và bạn bè thân thiết của anh. Nếu anh ta có thấy chúng ta trên đường, anh ta sẽ không biết chúng ta là ai. Tôi chưa bao giờ có thời gian nào gặp anh ta nhưng tôi đau buồn về việc anh qua đời như thế là tôi rất quen biết anh ta. Giống như việc Kobe không biết tôi khi anh còn sống, thì có rất nhiều tín đồ ngày nay tuyên bố mình biết Chúa Giê-su vì họ đi nhà thờ, hay nói về Chúa trên mạng xã hội, hay nghe nhạc thánh, làm các công tác tôn giáo và thậm chí tuyên xưng Ngài là Chúa của mình. Nhưng câu trả lời của Chúa Giê-su sẽ là, “Ta chưa hề biết người bao giờ.” Và đây là lý do:

“Không phải hề ai nói với Ta: ‘Lạy Chúa, lạy Chúa’ đều sẽ vào Nước Thiên Đàng đâu, nhưng chỉ những người làm theo ý muốn của Cha Ta ở trên trời. Vào ngày ấy, nhiều người sẽ nói với Ta rằng: ‘Lạy Chúa, lạy Chúa, chúng con đã nhân danh Ngài nói tiên tri, nhân danh Ngài trừ quỷ, nhân danh Ngài làm nhiều phép lạ.’ Nhưng Ta sẽ phán cùng họ rằng: ‘Ta không biết các người, hỡi những kẻ gian ác, hãy lui ra khỏi Ta!’” (Ma-thi-ơ 7:21-23)

Chúng ta không hề muốn Chủ nói điều này với chúng ta. Nếu bạn tra xem kỹ phân đoạn này, những người này tự tin trong mối quan hệ của họ với Chúa Giê-su, thậm chí còn thể hiện cảm xúc nữa. Kobe chắc đã nói với tôi, “Anh là ai, anh từ đâu tới, tên anh là gì?” Chúa Giê-su sẽ nói như thế này với nhiều người tuyên bố mình biết Ngài, “Ta không biết người hay người từ đâu đến” (Lu-ca 13:25).

DÀNH THÌ GIỜ VỚI NGÀI

Sự kính sợ Chúa là nơi khởi đầu để biết Ngài cách thân mật, nhưng tại sao cứ dậm chân tại chỗ khởi đầu này? Hãy đi sâu hơn trong mối quan hệ của bạn, vì Ngài đang kêu gọi bạn đến gần. Chúng ta được bảo, “Hãy đến gần Đức Chúa Trời, Ngài sẽ đến gần anh chị em.” (Gia-cơ 4:8). Thật kỳ diệu là chúng ta quyết định mức độ mối quan hệ của chúng ta với Ngài.

Tôi ngạc nhiên vì rất nhiều tín hữu danh vô thực không khác biệt nhiều với người phụ nữ tôi gặp tại bể bơi ở Hawaii. Họ có “sự hiểu biết về Chúa” từ mạng xã hội, từ việc nghe nhạc thánh ca, đọc các bài viết cơ đốc, trò chuyện với tín hữu và mục sư của họ một tuần một lần. Nhưng họ không dành thì giờ cá nhân với Ngài.

Các thống kê mới nhất cho thấy những người từ độ tuổi mười lăm cho đến hai mươi lăm để 53.7 tiếng một tuần trước màn hình – nào là điện thoại thông minh, máy tính bảng, máy tính và truyền hình. Tôi thắc mắc có bao nhiêu thì giờ được dành trong Lời Chúa? Và câu hỏi đó không chỉ liên quan tới giới trẻ!

Tôi đã và đang đọc Kinh Thánh hơn bốn mươi năm, và việc này vẫn là một trong những điều tôi yêu thích làm. Trước khi đọc, tôi luôn xin Thánh Linh mặc khải Chúa Giê-su cho tôi một cách tươi mới. Tôi đã để nhiều năm dậy sớm và để thì giờ đi lại trong tầng hầm hay đi ra ngoài ở một nơi xa vắng hay trong phòng khách sạn – chỉ để đọc Kinh Thánh, cầu nguyện và lắng nghe Chúa. Tôi không muốn là một trong những người giảng tin lành khắp thế giới mà chỉ dựa vào ân tứ của mình mà không bao giờ biết Đấng ban cho ân tứ.

Đức Chúa Trời muốn thân mật với bạn. Tình yêu trọn vẹn của Ngài xua đi sự sợ hãi. Chúng ta thường thấy bản thân mình hành động như người đầy tớ bị che mắt không thấy sự tốt lành của chủ. Đây là lý do tôi khích lệ bạn cầu nguyện để Chúa đổ đầy sự kính sợ thánh cho bạn. Sau đó hãy dành thì giờ chất lượng với Ngài và khám phá Ngài thật sự là Ai: Tình yêu thương.

Đức Chúa Trời đã tìm kiếm, đã yêu thương và đã chết cho chúng ta từ rất lâu trước khi chúng ta biết Ngài. Ngài đã khởi xướng mối quan hệ tuyệt diệu này. Ngài ở về phía bạn. Ngài khao khát biết bạn cách thân mật. Tuy nhiên, Ngài yêu thương chúng ta sâu đậm đến nỗi Ngài không muốn ép chúng ta vào một mối quan hệ.

Vì thế bây giờ hãy lựa chọn! Hãy chọn sự sống! Hãy chọn biết Ngài...cách thân mật.

SUY GÃM

1. Sự thiếu hiểu biết về bản tính của Chúa sẽ nuôi dưỡng nỗi sợ hãi. Một cái nhìn sai về bản chất của Chúa sẽ ảnh hưởng cách bạn quản trị các ân tứ và sự kêu gọi của mình như thế nào?
2. Mọi quan hệ thật với Chúa được trở nên khả dĩ khi bạn dâng trọn chính mình cho Ngài và sống vâng Lời Ngài. Có lối suy nghĩ hay hành vi nào đang ngăn trở mối quan hệ của bạn với Chúa không?
3. Có một sự khác biệt lớn giữa sợ hãi Chúa và sự kính sợ Chúa. Đây là sự khác biệt? Tại sao có sự kính sợ Chúa là vô cùng quan trọng để biết Ngài cách thân mật?

*Người đã nhận một nén bạc cũng đến trình:
'Thưa chủ, chủ là người nghiêm nhặt, gặt chỗ
mình không gieo và thu chỗ mình không rải. Tôi
sợ nên đi chôn giấu nén bạc của chủ dưới đất,
tôi xin trả nén bạc lại chủ.'*

Ma-thi-ơ 25:24-25

Những Cản Trở Sự Nhân Cấp li

Bây giờ chúng ta sẵn sàng để giải thích câu nói thứ hai của tên đầy tớ lười biếng, “Tôi sợ hãi.” Sợ hãi đã khiến anh ta tê liệt. Tôi thích bản dịch *The Message* diễn tả các lời của tên đầy tớ thứ ba: “Tôi biết Ngài có những tiêu chuẩn cao quá... Ngài đòi hỏi điều tốt nhất và không cho phép phạm sai lầm.”

Điều này nhắc tôi nhớ một câu chuyện. Tôi chơi bóng rổ chính quy do hai huấn luyện viên dạy. Trong cả hai đội tôi là một hậu vệ ghi điểm, vì ném trúng rổ từ phạm vi một mét rưỡi đến vị trí có cú ném đạt 3 điểm là một trong số những điều ít ỏi trong môn thể thao này tôi có thể làm tốt.

Huấn luyện viên đầu tiên của tôi là người muốn điều tốt nhất nơi chúng tôi và ông dùng sự khích lệ và sự sửa sai để giúp chúng tôi đạt được điều đó. Tôi biết ông ủng hộ tôi, chứ không chống lại tôi. Tôi tự tin ném những cú ném từ khắp mặt sân. Niềm tin của ông về tôi đã tiếp sức cho sự tự tin đó.

Huấn luyện viên tiếp theo của tôi thì khác biệt. Trong những lời ông nói, ông hay nói ông là “người có những tiêu chuẩn cao và không cho phép sai lầm.” Khi tôi ném một cú ném và không trúng đích, huấn luyện viên sửa sai tôi gắt gao trong giờ giải lao tiếp theo, và thường thì không lâu sau đó tôi ngồi dự bị. Dưới sự huấn luyện của ông tôi không thể ném bóng tốt. Trong giờ tập riêng, khi ông không có mặt, từ khắp mặt sân tôi đều ném trúng rổ. Cũng là vận động viên và tài năng đó, nhưng tôi không thể ném banh hay khi ông có mặt.

Nếu bạn xem câu trả lời của tên đầy tớ trong câu Kinh Thánh trên, nhận thức của anh ta về chủ cũng chính là nhận thức của tôi về ông huấn luyện viên hay chỉ trích. Nhưng có một sự khác biệt lớn: Trong thực tế, chủ của tên đầy tớ chẳng hề giống huấn luyện viên thứ hai của tôi.

Tiếp tục điều chúng ta đã học ở chương trước, đây là lý do cực kỳ quan trọng chúng ta cần để thì giờ để biết Đức Chúa Trời. Ngài chẳng hề giống nhận thức của đầy tớ lười biếng gì cả. Đức Chúa Trời ở về phía chúng ta; Ngài tin nơi chúng ta và đặt tin tưởng vào chúng ta. Nếu chúng ta không nhìn Ngài theo cách đó, chúng ta dễ dàng phục dưới sợ hãi và các ân tứ của chúng ta sẽ bị chôn vùi.

Một khi xét hết mọi khía cạnh này rồi, bây giờ chúng ta chuyển sang một căn nguyên hoàn toàn khác biệt, dẫn tới việc không kết quả. Như đã nói ở chương trước, có những người thật sự biết Chúa nhưng vẫn vật lộn với nỗi sợ hãi hay thậm chí đầu hàng sợ hãi. Kinh Thánh có nói đến các lý do về chuyện này, và chúng ta sẽ mở rộng vấn đề này trong phần còn lại của chương này. Tuy nhiên, trước khi làm điều đó thì chúng ta có một số nhận xét sâu sắc về sự sợ hãi và các chủ đề liên quan:

Con người không nên sợ cái chết, mà nên sợ là chưa bao giờ bắt đầu sống.

Marcus Aurelius.

Đừng bao giờ sợ thử điều gì đó mới. Hãy nhớ rằng kẻ nghiệp dư đóng tàu Nô-ê, nhưng những người chuyên nghiệp thì đóng tàu Titanic.

Vô Danh

Sai lầm lớn nhất chúng ta phạm là sống trong sợ hãi liên tục rằng chúng ta sẽ phạm sai lầm.

– John C. Maxwell.

Một trong những khám phá vĩ đại nhất mà con người phát hiện ra, đó cũng là một trong những điều ngạc nhiên lớn nhất của con người đó là phát hiện thấy mình có thể làm điều mà mình sợ mình không thể làm.

Henry Ford

Chúng ta hãy bắt đầu sự bàn thảo bằng một câu tuyên bố về sự thật chắc chắn đó là : Trái với sự sợ hãi không lành mạnh là tình yêu thương của Chúa. Khi chúng ta yêu mến

Chúa và yêu con người vô điều kiện, sợ hãi bị triệt tiêu. Như sứ đồ Giăng viết, “Tình yêu thương trọn vẹn xóa đi mọi sợ hãi” (1 Giăng 4:18).

Liên quan tới lễ thật này, tôi sẽ không bao giờ quên một sự gặp gỡ siêu nhiên với Thánh Linh tại San Diego. Tôi vừa mới kết thúc một buổi nhóm, ở một mình trong phòng và tranh chiến chống lại nỗi sợ về các con trai của chúng tôi. Tôi nghe nói có các mục sư có những đứa con chết một cách bi thảm; nào là bị điện giật, nào là chết do tai nạn xe hơi, nào là chết do dùng ma túy quá liều hay bị chết đuối và chết vì nhiều lý do khác. Tôi vừa mới nghe một bi kịch khác và tôi cố gắng loại bỏ những lo lắng đang áp chế tôi. Thành linh tôi nghe trong lòng mình, “Con trai, sợ hãi là một dấu chỉ. Nó chỉ phơi bày một lĩnh vực của đời sống con mà con chưa có dâng cho Ta; con vẫn sở hữu lĩnh vực đó của cuộc đời con.”

Những lời phán của Ngài khiến người tôi co lại. Tôi nhận ra mình đã mang một thứ mà tôi không thể nắm giữ. Chỉ trong giây lát khi nhận được sự soi sáng này tôi la lớn trong phòng, “Cha ơi, những người con trai này không phải là của con. Con chỉ là một quản gia những người con thuộc sở hữu của Ngài. Vì thế bất cứ điều gì Ngài mong muốn cho chúng là điều con muốn được thực hiện trong đời sống của chúng dù hoàn cảnh như thế nào. Ngài có thể đem chúng đi nửa vòng thế giới và rồi đem về thiên đàng khi Ngài chuẩn bị sẵn cho chúng, nhưng con dạn dĩ cầu xin cho chúng hoàn thành mọi điều Ngài tạo dựng chúng để thực hiện ở đời này.”

Sau đó tôi la lớn hơn nữa, “Nhưng hỡi ma quỷ, trong Danh Giê-su, người sẽ không dựng tới các con ta! Ta tuyên bố chúng nó thuộc về Chúa và Ta ngăn cấm người cướp, giết và hủy diệt những gì thuộc về Đức Chúa Trời!”

Một sự bình an ngập tràn đến trong lòng tôi, và từ đó tôi không bao giờ lo lắng về những người con trai của mình. Nếu sợ hãi có mon men trở lại, tôi nghiêm túc nói, “Ta đã phó việc chăm sóc những người con trai cho Chúa tại San Diego và ta sẽ không lấy lại.” Mỗi lần vậy, sợ hãi lập tức biến mất và sự bình an trở lại.

Sợ hãi là một tên độc công khủng khiếp. Nó lén lút tìm cách đoạt được sự kiểm soát và một khi nó túm được bạn thì nó sẽ trấn át. Nếu không được xử lý đúng đắn, sau này nó sẽ thay đổi định mệnh của bạn. Nhưng đây là tin mừng; sợ hãi có thể bị đánh bại nhưng nó phải được xử lý đúng cách.

ĐỀ Ý ĐẾN ÂN TỬ CỦA BẠN

Phao-lô đã viết hai lá thư cho “con trai thuộc linh” của ông là Ti-mô-thê. Trong cả hai thư, ông nói về sự thật rằng ân tử (charisma) của Ti-mô-thê đã bị bỏ lơ và không kích hoạt. Chúng ta hãy xác định ý quan trọng này trước; Ti-mô-thê là người tin kính. Phao-lô đã khoe về nhân cách đã được rèn thử và đức tin chân thật của cậu ta qua các thư tín. Chắc chắn Ti-mô-thê không bị kể là loại người bị nỗi sợ làm cho tê liệt do không biết bản tính của Chúa. Thư tín đầu tiên của Phao-lô nói, “Đừng quên, cũng đừng coi thường ân tử con đang có...” (1 Ti-mô-thê 4:14).

Từ *bỏ lơ* là từ *ameleo* trong tiếng Hy Lạp. Có hai từ định nghĩa từ này là “coi thường hay xem nhẹ.” Một nguồn khác định nghĩa từ này là “không suy nghĩ tới, vì thế không đáp ứng một cách phù hợp – ‘không để ý tới.’”

Tại sao Ti-mô-thê – hay bất cứ ai trong chúng ta – xem nhẹ và không để ý tới ân tử Chúa ban, và trong trường hợp cực đoan, chúng ta thậm chí không suy nghĩ về nó? Đây có thể là một lý do:

Vì nó xảy ra hay không mang lại kết quả theo như chúng ta mong đợi.

Ý tưởng xảy ra thế này, *Mình đã thử rồi và nó không mang lại kết quả.* Tôi từng thường bị cám dỗ để suy nghĩ theo cách này trong những năm tôi ở tuổi hai mươi và vào đầu những năm ba mươi tuổi. Như tôi đã viết, việc này xảy đến một lần khi Li-sa và bạn của cô ngủ gục lúc tôi chia sẻ sứ điệp. Tôi đã có suy nghĩ này: *Ai lại muốn lắng nghe mình trong khi những người gần gũi mình nhất còn ngủ gục chứ?*

Cùng khoảng thời gian đó, một thực tế khác đã làm gia tăng sự tranh chiến của tôi với những suy nghĩ thất bại. Đó là lúc tôi và một người bạn đang dạy Kinh Thánh tại một lớp Trường Chúa Nhật. Lớp anh ta có hơn hai trăm người dự - chỉ tính số người ngồi thôi. Trong cùng khoảng thời gian đó, số người dự trung bình lớp tôi dạy là xấp xỉ hai mươi người. Thực tế là có một lớp khác tôi dạy vào thời điểm đó chỉ có một người học.

Rồi cũng có nhiều lần khác, không thể kể hết ra đây được, tôi bị cám dỗ để thối mắc các ân tứ của mình. Bây giờ tôi nhận ra nếu trước đây tôi đầu hàng những suy nghĩ về việc mình không được thỏa nguyện và về việc mình đã thất bại thì tôi chắc đã bỏ chức vụ và đeo đuổi một con đường khác – cuối cùng tôi sẽ đâm ra khổ sở vì đã bỏ đi ơn gọi trên cuộc đời tôi.

Một lý do khác chúng ta xem nhẹ và không để ý tới ân tứ Đức Chúa Trời ban cho là:

Sự chỉ trích của những người khác:

Rõ ràng là tôi đã bị cám dỗ rất nhiều để ngừng viết sách sau khi bản thảo đầu tiên bị khước từ, bị chỉ trích bởi người biên tập và rồi sau đó là nhà xuất bản. Sau đó, ngay sau khi tôi tự xuất bản cuốn sách của mình, một người bạn có những nhận xét chê bai về phong cách viết của tôi. Sau khi tôi nghe những nhận xét này, chiều hôm đó tôi đã nằm xuống sàn phòng khách, không nhúc nhích trong hai ba mươi phút, nhìn chăm chăm vào trần nhà, cảm giác ngã lòng ngập tràn tôi. Tôi thối mắc liệu tôi có lãng phí cả một năm trời và tốn rất nhiều tiền bạc cho cuốn sách đó không! Tôi nghĩ, *người biên tập đầu tiên, các nhà xuất bản, bây giờ bạn bè cũng đều phê bình nó. Tỉnh ra đi John! Tại sao người không thể thừa nhận nó không có ích lợi và người đã thất bại?*

Nếu tôi chịu phục những suy nghĩ đó và những nhận xét tiêu cực kia thì tôi đã không viết cuốn sách thứ hai và nó cũng có vẻ như là một thất bại. Tôi nhớ đã gửi sách cho cựu giáo sư trường Kinh Thánh của tôi và bà cũng chỉ trích gay gắt – tôi càng tuyệt vọng hơn! Đã hai năm rưỡi rồi và không cuốn sách nào có được thu hút.

Nói chung bất cứ lúc nào nếu tôi nghe theo sự chỉ trích của những người khác và chịu theo những suy nghĩ chán nản của bản thân thì rất dễ tôi đã bỏ cuộc rồi và tôi sẽ không viết cuốn sách thứ ba. Tất nhiên, cuốn thứ ba là *Mỗi Satan*.

Một lý do khác chúng ta xem nhẹ và không để ý tới ân tứ Đức Chúa Trời ban:

Sợ Thất Bại

Đây là một thực tế oái ăm của nỗi sợ này: Chúng ta mong thất bại trước khi chúng ta bắt đầu, vì thế chúng ta bảo vệ bản thân bằng cách không cố nỗ lực! Chúng ta suy nghĩ, *Sao phải thử nếu nó không hiệu quả?* Bao nhiêu ước mơ và khái tượng đã bị phá ngang do sợ thất bại? Thật bị kịch khi các ân tứ Chúa ban bị lãng phí giống như cách của tên đầy tớ lười biếng kia.

Liên quan tới điều mà nỗi sợ thất bại sinh ra, Myles Munroe đã viết trong cuốn sách *Maximizing Your Potential* của ông:

Nghĩa địa là nơi giàu có nhất trên quả đất, vì ở đây bạn sẽ tìm thấy tất cả hy vọng và ước mơ mà chưa bao giờ được hoàn thành, những cuốn sách chưa bao giờ được viết ra, những bài ca chưa bao giờ được hát lên, những phát minh chưa bao giờ được chia sẻ, những cách điều trị chưa bao giờ được khám phá, tất cả là vì ai đó đã quá sợ hãi để đi bước đầu tiên đó.

Đồng lòng với Myles, lời động viên mạnh mẽ của tôi là: Đừng cho phép các ân tứ Chúa ban bị kìm hãm và không được biểu lộ trong đời sống bạn.

Điều tôi sẽ nói tiếp theo đây có thể làm bạn ngạc nhiên, vì tất cả chúng ta đều đánh giá cao Ti-mô-thê. Nhưng trong các lá thư của Phao-lô, chúng ta biết rằng Ti-mô-thê đang đi theo hướng của tên đầy tớ lười biếng! Ân tứ Chúa ban cho ông không hoạt động và ông không để ý đến nó. May là ông có một người cha tốt trong đức tin, là người không cho phép ông tiếp tục trong tình trạng này.

Trong lá thư thứ hai Phao-lô viết cho “con trai” của mình, ông không lãng phí thời gian và nói liền về vấn đề này: “Vì lý do đó, ta nhắc con khơi dậy ân tứ Đức Chúa Trời ban cho con khi ta đặt tay trên con.” (2 Ti-mô-thê 1:6). Chữ “khơi dậy” trong tiếng Hy Lạp chỉ là một từ, *anazopureo*, được định nghĩa là “nhen lại lửa.” Nhưng Greek-English Lexicon truyền đạt ý nghĩa của từ này còn đầy đủ hơn. Nó định nghĩa thế này, “khiến cho điều gì đó bắt đầu lại – “kích hoạt lại.”” Ân tứ của Chúa trong Ti-mô-thê không hoạt động và cần được tái khởi động lần nữa. Vậy tình trạng không hoạt động đó đã xảy ra thế nào? Phao-lô giải thích nguyên nhân ngay trong câu tiếp theo:

Vì Thánh Linh Đức Chúa Trời ban cho chúng ta không làm cho chúng ta nhút nhát, nhưng trái lại, Thánh Linh Ngài khiến chúng ta nên mạnh mẽ, giàu tình thương và biết tự chủ. (2Ti-mô-thê 1:7)

Từ Hy Lạp nói về sợ hãi là *deilia*, được dịch chính xác nhất là “nhút nhát.” Phao-lô đang nói, “Hỡi Ti-mô-thê, ân tứ Chúa ban cho con đã ngủ yên do con có tinh thần nhút nhát.” Hay nói rõ hơn, “Hỡi Ti-mô-thê, ân tứ Chúa ban cho con không hoạt động do có linh hăm dọa.”

Đây là một từ chúng ta có thể dễ dàng liên hệ. Sự hăm dọa nghĩa là bị sợ hãi làm nhụt chí để không hành động. Nhưng khía cạnh quan trọng hơn là căn nguyên sau cùng của sự hăm dọa là *tà linh*. Đây là một thể lực thuộc linh, và nếu chúng ta không xử lý sợ hãi ở mức độ thuộc linh thì căn nguyên của nó không bị cắt đứt hoàn toàn.

TÔI CHIẾN ĐẤU VỚI SỰ HÙ DỌA

Tôi biết về tất cả điều này vì tôi đã chiến đấu với linh này trong nhiều năm. Tôi từng cho rằng đó là một điểm yếu trong cá tính của tôi. Nhưng trong rất nhiều buổi nhóm vào những năm đầu thập niên 90, tôi khám phá rằng tôi hoàn toàn đánh giá sai. Các buổi nhóm này được lên lịch kéo dài chỉ bốn ngày trong một hội thánh ở một thị trấn nhỏ, nhưng thay vào đó buổi nhóm đã trở thành một sự vận hành của Chúa suốt ba tuần

lễ. Mỗi đêm thính đường chật ních người, nhiều người được cứu, được chữa lành và được giải cứu. Ân tứ giảng của Chúa trong đời sống tôi vận hành ở mức cao. Điều này thật phi thường. Người ta đã đi rất xa để tham dự các buổi nhóm này hằng đêm. Tôi nhớ rõ mình bước vào ngôi nhà thờ vắng tanh người lúc ban ngày nhưng cảm giác như thể sự hiện diện của Chúa đã ngự trong tòa nhà đó.

Nhưng một buổi tối trong tuần cuối, tất cả điều này đã thay đổi. Một số người hướng dẫn thờ phượng đã phê bình chức vụ của tôi vào đêm trước. Những gì họ nói đã được một trong các lãnh đạo hội thánh kể lại cho tôi ngay trước giờ nhóm. Những nhận xét dường như có chủ ý nhưng cũng không hề hấn gì. Tuy nhiên, tôi cứ suy nghĩ về những lời nhận xét của họ. Sự tập trung vào buổi nhóm sắp tới đã chuyển sang vào những lời phê bình sứ điệp từ buổi tối hôm trước. Mục sư đã bác những nhận xét của họ; chúng tôi đã cầu nguyện và đi đến nhà thờ như chúng tôi đã làm cho các buổi nhóm trước.

Đêm đó mọi thứ dường như khô hạn. Tôi cố gắng giảng như đã làm hai tuần trước đó, nhưng tôi quá bối rối, không thể vừa giữ bình tĩnh vừa cảm thấy bị chỉ trích trên bục giảng. Tôi muốn trốn ra ngoài cửa sau! Tôi cảm thấy không có năng quyền, giống như một cậu học sinh đã thất bại thảm hại khi trình bày bài học trước các học sinh khác. Không có sự xúc dầu; không có sự hiện diện của Chúa ở trên tôi. Điều này thật kinh khủng. Tôi kết thúc sớm buổi nhóm và trở lại nơi tôi ở.

Tôi thấy mình bực bội với Chúa. *Tại sao Ngài không giúp đỡ tôi? Tại sao buổi nhóm này lại quá khác biệt? Tại sao tôi cảm thấy bị bỏ rơi?* Tôi nghĩ, *Sứ điệp hôm đó và thời gian chia sẻ thật thâm thúy. Không ai sẽ trở lại vào tối mai. Thực tế là tôi không muốn quay lại vào ngày mai.*

Tôi đi ngủ với hy vọng ngày hôm sau sẽ khác biệt.

Sáng tiếp theo, tôi thức dậy, lòng nặng nề, cảm thấy chán nản và thất vọng. Tôi cố cầu nguyện nhưng không kết quả. Sự lo lắng về những chuyện trục trặc đó bắt đầu gia tăng. Chiều hôm đó, tôi để ba tiếng trong sự cầu nguyện. Tôi chiến đấu với những suy nghĩ thất bại suốt quãng thời gian đó. Tôi cố

gồng mình để vượt qua sự nặng nề đó và chuẩn bị tinh thần cho buổi nhóm sắp tới.

Đêm đó trong nhà thờ, sự thờ phượng cũng khô hạn như đêm hôm trước và tôi cảm thấy tôi không có gì để chia sẻ. Một lần nữa, tôi muốn trốn ra ngoài cửa sau. Khi được giới thiệu, tôi đứng dậy và hơi lúng túng vài phút. Tôi không thể giữ bình tĩnh. Giây phút đó tôi nghe một tiếng nói trong đầu tôi nói, “Tại sao người lại nói điều đó? Người sẽ đi đâu với sứ điệp này? Người thật thảm bại!”

Lúc đó tôi đầu hàng. Tôi bắt ngờ thốt ra trước mặt sáu trăm người, “Tôi không biết điều gì sai trật, nhưng hai đêm qua không có ổn lắm. Quý vị vui lòng đứng dậy và cầu nguyện với tôi được không?”

Khi tất cả chúng tôi cầu nguyện, Chúa phán với tôi – lần đầu tiên tôi nghe tiếng của Ngài trong hơn hai mươi bốn giờ. Ngài nhắc tôi về điều Phao-lô viết trong 2Ti-mô-thê 1:7 và nói, “Con trai, con bị đội thờ phượng phía sau con làm cho sợ hãi. Hãy bẻ gãy linh sợ hãi và nói ra điều Ta ban cho con.”

Tôi làm những gì Ngài nói và một sứ điệp can đảm từ câu Kinh Thánh này lập tức được ban ra. Đó là buổi nhóm quyền năng nhất trong tất cả hai mươi một buổi nhóm. Hai mươi lăm phần trăm những người có mặt tiến lên phía trước, thừa nhận họ cũng đã chiến đấu với nỗi sợ hãi. Các lối đi chật ních những người tìm kiếm sự cầu nguyện để được sự tự do.

Mục sư hồi âm lại cho tôi sau đó vài tuần để báo cáo kết quả của buổi nhóm. Những người hướng dẫn mà đã có những sự nhận xét thất thiệt về tôi đang sống trong tội lỗi – ngoại tình, gian dâm và say xỉn. Tất cả những điều đó đã được tiết lộ trong những tuần tiếp theo, và tất cả họ đã bỏ hội thánh, ngoại trừ một người. Mục sư báo cáo rằng từ lúc đó, đội thờ phượng của ông chưa bao giờ hiệp một và hiệu quả như thế. Đó là một kinh nghiệm sống động và mang lại sự thay đổi cho chức vụ tôi.

Đối với tôi, việc này đã chấm dứt nhiều năm tranh chiến với việc trầm cảm và việc nỗ lực tổ chức những buổi nhóm mà không kích hoạt ân tứ Chúa đã ban cho tôi.

Khám phá quan trọng nhất là học biết rằng chúng ta cần phải nói thẳng với linh sợ hãi – giống như Chúa Giê-su nói Lời Chúa trực tiếp với satan trong những cơn cám dỗ ở sa mạc. Chúa Giê-su không xin Đức Chúa Trời giảm bớt những sự tấn công; chính Ngài nói thẳng với ma quỷ một cách kiên quyết và rõ ràng.

THAY THẾ Ê-LI

Tôi khích lệ bạn đọc 1Các Vua 17-19. Bạn sẽ thấy một kinh nghiệm đối diện với nỗi sợ hãi, tương tự như kinh nghiệm của tôi, của Ê-li với hoàng hậu Giê-sa-bên của dân Y-sơ-ra-ên.

Vị tiên tri vĩ đại này đã dạn dĩ đối đầu với dân Y-sơ-ra-ên trên núi Cạt-mên – sự chống đối của 850 tiên tri giả, với vua A-háp và với những thành viên của hoàng gia. Trước toàn thể dân chúng, Đức Chúa Trời nhậm lời cầu nguyện của Ê-li bằng lửa một cách siêu nhiên. Ê-li thậm chí còn bảo dân chúng hành quyết tất cả các tiên tri giả. Ê-li vận hành cách quyền năng trong ân tứ của ông! Sau đó ông cầu nguyện và việc hạn hán suốt ba năm rưỡi đã chấm dứt. Hơn cả thế, ông còn chạy nhanh hơn xe ngựa! Tất cả những điều này xảy ra trong một ngày! Một ngày chức vụ tuyệt vời!

Nhưng trước khi mặt trời lặn, Giê-sa-bên nghe những gì đã diễn ra, và cuộc chiến thật bắt đầu:

Giê-sa-bên bèn sai một sứ giả đến nói với Ê-li rằng: “Nguyện các thần phạt ta cách nặng nề, nếu giờ này ngày mai, ta không khiến mạng người giống như mạng một người trong các tiên tri người đã giết. (1 Các Vua 19:2)

Trước khi chú giải về lời đe dọa của Giê-sa-bên, trước hết để tôi nói rằng tà linh giống như những tên lướt sóng. Tên lướt sóng cần sóng để cưỡi sóng; các tà linh cần lời nói để hòa theo. Chúng ta được bảo, “Mọi vũ khí tạo nên để chống lại người đều thất bại. Mọi lưỡi dấy lên tố cáo người đều sẽ bị bác bỏ. Đó là cơ nghiệp của các tội tớ của CHÚA và sự xác minh từ Ta mà đến;” CHÚA tuyên bố như vậy.” (Ê-sai 54:17).

Hãy để ý là chúng ta phải dẹp im mọi tiếng nói nổi lên nghịch chúng ta. Đây là việc của chúng ta, không phải việc của Chúa. Tại đồng vắng Chúa Giê-su không xin Đức Chúa Trời dẹp im ma quỷ. Chúng ta cũng không làm vậy khi bị tấn công.

Rõ ràng, các lời của Giê-sa-bên mang theo linh hù dọa kinh khủng. Một khi câu nói của bà tới chỗ Ê-li, hãy để ý phản ứng của ông: “Bây giờ Ê-li sợ hãi. Ông đứng dậy, chạy trốn để cứu mạng.” (1 Các Vua 19:3).

Người đàn ông này, đã đối đầu với cả một quốc gia, với các tiên tri giả và với vua chúa, bây giờ đã chạy trốn. Ông đi hết chiều dài của đất nước và suốt một hành trình mất một ngày đường để vào đồng vắng, ngồi xuống dưới một cái cây và cầu nguyện xin được chết.

Chao ôi, có phải cùng một con người không vậy ta? Chuyện gì đang xảy ra? Rõ ràng ông quá bối rối, bị trầm cảm, đâm ra thất vọng và đánh mất khả năng. Đây là các triệu chứng của linh sợ hãi. Thực tế đáng buồn là phần lớn nhiều người chỉ xử lý các triệu chứng thay vì xử lý tà linh đằng sau chúng.

Do không biết, tôi cũng đã chiến đấu với các triệu chứng này nhiều năm trước cái buổi chiều mà Chúa đã phơi bày cách thức của tà linh gian ác này tấn công. Tôi đã kiểm hãm ân tứ của mình và không hề biết lý do tại sao.

Ê-li đã bỏ cuộc, vì thế Chúa cho phép vị tiên tri chán nản đi suốt một chặng đường. Một thiên sứ đã hiện ra với ông và cho ông thức ăn cho chuyến đi dài bốn mươi ngày tới núi Sinai. Khi tới nơi, điều đầu tiên Chúa hỏi ông là, “Ê-li, con làm gì ở đây?” (1 Các Vua 19:9).

Gì vậy? Chờ đã! Chúa bảo thiên sứ cho ông thức ăn cho chuyến đi, nên Ê-li mới đi suốt một chặng đường. Nhưng vừa đến nơi, Chúa lại hỏi sao ông lại ở đó. Có phải Chúa nhớ lộn không?

Không, đây là điều mà chúng ta phải nhận ra. Nếu chúng ta bị nỗi sợ áp đảo, thường thì Chúa sẽ đưa chúng ta tới một nơi trung lập để giúp chúng ta vì Ngài yêu chúng ta. Tôi

không biết về những gì đã xảy ra trong các buổi nhóm nói trên, nhưng tôi không tin là Ê-li cũng không biết. Ông biết cách đối đầu với sự chống đối một cách can đảm, nhưng ông lại sợ hãi mù hoàng hậu.

Câu hỏi thật sự bây giờ sẽ làm: Đằng sau câu hỏi của Chúa là điều gì? Chúa hỏi tại sao Ê-li không đối đầu với hoàng hậu, vì bà ta là người cầm đầu làm mọi chuyện tội ác. Bà ta cần phải được chặn đứng nhưng trái lại Ê-li lại chạy trốn khỏi bà.

Thay vì phản ứng với thắc mắc đằng sau câu hỏi đó, Ê-li thay đổi chủ đề, than phiền ông là người duy nhất còn lại thật sự phục vụ Chúa. Đó là câu chuyện uớt át kinh điển:

“Con rất nhiệt thành về CHÚA, là Đức Chúa Trời Vạn Quân; vì dân Y-sơ-ra-ên đã lìa bỏ giao ước Ngài, phá đổ các bàn thờ Ngài, dùng gươm giết hại các tiên tri Ngài. Chỉ còn một mình con còn sót lại, mà bây giờ họ đang lùng bắt để lấy mạng con.” (1 Các Vua 19:10)

Đức Chúa Trời hoàn toàn bỏ lơ câu trả lời này và hỏi câu tương tự một lần nữa: “Con đang làm gì ở đây hả Ê-li?” (1 Các Vua 19:13). Và một lần nữa, Ê-li lại kể câu chuyện thảm thiết giống hệt (xem câu 14). Ông đã bỏ cuộc và không muốn xử lý tội ác phía sau kẻ gian ác.

Đức Chúa Trời một lần nữa bỏ lơ hoàn toàn chuyện “khốn nạn cho con” của ông và Ngài đưa ra một mạng lệnh sốc nhất:

Hãy đi, hãy trở lại con đường người đã đi, mà đến vùng đồng hoang Đa-mách. Khi đến nơi, người hãy xúc dầu cho Ha-xa-ên làm vua A-ram. Người cũng hãy xúc dầu cho Giê-hu, con trai Nim-si, làm vua Y-sơ-ra-ên; và người cũng hãy xúc dầu cho Ê-li-sê, con trai Sa-phát, ở A-bên Mê-hô-la, làm tiên tri thế cho người. (1 Các Vua 19:15-16)

Bạn có để ý những lời cuối cùng không, “làm tiên tri thế cho người”? Đức Chúa Trời đã thay thế Ê-li vì ông đã đầu hàng sợ hãi và để nó khuất phục ông. Nếu bạn tiếp tục đọc sách 2 Các Vua, bạn sẽ thấy Ê-li dành phần lớn thời gian trong bốn năm tiếp theo huấn luyện người thay thế ông. Ngoài ra còn

có những tin tức còn sốc hơn: Ông đã không xúc dầu cho Ha-xa-ên và Giê-hu. Người thay thế ông, Ê-li-sê, đã phải làm việc này.

Ê-li-sê không sợ hãi trong bất cứ hoàn cảnh nào. Ông can đảm và không chùn bước trước bất cứ sự gian ác nào. Chúa nói về ông, "...ai thoát khỏi gương của Giê-hu, Ê-li-sê sẽ giết." (1 Các Vua 19:17). Giữa Giê-hu và Ê-li-sê, triều đại gian ác của A-háp và Giê-sa-bên đã bị lật đổ. Tôi tin rằng ban đầu đây là nhiệm vụ Ê-li phải thực hiện, nhưng vì sợ hãi nên định mệnh đã được thay đổi.

Chúng ta thừa nhận rằng Ê-li, không giống tên đầy tớ lười biếng, biết bản tính của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, cuộc chiến của ông cho thấy rõ điều mà nỗi sợ hãi và nhút nhát có thể gây ra cho ân tứ và ơn gọi của chúng ta.

Điều quan trọng nhất là hãy quyết tâm không chùn bước khi đối diện với sợ hãi và nhút nhát. Chúa sẽ hỗ trợ chúng ta khi chúng ta chống lại thế lực này. Nó có thể đánh bại được, nhưng chúng ta phải tấn công trực tiếp bằng Lời Đức Chúa Trời và các lời hứa của Ngài.

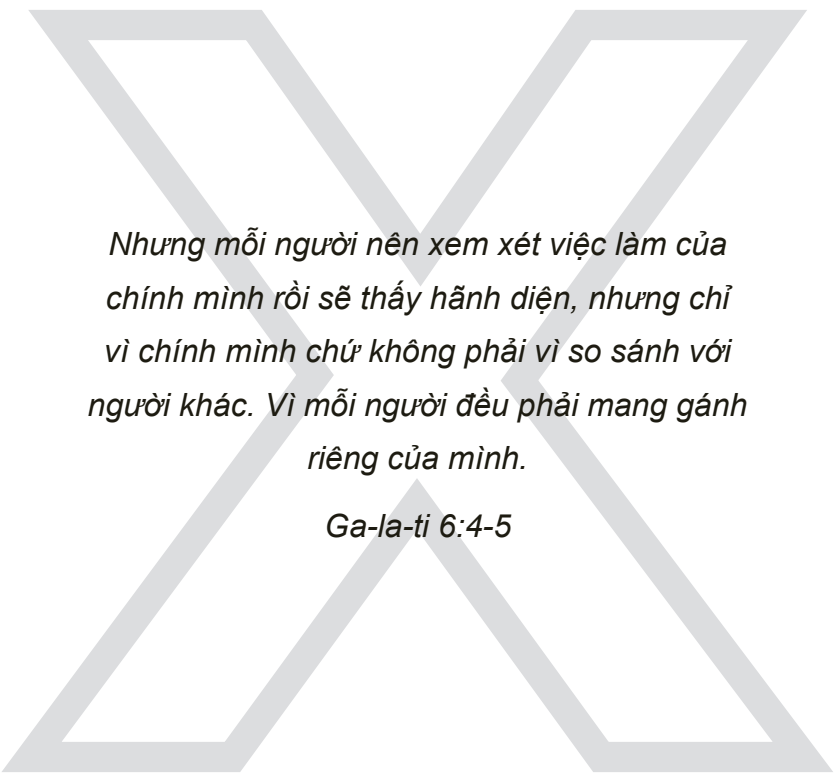
Tôi xin lặp lại: Đức Chúa Trời ở về phía bạn. Ngài tin vào bạn. Ngài muốn bạn tiến triển trong các ân tứ Ngài đã đặt trong cuộc đời bạn. Đừng thối lui. Đừng để bất cứ ai hay bất cứ điều gì ngăn bạn sống theo sứ mạng và định mệnh của bạn.

SUY GÃM

1. Sợ hãi là kẻ cướp đi nhiều ước mơ. Nó chen vào và tìm cách kiểm soát chúng ta và nếu không được xử lý đúng đắn, nó sẽ thay đổi định mệnh của bạn. Sợ hãi cám dỗ để thay đổi định mệnh của bạn theo những cách nào?
2. Ti-mô-thê được cảnh báo không được bỏ bê ân tứ của ông. Tại sao bỏ bê ân tứ của bạn là việc nguy hiểm? Từ các ví dụ được liệt kê, lý do bỏ bê nào tác động tới bạn nhiều nhất? Tại sao?
3. Sự nhát sợ là một linh. Bạn đã đụng độ linh này bằng cách nào? Cách để chiến thắng và đánh bại linh này ra sao?

Nhưng mỗi người nên xem xét việc làm của chính mình rồi sẽ thấy hãnh diện, nhưng chỉ vì chính mình chứ không phải vì so sánh với người khác. Vì mỗi người đều phải mang gánh riêng của mình.

Ga-la-ti 6:4-5

Khám Phá Và Phát Triển Ân Tứ Của Bạn

Bây giờ chúng ta chuyển sang chủ đề khám phá và phát triển các ân tứ Chúa ban. Như đã nói, tôi không có ý định thảo luận việc phát triển các tài năng và khả năng tự nhiên. Nếu luyện tập đủ thì hầu hết mọi người đều có thể thành thạo về bất cứ việc gì.

Gia đình tôi có thể tranh luận ý này khi nói về ca hát và có thể họ đúng. Để tôi đưa ra một ví dụ thực tế: Nếu tôi luyện tập chơi một nhạc cụ trong mười ngàn tiếng, tôi có thể từ một nhạc sĩ cực dở cũng thành một người chơi mức trung bình. Thời gian và nỗ lực mà tôi bỏ ra sẽ khiến cho việc chơi đàn piano hay chơi guitar trở thành thú vị, nhưng dù có tập trung luyện lập cao độ nhưng việc này cũng không phải là một ân tứ hỗ trợ sự kêu gọi của tôi để xây dựng Nước Chúa.

SỰ CAN THIỆP CỦA CHÚA

Trong phần đầu của chương này, chúng ta sẽ tập trung vào các lời của Phao-lô để “cẩn thận khám phá bạn là ai và công việc bạn đã được giao.” Không có công thức nào để khám phá sự kêu gọi và ân tứ kèm theo của bạn. Dù có nhiều sách vở khác nhau có thể giúp bạn khám phá những sở trường của bạn. Nhưng liên quan đến việc tạo ra ảnh hưởng đời đời, chúng ta cần sự giúp đỡ của Đấng Tạo Hóa để khám phá sự kêu gọi và ân tứ của bạn.

Đôi khi, sự can dự trực tiếp của Chúa rất dễ nhận thấy trong việc khám phá các ân tứ, chẳng hạn khi Ngài phán bảo

tôi viết sách. Tôi sẽ không bao giờ nỗ lực viết sách nếu tôi không nhận được lời (từ Chúa) trong sự cầu nguyện vào buổi sáng mùa hè năm 1991. Không có cuốn sách nào hay khóa học nào có thể thuyết phục tôi viết sách và chắc chắn tôi sẽ không hề mon men làm chuyện này. Một ví dụ khác, vua Đa-vít sẽ không bao giờ biết ông là một chiến binh nếu ông không bảo vệ chiên của mình khỏi gấu và sư tử. Sau khi làm chuyện này, có một nhu cầu đó là cần một người để giải cứu dân Y-sơ-ra-ên khỏi người Phi-li-tin. Đối với Đa-vít, những con thú hung dữ mà ông phải đối diện trước đây chỉ là những bước đệm để chiến đấu với Gô-li-át vì hết thầy dân Y-sơ-ra-ên đều lần trốn. Chúa cho phép Đa-vít khám phá ân tứ của ông do có những nhu cầu cấp bách bên cạnh ông.

Nếu bạn xem Ghi-đê-ôn, ông ấy giống tôi hơn. Đức Chúa Trời cần phải thuyết phục ông qua tấm lông cừu rằng ông được kêu gọi trở thành một chiến binh.

Chúng ta hãy bắt đầu ngay chỗ này. Quan trọng là hãy tìm kiếm và tin rằng Chúa sẽ can thiệp trong việc khám phá ân tứ của bạn. Kinh Thánh nói Chúa ban thưởng cho người nào hết lòng tìm kiếm Ngài bởi đức tin. Kinh Thánh không nói Chúa ban thưởng cho người nào thất thường tìm kiếm Ngài trong tâm trạng thất vọng và nghi ngờ (diễn ý của tác giả về Hê-bơ-rơ 1:6). Cùng vấn đề này, Chúa Giê-su bảo chúng ta:

Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ, cửa sẽ mở cho các con. Vì ai xin thì được, ai tìm thì gặp và ai gõ, cửa sẽ mở. (Ma-thi-ơ 7:7-8)

Chúng ta phải có một khao khát cháy bỏng để biết ân tứ của chúng ta. Hy vọng, sách này sẽ tiếp sức và khơi dậy lòng khao khát cháy bỏng trong bạn để khám phá và sử dụng các ân tứ của bạn. Sự khao khát này sẽ khiến bạn không cầu xin, tìm kiếm hay gõ cửa một cách hờ hững, nhưng bạn sẽ kiên trì như Chúa Giê-su mô tả ở trên. Không phải là Đức Chúa Trời từ chối bạn mà Ngài muốn thấy một lòng sốt sắng được phát triển trong bạn đối với những gì bạn cầu xin.

Ở trường trung học, tôi muốn có một kính viễn vọng lớn vì tôi rất thích thiên văn học và muốn nghiên cứu về bầu trời

vào ban đêm. Một kính viễn vọng tốt hoàn toàn ở ngoài tầm giá của tôi, nhưng tôi cứ đọc các sách và tạp chí về thiên văn học. Tôi đăng ký mượn sách thư viện bốn hay năm lần, đọc qua các sách này lúc rảnh – và đôi khi đọc liên tục, rồi sau đó tôi đem trả lại và đăng ký mượn lâu hơn. Việc đọc sách đã gia tăng lòng khao khát muốn có được cái kính viễn vọng.

Cuối cùng đam mê của tôi đã thúc đẩy tôi nghĩ ra một ý tưởng lạ đời là gây quỹ cho kính viễn vọng mơ ước của mình. Tôi là giáo viên dạy quần vợt cho câu lạc bộ bơi lội và dạy quần vợt nghiệp dư và chỉ dạy các bài trong kỳ nghỉ hè. Tôi đã làm một điều mà chưa bao giờ được thực hiện tại câu lạc bộ của chúng tôi. Với sự cho phép của ủy ban câu lạc bộ, tôi nảy ra một kế hoạch cung cấp các bài học cá nhân sau giờ học ở trường vào mùa thu. Nếu điều này hiệu quả, tôi sẽ có đủ tiền để mua kính viễn vọng. Quả thật chuyện này mang lại kết quả! Hãy tin tôi; tôi không bao giờ coi thường cái kính viễn vọng đó. Nếu ai đó tặng nó cho tôi trước khi ước mong của tôi trở nên cháy bỏng thì có lẽ tôi đã bỏ lỡ nó sau khi sự phấn khích tàn rụi.

Đức Chúa Trời không phải bị “nặng tai” đâu. Ngài không úp mở. Chúa ước ao bạn không xem nhẹ các ân tứ Ngài ban cho bạn để xây dựng dân sự Ngài. Đam mê của bạn cần phải mạnh mẽ hơn nghịch cảnh bạn đối diện trong lúc bạn đang tiến đến những ước mơ của mình. Vì thế hãy để niềm khao khát đó tăng trưởng và chính sự tự phát sẽ giữ bạn sốt sắng tìm kiếm để biết các ân tứ thuộc linh và các tài năng tự nhiên của bạn.

Tiếp theo, chúng ta phải nhận ra rằng Đức Chúa Trời không đáp lời chúng ta theo cách rập khuôn; mỗi người mỗi khác. Đôi khi tôi bối rối vì chúng ta liên tục nói về việc có “mối quan hệ cá nhân” với Chúa Giê-su, nhưng khi nói về việc nghe tiếng Chúa, trong trường hợp này là việc hiểu ân tứ hay tài năng của chúng ta, chúng ta lại cần một công thức. Đức Chúa Trời muốn giữ nó cách riêng tư. Ngài muốn giữ nó cách đặc biệt giữa bạn và Ngài. Ngài không đáp lời cầu nguyện của mỗi con cái yêu dấu của Ngài một cách giống hệt nhau. Đây là lý do Chúa Giê-su dạy chúng ta cứ cầu xin, cứ tìm kiếm và

cứ gõ cửa. Có một “sự tìm kiếm” ý muốn của Ngài sẽ ích lợi cho chúng ta trong thực tế.

Trong lúc đeo đuổi câu trả lời, chúng ta nên tự hỏi bản thân và người khác những câu hỏi này. Đây là tất cả những yếu tố nằm trong quá trình tìm kiếm. Chúng ta không tìm kiếm sự khôn ngoan của con người, nhưng để nghe tiếng Chúa giữa nhiều tiếng nói của những người mà chúng ta nói chuyện.

Quan trọng là chúng ta biết người nào để nói chuyện. Chúng ta phải tìm những người nào khích lệ nhưng cũng không ngại để nói ra sự thật. Tôi muốn nói rằng những con người như thế thì rất nhiều, nhưng họ rất khó phát hiện. Tôi biết những người nào tôi có thể đến gặp mà lúc nào cũng nói cho tôi điều tôi muốn nghe. Rồi cũng có những người rất bi quan, hay chỉ trích và thường tiêu cực về mọi vấn đề - họ thiếu đi tầm nhìn. Hãy tránh cả hai hạng người này. Hãy tìm người nào có đức tin, có sự trưởng thành và sự khôn ngoan. Hãy tìm một người cha hay người mẹ trong đức tin, hoặc là một người khôn ngoan đã bước đi với Chúa lâu hơn bạn và cũng đã phạm rất nhiều sai lầm và rồi học hỏi từ họ.

Quan trọng là những người bạn tin tưởng và tránh đi chuyện ngờ vực, vì những thái độ khinh khi sẽ được nuôi dưỡng trong những người chất chứa sự vấp phạm. Hãy tìm người nào nhanh tha thứ, người nào không quá bám víu trong những thói quen tôn giáo mà trái lại luôn tăng trưởng theo thời gian và mở ra với sự vận hành tươi mới của Thánh Linh. Quan trọng nhất, người đó phải là người nhìn sự việc theo cái nhìn đời đời. Khi bạn tìm được người này, hãy làm hết sức để có thể duy trì và trân trọng mối quan hệ.

Có rất nhiều người khôn đối với thế gian nhưng thiếu cái nhìn đời đời. Bạn chỉ có thể tin lời khuyên của họ đến một mức độ nhất định. Hãy cẩn trọng khi lắng nghe họ, và luôn luôn sàng lọc lời khuyên của họ qua Lời Chúa và sự cầu nguyện.

Cha mẹ, người phối ngẫu và mục sư đều quan tâm tới lợi ích tốt nhất của bạn và họ thường đưa ra lời khuyên khôn ngoan, dù cũng có những ngoại lệ.

Lúc còn thanh niên, tôi chia sẻ những ước mơ của mình với cha tôi về việc phục vụ Chúa. Thế hệ của ông là thế hệ “ăn chắc mặc bền” (điều này chính là điểm yếu khi liên hệ đến đời sống đức tin). Cha tôi nói, “Con trai, trong con đường này không có sự an ninh.” Ông đề nghị nghề kỹ sư vì tôi giỏi toán và khoa học, ông cũng là một kỹ sư trong bốn mươi năm. Đó là một lựa chọn nghề nghiệp an toàn. Tôi không nhận thức rằng tôi đã đăng ký sáu năm học khổ sở ở đại học. Dù tôi giỏi về các môn học này nhưng tôi khổ sở vì đó không phải là ơn gọi của Chúa trên cuộc đời tôi.

Công việc đầu tiên của tôi với tư cách kỹ sư là làm việc cho IBM. Một ngày nọ sếp kéo tôi vào văn phòng của ông và nói, “Beveré, anh đang làm gì trong nghề kỹ sư vậy? Anh là mẫu người quan tâm tới con người; anh nên làm trong lĩnh vực nào có sự tương tác với con người.” Các mục sư nổi tiếng cũng kéo tôi riêng ra trong các buổi nhóm và nói, “Cậu thanh niên à, tôi nhìn thấy ơn gọi của Chúa trên cậu con để giảng phúc âm.”

Khi ở riêng với Chúa trong sự cầu nguyện, Chúa liên tục hướng lòng tôi đến với chức vụ, dù tôi chẳng muốn liên quan gì tới nó cả. Tất cả những mục sư tôi đã gặp có vẻ kỳ lạ. Nhưng lòng tôi vẫn nhạy bén với Đấng Tạo Hóa. Trước khi tôi được cứu, tôi đã đi tới chủng viện Công Giáo suốt một tuần và có cảm nhận như thể tôi được kêu gọi vào sự phục vụ Chúa. Nhưng nghĩ đến chuyện đó làm cho tôi hoảng sợ, vì làm cha Công Giáo, tôi sẽ không bao giờ được lấy vợ.

Nhưng hết lần này tới lần khác tôi tiếp tục nhận sự xác chứng, rất cuộc tôi phải gạt lời khuyên của cha tôi. Tôi rất tôn trọng ông, điều đó đẹp lòng Chúa, nhưng tôi biết có điều gì đó thật khủng khiếp khi tôi học đại học và rồi sau đó làm kỹ sư. Vì tôi đã liên tục cầu xin và tìm kiếm sự chỉ dẫn của Chúa, nên Ngài sẽ không cho phép tôi bị dẫn đi sai lạc (thậm chí bởi chính người cha có ý tốt cho tôi) và Ngài làm sáng tỏ ý muốn của Ngài bằng nhiều cách.

Khi vấn đề này đã được giải quyết, bây giờ tôi có một đam mê cháy bỏng do kết quả của hơn một năm rưỡi tìm kiếm. Tôi cũng đã đi qua ba phần tư chặng đường để có bằng kỹ sư.

Tôi quyết định hoàn tất và theo đuổi chức vụ một khi tôi tốt nghiệp. Đó là một quyết định tốt, vì tôi đã học các chiến lược mà trường Kinh Thánh sẽ không dạy tôi. Đức Chúa Trời sẽ dùng tất cả các từng trải để huấn luyện chúng ta!

Một yếu tố rất quan trọng khác để khám phá ân tứ của bạn là được trồng trong một hội thánh địa phương lành mạnh. Kinh Thánh nói, “Họ được trồng trong nhà CHÚA, lớn mạnh trong sân của Đức Chúa Trời chúng ta.” (Thi Thiên 92:13). Nếu bạn trồng hạt bông, cây bí sẽ không mọc lên từ đất. Đất là hội thánh địa phương lành mạnh, và khi bạn kết ước, các ân tứ Chúa ban cho bạn sẽ thể hiện ở đó. Không quan trọng là bạn được kêu gọi trong trường, trong giáo dục, trong chốn công quyền, trong thể thao hay trong bất kỳ lĩnh vực nào khác – bạn sẽ phát triển. Đó là kế hoạch của Đức Chúa Trời.

CÁC CÂU HỎI ĐỂ TỰ HỎI BẢN THÂN VÀ HỎI BẠN BÈ KHÔN NGOAN

Chúng ta hãy chuyển sự chú ý của chúng ta sang việc đặt các câu hỏi, cho cả bản thân và cho những người bạn khôn ngoan. Câu hỏi đúng được hỏi bởi đúng người sẽ đánh thức bạn để nhận ra điều bạn được ơn để làm. Đây là vài ví dụ.

Về tự nhiên bạn giỏi điều gì?

Đây là chỗ tốt để bắt đầu. Có lẽ ơn của bạn là hiểu các con số, ăn nói hùng biện, xây cất nhà cửa, tạo ra các video, thiết kế thời trang hay tổ chức sự kiện. Có thể bạn có những khả năng thể thao tự nhiên, có cái mũi rất nhạy mùi vị, hay con mắt quan sát chi tiết. Dù khả năng nào đi nữa, hãy xác định thể mạnh của bạn.

Nếu bạn có thể giữ giọng tốt và ước ao hướng dẫn dân sự Chúa bước vào sự hiện diện của Chúa, đây có thể là một dấu chỉ tốt rằng bạn được kêu gọi để thờ phượng hay tham gia vào loại hình mục vụ âm nhạc khác. Điều tương tự cũng đúng nếu bạn quan tâm tới cơ thể con người và bạn hứng thú với thuốc men. Bạn thật sự nên hỏi Chúa xem bạn có được

kêu gọi vào lĩnh vực chăm sóc sức khỏe không. Danh sách là vô tận.

Nhưng các manh mối này không phải là yếu tố quyết định. Tôi là người chơi quần vợt rất giỏi, bắt đầu chơi trong một đội tại Hiệp Hội Thể Thao Trường Đại Học Quốc Gia Sư Đoàn I và chơi vòng thi đấu giải quần vợt Mỹ mở rộng và giải Junior Davis Cup. Như đã nói, tôi dạy quần vợt chuyên nghiệp trong ba năm và cũng đã chơi giải đấu quần vợt ở trường trung học tại tiểu bang West Virginia. Nhưng trong sự cầu nguyện, tôi biết quần vợt chuyên nghiệp không phải là sự kêu gọi của tôi.

Mặt khác, tôi có một người bạn là Aaron Baddeley, một tay gôn nổi bật và đang tham dự giải PGA. Nhưng năm 2004 – năm thứ hai anh tham gia giải – anh đã tranh chiến. (Anh chỉ vừa đủ tiêu chuẩn để trở lại vào năm 2005 vì anh kết thúc ở vị trí 124 trong danh sách). Gần cuối cái năm khó khăn đó, trong lúc chơi một giải đấu, anh đến nhà chúng tôi chơi và thật buồn là anh đã lỡ pha cát bóng. Chúng tôi cùng lên máy bay tới Las Vegas, tôi được sắp xếp lịch để chia sẻ trong một hội nghị. Trong buổi nhóm đó, Chúa đã phán với lòng của anh bốn lần: “Ta không kêu gọi con vào chức vụ; Ta kêu gọi con chơi gôn.”

Trước đó Aaron đã kim nén lại, không hoàn toàn nỗ lực trong môn gôn, vì anh muốn làm điều tôi làm. Anh muốn đi ra rao giảng trong các hội nghị và trong các hội thánh bán thời gian và thời gian còn lại chơi gôn. Chiều hôm đó anh quyết định trong lòng mình rằng anh sẽ dâng mình hoàn toàn cho sự kêu gọi và ân tứ của anh. Trong vòng vài năm, anh đứng vị trí thứ mười sáu trong bảng xếp hạng các tay gôn trên thế giới và cuối cùng đã giành được bốn giải trong các sự kiện giải đấu PGA và giải Australian Masters. Anh đã đi lại hơn mười lăm năm và vẫn còn sẽ đi lại. Ảnh hưởng của anh sẽ tăng lên và anh có rất nhiều cơ hội để chia sẻ tin lành với nhiều người chưa từng đến nhà thờ.

Tôi có một người bạn mục sư là Al. Nhiều năm trước trong hội thánh của anh có một người nam thích dạy Kinh Thánh và rất giỏi việc đó. Anh ta muốn trở thành một mục sư dạy dỗ. Anh ta cũng được ơn độc đáo là sửa xe hơi. Người ta hứa cho anh vị trí mục vụ dạy dỗ trong một hội thánh lớn tại một

khu vực khác của thành phố. Anh dẫn mục sư Al đi ăn trưa và thông báo cho anh về điều này. Al khôn ngoan và anh đã chia sẻ với cậu ta, “Trong lúc cầu nguyện cho anh, tôi không cảm nhận anh được kêu gọi để dạy Kinh Thánh trọn thời gian. Anh được ơn đặc biệt là sửa xe.”

Anh ta không lắng nghe sự cố vấn của mục sư và đã đi tới hội thánh khác.

Một năm sau, anh ta thật khổ sở. Vị trí dạy dỗ vẫn chưa được trao cho anh ta một cách chính thức, hôn nhân của anh xuống dốc và anh ta vật lộn về tài chính. Một ngày nọ trong hội thánh, Chúa đã phán với anh: “Ta không bao giờ kêu gọi con làm một mục sư, nhưng là một thợ máy, dạy Kinh Thánh trong hội thánh địa phương của con.”

Anh ta trở về với mục sư Al, ăn năn vì đã không nghe lời khuyên của mục sư, và quay lại hội thánh nhà của mình. Anh ta tập trung trở lại vào công việc sửa xe ô tô.

Vào chiều nọ, Chúa ban cho anh ta một giấc mơ. Anh kết nối một chiếc máy tính vào một chiếc ô tô để chẩn đoán các vấn đề của động cơ. Anh có một người bạn am hiểu máy tính, hai người họ đã xây dựng một thiết bị phân tích chẩn đoán hoàn toàn sử dụng máy tính. Kết quả là thiết bị phân tích này có thể xác định các vấn đề của xe hơi chỉ mất một phần tư thời gian theo các phương pháp thông thường. Đúng lúc, anh ta mở các tiệm sửa chữa khắp North Carolina với phát minh độc đáo của anh. Sau đó, anh ta tới chỗ mục sư Al, nở nụ cười và nói, “Tôi được kêu gọi để sửa xe ô tô!”

Điều gì tiếp sức cho bạn?

Một ngày nọ trợ lý của tôi bảo tôi lưu hồ sơ về “các mức năng lượng” cho thói quen làm việc thông thường hàng tuần. Cô lập ra thang đánh giá: Những công việc làm tiêu hao năng lượng của tôi sẽ nhận điểm a -2; những việc làm tiêu hao ít phút năng lượng được điểm a -1; những việc thêm vào chút năng lượng được điểm a +1 và cuối cùng những việc thêm năng lượng mạnh mẽ cho tôi được điểm a +2.

Có vài công việc chẳng hạn những các buổi họp phòng ban, đi lại, công việc giấy tờ, sắp xếp đồ đạc cho các chuyến đi và vân vân bị điểm -2 và -1s. Vài công việc được điểm +1s, nhưng hai điều duy nhất mà thành thật tôi được điểm +2 là rao giảng và viết sách. Tôi ngạc nhiên về các kết quả này.

Khi ngẫm nghĩ về những phát hiện này, tôi nhận ra rằng thường khi tôi đang viết, tôi hoàn toàn không để ý thời gian. Có những lúc tôi bắt đầu viết vào sáng sớm và không nhận ra trời đã sang chiều. Thông thường tâm trí tôi mệt mỏi sau khi viết nhiều, nhưng tôi cũng được thêm năng lượng.

Điều tương tự xảy ra khi giảng luận. Trở lại những ngày khi chúng tôi giảng mà không bị gò bó thời gian, tôi thường giảng hơn hai tiếng. Với tôi có vẻ như ba mươi phút, nhưng tôi không biết các khán giả của tôi nghĩ gì!

Tôi quan sát Alec, cậu con trai rất sáng tạo của chúng tôi, làm việc trong các dự án đổi mới trong nhiều giờ và hoàn toàn không để ý thời gian. Cậu tối ưu trong phòng ban sáng tạo của chúng tôi. Tôi quan sát Li-sa tương tác với các chị em phụ nữ nhiều giờ sau các buổi nhóm phụ nữ và cô hoàn toàn mất hết khái niệm thời gian. Cô được thêm năng lượng qua việc bổ sung thêm cho các cuộc nói chuyện!

Albert Einstein đã làm việc rất nhiều giờ trong một giai đoạn. Khi thể xác ông mệt mỏi, ông thường cầm một cái khay kim loại, ngồi xuống ghế, và tay cầm cái khay để ngang hai đầu gối. Ngay trước khi ông ngủ sâu thì cái khay sẽ tuột khỏi tay ông và rơi trúng sàn nhà. Âm thanh va chạm phát lớn tiếng làm cho ông thức dậy và ông trở lại làm việc.

Đây là một cách khá dễ dàng để xác định sự kêu gọi của bạn: ân tứ thật sự của bạn sẽ thêm năng lượng cho bạn, dù tâm trí và thể chất của bạn mệt mỏi trong lúc làm việc lâu. Đối với những người đã khám phá ân tứ thật sự của họ thì việc luyện tập nhiều giờ, việc phải làm gấp rút hay phải làm việc nhiều được xem như vài ba phút. Vậy hãy hỏi bản thân, “Điều gì thêm năng lượng cho tôi và thỉnh thoảng khiến tôi quên thời gian?”

Câu trả lời của bạn là một dấu chỉ tốt để biết ân tứ của bạn nằm ở chỗ nào.

Điều gì thu hút bạn?

Điều gì giành được sự quan tâm của bạn? Điều gì khiến bạn trở nên sống động? Khi bạn hát, lòng bạn có thỏa nguyện không? Bạn có hát khi không có ai hát? Tôi biết khi tôi hát, tôi biết với tôi đó là sự cực khổ và khiến tôi mệt mỗi ngày. Đó không phải ơn của tôi. Tôi không thể ngồi trong phòng và hòa âm viết nhạc với những người khác. Tôi không hứng thú làm việc này, nhưng có những người thích làm điều này.

Bạn hứng thú với các tạp chí nào? Bạn phấn khích về các video Youtube nào? Khi bạn đang xem qua Pinterest thì điều gì khiến bạn dừng lại? Các môn học yêu thích của bạn ở trường là gì? Những cuốn sách nào thu hút bạn khi bạn đi bộ qua một nhà sách?

Đây là một câu hỏi quan trọng: Bạn được thu hút để làm điều gì ngay cả khi bạn không được trả tiền để làm việc đó? Phần lớn các vận động viên sẽ chơi môn thể thao của họ ngay cả khi họ không được trả tiền. Các buổi sáng thứ bảy cha tôi bắt tôi ngồi xuống và kể cho tôi cách một động cơ hơi nước hay một số cỗ máy khác hoạt động. Tôi nhớ một buổi sáng thứ bảy, ông để hơn một giờ để vẽ và giải thích nội hơi và cách nó hoạt động. Điều này khiến tôi chán phát khóc, và đáng lẽ tôi nên phát hiện sự kêu gọi của tôi không phải là một kỹ sư. Tôi rất yêu quý cha tôi nhiều đến nỗi tôi chưa bao giờ có dũng khí để nói cho ông biết là tôi ghét các tiết học đó. Tôi đã phạm một sai lầm lớn là theo đuổi nghề kỹ sư để tìm sự an ninh tài chính – đừng phạm sai lầm tương tự nhé.

Có bao nhiêu người khổ sở trong công việc của họ bởi họ làm việc đó vì một lý do – để có lương?

Như tôi đã nói trước đây, nhiều năm trước khi vợ mục sư của tôi nói với tôi rằng họ không thể trả tiền cho tôi, tôi trả lời, “Ồ, không sao!” Tôi sẵn lòng làm việc để nhận lương thấp hơn, vì tôi được thu hút bởi kiêu chức vụ này. Một khi đã ở trong công việc này rồi, thì bảy mươi giờ một tuần phục vụ mục sư và các vị khách của ông chẳng là gì cả. Tôi thường nói với Li-sa rằng tôi nên trả tiền cho các mục sư của mình vì họ cho phép tôi phục vụ họ thay vì họ trả tiền cho chúng tôi.

Tôi do dự để viết điều này, vì rủi đâu bạn suy nghĩ tôi khoe khoang, nhưng tôi hy vọng bạn chọn tin rằng động cơ của tôi là muốn giúp đỡ. Khi chúng tôi mới bắt đầu chức vụ, Li-sa và tôi đã quyết định tiền nhuận bút viết sách sẽ dành cho Messenger International. Bây giờ tôi đã viết hơn hai mươi cuốn sách và mỗi cuốn trung bình 400 đến 450 tiếng để viết và hiệu đính. Điều này có nghĩa tôi đã đầu tư gần chín ngàn giờ trong việc viết lách. Tính ra là ba năm viết, mỗi ngày tám tiếng, bao gồm cả các ngày cuối tuần. Cơ bản là tôi không được trả tiền trong ba năm đó. Tôi đã làm việc đó vì đó là ân tứ thúc đẩy sự kêu gọi của tôi.

Tôi có thể nói thành thật rằng nếu tôi phải chọn giữa việc làm điều này và được trả 200,000 đô-la mỗi năm với tư cách một kỹ sư, tôi sẽ lại lập tức làm điều này. Đây là lý do sứ đồ Phao-lô viết:

Vì nếu tôi tình nguyện làm việc này, tôi sẽ được thưởng. Nếu tôi không muốn làm, trách nhiệm vẫn giao cho tôi. Thế thì phần thưởng của tôi là gì? Ấy là khi truyền giảng Phúc Âm, tôi giảng không công, chẳng đòi hỏi quyền lợi gì của người giảng Phúc Âm.
(1 Cô-rinh-tô 9:17-18)

Ai thu hút bạn?

Nhận biết ai là người thu hút bạn cũng tiết lộ rất nhiều về sự kêu gọi và ân tứ của bạn. Có những người nhất định sẽ đánh thức và mở khóa các ân tứ trong bạn. Hãy tìm “cộng đồng” của bạn – những người cùng có ơn tứ và sự kêu gọi như bạn. Họ sẽ trở thành yếu tố nòng cốt trong việc hiểu bạn là ai và cách Chúa đã ban ơn cho bạn. Cộng đồng của bạn nên là những người chấp nhận và hiểu bạn.

Tôi thích ngồi với các mục sư khác và đàm luận những sự phiêu lưu và thử thách của chức vụ và tất nhiên Lời Chúa. Tôi cũng thích ngồi với các nhà doanh nghiệp và thương gia. Đây là tất cả các lĩnh vực thể mạnh trong cuộc đời tôi.

Điều hành một tổ chức chức vụ có rất nhiều sự tương đồng với việc điều hành một công ty ngoài thương trường. Li-

sa và tôi phải trở thành các nhà doanh nghiệp. Khi chúng tôi còn trẻ, không có những chức vụ nổi tiếng giống như những gì chúng tôi muốn làm; không có chức vụ nào để chúng tôi có thể lấy làm gương. Chúng tôi phải đi tiên phong. Vì lý do này, các nhà doanh nghiệp trong thế giới kinh doanh luôn đánh thức nhiều điều trong tôi và nó rất giúp ích cho tôi để chuyên nghiệp hơn, để chúng tôi làm điều chúng tôi được kêu gọi để làm.

Nếu bạn thích thiết kế nội thất, bạn sẽ thoải mái ở gần những nhà thiết kế khác. Nếu bạn là một bác sĩ, bạn sẽ được kích thích bởi cuộc nói chuyện với các bác sĩ khác. Tôi có thể nói thêm nữa; việc tìm “cộng đồng” của bạn có thể giúp bạn xác định và thậm chí phát hiện ra ân tứ của bạn.

Điều quan trọng cần nhớ là không có câu trả lời nào cho những câu hỏi này có thể đứng một mình hay tách biệt khỏi thì giờ cá nhân bạn tìm kiếm Chúa để biết điều Ngài kêu gọi bạn làm một cách cụ thể. Nếu tôi lắng nghe phần lớn những người mục sư là những người đã nói chuyện với tôi trong những năm hình thành, thì tôi đã chọn một thành phố và bắt đầu hội thánh với tư cách một mục sư. Rất ít người có thể thấy được những sự kêu gọi và ân tứ độc đáo và khác biệt ở trên tôi và Li-sa. Mặt khác, cũng có một ít người khôn ngoan, họ đã giúp hướng dẫn chúng tôi theo hướng mà chúng tôi đã cảm nhận trong lòng mình.

PHÁT TRIỂN ÂN TỨ CỦA BẠN

Bây giờ chúng ta hãy chuyển sự chú ý sang phần thứ hai của câu Kinh Thánh mở đầu: “Vì mỗi người đều phải mang gánh riêng của mình.” (Ga-la-ti 6:5). Đức Chúa Trời đã ban cho mỗi chúng ta tiềm năng để xây dựng cuộc đời chúng ta, điều đó giúp xây dựng Vương quốc của Ngài. Tuy nhiên, lúc này hay lúc khác, tất cả chúng ta sẽ phải đối diện sự thật là sở hữu tiềm năng thôi thì chưa đủ - mà phải nhận ra tiềm năng đó.

Thật đáng buồn cho bạn và cho tôi khi đến cuối đời chúng ta biết rằng mình vẫn còn nhiều điều để đóng góp! Tại ngại phán xét, nỗi đau hối tiếc sẽ không thể chịu nổi khi chúng ta biết điều chúng ta có thể ảnh hưởng hay tệ hơn là nhiều cuộc

đòi sẽ không hề được ảnh hưởng do sự bỏ lơ, không phát triển ơn mà Chúa đã giao cho chúng ta.

Hãy quyết định ngay bây giờ - rằng bạn sẽ qua đời thanh thản, không giữ lại điều gì hết. Bạn sẽ dốc đổ hết mọi thứ trong bạn đến độ bạn không còn gì trong bạn. Thế giới cần những gì bạn có – các ân tứ mà Chúa đã ban cho bạn.

Một cái nhìn lí thú về thực tại của các ân tứ mà Chúa ban cho chúng ta được tìm thấy trong Châm Ngôn 18:16:

Tặng phẩm của một người mở đường cho họ, và đem họ đến trước mặt kẻ quyền thế. (Châm Ngôn 18:16)

Ân tứ của bạn “mở đường” cho bạn và đem bạn đến trước mặt những “con người quan trọng.” “Mở đường” nghĩa là “tạo ra không gian.” “Không gian” mà chúng ta đang nói đến là hai mặt. Trước tiên, ân tứ của bạn mở đường cho bạn để hoàn thành tiềm năng của bạn – làm cầu nối không gian giữa nơi hiện tại của bạn và nơi mà bạn sẽ đến. Thứ hai, ân tứ của bạn mở đường cho bạn để được thăng tiến lên các cấp độ mới trong thiên định của bạn. Hãy nhớ rằng mỗi sự thăng tiến đòi hỏi tiêu chuẩn kỹ năng cao hơn. Sa-lô-môn viết:

Con có thấy người cần mẫn trong công việc mình không? Người ấy sẽ đứng trước mặt các vua, chứ không đứng trước mặt những người tầm thường đâu. (Châm Ngôn 22:29)

Hãy xem Đa-vít. Trong 1 Sa-mu-ên 16, chúng ta thấy câu chuyện vua Sau-lơ bị một tà linh làm cho thống khổ, vì Thần của Chúa đã rời khỏi ông. Rất cần sự khuây khỏa, Sau-lơ đã lệnh cho các đầy tớ của ông tìm đem một người nhạc sĩ lành nghề đến cho ông.

Một trong các đầy tớ trẻ trả lời, “Tôi biết ông Y-sai ở Bết-lê-hem có một người con trai, Anh này chơi đàn giỏi...” (1Sa-mu-ên 16:18). Đa-vít không chỉ là một nhạc sĩ được ơn, ông còn là một tay chuyên nghiệp. Điều gì làm cho ông thành tay chuyên nghiệp? Ân tứ của ông đã được phát triển và vì thế con đường được mở ra cho ông để thăng tiến trong ơn gọi của ông.

Có thể nhiều người không tiến bộ trong ơn gọi của họ do các ân tứ của họ chậm phát triển? Có thể nào mức độ các ân tứ của chúng ta được phát triển sẽ quyết định mức độ chúng ta có thể được thăng tiến không?

Chúng ta hãy trở lại lời của Phao-lô với Ti-mô-thê mà chúng ta đã trích ở chương trước. Nhưng lần này chúng ta sẽ tiếp tục nói về biện pháp khắc phục được đề xuất cho con trai thuộc linh của ông:

Đừng quên, cũng đừng coi thường ân tứ con đang có, là ân tứ Chúa ban cho con qua lời tiên tri, khi các trưởng lão đặt tay trên con. Hãy chú tâm, cẩn thận thực hành những điều ta dạy, để mọi người đều thấy con tiến bộ. (1Ti-mô-thê 4:14-15)

Có rất nhiều điều để học từ những lời khôn ngoan này. Chúng ta quan sát những người nam và người nữ tối ưu trong lĩnh vực của họ. Đôi khi rất dễ để đánh tráo thành công của họ bằng cách nói, “Họ sinh ra với một ân tứ đặc biệt.” Sự thật là họ giống như bạn, được sinh ra với một ân tứ bẩm sinh và họ đã chọn để phát triển nó. Nói cách khác, chỉ vì chúng ta không chứng kiến họ hoàn thiện ân tứ của họ không có nghĩa là họ đã không làm việc siêng năng để phát triển nó.

Như đã nói ở chương trước, Phao-lô bắt đầu bằng cách cảnh báo Ti-mô-thê không nên bỏ bê ân tứ Chúa đã ban cho ông. Chúng ta bỏ bê ân tứ của chúng ta qua việc thờ ơ với ân tứ đó. Ti-mô-thê được cho biết rằng sự tiến bộ của ông sẽ trở nên rõ ràng bằng cách đầu tư đầy đủ vào việc phát triển ân tứ của ông. Phao-lô nói điều đó sẽ được hoàn thành qua sự luyện tập, sự phát huy và sự suy ngẫm. Chúng ta hãy xem xét vấn đề từng yếu tố ở đây.

Luyện tập

Luyện tập nghĩa là “thực hiện hay làm việc liên tục để trở nên thành thạo,” theo từ điển Merriam-Webster. Sự luyện tập riêng tư quyết định sự thể hiện của chúng ta nơi công chúng, vì chúng ta sẽ luôn thể hiện theo mức độ mà chúng ta đã luyện tập. Thật dễ để kinh ngạc về một sự trình diễn phi thường nơi

công chúng mà không thấy được phải mất nhiều tuần, nhiều tháng và thậm chí nhiều năm luyện tập và làm việc chăm chỉ để đầu tư cho sự thể hiện ở mức độ chuyên nghiệp như thế.

Theo các chuyên gia trong ngành khoa học hành vi và sự thể hiện của con người, cần xấp xỉ mười ngàn giờ luyện tập để trở nên thành thạo hay thuần thục một kỹ năng đặc biệt. Tuy nhiên, giáo sư K. Anders của Đại Học Bang Florida thách thức các niềm tin truyền thống rằng “trăm hay không bằng tay quen.” Ông giáo sư đem vấn đề đi thêm một bước bằng cách tiết lộ rằng luyện tập mười ngàn giờ là không đủ trừ khi tập trung thực hiện với mục đích cải thiện, chứ không chỉ là đi qua các thao tác. Ông đặt tên cho kiểu luyện tập này là “luyện tập có mục đích.” Ông viết:

Ở đây chúng ta nói sơ về việc luyện tập có mục đích: Hãy ra khỏi vùng thoải mái của bạn nhưng hãy làm nó một cách tập trung, kèm với các mục tiêu rõ ràng, một kế hoạch để đạt đến mục tiêu và một phương cách để theo dõi sự tiến bộ của bạn.

Nếu chúng ta không đẩy bản thân ra vượt ra khỏi mức độ thoải mái và kỹ năng của mình, chúng ta sẽ không bao giờ phát triển. Nếu chúng ta “không có mục đích,” thì điều nguy hiểm là một khi chúng ta đạt mức độ “đủ tốt” chúng ta dễ dàng tự mãn. Chỉ là vấn đề thời gian thì sau đó chúng ta đâm ra cầu thả trong sự luyện tập, rốt cuộc việc đó sẽ ảnh hưởng tiêu cực lên sự thể hiện của chúng ta và ngăn trở sự nhân cấp thêm.

Việc phát triển lĩnh vực thế mạnh của bạn là không giới hạn. Nó gia tăng tiềm năng của bạn để nhân cấp. Điều này không có nghĩa chúng ta không làm việc trong các lĩnh vực chúng ta yếu hay không tiếp nhận các kỹ năng mới; mà nó có nghĩa rằng chúng ta tập trung và đầu tư trong các lĩnh vực nào sẽ sản sinh ra kết quả lớn nhất cho tiềm năng của chúng ta.

Tôi khuyên học các kỹ năng mới, nhưng đừng bao giờ bỏ bê các lĩnh vực sự kêu gọi của bạn.

Kết luận vấn đề: Sự tăng trưởng không phải là tự động, nó đòi hỏi chủ đích. Nếu chúng ta không kiên định luyện tập để trở nên “lành nghề” trong các kỹ năng của mình, chúng ta sẽ không bao giờ nhận ra tiềm năng đầy đủ của chúng ta. Đó

là lý do chúng ta phải cứ cam kết với sự phát triển cá nhân. Phần lớn người ta muốn làm những điều vĩ đại với cuộc đời của họ, nhưng không phải ai cũng sẵn lòng thực hiện công việc cần thiết để trở nên vĩ đại. Luyện tập là đang trả giá, giá này sản sinh những phần thưởng lớn lao.

Phát huy

Luyện tập là thực tiễn, trong khi phát huy mang tính giáo dục hơn. “Phát huy” nghĩa là “phát triển hay cải thiện qua việc học tập hay huấn luyện; đẩy mạnh sự tăng trưởng và phát triển.”

Khi bạn xem xét từ *phát huy*, hãy nghĩ đến “sự huấn luyện.” Sự huấn luyện rất quan trọng cho sự tăng trưởng và phát triển cá nhân của bạn, vì nó cung cấp sự phê bình xây dựng và sự hướng dẫn mà bản thân mình không thể có được. Bất cứ ai tối ưu trong ân tứ của họ đều đã có sự huấn luyện và hướng dẫn từ những người thầy theo sát họ. Yếu tố tuyệt vời của các huấn luyện viên là họ nhìn thấy tiềm năng của bạn và họ cam kết khai thác nó – ngay cả khi việc đó có cả việc họ nghiêm khắc với bạn!

Sự huấn luyện có thể qua mối quan hệ người cố vấn – học trò, cha- con, mẹ - con, thầy-trò, các mối quan hệ huấn luyện, mối quan hệ học việc, thực tập hay một cách gián tiếp từ sách vở, tài liệu huấn luyện và nhiều nguồn tài nguyên sẵn có khác.

Một cách khác để nhận sự giáo dục trong lĩnh vực ân tứ của bạn là quy tụ những người có các ân tứ tương tự. Như đã nói rồi, điều này thường được mô tả là “tìm cộng đồng của bạn.” Khi bạn tiếp xúc với những người có các tài năng và đam mê giống nhau, việc này đem lại cơ hội để cùng nhau cộng tác và phát kiến.

Vào những năm 1930 và 1940, một nhóm các tác giả sáng tạo – được biết đến như The Inklings – đã gặp mặt trong một căn phòng tại một quán rượu gần phần đất của Đại Học Oxford. Giữa những con người say mê văn học này có C.S Lewis và J. R. R Tolkien. Mục đích của những sự tụ họp này là đọc và phê bình các tác phẩm chưa hoàn thiện của các thành

viên – từ đó truyền cảm hứng cho việc sáng tác tác phẩm *The Lord of the Rings* của Tolkien và *The Chronicle of Narnia* của Lewis. Đây nói về tạo ra “cộng đồng” tuyệt vời!

Suy Ngẫm

“Suy ngẫm” nghĩa là “suy nghĩ, chiêm nghiệm.” Sự tăng trưởng nhất định chỉ có thể xảy ra khi chúng ta dành thời gian dừng lại và suy nghĩ về các bài học chúng ta đang học. Khi chúng ta thành thật theo dõi sự tăng trưởng của mình và tạo cho mình một khoảng thời gian để đánh giá sự tiến bộ và sự thể hiện của bản thân, thì chúng ta sẽ đặt bản thân mình vào vị trí nhận biết các lĩnh vực cần quan tâm hay cần cải thiện.

Bạn tôi là John Maxwell thường nhắc khán giả và độc giả của ông rằng kinh nghiệm không phải là người thầy tốt nhất – là mà những kinh nghiệm được đánh giá. Khi bạn suy nghĩ về sự tiến bộ của mình, hãy ghi nhận sự phản hồi mà bạn nhận được từ các huấn luyện viên và từ những người bạn, cũng như suy nghĩ về những cách sáng tạo để cải thiện và dùng các ân tứ của bạn. Hãy tự hỏi bản thân và hỏi Chúa những câu hỏi đúng: Con cần phải thay đổi điều gì? Các lĩnh vực tăng trưởng lớn nhất của con là gì? Đây là các lĩnh vực con cần phải để ý thêm? Để bứt phá lên một mức độ mới thì đòi hỏi điều gì nơi con?

Thời gian suy ngẫm không bao giờ là thời gian lãng phí.

KHÔNG GIỮ LẠI GÌ

Cuối cùng, chúng ta hãy xem lại lời của Phao-lô nói với Ti-mô-thê:

Hãy chú tâm, cẩn thận thực hành những điều ta dạy, để mọi người đều thấy con tiến bộ. (1Ti-mô-thê 4:15)

Mọi điều mà chúng ta đã bàn đến đều phụ thuộc vào việc dâng mình hoàn toàn cho những gì Chúa kêu gọi và ban ơn cho chúng ta để thực hiện. Sự kêu gọi của bạn đòi hỏi sự cam kết hoàn toàn của bạn. Khi chúng ta dâng hết mình cho những

gì Chúa đã giao phó cho chúng ta thực hiện, sự tiến bộ của chúng ta sẽ trở nên rõ ràng với tất cả mọi người, và chúng ta sẽ nhân cấp tiềm năng của chúng ta.

Mỗi chúng ta có trách nhiệm quản trị các ân tứ và phát huy sự sáng tạo trong cuộc đời của chúng ta. Đến giờ, chúng ta thấy rằng các ân tứ của chúng ta được phát triển tới mức độ nào thì nó sẽ quyết định mức độ chúng ta có thể thăng tiến trong phạm vi sự kêu gọi và sự nhân cấp hiệu năng của chúng ta.

Chúng ta có một cơ hội ở đời này để chúng ta dâng trọn cho ơn gọi mọi thứ chúng ta có. Chúng ta đừng giữ lại gì hết, và hãy cống hiến tất cả, dốc đổ hết bản thân để dâng lại cho Chúa như một món quà. Đó mới là sống thật. Đó là lúc chúng ta thật sự sống và kinh nghiệm cuộc sống mãn nguyện.

SUY GÃM

1. Không có công thức để khám phá sự kêu gọi của bạn. Dù có những sách vở khác nhau có thể giúp bạn khám phá sở trường của bạn, nhưng việc xác định sự kêu gọi và ân tứ của bạn sẽ đòi hỏi có sự can thiệp của Chúa. Bạn tìm kiếm Chúa để có sự hiểu biết về ơn gọi và ân tứ của bạn chưa? Ngài đã chỉ cho bạn điều gì?
2. Trong sự theo đuổi ơn gọi, chúng ta nên tự hỏi bản thân mình – và hỏi những người khác – những câu hỏi. Đây là một phần của quá trình. Hãy tìm những con người bạn tin tưởng và hỏi họ điều họ thấy nơi bạn và trong bạn.
3. Chỉ sở hữu tiềm năng thôi là chưa đủ - mà phải nhận ra được tiềm năng. Tại sao phát triển các ân tứ là quan trọng? Điều gì xảy ra khi các ân tứ của bạn được tăng trưởng và phát triển một cách có chủ đích?

*Đức Chúa Trời là Đấng thiết lập chúng tôi với
anh chị em vững vàng trong Chúa Cứu Thế,
cũng là Đấng xức dầu cho chúng tôi.*

2Cô-rinh-tô 1:21

Được Xúc Dầu

Vào dịp lễ Tạ Ơn mới đây, gia đình của chúng tôi ngồi xung quanh bàn ăn. Li-sa đã chuẩn bị một bữa tiệc rất đặc biệt. Chúng tôi đắm mình sau giờ chiều và vui vẻ với nhau. Là người cha, tôi cảm nhận tôi cần nói điều gì đó với gia đình và một số ít thành viên đội hình đã tham gia với chúng tôi.

Sau khi cầu nguyện trong lòng, một lời đã đến với lòng tôi: “Mọi người, bây giờ cha sáu mươi tuổi và cha cảm thấy trách nhiệm chia sẻ một ít sự khôn ngoan. Nếu mọi người hỏi cha điều quan trọng nhất Li-sa và cha đã làm khi bước đi với Chúa trong bốn mươi năm qua, thì đó sẽ là điều này: Hãy kiên định.

“Suốt nhiều năm, cha mẹ đã có nhiều cơ hội để bỏ cuộc, có thể nói như vậy. Và cũng nhiều cơ hội để thỏa hiệp lẽ thật vì lợi ích cá nhân, tự cất nhắc, hay cố làm giảm nhẹ thử thách mà cha mẹ đã trải qua. Nhưng cha mẹ đã chọn để lẽ thật làm cái neo cho mình, bám lấy lẽ thật, bất kể hoàn cảnh có gây ra đau đớn thế nào đi chăng nữa.

“Một câu nói rất khôn ngoan mà Gióp đã nói ra trong lúc ông gặp khốn đốn là, “Sự chết sẽ là niềm an ủi của tôi, và tôi sẽ nhảy nhót vui mừng trong cơn đau khôn nguôi, vì tôi không chối bỏ mạng lịnh của Đấng Thánh.” (Gióp 6:10). Khi cha phạm các sai lầm (cha đã phạm rất nhiều sai lầm), cha đã nhanh ăn năn và cầu xin sự tha thứ, cả với Chúa và với con người. Bây giờ cha nhìn các phước hạnh dư dật từ việc kiên định vâng theo lẽ thật và những điều này thật đáng suy nghĩ. Chúa quả là hay làm ơn.”

SỰ XỨC DẦU

Một phước hạnh lớn lao có được do kiên trì đầu phục lẽ lật đó là “sự xúc dầu.” Để hiểu điều này, chúng ta hãy chuyển sang lễ thụ phong tuyệt vời – ngày Đức Chúa Trời Cha tấn phong Chúa Giê-su làm Vua của Trời và Đất:

Chúa yêu chuộng công chính và ghét vô đạo. Nên [vì lý do này] Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời của Chúa đã xúc dầu vui mừng cho Chúa, đặt Chúa cao cả hơn các đồng bạn Ngài. (Hê-bơ-rơ 1:9)

Hãy để ý những từ *vì lý do này*, vì đó là từ quan trọng để hiểu lẽ thật chìa khóa. Sự không dời đổi của Chúa Giê-su về hai vấn đề đã mang lại lợi ích to lớn, và tấm gương của Ngài nên là tiêu chuẩn của chúng ta. Chúa Giê-su yêu sự công chính. Đó là từ *dikaioisune* trong tiếng Hy Lạp và được định nghĩa là “sự tuân theo các tuyên bố của thẩm quyền cao hơn.” Nhưng cùng lúc đó, Ngài ghét sự vô đạo. Có rất nhiều cơ đốc nhân không thích sự vô đạo, nhưng đây không phải là tấm lòng của Chúa Giê-su: Ngài ghét nó. Từ Hy Lạp là *anomia*, về cơ bản nghĩa là “không vâng phục thẩm quyền của Đức Chúa Trời.” Ngài ghét bất cứ thứ gì liên quan tới việc xa rời thẩm quyền của Đức Chúa Trời. Chấm hết. Sự vâng lời kiên định của Chúa Giê-su bất kể khó khăn đó là lý do mà ơn xúc dầu trên đời sống của Ngài có quyền năng hơn sự xúc dầu của bất kỳ đồng bạn nào của Ngài.

Tại sao tôi chọn bàn về sự xúc dầu trong cuốn sách nói về sự nhân cấp này? Câu trả lời thật đơn giản, nhưng quan trọng: *Sự xúc dầu tiếp nhiên liệu cho các khả năng Chúa ban cho để nhân cấp cho cõi đời đời.* Hãy nghĩ đến nó như một sự thúc đẩy những gì bạn được ơn để làm. Để tôi nêu hai ví dụ ngay.

Tôi nghe những con người có những chất giọng rất tốt mà tôi rất trân trọng, tôi cũng nghe những con người có chất giọng ít ấn tượng hơn nhưng đã cảm động tấm lòng của tôi sâu sắc và kết quả là có sự thay đổi. Sự xúc dầu chính là sự khác biệt. Tôi cũng nghe những người giảng các sứ điệp có nội dung sâu sắc và có những người giảng các sứ điệp trung bình nhưng đã

ảnh hưởng sâu sắc đến tấm lòng tôi và nó đã mang lại sự thay đổi hành vi. Sự xúc dầu chính là sự khác biệt.

Ảnh hưởng tương tự cũng đúng cho tất cả các tội lỗi của Chúa, bất kể họ được kêu gọi trong lĩnh vực nào, dù đó là trong chốn công quyền, hay trong kinh doanh, nghệ thuật, giáo dục... vua Đa-vít đã nói câu này:

Ngài đã làm cho sừng tôi (biểu tượng về siêu sức mạnh và ân sủng oai nghiêm) giương cao như sừng con bò rừng; tôi được xúc bằng dầu mới. (Thi Thiên 92:10)

Những lời của ông đầy khải thị. Khi xem xét một số lời chú giải hàng đầu về câu Kinh Thánh này, thì có hai sự đồng thuận rằng sự nhấn mạnh không phải là “con bò tót” mà là ý tưởng “Ngài đã làm cho tôi rất mạnh mẽ.” Sự xúc dầu đem lại sự vui mừng. Chúa gọi nó là dầu vui vẻ hay vui mừng, mà theo Kinh Thánh thì đó là sức mạnh của chúng ta (xem Nê-hê-mi 8:10). Về bản chất, tác giả Thi Thiên tuyên bố rằng sự xúc dầu làm cho chúng ta mạnh mẽ. Nó thúc đẩy và củng cố các ân tứ trong cuộc đời chúng ta để mang lại bông trái đời đời.

Tôi tin đây là một trong những khía cạnh thay đổi cục diện ít được rao giảng về dụ ngôn các ta-lâng và các nén bạc: Công khó của hai đầy tớ nhân cấp đã được thúc đẩy bởi sự xúc dầu. Tôi nói, “ít được rao giảng” vì lẽ thật này được góp nhặt từ các câu Kinh Thánh đã đề cập ở trên. Để họ nhân cấp thì điều quan trọng là kiên định vâng lời và ghét việc bất tuân lời chỉ bảo của chủ, vì thế nó thu hút sự xúc dầu để thúc đẩy các ân tứ của họ.

Đa-vít đề cập dầu *mới*. Sự xúc dầu không phải là việc xảy ra một lần, mà là một phước hạnh bắt đầu và tiếp tục trong một con người kiên định bước đi trong sự đầu phục Chúa. Sự xúc dầu không phải là điều gì đó có được vào lúc nào đó rồi sau đó lại xem nhẹ nó vì bây giờ “tôi có sự xúc dầu rồi.” Sam-sôn đã có sự xúc dầu nhưng đã không giữ nó tươi mới. Ông đã thỏa hiệp và không vâng lời; ông đã không ghét tội lỗi. Ông đã có vài lần thoát ra, nhưng cuối cùng tội lỗi của ông đã tóm được ông. Kinh Thánh nói:

Nàng đổ Sam-sôn ngủ trên đùi nàng, rồi nàng sai người cạo sạch bảy lọn tóc trên đầu ông, và như thế nàng chế ngự được ông; sức lực ông đã lìa khỏi ông. Xong nàng nói: “Sam-sôn ơi, người Phi-li-tin đang tấn công anh đó.” Ông thức dậy và thầm nghĩ: “Ta sẽ thoát khỏi như những lần trước và ta sẽ gỡ mình ra.” Nhưng ông không biết rằng CHÚA đã lìa khỏi ông. (Các Quan Xét 16:19-20)

Sam-sôn không biết là sự xúc dầu đã rời khỏi. Đây là lý do Đa-vít cầu nguyện thống thiết sau khi ông không vâng lời Chúa về vụ việc của Bát-sê-ba.

Đức Chúa Trời ôi, xin tạo nên trong tôi một tấm lòng trong sạch và làm mới lại trong tôi một tâm linh chân chính. Xin chớ xua đuổi tôi khỏi trước mặt Ngài, cũng đừng cất thánh linh Ngài khỏi tôi. Xin phục hồi cho tôi niềm vui của sự cứu rỗi Ngài. Xin ban cho tôi một tinh thần sẵn sàng để giữ vững tôi. (Thi Thiên 51:10-12)

Đa-vít kêu gào từ tấm lòng và cầu xin khẩn thiết để sự xúc dầu không cất khỏi đời sống của ông, và ông biết điều này tùy thuộc vào cuộc đời trung thành với Chúa hay kiên định vâng lời Ngài.

Chúng ta hãy tiếp tục xem xét sự xúc dầu và người được ban cho sự xúc dầu. Hãy xem lại câu nói của Phao-lô, được nhấn mạnh ở phần đầu của chương:

Đức Chúa Trời là Đấng thiết lập chúng tôi với anh chị em vững vàng trong Chúa Cứu Thế, cũng là Đấng xúc dầu cho chúng tôi. (2Cô-rinh-tô 1:21)

Từ “xúc dầu” ở đây là từ *chrio* trong tiếng Hy Lạp. Nó được định nghĩa là “giao nhiệm vụ cho ai đó, với ngụ ý là sự xúc dầu, sự chúc phước và sự ban ơn siêu nhiên – ‘xúc dầu, bổ nhiệm, chỉ định.’”

Ở đây có những từ chìa khóa không thể xem thường. Từ *sự xúc dầu* được định nghĩa là “sự cho phép hay phê chuẩn thẩm quyền để hành động.” Nói đơn giản, sự xúc dầu là sự chấp thuận thiên thượng để hành động. Chúa Giê-su nói, “Thần

Chúa ngự trên Ta, vì Ngài đã xức dầu cho Ta, để ...” (Lu-ca 4:18). Sự xức dầu là sự chấp thuận của Đức Chúa Trời cho phép Chúa Giê-su làm điều gì đó. Cũng một thể ấy, sứ đồ Phi-e-rơ viết, “Thế nào Đức Chúa Trời đã xức dầu Đức Giê-su ở Na-xa-rét bằng Thánh Linh và quyền năng, Ngài đi khắp nơi...” (Công Vụ 10:38). Một lần nữa, đó là sự xức dầu để hành động.

Một thành phần quan trọng khác của *chrio* là các từ mình định *bổ nhiệm* hay *chỉ định*. Trong sự phục vụ Chúa, luôn có giai đoạn thử thách. Chúng ta chịu thử thách trong sự vắng lời trước khi được bổ nhiệm hay xức dầu.

Câu chuyện của Mike tôi đã đề cập trong chương 9, sự thử thách quan trọng của anh xảy đến khi Chúa bảo anh dâng 200 đô-la cuối cùng của anh. Về Li-sa và tôi, sự thử thách của chúng tôi là chúng tôi có kết ước với sự dẫn dắt của Chúa để viết sách hay không – dù không có nhà xuất bản nào quan tâm tới hai cuốn sách đầu tiên của chúng tôi và sự quan tâm rất thấp từ công chúng nói chung.

Chúa Giê-su đã phán hơn một lần, “Nhiều người được kêu gọi nhưng ít người được chọn.” (Ma-thi-ơ 20:16 và 22:14). Tôi tin từ *nhiều* nói đến tất cả những người thuộc về Ngài, Mỗi một người trong chúng ta có sự kêu gọi thiên thượng. Tuy nhiên, từ được chọn nghĩa là “được xức dầu” và, theo Chúa Giê-su thì đáng buồn thay, con số đó thật ít ỏi. Tại sao? Phải vượt qua được quá trình chấp nhận. Hãy đọc kỹ những lời này: “Kính chào A-be-lô, người được Chúa Cứu Thế chấp nhận.” (Rô-ma 16:10).

A-bô-lô đã chịu thử thách, như tất cả chúng ta là người khao khát đi tới định mệnh của mình. Rõ ràng ông đã vượt qua thử thách và vì thế đã được chọn và chấp nhận. Từ các nguyên tắc của Kinh Thánh mà chúng ta biết thì rõ ràng A-bô-lô được xức dầu, vì ân tứ của ông đã có sự rờ chạm thúc đẩy của Chúa.

Có rất nhiều người vội tự lập mình lên trong những lĩnh vực mà họ được kêu gọi thật sự, nhưng tiếc là họ không nên cố gắng để đạt có được sự chấp nhận của chính họ mà là cố gắng để có được sự chấp thuận của Chúa.

Vì không phải ai tự hào thì được nhìn nhận là có giá trị nhưng chỉ người nào được Chúa khen. (2Cô-rinh-tô 10:18)

Chúng ta quay lại bữa tối Tạ Ơn. Tôi muốn gia đình và các thành viên đội ngũ là những người có mặt hôm đó biết rằng *sự vâng lời kiên định* – yêu mến sự công chính và ghét sự vô đạo – là quan trọng để hoàn thành định mệnh của chúng ta, vì sự kiên định như thế đặt chúng ta vào vị trí để nhận sự xức dầu của Ngài.

Khi nhìn lại cuộc đời của chúng tôi, Li-sa và tôi đã vâng lời Chúa trong một số thời điểm rất khó khăn; thường sự vâng lời này có vẻ tác dụng ngược, thậm chí lại thiệt hại đến sự phát triển, đến lợi ích và tiếng tăm của chúng tôi, dường như chúng tôi phải từ bỏ nhiều lợi ích cá nhân khác. Nhưng điều trông có vẻ bất lợi cho chúng tôi về ngắn hạn thực tế lại là chìa khóa mở ra cánh cửa quan trọng đi đến định mệnh của chúng tôi.

NHIỆM VỤ CỦA BẠN

Bạn cũng được kêu gọi như bất cứ ai – bao gồm cả những anh hùng đức tin vĩ đại nhất. Chắc chắn, sự kêu gọi của bạn không phải trong hội thánh quy mô nổi tiếng thế giới, bởi vì chỉ một số người – một số ít được kêu gọi vào lĩnh vực này. Bạn được vinh dự để trở vượt, nổi bật trong lĩnh vực của cuộc đời mà bạn được sai phái.

- Đa-ni-ên vượt hẳn trong các chức vụ trong chính quyền Ba-by-lon (xem Đa-ni-ên 6:3).
- Giô-sép vượt hẳn trong đất nước Ai Cập vĩ đại (xem Sáng Thế 41:39).
- Phê-bê nổi bật với tư cách là người hầu việc phúc âm tại Sơn-cơ-rê (xem Rô-ma 16:1).
- Sự kêu gọi của bạn cũng không khác gì.

Bạn được ban ơn một cách độc nhất. Đức Chúa Trời đã đặt trên bạn những khả năng cần thiết để hoàn thành sứ mạng của bạn.

Hãy lắng nghe kỹ thuật của Kinh Thánh về Bết-sa-lê-ên và đội ngũ nhân công của ông “Như vậy, Bết-sa-lê-ên, Ô-hô-li-áp cùng với những người được CHÚA phú cho tài khéo và khả năng để hiểu biết và thực hiện tất cả công việc liên quan đến việc thờ phượng trong nơi thánh phải làm công việc đúng theo mạng lệnh CHÚA truyền.” (Xuất Hành 36:1). Những người này không có khả năng, giống như Môi-se hay A-rôn và các con trai của ông, để nói Lời Chúa và giảng dạy cho dân chúng. Nhưng các thợ thủ công này đã được ban ơn để làm việc bằng đôi tay của mình để xây dựng lều tạm.

Bạn cũng được ban ơn để xây dựng lều tạm của Đức Chúa Trời bằng các kỹ năng Ngài đã ban cho bạn. Tuy nhiên, đền thánh này không được làm từ vàng, bạc, đồng, đá quý, da cá, vải gai mịn, gỗ keo hay bất cứ vật liệu nào khác được sử dụng để xây dựng lều tạm của Cựu Ước hay đền thờ tại Giê-ru-sa-lem. Ngày nay, lều tạm của Chúa được làm từ các viên đá sống – tức con người – và các viên đá sống này đang được xây dựng thành nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời (xem 1 Phi-e-rơ 2:5 và Ê-phê-sô 2:20-22). Bạn được ơn để xây dựng dân sự Chúa vì vinh quang của Chúa.

Bạn được ban cho năng lực để nhân cấp. Chúng ta là các quản gia để quản trị các ân tứ Chúa ban cho, và mong rằng bạn và tôi dâng lại cho Ngài bông trái đã được nhân cấp qua các ân tứ này mang lại. Để nhân cấp, chúng ta phải tìm kiếm các chiến lược của thiên đàng. Các lãnh đạo có thể dạy các nguyên tắc, nhưng các chiến lược thiên thượng độc nhất này là riêng tư; bạn không thể nghiên cứu nó từ một cuốn sách hay học ở trường lớp.

Chúng tôi là các lãnh đạo, chỉ có thể khích lệ bạn tìm kiếm Ngài và lắng nghe tiếng của Ngài. Hãy vâng lời Ngài, ngay cả khi có vẻ không quan trọng. Điều mà rất cuộc mang lại sự nhân cấp thường là điều có vẻ như tầm thường. Hãy nhớ, đó là một hạt cải, nhỏ hơn tất cả các hạt giống khác, lớn lên thành cây cỏ thụ.

Bạn nhân cấp qua sự đầu tư. Điều này có nhiều hình thức, nhưng khi chúng ta khai phóng, chúng ta nhận được một mùa gặt của các phúc hạnh. Nếu hạt giống không được

gieo trồng (đầu tư), nó vẫn cứ còn một mình, nhưng khi được đầu tư, nó sản sinh một mùa gặt bội thu. Ở bất cứ thời điểm nào hoặc bạn cất giấu mùa gặt của mình hoặc là bạn có thể tái đầu tư. Đừng bao giờ ngừng đầu tư; đó là chìa khóa đi đến cấp độ hiệu năng tiếp theo của bạn.

Chất xúc tác của bạn là phục vụ. Nếu động cơ của bạn là thứ gì khác hơn thế thì kết cuộc bạn sẽ ở nơi mà bạn không muốn thấy mình ở đó. Có thể trong mắt người khác bạn rất ổn, như lòng nhiệt huyết của bạn sẽ cạn kiệt. Đèn của bạn sẽ cứ lụi tàn tới mức tắt luôn. Nhưng hãy được yên ủi – Ngài sẽ không dập tắt ngọn đèn gần tàn. Ngài sẽ tiếp tục tìm cách thu hút sự chú ý của bạn, để nhen lại ngọn của lửa bạn (xem Ê-sai 42:3). Bất kể bạn làm điều gì, hãy tìm cách phục vụ, hãy yêu thương chân thật và chấp nhận những khó khăn nào mà bạn đang đối diện.

Hãy khao khát sự xúc dầu. Sự xúc dầu là động lực của bạn. Nó sẽ đẩy công việc của bạn trở nên đời đời. Nó sẽ nâng cao sức mạnh của bạn và làm cho bạn nổi bật trong lĩnh vực ơn gọi của mình. Nó sẽ tách biệt bạn khỏi những người khác ở ngoài đời – và thậm chí ở trong hội thánh – tức những người dùng các ân tứ Chúa ban vì mục đích ích kỷ hay trần tục.

Bạn phải có đức tin. Đó là cách duy nhất để nhân cấp tiềm năng do Chúa ban. Không có đức tin “thì không thể làm hài lòng Đức Chúa Trời” (Hê-bơ-rơ 11:6). Để tăng trưởng đức tin, bạn phải nghe Lời Chúa. Chúng ta được dạy, “Vậy, có đức tin là do nghe, và nghe là khi Lời Chúa Cứu Thế được truyền giảng.” (Rô-ma 10:17). Chính việc nghe, nghe và lại nghe làm cho Lời Chúa được ghi khắc vào lòng chúng ta. Đây là lý do đọc đi đọc lại cuốn sách này là một điều khôn ngoan. Nhưng đừng chỉ đọc qua mà thôi! Hãy bỏ sách xuống và suy ngẫm về cách những lẽ thật này áp dụng cho bạn – sau đó hành động theo. Hãy đón nhận Lời Chúa đã được trình bày một cách hệ thống trong cuốn sách này, vào trong tâm linh bạn qua việc đọc, suy ngẫm và cầu nguyện đến mức bạn tin rằng bạn được kêu gọi để nhân cấp, bất kể cuộc sống xung quanh bạn diễn ra như thế nào. Sự thuyết phục bên trong bạn để nhân cấp phải được phát triển lớn hơn những hoàn cảnh bên ngoài đang lèo lái bạn.

Cuối cùng hãy nhớ, Đức Chúa Trời ở về phía bạn! Ngài nói:

“Vì chính Ta biết rõ chương trình Ta hoạch định cho các ngươi. Ta có chương trình bình an thịnh vượng cho các ngươi... (Giê-rê-mi 29:11)

Một lần nữa, Kinh Thánh nói dứt khoát với chúng ta:

Nếu Đức Chúa Trời đứng với chúng ta thì còn ai chống nghịch được chúng ta? Đáng thật đã không tiếc chính Con Ngài nhưng đã phó Con ấy vì tất cả chúng ta thì làm sao mà Ngài chẳng ban mọi sự luôn với Con đó cho chúng ta? (Rô-ma 8:31-32)

Hãy lắng nghe những lời này, chớ đừng nghe những lời nói gây nản lòng từ thần của đời này – là kẻ kiêu cao và là kẻ gây nản lòng số một. Đáng Tạo Hóa là Cha của bạn và Ngài mong muốn bạn thành công trong công việc Ngài kêu gọi bạn.

Với tư cách một người cha thuộc linh và đã lớn tuổi (sáu mươi), tôi cũng ở về phía bạn! Tôi khuyến khích bạn hãy tiến xa hơn sau khi những người cùng thời của tôi và tôi không còn nữa. Chúng ta phụng sự một Vua, là công dân của một Vương quốc, là thành viên của một Gia đình, chúng ta có một đức tin, một sứ mạng – để xây dựng nhà của Chúa mà Ngài sẽ cư ngụ suốt cả cõi đời đời.

Nào chúng hãy làm việc cùng nhau. Nào chúng ta hãy trở nên một và duy trì sự hiệp một. Chúng ta hãy nhìn xem vinh hiển của Ngài lấp đầy nơi ngự của Ngài một lần nữa. Không có giải pháp nào khác cho các vấn đề của thế giới.

Tôi yêu thương bạn, nhưng quan trọng nhất là Đức Chúa Cha, Chúa Giê-su Christ và Chúa Thánh Linh yêu thương bạn sâu đậm. Và tình yêu của Chúa dành cho bạn còn lại đến muôn đời.

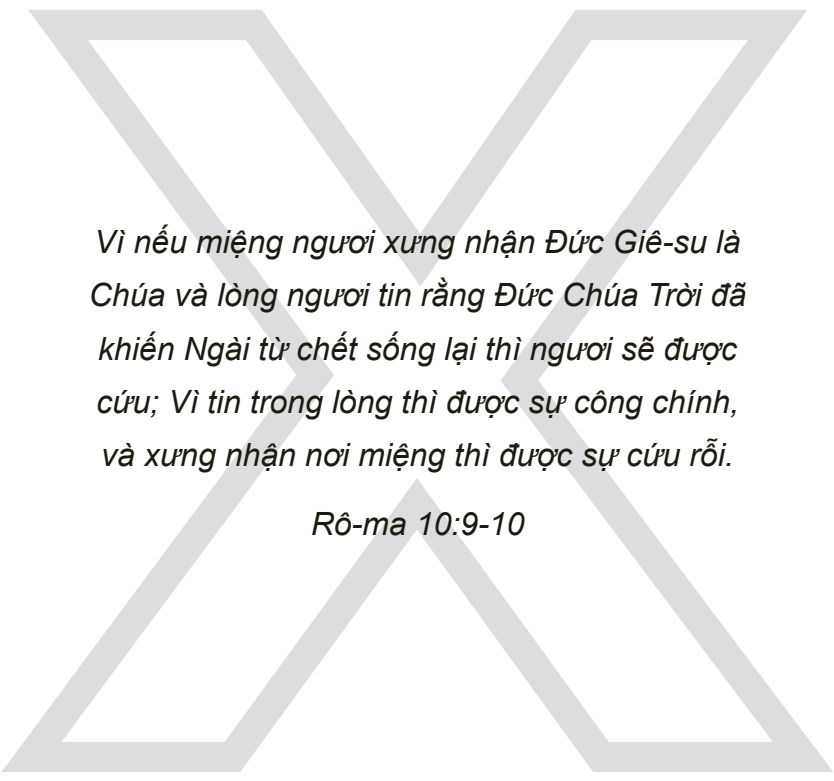
Nguyện xin Đáng có quyền gìn giữ anh chị em khỏi vấp ngã, trình anh chị em một cách hân hoan và không có gì đáng trách trước sự hiện diện vinh quang của Ngài; là Đức Chúa Trời duy nhất, Đáng cứu rỗi chúng ta qua Chúa Cứu Thế Giê-su, Chúa chúng ta.

Nguyện xin vinh quang, oai nghiêm, năng lực và uy quyền đều thuộc về Ngài từ trước mọi thời đại, hiện tại và cho đến đời đời. A-men. Giu-đe 24-25

SUY GÃM

1. Sự xúc dầu tiếp nhiên liệu cho các khả năng Chúa ban cho chúng ta để nhân cấp. Sự xúc dầu được vun đắp như thế nào? Sự khác biệt mà sự xúc dầu tạo ra để tài bồi các ân tứ của bạn như thế nào?
2. Làm cách nào để sự xúc dầu duy trì sự tươi mới trong cuộc đời của bạn? Điều gì xảy ra nếu sự xúc dầu bị xem nhẹ?
3. Trong cuộc sống của bạn, bạn được kêu gọi trong lĩnh vực nào? Bạn sẽ tạo một sự khác biệt trong lĩnh vực đó như thế nào? Sự xúc dầu có thể làm cho bạn nổi bật trong phạm vi ảnh hưởng đặc biệt của bạn theo những cách nào?

Vì nếu miệng người xưng nhận Đức Giê-su là Chúa và lòng người tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ chết sống lại thì người sẽ được cứu; Vì tin trong lòng thì được sự công chính, và xưng nhận nơi miệng thì được sự cứu rỗi.

Rô-ma 10:9-10

Phản Phụ Lục

Ơn Cứu Rỗi Dành Có Mọi Người

Đức Chúa Trời muốn bạn kinh nghiệm sự sống đầy trọn. Ngài rất yêu bạn và có một kế hoạch Ngài dành cho đời sống của bạn. Nhưng chỉ có một cách để bắt đầu hành trình đi tới định mệnh của bạn bằng cách nhận sự cứu rỗi qua Chúa Cứu Thế Giê-su, Con Đức Chúa Trời.

Qua sự chết và sống lại của Chúa Giê-su, Đức Chúa Trời đã mở một con đường cho bạn để bước vào Vương quốc của Ngài để làm con trai hay con gái yêu quý của Ngài. Bởi sự hy sinh của Chúa Giê-su trên thập tự giá, sự sống đời đời và sự dư dật dành sẵn cho bạn. Sự cứu rỗi là món quà của Đức Chúa Trời dành cho bạn; bạn không thể làm bất cứ điều gì để đạt được hay xứng đáng nhận món quà đó.

Để nhận món quà quý giá này, trước hết hãy nhận biết tội lỗi của bạn – tức là sống tách biệt khỏi Đấng Tạo Hóa, và đây là căn nguyên của tất cả tội lỗi bạn đã phạm. Sự ăn năn này là một phần quan trọng của việc tiếp nhận sự cứu rỗi. Phi-e-rơ đã nói rõ điều này, vào cái ngày năm ngàn người được cứu trong sách Công Vụ: “Vậy anh em hãy ăn năn, quay về Đức Chúa Trời, ngõ hầu tội lỗi của anh em được tẩy sạch, để thời kỳ tươi mới được đến từ Chúa.” (Công Vụ 3:19).

Kinh Thánh tuyên bố rằng mỗi chúng ta sinh ra đã làm nô lệ cho tội lỗi. Sự nô lệ này có căn nguyên trong tội lỗi của A-đam, người đã bắt đầu khuôn mẫu cố ý bất tuân. Sự ăn năn là một sự lựa chọn từ bỏ việc nghe lời bản thân và nghe theo ma quỷ, là ông tổ nói dối, và quay lại vâng lời người Chủ mới là Chúa Giê-su Christ – Đấng phó mạng sống của Ngài vì bạn.

Bạn phải cho Chúa Giê-su quyền làm Chúa trên cuộc đời bạn. Để Giê-su làm “Chúa” có nghĩa bạn để Ngài sở hữu cuộc đời của bạn (tâm linh, hồn và thân thể) – mọi thứ bạn là và mọi thứ bạn có. Thậm chí quyền của Ngài trên cuộc đời bạn trở nên tuyệt đối. Giây phút bạn làm điều này, Đức Chúa Trời sẽ giải cứu bạn khỏi sự tối tăm và dìm bạn vào sự sáng và vinh quang của Vương quốc của Ngài. Bạn đi từ sự chết đến sự sống – bạn trở thành con cái của Ngài!

Nếu bạn muốn nhận sự cứu rỗi qua Chúa Giê-su thì hãy cầu nguyện những lời này:

Lạy Đức Chúa Trời ở trên trời, con nhận biết rằng con là một tội nhân và con đã thiếu hụt tiêu chuẩn công chính của Ngài. Cảm ơn Ngài không để con trong tình trạng này, vì con tin Ngài đã sai Chúa Giê-su Christ, Con độc sinh của Ngài, được sinh bởi nữ đồng trinh Mary, để chết cho con và mang sự phán xét của con lên thập tự giá. Con tin Ngài được sống lại vào ngày thứ ba và hiện ngai bên phải ngai Cha với tư cách là Chúa và Đấng Cứu Thế của con. Vì thế hôm nay, con ăn năn vì con tách biệt khỏi Ngài và xin dâng trọn đời sống con cho Ngài làm Chúa của con.

Chúa Giê-su ơi, con xưng nhận Ngài là Chúa và Đấng Cứu Thế của con. Xin hãy bước vào đời sống con qua Thánh Linh của Ngài và thay đổi con thành con cái của Đức Chúa Trời. Con từ khước những sự thuộc về sự tối tăm mà con từng nắm giữ, và từ ngày hôm nay trở đi con sẽ không còn sống cho bản thân mình. Nhưng bởi ân điển của Ngài, con sẽ sống cho Ngài, Đấng đã phó chính mình cho con để con được sống mãi mãi.

Cảm ơn Chúa; bây giờ cuộc đời con hoàn toàn ở trong tay của Ngài và theo Lời Ngài, con sẽ không bao giờ bị hổ thẹn. Trong Danh Giê-su, Amen.

Chào mừng đến với gia đình của Chúa! Tôi khích lệ bạn chia sẻ tin tức cảm động này với một tín hữu tin lành khác.

Điều cũng quan trọng là bạn hãy tham gia một hội thánh địa phương nào tin Kinh Thánh và kết nối với những con người có thể khích lệ bạn trong đức tin mới. Hãy tự do liên hệ với chức vụ của chúng tôi (hãy truy cập MessengerInternational.org) để được giúp đỡ tìm một hội thánh trong khu vực của bạn.

Bạn vừa mới bắt đầu một cuộc hành trình phi thường nhất. Nguyện bạn được tăng trưởng trong sự khải thị, ân điển và tình bằng hữu với Đức Chúa Trời mỗi ngày!

Những Lời Tri Ân

Cuốn sách trong tay bạn là nỗ lực của một đội, vì thế tôi muốn tri ân một số đồng nghiệp đã đóng góp vào đó:

Bruce Nygren: Cảm ơn ý kiến chuyên môn của anh trong việc biên tập sách. Một lần nữa, anh biên tập cuốn sách của tôi để có trải nghiệm đọc tốt hơn mà không đánh mất chất giọng của tôi. Và cảm ơn anh vì những câu hỏi thách thức mà anh đã hỏi – kết quả là làm cho cuốn sách chính xác và mạnh mẽ hơn.

Cory Emberson, Laura Willbur và Loran Johnson: Cảm ơn các vị vì bảo đảm cho văn phạm, dấu chấm câu và phong cách của sứ điệp này giữ được sự chính xác và nhất quán. Tôi ngưỡng mộ ân tứ của quý vị.

Chris Pace: Cảm ơn vì sự khích lệ liên tục khi đọc bản thảo này khi được viết xong từng chương một. Cũng cảm ơn vì đã giúp tôi sắp xếp chương 14. Dữ liệu của anh là vô giá.

Addison Bevere: Cảm ơn vì các kỹ năng biên tập và các câu hỏi thách thức của con, làm cho sứ điệp tốt hơn và đọc chính xác hơn. Trên hết, xin cảm ơn vì con là một người trung tín và khích lệ.

Allan Nygren: Cảm ơn vì phần thiết kế bản vẽ của cuốn sách và bìa sách. Tôi ngưỡng mộ ân tứ của bạn.

Đội ngũ Messenger International Team: Mỗi người trong các bạn đã làm việc rất nhiều phía sau hậu trường để xây dựng Nước Chúa. Tôi sẽ vui mừng với các bạn vào ngày chúng ta chứng kiến Chúa Giê-su thường lớn cho sự phục vụ không ích kỷ của bạn.

Thánh Linh của Đức Chúa Trời: Sự biết ơn lớn nhất của con là dành cho Ngài! Nếu không có sự hướng dẫn và khôn ngoan của Ngài thì không thể có sứ điệp này. Con rất cảm ơn Ngài vì sự khai thị liên tục về Đức Chúa Trời và về Đấng yêu quý nhất của con Chúa Giê-su Christ. Con yêu mến Ngài vô cùng, phục vụ và cộng tác với Ngài là một vinh dự của con.

ĐỨC THÁNH LINH

*Bạn biết về Ngài –
Nhưng bạn có biết rõ Ngài?*

Trong ba năm các môn đồ đã ở với Chúa Giê-su, bước đi với Ngài và nghe mọi điều Ngài phán. Thế nhưng Chúa Giê-su nói với những người bạn thân nhất của Ngài rằng Ngài cần phải xa họ để Thánh Linh có thể đến – và rằng Ngài đi là tốt cho họ (Giăng 16:7,13-14). Nếu điều này đúng cho các môn đồ, là những người đã ở mỗi ngày với Chúa Giê-su, thì hướng chỉ chúng ta lại cần Thánh Linh tham gia tích cực vào đời sống hàng ngày của chúng ta càng hơn là dường nào?

Buồn thay, Thánh Linh thường bị hiểu lầm, khiến cho nhiều người không biết gì về Ngài và cách Ngài biểu lộ chính Ngài cho chúng ta. Thánh Linh thường được mô tả như là một điều gì đó “lạ đời.” Nhưng Kinh Thánh nói rõ Thánh Linh không phải là một điều gì đó. Trong cuốn sách tương tác này, John Bevere mời gọi bạn khám phá một thân vị đã bị nhiều người bỏ lơ và hiểu lầm nhiều nhất trong Hội Thánh: Thánh Linh.

Đừng bỏ qua cuốn sách dẫn nhập tuyệt vời này.

Tải về tại MessengerX.com

AFFABEL

Kịch nói Cửa Sổ Nhìn Vào Cõi đời đời

Bạn có suy nghĩ nhiều về cõi đời đời không? Có thể bạn biết nơi bạn sẽ sống đời đời, nhưng bạn có biết cách bạn sẽ sống đời đời không?

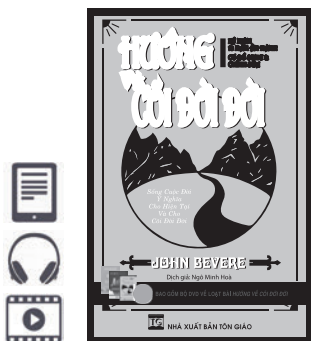
Đối với tín hữu điều điều quan trọng là sống với tầm nhìn đời đời, thế nhưng cõi đời đời có thể khó hiểu hết. Phần kịch nói này từ cuốn sách *Hướng Về Cõi Đời Đời* của John Bevere là cửa sổ để nhìn vào những gì nằm ở phía sau thực tại của trần thế.

Hãy cùng với Vua Jalyn, Dagon chúa tể tối tăm, Yêu Thương, Độc Lập và những nhân vật khác khi bạn khám phá xứ sở Affabel phi thường và những nơi chốn kinh khiếp của xứ Lone. Cuộc đời bạn sẽ được biến đổi khi các nhân vật này hé lộ những điều ở trong lòng của bạn.

Tải về tại MessengerX.com

HƯỚNG VỀ CỘI ĐỜI ĐỜI

*Làm Cho Cuộc Đời Bạn
Có Ý Nghĩa Hôm Nay Và Đời Đời*

Cuộc sống trên đất chỉ là hơi nước, thế mà nhiều người trong chúng ta sống như thể là không có cội đời sau. Nhưng cách chúng ta sống cuộc sống này sẽ quyết định cách chúng ta sống ở cội đời đời. Kinh Thánh cho biết sẽ có những cấp độ phần thưởng khác nhau dành cho tín hữu – từ việc chứng kiến tất cả những thành tựu mà con người đạt được bị tiêu tan trong sự phán xét cho đến việc cai trị với Đấng Christ.

Rút ra từ các nguyên tắc trong 2 Cô-rinh-tô 5:9-11, John Bevere nhắc chúng ta rằng tất cả tín hữu sẽ đứng trước Đấng Christ để nhận điều họ đã làm trong cuộc sống. Nhiều người trong chúng ta sẽ bị sốc khi biết rằng phần lớn thời gian dành cho nhiều việc không được tính vào phần thưởng đời đời.

Vậy làm cách nào để chúng ta phát triển đời sống có ý nghĩa? Trong sách *Hướng Về Cội Đời Đời*, bạn sẽ học để khám phá sự kêu gọi của bạn và nhận cấp điều Chúa đã ban cho bạn. Khi bạn có cái nhìn đời đời, bạn sẽ được thêm năng lực để làm việc vì những việc mãi trường tồn.

Tải về tại MessengerX.com

GIẢI ĐỘC SIÊU NHÂN

***Bạn Có Thể Tiêu Diệt Thứ Gì
Cướp Đi Sức Mạnh***

Cũng giống như siêu nhân, có thể bay nhảy và đánh bại mọi kẻ thù, thì môn đồ Chúa cũng có khả năng siêu nhiên để chinh phục những thử thách mà chúng ta đối diện. Nhưng vấn đề mà cả siêu nhân lẫn cơ đốc nhân đối diện là có một “chất diệt siêu nhân” làm suy yếu sức mạnh của chúng ta.

Dĩ nhiên, cả siêu nhân và chất diệt siêu nhân đều hư cấu. Nhưng chất độc thuộc linh thì có thật.

Cuốn sách này đưa ra câu trả lời tại sao nhiều người trong chúng ta không thể kinh nghiệm sức mạnh siêu nhiên mà các cơ đốc nhân thế kỷ đầu tiên đã kinh nghiệm.

Trong sách *Giải Độc Siêu Nhân*, John Bevere tiết lộ chất độc này là gì, tại sao nó làm suy yếu cộng đồng chúng ta và cách nào để thoát khỏi sự trói buộc của nó.

Không dành cho những người yếu vía, sách *Giải Độc Siêu Nhân* là một liều thuốc nặng. Đây là lẽ thật hệ trọng dành cho bất cứ ai theo Chúa, mong ước chấp nhận thách thức nhưng cuối cùng sẽ được biến đổi.

Tải về tại MessengerX.com

CHÚA ƠI, NGÀI Ở ĐÂU?

Tìm Thấy Sức Mạnh & Mục Đích Trong Đồng Vắng Của Bạn!

Có lẽ bạn có nghe Chúa phán, nhưng bây giờ dường như Ngài yên lặng. Có lẽ bạn đã tiến triển trong đức tin, nhưng bây giờ bạn không tìm thấy sự hiện diện của Ngài nữa. Chào mừng đến với đồng vắng – là nơi giữa việc nhận lời hứa của Chúa và việc nhìn thấy nó ứng nghiệm.

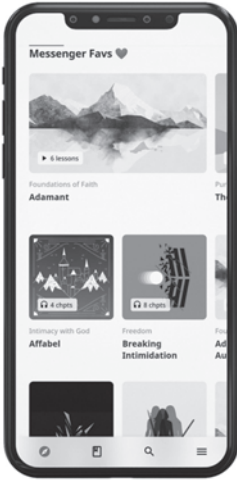
Nhưng đây là tin mừng – không có vùng đất khô cằn nào mà không có mục đích. Chúa dùng đồng vắng để chuẩn bị và trang bị bạn cho cõi đời đời – nghĩa là nếu bạn điều hướng chính xác. Trái với những gì mà nhiều người suy nghĩ, vượt qua thời kỳ này không chỉ là vấn đề chờ đợi Chúa. Bạn phải làm phần của bạn là lèo lái qua đồng vắng. Vai trò của bạn rất quan trọng. Và nếu bạn không muốn lãng phí thời gian đi lòng vòng, điều quan trọng là cần học biết phần của bạn là gì.

Trong cuốn sách mở mắt này, tác giả sách bán chạy là John Bevere, trang bị cho bạn bằng những hiểu biết Kinh Thánh và các câu chuyện sâu sắc giúp bạn lèo lái qua thời kỳ khô hạn và khó khăn và bước vào tất cả những gì Chúa dành cho bạn.

Tải về tại [MessengerX.com](https://messengerx.com)

X Messenger X

Hành trình môn đồ hóa cho mọi người, khắp mọi nơi

- Miễn phí trên 100 thứ tiếng khác nhau
- Có sẵn trên App và online
- Các tư liệu được soạn giúp bạn tăng trưởng
- Tìm hiểu chặng đường môn đồ hóa của bạn

Hãy nhận toàn bộ thư viện Messenger về bộ giáo trình môn đồ hóa gồm ebook, audio book, đoạn phim ngắn, bài dạy video, Kinh Thánh và nhiều thứ khác để bạn xem, đọc và nghe trên tất cả các ứng dụng này.

MessengerX.com

Có mặt toàn cầu trên App store và Google Play

BỘ TÀI LIỆU

GIA TĂNG TIỀM NĂNG CHÚA CHO

Cuốn sách mà bạn hiện cầm trong tay là một phần trong loạt bài học Gia Tăng Tiềm Năng của John Bevere. Khi đọc sách này và sử dụng các tài liệu dạy dỗ có sẵn trong đĩa DVD cũng như tải về từ **MessengerX.com**, bạn sẽ nghiên cứu từng phần trong loạt bài dạy đầy quyền năng này. Nếu bạn nghiên cứu kỹ, nó sẽ tác động đến đời sống đức tin của bạn và giúp bạn làm nhiều việc cho Chúa hơn.

Loạt bài *Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho* gồm những phần sau:

- Sách Bài Học *Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho*
Đây là sách in trong loạt bài này. Sách này cũng có trong đĩa DVD dạng eBook.
- Đĩa DVD loạt bài *Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho*
Đĩa đính kèm gồm các tài liệu dạng kỹ thuật số. Đĩa DVD này không thể chạy trên đầu đĩa. Nhưng bạn có thể tải các file về và đọc bằng máy tính bản hay trên điện thoại thông minh.
- Sách Nói Audio Book *Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho*
Tất cả các chương của sách Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho
Phần nội dung đọc trong ngôn ngữ của bạn dạng MP3.
- Loạt bài dạy Video *Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho*
Tất cả 8 phần bài học này ở dạng MP4.
- Đĩa DVD cũng gồm các sách vở và tài liệu dạng ebook khác như *Chúa Oi, Ngài Ở Đâu?!* và *Hướng Về Cõi Đời Đời*.

Các tài liệu dạy dỗ, sách ebook và Kinh Thánh đều có sẵn để

Tải về tại MessengerX.com

TẤT CẢ TÀI LIỆU NÀY ĐƯỢC TẶNG MIỄN PHÍ CHO BẠN

Hãy tự do sao chép DVD này, sao chép các tài liệu và email cho bạn bè và gửi các loạt bài dạy này cho các hội thánh và đăng lên mạng Internet để người khác tải về dùng. Hãy phân phối các tài liệu này cho những ai khao khát sự dạy dỗ của Lời Chúa và muốn một đời sống cơ đốc nhân quynh năng.

Thông tin thêm về loạt bài *Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho* gồm:

Các file trong đĩa DVD này không thể đọc được trong đầu đĩa, vì đây là file tổng hợp gồm video, audio và dạng văn bản, chỉ đọc và xem được trên thiết bị máy tính hay kỹ thuật số.

Các file video dạng MP4 có thể xem trên máy tính bản hay máy tính.

Các file audio MP3 có thể tải về và nghe trên đầu đĩa, điện thoại thông minh hay máy tính.

Các sách ebook có thể tải về điện thoại, máy tính bảng hay máy tính. Các file này rất dễ đọc, dễ in hoặc sao chép. Bạn có thể sao chép từng phần vào các tài liệu nghiên cứu của bạn!

Các tài liệu dạy dỗ khác đều có sẵn trong nhiều thứ tiếng tại

MessengerX.com và trên **MessengerX app**

GIA TẶNG TIỀM NĂNG CHÚA CHO

ĐĨA TƯ LIỆU

Chỉ Dùng Cho
Máy Tính

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Xem video và tải về từ:

MessengerX.com

JOHN BEVERE

Loạt bài này cũng nhiều sự dạy dỗ khác của John và Lisa Bevere đều có sẵn tại phần Video streaming của Messenger và có thể tải miễn phí tại website:

MessengerX.com

Các nguồn tư liệu khác trong nhiều thứ tiếng được xem và tải miễn phí trên trang Youtube.com & Youku.com và nhiều trang media khác.

“NÀO CHÚNG TA ĐỪNG GIỮ LẠI GÌ HẾT ĐỂ SAU NÀY RA ĐI THANH THẢN, NÊN HÃY ĐỐC ĐỔ HẾT MÌNH NHƯ MỘT MÓN QUÀ DẶNG LẠI CHO CHÚA ...ĐÂY LÀ LÚC CHÚNG TA THẬT SỰ SỐNG ĐỘNG VÀ KINH NGHIỆM CUỘC SỐNG VIÊN MẪN NHẤT.”

- JOHN BEVERE

Bạn có bao giờ cảm thấy mình giống một khán giả trong Nước Chúa? Có lẽ bạn biết có điều gì đó bạn nên làm, nhưng bạn không thể xác định được. Phần lớn chúng ta muốn cuộc đời mình có một ảnh hưởng lớn, nhưng lại tranh chiến với các câu hỏi như:

Làm sao tôi chắc là tôi không bỏ lỡ ý muốn của Chúa cho tôi?

- Các ân tứ độc đáo của tôi đóng vai trò nào trong việc xây dựng Nước Chúa?

Làm sao tôi biết chắc tôi sống hết tiềm năng Chúa ban cho?

- Có phải ơn gọi của tôi kém quan trọng hơn nếu tôi không ở trong “chức vụ”?

Làm sao để tôi cân bằng việc yên nghỉ trong ân sủng của Chúa với những việc làm có ý nghĩa cho Nước Chúa?

- Làm sao tôi bẻ gãy nỗi sợ hãi và tiến bước khi mà tôi cảm thấy không chắc chắn và hơi mạo hiểm?

Trong cuốn sách sâu sắc này, tác giả sách bán chạy John Bevere dựa vào sự khám phá cẩn thận Kinh Thánh và dùng các câu chuyện cảm động để giúp bạn suy nghĩ khác đi về ơn gọi của bạn và tại sao ơn đó quan trọng đối với Chúa. Khi bạn đọc các trang sách này, bạn sẽ được thêm sức để nhân cấp các ân tứ Chúa ban và bước vào tiềm năng của bạn.

Nếu bạn sẵn sàng đánh đổi sự thụ động để đổi lấy mục đích lớn lao hơn thì hành trình của bạn bắt đầu ở đây.

Bao Gồm Bộ DVD Về Loạt Bài **X: Gia Tăng Tiềm Năng Chúa Cho**

JOHN BEVERE là một diễn giả quốc tế và là tác giả có sách bán chạy, nổi tiếng về cách giảng dạy Lời Chúa can đảm và không thỏa hiệp. John và vợ Li-sa là những người đồng sáng lập Messenger International – một chức vụ cam kết phát triển các môn đồ tận hiến cho Chúa nhằm biến đổi thế giới này. Khi ông ở nhà tại Colorado, bạn có thể thấy John chơi game với gia đình hay cổ thuyết phục Li-sa chơi gôn.

Để tải miễn phí sách và xem video streaming
hãy truy cập MessengerX.com

Sách này là quà tặng của tác giả,
không bán